SF
103

ROMÂNIA SUB ASEDIU : BECHET

LICHIDAȚI-L PE ROMMEL

AUREL CĂRĂȘEL

PAVCON / FICTION

SERIA
ROMÂNIA SUB ASEDIU

inițiată și îngrijită de scriitorul
Florin Purluca

BECHET

FANTASY # HORROR # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

#103

Aurel Cărășel
LICHIDAȚI-L PE ROMMEL!
Ținuturi imaginare în Regatul Român – august 1938

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CĂRĂȘEL, AUREL
Lichidați-l pe Rommel! / Aurel Cărășel. – Bucureşti: Pavcon, 2020
ISBN 978-606-9057-54-4

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Designul colecției, ilustrația și coperta: **Arh. Andrei Nicolescu**
(după o ilustrație de **Marius Ghergu**)
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-54-4

AUREL CĂRĂȘEL

Lichidați-l pe Rommel!

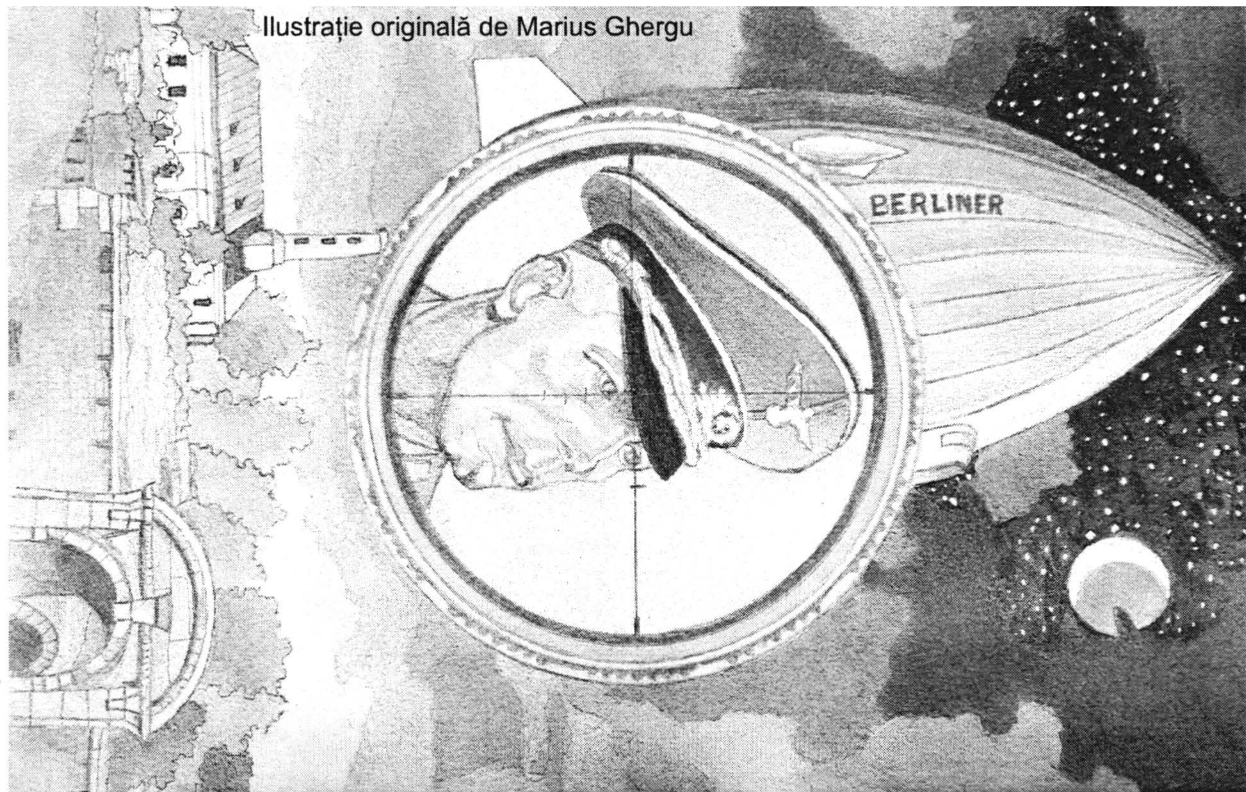
SERIA

Editura **PAVCON**
București, România, 2020

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81 - 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

Ilustrație originală de Marius Ghergu

Se dedică acest fragment de istorie alternativă prietenului meu Marius Ghergu, cel care a creat atâtea iluzii vizuale de-a lungul istoriei reale.

RSA

„A înțelege e un verb limitat la sfera umanului. Din această perspectivă, el e perfect sinonim cu a trăi. Dar acest verb *a trăi* este, în mediul social, cu necesitate echivalent cu a interpreta, a da lucrurilor un sens în raport cu noi înșine. Când imaginea de ansamblu a universului s-a îmbucătățit, în momentul în care **clipa zero** a devenit clipa minus unu, transformând *singura lume posibilă* într-o ploaie de cioburi, irizând miriadele de imagini ale acelei singure Imagini Primordiale, logica construcției începuturilor și-a pierdut direcția, transformând existența într-o conștiință tragică. De aceea, pentru ca raționalul să mai aibă un sens în cadrul acesteia și să continue să existe, este necesar să existe și iraționalul. Altfel spus, lumile fragmentare, de după această infamă **clipă zero**, există în simultaneitate, cu universul continuu primordial și se reflectă în conștiința umană în mod ciclic, asemenea sclipirilor luminii unui far maritim: întreg – fragmentarium... întreg – fragmentarium..."

D. D. Roșca – „Existența tragică universală",
fragment din „Enciclopedia cunoașterii absolute",
Editura Casa Regală a Regatului Unit Român,
București, august 1926

Pagină de jurnal

„18.08.1939

Ziua de azi a început cu o bură de ploaie, iar vântul subțire și tăios a ținut până după ora micului dejun, făcând să cadă primele frunze din teii de la Șosea. Noaptea trecută am avut din nou coșmarul acela în care cădeam de la mare înălțime, iar deasupra mea plutea un fel de om, cu cap de câine, ai cărui ochi roșii mă fixau înspăimântători. Precum cei ai unui zeu al morții și al întunericului. Când m-am dat jos din pat, ca să pun zațul de ieri la fiert, pijamaua îmi era udă leoarcă de transpirație, iar eu respiram greu, de parcă tocmai ajunsesem la capătul unei ture de stadion.

Dacă nu aș fi știut unde trebuie să ajung, la orele 10:45 *trecute fix*, cum ar fi zis Nenea Iancu, m-aș fi aruncat din nou între perne și m-aș fi străduit să uit tot, dar pe timpul zilei voința mea are o pondere absolut neimportantă asupra activităților pe care urmează să le desfășor. Așa că m-am mulțumit doar să stau pe taburet, lângă lampa cu gaz, și să sorb din lichidul cu gust leșios, străduindu-mă să uit privirile nesățioase ale omului-câine. Da, trebuia să

mă îmbrac și să plec. Privind la ceea ce era afară, inima îmi spunea că mai bine mi-aș fi luat mantaua de toamnă și aș fi închis nasturii până la gât, fără să-mi pese de privirile ironice ale cucoanelor din automobile și din trăsurile cu coviltir. Nu te puteai prezenta, însă, la Palatul Bibescu, îmbrăcat ca un soldat care asigură paza în exterior. Chestie de etichetă, nu neapărat de gust. Și nici măcar nu sunt original când spun treaba asta, am auzit-o de la Iorga, într-un discurs ținut la Radio, prin primăvară.

În fine, cred că am lungit-o prea mult cu prezentarea asta și nu am ajuns încă la punctul important, pentru care adaug această notă în jurnal: astăzi, fiul meu Ștefan încheie cursurile Școlii Tehnice Germane pentru Drumuri și Poduri și mărturisesc faptul că abia aștept să scap de la întrunirea de taină ca să iau un taxi și să mă grăbesc să prind măcar finalul festivității, partea cu înmânarea diplomelor, cu primirea uniformei de inginer Stasi și de semnare a contractului, pentru următorii patru ani, cu Ministerul German al Construcțiilor Militare și Civile. Fapt care o să-i asigure un loc de muncă destul de confortabil și, mai ales, lipsit de primejdiile frontului. Cei din Stasi formează primul val de tehnicieni și de muncitori, care vin în urma tăvălugului armatelor celui de-Al Treilea Reich și asigură refacerea infrastructurii rutiere și a clădirilor cu importanță publică. Iar la sfârșit el o să-și ia bilet de voie și o să mergem împreună la „Culinaria", un restaurant discret, aflat la doi pași de Ambasada Germană și de Casa Arhitec-

ților, unde am rezervat o masă încă de acum o lună. La „Culinaria", la „Bavaria" și la „Capșa" este cel mai greu să găsești locuri, dacă te hotărăști brusc să servești prânzul sau cina, pentru că toată elita culturală a friților se adună acolo, cu sau fără motiv, și o țin tot într-un chef, până la primele ore ale dimineții următoare. La urma-urmei, au și de ce, au terminat de cucerit tot ce era de cucerit în Europa, au stabilit granițele cu sovieticii la Tiraspol, au anexat Finlanda și au pus piciorul în prag suedezilor și danezilor, pe care, probabil, au să-i mături din cale la anul.

Ah, nu ar trebui să uit să comand un buchet de trandafiri și orhidee pentru Anastasia, deși nu cred că va reuși să se întoarcă la timp din misiune, pentru ziua ei. Gazda îi va spune însă că un domn a căutat-o la timp de seară, a părut dezamăgit că nu a găsit-o și l-a lăsat fără nicio vorbă sau bilet. Bineînțeles că o să ghicească imediat despre cine a fost vorba, iar chestia asta face impresie.

Cred că ar mai trebui să adaug că ieri, în jurul prânzului, l-am văzut, pe Lenau Strasse, pe Constantin Argetoianu, latifundiarul de la Craiova. Era însoțit de Grigurcu, secretarul de la Finanțe, și de Cioroianu, omul de încredere al lui Mitoceanu. Părea bine dispus și îi saluta cu deferență pe toți cunoscuții și necunoscuții. Presupun că, dacă aș fi dus mâna la șapcă, și-ar fi scos pălăria și în fața mea, deși nu cred că ne-am întâlnit mai mult de o singură dată până acum, și asta în urmă cu vreo cinci-șase ani, pe

vremea când eu eram un pârlit de student, iar el ditamai ministru la Finanțe, venise să susțină o conferință în aula de la Drept, invitat de decan. Umblă vorba că ar sufla vânt de schimbare la Guvern, iar el ar fi cel propus să-l înlocuiască pe Gheorghe Argeșeanu în funcția de prim-ministru. Deocamdată, singurii care scriu despre asta sunt cei de la „Dimineața", dar în situația politică de azi nu te mai poate surprinde nimic. Carol ar numi pe oricine ar face sluj în fața lui și i-ar sufla în ceașcă, să-i răcească bunătate de cafea cu caimac.

Á propos de Majestatea Sa... L-am văzut pe *Neamțul Trăznit*, în urmă cu două săptămâni, prin Cișmigiu. Se plimba la braț cu Istrătescu, domnul acela cu alură de *Deutscher blonder dichter*, și părea cufundat într-o discuție foarte personală și foarte importantă. La vreo cincizeci de pași în urmă, mergeau, înșirați în lanț de trăgători, zece soldați ai Wermacht-ului, cu ochii în patru. În realitate, toți apropiații săi știu că plimbarea de dimineață prin parc se termină, inevitabil, la Casa Pogoneanu, unde locuiește doamna Sophia Anastopulos, ultima cucerire a regelui în această vară caniculară. Măcar despre existența ei încă nu a aflat Lupeasca, iar scandalul, așteptat cu sufletul la gură de toată presa antidinastică, nu are șanse să izbucnească prea curând. Doar câteva săptămânale de provincie anunță, cu fonturi groase, un cutremur de proporții în interiorul Casei Regale, dar nici măcar ele nu îndrăznesc să scrie mai mult, dat fiind caracterul exploziv al monarhului,

ranchiuna de care dă dovadă și legăturile mai mult decât strânse cu cancelaria Führer-ului.

Și poate că ar mai fi nevoie să adaug că, ieri, am primit invitația la botezul băiețelului lui Nuni Barzer. Pe care mi-ar fi plăcut să o pot onora, dacă nu ar fi apărut problema cu misiunea asta, de ultim moment, care o să mă trimită din nou în vreun colț uitat de lume și de Dumnezeu. Mai că-mi vine să cred că prezicerile pe care mi le-a făcut, în vremea liceului, unchiul Eliad, s-au cam îndeplinit. Îmi amintesc cum își punea mâinile pe spătarul jilțului din cerdac, se uita la mine, pe deasupra ramei negre a ochelarilor, și clătina din cap: „Băiatule, lasă deoparte gândurile astea de aventură și mister, care te bântuie. E adevărat că sunt atrăgătoare, iar tu ești exact la vârsta care trebuie pentru a fi deschis față de ele, dar... viața de polițist nu este nici pe departe aceea pe care o știi tu din romanele lui Edgar Allan Poe sau Arthur Conan Doyle. O să te trezești trimis în misiuni prin tot felul de cocaluri, cu ploi interminabile și noroaie până la gât. Nici urmă de romantism și de enigme sofisticate: bețivani morți prin șanțuri de frig, crime făcute pentru un coș de ouă sau câteva găini... o lume la marginea lumii, asta îți vor cere să examinezi. Codoși, pești, târfe, drogați, nebuni scăpați de prin aziluri. E, cumva, ceea ce ți-ai închipuit? Mai bine, îndreaptă-te către studiul avocaturii. Sau măcar spre acela al jurisprudenței. Nu e nimic exotic acolo. Nimic fermecător. Dar măcar vei lucra cu oameni obișnuiți și vei

avea din ce să-ți câștigi traiul, fără să te spetești muncind."

Acum, mai că-mi vine să zic că îmi pare rău, pentru că nu l-am ascultat. Singurul lucru pe care aș putea să-l mai fac ar fi să trec, din când în când, pe la vreo biserică și să aprind o lumânare pentru sufletul lui. Dacă nu pentru sfaturile bune și pentru bunătatea pe care mi-a arătat-o, în toți acei ani, în care s-a ocupat de creșterea mea, măcar pentru faptul că scrierea acestui jurnal i se datorează. El mi-a disciplinat spiritul, sfătuindu-mă să-l țin, încă din primul an de studenție, ca leac absolut împotriva uitării. Iar ideea că funcționează se vede și din faptul că, ori de câte ori îi deschid copertele, îmi aduc aminte și de el. Odihnă ușoară, unchiule, oriunde te-ai afla!"

Capitolul I
Bombardament de zi asupra Bucureștilor

Strada „Cei patruzeci de mucenici" era aproape pustie la ora prânzului. Câțiva copii se jucau de-a v-ați ascunselea, în spatele podului Alexandru Mavrocordat, și două femei stăteau de vorbă, în umbra unui gang, cu plasele de zarzavaturi puse alături. Mai multe vrăbii gureșe se scăldau în nisip, pândite de o pisică tărcată, ascunsă sub frunzele unei tufe de soc.

Alexandru Milovan se asigură, mai întâi, că nu-l urmărea nimeni, uitându-se într-o oglindă cât palma, pe care o ținea între filele ziarului „Universul". Nu citea niciodată „Universul", dar observase de-a lungul timpului că oamenii cel mai puțin vizibili într-o mulțime erau aceia care-l purtau cu titlul la vedere. Nu încercase niciodată să-și explice de ce, se mulțumea numai să-l poarte sub braț și să încerce să se scufunde în mulțime, devenind lipsit de contur.

Se grăbea spre Palatul Bibescu, fiind sigur că avea să întârzie, cu toate că, până acolo, mai avea de străbătut ceva mai puțin de un kilometru – strada Brezoianu, Piața

Grecească, din spatele Foișorului, Fundătura Vlăsiei, două sute de pași pe linia tramvaiului doi, cu ieșire la Măcelăria lui Grigurcu și gata, ajungea chiar pe latura dinspre sud a Palatului. Flerul lui de polițai trecut prin ciur și prin dârmon îi spunea, însă, că planul de acasă nu se potrivea întotdeauna cu cel din târg. Așa că punea pașii, unul după altul, examinând cu atenție fiecare colțișor și cotlon, pândind momentul în care urma să se întâmple ceva neașteptat.

Alarma aeriană începu să sune, chiar când ajunsese la linia de tramvai. Se opri sub coroana rară a unui tei și cercetă cerul albastru siniliu cu privirea. Nu se zărea nimic, nici măcar vreun nor rătăcit sau vreo pasăre, plutind beată de soare și de atâta senin. Dar el știa că asta nu însemna nimic, deoarece radarele antiaeriene erau situate, într-un cerc mare, de jur-împrejurul Bucureștiului, cele mai îndepărtate aflându-se și la 50 de kilometri de cartierele mărginașe.

Așteptă mai bine de un minut, în umbra străvezie, urmărindu-i pe trecători cum alergau, agitând sacoșele de rafie sau gențile din vinilin, în mâini, în direcția celor mai apropiate adăposturi antiaeriene. Nimeni nu striga, totul se petrecea ca într-un film mut, de comedie americană, de dinainte de război. Oamenii se obișnuiseră până într-atât cu alarmele, cu vâjâitul bombelor și cu vacarmul înspăimântător al exploziilor, încât probabil cu greu și-ar mai fi închipuit că viața cotidiană ar putea fi normală și fără ele.

Milovan se răsuci încet spre dreapta, înclinând mâna cu ziarul, ca să poată surprinde imaginea din spatele lui. Nu zări nimic suspect, așa că se uită din nou spre cer. Loviturile antiaeriene ale tunurilor Krupp-Conti izbucniră, fără niciun avertisment prealabil, făcând să i se ridice părul pe ceafă. Capitala era apărată de trei linii concentrice de baterii, ultima, aflată la numai o jumătate de kilometru de Herăstrău, fiind ajutată de trei sute de mitraliere Spandau, ale căror gloanțe erau aproape cât un antebraț de om. Văzuse câteva, atunci când însoțise trupele germane, împreună cu câțiva comisari din secție, în căutarea piloților ce se parașutau, din avioanele lovite și intrate în picaj. Rostogolise unul cu piciorul într-o groapă și nu voise să-și închipuie cum arăta fuselajul unui aparat, după ce o chestie din aceea trecea prin el. Cât despre piloți...

Erau toți australieni și pilotau, de multe ori, avioane din Primul Război, biplane cu carlinga blindată cu foi de oțel și înzestrate cu aparatură de control a direcției pe timp de noapte și de cer înnorat. De când Marea Britanie încheiase un armistițiu separat cu Al Treilea Reich, acceptând supravegherea comisarilor politici germani, precum și sprijinirea armatei germane cu unități militare auxiliare și medicale, iar în jurul Statelor Unite U-Boot-urile lui Canaris și portavioanele nipone, aflate sub comanda amiralului Sung, instauraseră cea mai dură și de durată blocadă din toate timpurile, toate speranțele celor care se opuneau tăvălugului Reich-ului se îndreptaseră către Australia.

Numai că aceasta se găsea atât de departe, încât singurul ajutor concret pe care reușeau să-l ofere, în timp util, era numai cel aerian. Cele șase portavioane americane, scăpate de blocadă și trecute sub comanda armatei a patra australiene, precum și cele opt platforme aeriene zburărătoare, ridicate la înălțimea de zece kilometri, cu ajutorul giganticelor heliostate trimise de China, înainte de prăbușirea frontului, în ultimele trei provincii libere, de pe Yang-Tzî, asigurau baza tehnică pentru bombardamente săptămânale, în zonele considerate cheie, de către psihanaliștii de front ai inamicului. Dar Milovan știa că lucrurile aveau să se încheie, odată cu semnarea Tratatului de Neagresiune cu Uniunea Sovietică. Asta le-ar fi permis friților să-și concentreze întreaga tehnică aeriană asupra platformelor și heliostatelor, în scopul tăierii surselor de aprovizionare. Restul nu mai era, după aceea, decât o chestiune de timp. Și de tactică militară. Pentru a-și păstra independența, Australia avea să fie obligată să încheie un tratat de pace separat cu Reich-ul. Iar Noua Zeelandă, precum și toate insulele alea afurisite, risipite în arhipelaguri cu nume ciudate, era obligată să facă la fel, deși politica oficială a cancelariei germane afirma sus și tare că zonele australe nu erau interesante pentru dominația ariană asupra lumii. Dar puteau fi pentru Imperiul Soarelui Răsare, iar ele știau asta și aveau nevoie de o linie de siguranță. Pe care un astfel de tratat ar fi garantat-o, într-o primă etapă.

Alexandru Milovan ridică din umeri. Erau chestiuni care nu-l interesau prea mult, atâta vreme cât Regatul nu se afla, oficial, în război cu niciun alt stat, iar el avea o slujbă, care-i permitea să pună o pâine intermediară pe masă, în fiecare seară, și să primească o rație de ulei, zahăr și conserve de carne, la fiecare două săptămâni. Nu făcea și nu asculta politică. Singura concesie pe care o făcea actualității era faptul că mai citea, când și când, câte un ziar, uitat la birou de vreun coleg. Iar apoi, după ce se lămurea că nu exista niciun pericol apropiat pentru Regat, se străduia să uite știrile cât mai repede. Chestorul-șef Stratulat le repeta suficient de des sloganul conform căruia „Un polițist bun trebuie să deservească statul, nu puterea politică", încât să înțeleagă faptul că o carieră în poliție nu ținea atât de mult de capacitatea fiecăruia, în privința slujbei alese, cât mai ales de neutralitatea politica, de care reușea să dea dovadă, de-a lungul acestei cariere.

Se mai uită o dată spre răsărit, după care porni spre Preoțești, unde-și adusese aminte că exista un adăpost antiaerian, situat în beciul unei farmacii. Mergea fără să se grăbească, mai atent la mărcile automobilelor care goneau pe stradă, decât la vuietul din ce în ce mai apropiat al bombardamentelor. Spera că festivitatea de încheiere nu începuse încă și că Ștefan avusese timp să se refugieze, împreună cu colegii și profesorii, în buncărul școlii.

Sunt nemți, își spuse, încurajându-se, de unul singur. Și conduc o școală tehnică de construcții civile. Probabil

că și-au tras cel mai bun adăpost antiaerian din București. Iar Ștefan e un norocos să se afle printre ei.

Nu-i convenise niciodată faptul că fusese nevoit să-și lase singurul copil să fie educat de către afurisiții de friți, dar nu avusese nici măcar umbra unei alte opțiuni. De când Cornelia trecuse Marele Prag, iar copilul îi fusese dat lui, prin hotărâre judecătorească, se trezise într-o situație la care nici măcar nu avusese timp să se gândească înainte – se trezise, pur și simplu, că trebuia să crească singur un puștan, pe care altminteri nu-l vedea decât în pauzele dintre două misiuni. Înțelesese repede că nu avea să facă față și ascultase, cu inima îndoită, de sfatul lui Cojan, amicul său de la Poliția Ambasadelor, care-l întrebase de ce nu profita de statutul său de polițist, ca să-l bage pe Stefan la o școală nemțească. De prost, îi răspunsese. Nici măcar nu se gândise la una ca asta. Iar Cojan îi promisese că o să-i strecoare dosarul prin consilierul cu probleme tehnice, de la Ambasada Germaniei. Și o făcuse, atât de rapid, încât la sfârșitul săptămânii în cauză se trezise cu un telefon de la un necunoscut colonel Ludwig Wargner, care se recomandase ca fiind directorul Școlii Tehnice Germane din București și îi ordonase, scurt, ca a doua zi să se prezinte cu numitul Ștefan Milovan la poarta instituției pe care o conducea. Doar cu hainele de pe el și cu o periuță de dinți, îi comunicase și închisese, mai înainte ca el să fi avut timp să-și revină din șocul surprizei.

Iar acum, după trei ani, în care nu-și văzuse copilul decât de Crăciun și de Paște, iar în timpul anului doar când reușea să obțină o permisie de șase ore, se trezise că Ștefan era absolvent, că devenise aproape bărbat și că, foarte curând, avea să se despartă încă o dată de el, atunci când interesele Reich-ului aveau să-l poarte departe, în Răsărit sau în Marele Nord, acolo unde cuceririle armate trebuia să fie consolidate prin infrastructură și prin legislație.

Când ajunse la colțul străzii Păcurarilor, aproape că dădu nas în nas cu un domn înalt, cu pălărie de fetru, îmbrăcat într-un costum uzat și cu o geantă, burdușită, în mâna dreaptă. Se trase un pas înapoi și își ceru scuze. Bărbatul cu părul blond și rar îi zâmbi și îl apucă de braț.

— Scuze, pentru ce, domnu' Milovan? Nu m-ați lovit, nici măcar nu m-ați atins, iar în graba asta cu alarma e firesc să se întâmple și asta.

Alexandru Milovan își îndreptă spatele și își desprinse cu fermitate brațul din strânsoarea ușoară a celuilalt. Chipul din fața lui nu i se părea cunoscut.

— Ne știm de undeva?! întrebă, cu precauție, privind cu atenție la nasul subțire, acvilin și la mustața cu vârfurile pomădate răsucite în sus, noua modă lansată de pictorul acela nebun, Salvador Dali, care devenise favoritul Führer-ului, după ce îi pictase chipul, pe clădirea Băncii Naționale din Paris, după înfrângerea armatelor franceze. Mă scuzați, dar mă grăbesc...

— În realitate, nu vă grăbiți decât spre adăpostul din Preoțești. Necunoscutul râse și îi făcu semn cu ochiul. Nu zona asta este interesantă pentru „Cosmos"-urile cangurilor, ci partea dinspre lacul de acumulare. Dacă ar reuși să spargă barajul, se cheamă că le-ar da de lucru, timp de câteva luni, tehnicilor germani și aliaților lor, pălmașii români din Auxiliare. Dar nu vor reuși, antiaeriana pregătită de friți, în perimetru, este tot atât de eficientă ca și aceea de pe Valea Prahovei. Or să mai dărâme câteva case amărâte, câteva magazine de cartier, or să-și lase obolul, vreo două trei biplane mai cârpăcite și, eventual, un aerostat captiv, pe care l-au plantat noaptea trecută, ca să le asigure semnalul de orientare. Și cam atât. V-am lămurit suficient, ca să vă fac să mă însoțiți să bem o cafea nemțească bună și un lichior de calitate, în apropiere?

Milovan își linse buzele, străduindu-se să ghicească ce anume se ascundea sub tonul aproape jovial al celuilalt. Nu reuși, așa încât reluă întrebarea anterioară, străduindu-se să câștige timp:

— Ne cunoaștem de undeva?

— În principiu, nu. Celălalt își trecu degetele prin păr și îi zâmbi din nou. În realitate, da. Mă aflam în celula de la Rahova, în care l-ați adus pe Zelea Codreanu, în noaptea aceea... sângeroasă. Nu știu dacă mai țineți minte că în celulă se mai găsea cineva. Adică eu.

Vag, își mai aducea aminte că patul de sus era deranjat, se putea foarte bine ca sub pătura groasă și soioasă să fi dormit cineva, făcut covrig, dar el nu trecuse de prag, lă-

sându-i pe gardieni să-și facă treaba și să-l împingă pe nenorocit înăuntru. Primise ordin doar să se asigure că va ajunge după gratii și atât.

— După felul în care insistați, s-ar putea deduce că totul face parte dintr-un plan bine pus la punct, cu urmărirea personajului, acostarea într-un moment proprice, pregătirea unei case conspirative, în care să fie atras... mă urmăriți de multă vreme? Poate că vreți să mă lichidați, în virtutea cine știe cărui scop politic obscur. În cazul acesta, nu vă mai pierdeți vremea, ar fi mai eficient să scoateți din geanta aia un Mauser și să mă împușcați aici, tot nu e nimeni prin preajmă.

Îi urmărea cu mare atenție reacțiile, în timp ce vorbea, gata să-și repeadă mâna dreaptă spre hamul de sub umărul stâng. Dar celălalt îl privea impasibil, clătinând vag din cap. Între timp, alarmele prinseseră să mugească din ce în ce mai aproape, ultima pornită fiind cea de pe Foișorul de Foc. Un stol de vrăbii se ridică speriat din câteva curți și zbură grăbit spre apus, pierzându-se printre acoperișuri. Ziua începuse prost și continua încă și mai prost. Îi era tot mai limpede faptul că nu avea să ajungă la timp nici la Palatul Bibescu și nici, ulterior, la Școala Tehnică. Cumva, într-un mod pe care nu-l putea înțelege, universul întreg părea că începuse să conspire împotriva sa, iar el nu avea habar cum să procedeze, ca să iasă cu bine din încurcătură.

Necunoscutul își lăți și mai mult zâmbetul, pe fața lunguiață. Ridică încet brațul drept, cu degetele întredeschise.

— Strângerea unei mâini, în vechime, avea rostul de a arăta celuilalt că nu ții nimic în propria mână, cu care să-i amenințí viața. Vă înțeleg temerile, suntem într-un război interminabil și, practic, fiecare persoană cu care intrăm în contact a devenit un potențial inamic. Vă întind mâna, ca să vedeți că nu am gânduri belicoase. Și, da, aș fi putut să vă omor, oricând, în răstimpul în care v-am urmărit. Dar vorba străbunului latin: *Qui prodest?* Mie îmi sunteți mai util, în viață fiind. Repet invitația: ce spuneți despre o cafea și un lichior? Fac cinste, hai să spunem, dacă tot căutăm un motiv – fac cinste pentru ziua de azi, în care numitul Ștefan Milovan absolvă cursurile unei anumite școli germane de tradiție.

Tresări, de parcă ar fi primit un pumn în stomac. Distingea o amenințare nerostită, în vocea cu inflexiuni glumețe a conlocutorului său, sau doar mintea sa cea hiperanalitică căuta primejdii neștiute, acolo unde nu existau?

— De unde știți de fiul meu? întrebă, cu vocea brusc răgușită. Încercați să mă șantajați?

— Încerc numai să vă ofer un prilej de a vedea viața și altfel, domnule Milovan. Vă recomand să aveți încredere în mine și toată lumea va fi mulțumită, la sfârșit.

— Care sfârșit? se încrâncenă. Aveți în geanta aia afurisită o propunere de acțiune, în care eu trebuie să fiu im-

plicat până-n gât și, odată derularea ei încheiată, îmi voi primi răsplata, precum câinele de circ osul?

— Exact, dădu din cap bărbatul din fața sa. Am face bine să ne grăbim, să terminăm totul, până să înceteze alarma, altfel jandarmii și poliția specială pentru informații s-ar putea dovedi interesați de conjunctura în care v-am abordat. Veniți, odată?

Se uită în jur. Până la intersecția cu Brâncoveni, strada era pustie. Doar un pisic negru, cu pete albe, stătea pe vârful unui stâlp de poartă și se uita spre curtea de sub el. La urma-urmei, ce ar fi avut de pierdut? Oricum, era alarmă aeriană și nu ar fi găsit pe nimeni la palat.

Dădu din cap, în semn de acord și celălalt îi făcu semn să intre prin poarta păzită de mâțul solitar. Apăsă pe clanța masivă, din bronz, și aceasta se deschise, fără zgomot. Intrară și necunoscutul îi făcu din nou semn să o ocolească, prin dreapta, urmând aleea năpădită de ierburi. În spatele clădirii pătrățoase, cu tencuiala coșcovită și mâncată de igrasie, se întindea o curte îngustă, care se termina într-un gard de cărămidă. Poarta de lemn era întredeschisă. Celălalt intră primul și îl așteptă. Îi arătă casa fără etaj, în spatele căreia ajunseseră.

— Nu o recunoașteți, domnule Milovan?

Se uită la ea cu atenție, dar cu excepția stucaturilor voluminoase din ipsos, vopsite cu bronz auriu, nu văzu nimic demn de atenție.

— Este casa Mihăilescu. Jean Mihăilescu. Când erați student, ați intrat aici de câteva ori. Căutați o colegă sau cam așa ceva.

Își mușcă buza de sus, străduindu-se să nu tresară. Crezuse tot timpul că tinerețea era un timp inviolabil și că, odată încheiată, nimeni nu mai avea acces la secretele ei. Nici măcar el însuși. acesta era și motivul pentru care însemnările din jurnal, cu privire la ea, se rezumau, de regulă, la detalii lipsite de importanță.

— Constat că știți supărător de multe lucruri despre mine, răspunse, ridicând din umeri, cu voită nepăsare. Lucruri pe care eu însumi le-am uitat de foarte multă vreme. Ce ar trebui să înțeleg din asta?

— Că vă supraveghem de foarte mult timp, așa cum facem cu toți oamenii pe care ne-am propus să-i aducem de partea noastră. Iar asta nu este o crimă, ci numai atributul unei meserii care se cere foarte bine făcută. Intrăm?

Alarma continua să-și îngroașe tonul, semn că intrase în funcțiune și aceea de la stația Filaret. Era un atac aerian de durată, realizat probabil în două valuri, la distanță de cel puțin un sfert de oră unul de celălalt.

Necunoscutul se aplecă puțin și împinse cu umărul în ceea ce părea o bucată de perete proaspăt tencuit. Era, de fapt o ușă, la nivel cu zidul din jur, care se deschise în interior. Intrară și se pomeniră în fața unei scări de lemn în spirală. Treptele scârțâiră sub tălpile lor. Ajunseră repede la etaj și se opriră în dreptul primei uși întâlnite în cale.

Însoțitorul său ciocăni cu putere. O voce surdă, de bărbat, îi pofti să intre.

La cei 51 de ani împliniți, Mihail Moruzov arăta cu mult mai puhăvit și mai palid decât îl cunoștea din pozele apărute în presă. Ochii negri, tăiați oblic în orbitele adânci, erau singurul lucru care amintea de originea sa cazacă. Se sprijinea cu degetele mâinii stângi de marginea jupuită a biroului, în spatele căruia stătea.

— Să nu-mi spui că nu mă cunoști, rânji el, împungând cu vârful țigării de foi către pieptul său, pentru că știu și câte pagini are dosarul meu, pe care-l ții în fișierul metalic, de pe zidul cu strada Argintarilor.

Alexandru Milovan se mulțumi doar să ridice din umeri și să-l privească pe șeful suprem al SSI pe sub sprâncene. Era clar că secția de poliție la care lucra avea cel puțin un turnător. Sau, ca să se exprime mai elegant, cel puțin un angajat cu normă dublă. De fapt, ar fi fost și greu să uiți fața lătăreață și turtită a fostului organizator al Siguranței Deltei Dunării. Toată lumea vorbea despre el ca despre un mitocan, care apucase să-i intre pe sub piele Regelui și care, acum, după ani buni de servicii dubioase făcute Camarilei, ajunsese aproape de neatins pentru majoritatea potentaților zilei. Iar Constantin Maimuca, inspectorul general al Siguranței Statului, îi purta sâmbetele, în mod deschis, declarându-l, în mai multe rânduri, agent secret al bulgarilor și al sovieticilor, infiltrat în spațiul politic românesc.

— Ei, ți-am luat piuitul, domnule comisar? Moruzov își aplecă fruntea într-o parte, privindu-l asemenea unui uliu, înainte să intre în picaj. Ia loc, te rog. Iar tu, Procopie, ai grijă să-l servești exact cu ceea ce i-ai promis, pe drum: o cafea amară, ca însăși viața, și un lichior dulce, ca speranța.

Numitul Procopie își izbi călcâiele în cel mai autentic stil legionar și se grăbi să iasă, ca să îndeplinească ordinul.

— Domnule Milovan...

— Mulțumesc, prefer să stau în picioare, răspunse, după câteva clipe. Cu atât mai mult, cu cât nu am fost invitat să mă întâlnesc cu șeful SSI, ci doar să am o discuție lămuritoare cu domnul care tocmai a ieșit și despre care aflu, cu surprindere, că este angajatul dumneavoastră.

— Ai un stil foarte direct, domnule Alexandru. Îmi permiți să-ți spun direct pe numele mic? De altfel, o să lucrezi direct sub ordinele mele, așa că va trebui să faci această concesie.

Îl privi, neîncrezător, pe sub sprâncene, dar se feri să spună ceva. Dacă șeful SSI-ului făcea o astfel de afirmație, era greu de crezut că juca la cacealma. Cum naiba reușise, însă, să obțină un transfer atât de... ciudat? Cu atât mai mult, cu cât nu exista niciun semnal prealabil, în ultimii ani, care să-i sugereze măcar interesul serviciului de informații față de persoana sa. Mai mult chiar, aversiunea lui Maimuca față de el ar fi trebuit să-l ferească, chiar și indirect, de asta.

Îl privi cu luare-aminte, dar chipul lui Moruzov părea cioplit în gresie cenușie. Trăgea cu sete din țigară și îl privea, la rândul său, printre vălătucii de fum alb.

— Mă rog, ridică el din umeri. Dacă nu vrei să te așezi, presupun că este în regulă să rămâi în picioare. De fapt, până când ordinul de transfer, între servicii, va deveni operațional, vor mai trece 24 de ore. Așa că, de facto, nu te afli sub ordinele mele directe. Dar nici sub acelea ale Siguranței. Ești asemenea unui câine fără stăpân și știi ce pățesc aceste biete creaturi – cel mai adesea, ajung în plasele hingherilor.

Era o amenințare? Habar n-avea, nu-l cunoștea deloc pe bărbatul pe care ziarele din Regat îl numeau „călăul lui Carol". Dar știa câtă putere avea în fiecare din cele zece degete ale mâinilor și nu își făcea iluzii.

— De ce am fost adus aici?

— Ca să bei o cafea și un lichior, rânji din nou celălalt și puse țigara de foi în scrumiera de bronz, din fața sa. Se sprijini din nou cu degetele de marginea biroului și își împinse pieptul în față. În principiu, ca să te cunosc și să îți propun să iei parte la prima dumitale acțiune în cadrul Serviciului. Acum, că te-am cunoscut, te declar apt pentru ea. Vei pleca, peste șase ore, din Gara de Nord, cu un tren personal, până în Caracal. Acolo, te așteaptă o trăsură, care te va conduce până la Corabia, de unde vei lua o navă fluvială, care te va lăsa înainte de zori pe cheiurile Bechetului. Vei intra în comună în cel mai deplin anonimat și te vei caza la preotul paroh Calistrat Irimia. Acesta te va

conduce, la prânz, către sediul Primăriei, unde va avea loc întâlnirea.

— Întâlnirea cui?

— Vei găsi toate informațiile de care ai nevoie aici. Moruzov bătu cu palma într-un dosar cenușiu, aflat în fața sa. Toate. După ce-l vei citi, nu vei mai simți nevoia să clarifici nimic. Serviciul își face munca impecabil. Exact așa mă aștept să o faci și dumneata. Tot nu dorești să iei loc?

Clătină din cap, mai mult ca să câștige timp. În spate, se auzi un foșnet. Întoarse capul și îl văzu pe bărbatul care-l adusese până acolo, stând în pragul ușii, ținând în mâini o tavă, pe care erau așezate două cești mari de cafea, o sticlă învelită într-o pungă uleiată și două pahare burtoase.

— De câte ori ți-am spus, Procopie, că alea sunt pentru coniac? Pentru lichior, se folosesc paharele alea înalte și înguste, verzui, pe care ți le-a adus Săndulescu.

Împunse aerul cu țigara, în direcția lui.

— N-am cu cine, asta e. Procopie e bun la alte alea, nu la făcut pe chelnerul. Ai să constați singur, pentru că veți fi parteneri, în misiunea asta. Hai, vino și pune-le pe birou!

Trase scrumiera într-o parte și îi arătă unde să așeze tava. Apoi bărbatul se retrase, tăcut, în apropierea ușii și își încrucișă mâinile la piept. Moruzov ridică sticla și hârtia de împachetat foșni stins. Turnă în cele două pahare, apoi împinse unul spre el.

— Nu-mi place să țin discursuri. Nici măcar din cele mobilizatoare. Asta e treaba parlamentarilor, că de-aia primesc bani – să stea pe scaune și să vorbească. Pentru succesul misiunii dumitale, domnule Milovan. De care atârnă, cumva, soarta acestei țări. Iată că am spus și cuvinte mari, dar se pare că nu ai cum să te ferești de ele, atunci când lucrezi cu planuri mari. Hai, bea și să nu mai pierdem vremea!

De când lucra la Siguranță, Alexandru Milovan ajunsese un bărbat pe care cu greu l-ai fi putut pune în încurcătură. Căpătase experiență și siguranță, în urma frecușului permanent cu elementele umane cele mai negre ale societății, și se simțea ca peștele în apă, în cele mai încurcate și mai bizare situații. Flerul îi spunea întotdeauna exact pe care drum trebuia să apuce pentru a ieși din încurcătură. De data asta, însă, flerul tăcea, de parcă ar fi dormit adânc.

Înghiți în sec, întinse mâna și luă cu grijă paharul. Lichidul vișiniu clipoci. Se uită la el, apoi la Moruzov.

— Lichior de anason, dădu din cap celălalt. Știu că-ți place și că nu prea ai de unde să-l cumperi, în vremurile astea. Procopie s-a dat peste cap, ca să facă rost de el. Pe piața neagră găsești aproape orice, bani să ai.

Întinse paharul spre el. Milovan tresări, apoi își călcă pe inimă și întinse mâna, la rândul său. Paharele clinchetiră.

— Până la fund, domnule Alexandru! Se spune că alcoolul aduce noroc celor care îl închină lui Bachus, iar dumneata vei avea nevoie de tot norocul din lume, în această misiune.

Băură în tăcere. Undeva, dincolo de pereți, alarmele continuau să se tânguie, iar salvele antiaerienelor răsunau asemenea unor dopuri de șampanie izbite în tavan.

Era, într-adevăr, lichior de anason și încă unul de calitate. Milovan și-l petrecu pe sub limbă, străduindu-se să savureze cât mai îndelung plăcerea aromei. Oftă abia simțit și îl înghiți, cu părere de rău. Așeză încet paharul pe masă. Se terminase. Moruzov câștigase, de data asta. Nu știa încă dacă mutarea sa neașteptată, în cadrul altui departament, era sau nu de bun augur, dar zarurile fuseseră aruncate și rezultatul nu mai putea fi întors.

— Insist să aflu când vor sosi actele de transfer, spuse, după câteva clipe, neștiind exact ce formulă ar fi trebuit să folosească pentru a nu-l jigni pe presupusul actual șef.

Moruzov așeză paharul pe tavă și își frecă nasul cu degetul arătător.

— Vei primi o copie a lor chiar la Bechet, cel mai probabil mâine seară. Cu ștampila Casei Regale și cu cea personală a lui Urdăreanu. O gură de cafea? Te asigur că este de aceeași calitate ca și lichiorul. De altfel, cred că ai remarcat faptul că SSI-ul nu-și permite lucruri lipsite de valoare. Oricât ar trebui să plătească pentru ele. Iar afirmația asta te include și pe dumneata.

Pesemne că ar fi trebuit să se simtă măgulit, dar nu resimțea decât un gol în suflet. Și un început de spaimă viscerală, inundându-l ca o apă mâloasă. Puse paharul alături de celălalt și se trase un pas înapoi.

— Nu beau cafea decât extrem de rar, spuse. Făcu o pauză de câteva secunde, străduindu-se să-și liniștească bătăile repezi ale inimii. Ar mai fi ceva, domnule. Bănuiesc că știți că am un băiat...

Moruzov își încrucișă degetele deasupra ceștii, privindu-l cu capul lăsat ușor într-o parte. Arăta asemenea unei vulpi, la pândă, care îl examina amuzată pe chițcanul pe care urma să sară.

— Ah, da, Ștefan. Bun băiat. A terminat al patrulea la Școala Tehnică, nu-i așa? Îi vom pregăti un viitor pe măsura abilităților și deprinderilor sale, poți să fii convins de asta. De altfel, tocmai ca să nu-ți faci griji în privința lui și să te poți concentra complet asupra misiunii încredințate, Ștefan te va aștepta la Bechet, unde a fost invitat de preotul paroh Calistrat Irimia, de la biserica cu hramul „Sfântului Gheorghe", să petreacă la el o săptămână de concentrare spirituală, pentru a fi pregătit, în vederea examenului.

Simți cum îl trec toate apele. Își linse buzele și le simți amare. Mai ceva decât o frunză de anason, mestecată crudă.

— Examenul? întrebă, cu precauție. Știam că astăzi a absolvit cursurile. Că primește diploma și brevetul de subinginer.

— Examenul pentru intrarea în Legiune. Haide, domnule, că nu ești copil! exclamă, văzându-i tresărirea de uimire a feței. Legiunea „Arhanghelul Mihail" este interesată de orice element de valoare pe care-l descoperă în sânul nației. Sau cel puțin așa susțin conducătorii ei, care dau semne nerăbdătoare, cum că ar voi să intre la guvernare.

Alexandru Milovan simți cum pe umeri i se prăbușește o boltă de piatră, iar picioarele i se înmuiară, aproape nemaireușind să-l susțină. Se aplecă deasupra biroului, cu spatele cuprins de o sudoare rece, ca gheața.

— Domnule Moruzov, spuse atât de încet, încât de-abia reuși el însuși să se audă, fiul meu nu a fost niciodată interesat de vreo mișcare politică. Vă sfătuiesc să-l lăsați în pace, să-și vadă de propria viață, dacă nu vreți să vă faceți din mine un dușman mai violent și mai periculos decât o viperă cu corn. Nimeni, dar absolut nimeni nu se poate juca cu viața lui, fără să plătească îndrăzneala asta.

Bărbatul din fața sa își linse buzele, la rândul său, uitându-i-se în ochi, ca o vrabie prinsă în vraja mișcărilor hipnotizante ale șarpelui. Cu o mână așeză încet de tot ceașca de cafea pe tavă, iar cu cealaltă făcu un gest abia perceptibil, care-l determină pe Procopie să lase pistolul să cadă înapoi în teaca de piele de sub braț. Îi zâmbi rece și își țuguie buzele, țistuind admirativ.

— Nici nu mă așteptam la altceva din partea dumitale, dragul meu. Mă bucur că ești exact cum am intuit că o să fii, în urmă cu opt ani, când am decis să fii selecționat

pentru a intra în program. Constitui cea mai bună dovadă cu nu m-am înșelat niciodată în aprecieri. Și, acum, lasă amenințările pentru cei care le merită cu adevărat. Ștefan va intra în Legiune, pentru că acolo ai vrut să-l trimiți, încă înainte de a se fi născut, pe vremea când erai un simplu student la Drept și ai hotărât să urmezi cursurile de economie politică ale lui A.C. Cuza. După cum observi, nimic nu este întâmplător, domnule Milovan, iar acțiunile care par cele mai simple capătă repercusiuni extrem de complicate, doar urmând legea acumulărilor universale. Și, pentru că nu există decât un singur mod de a-l ajuta să-și întâlnească viitorul, te rog să te concentrezi asupra acestui dosar. Procopie va rămâne în preajma dumitale, să te servească cu orice va fi nevoie. E un om de valoare și sper să apreciezi asta, așa cum se cuvine. Te va însoți de-a lungul misiunii, dar nu va fi decât mâna care execută.

Și gura care informează, la telefon, despre orice mișcare la care mă voi gândi, oftă Milovan, în sinea sa, dar dădu din cap, acceptând rolurile, conștient că nu prea avea ce face. Moruzov se ridică greoi, își atârnă țigara de foi în colțul gurii, bătu cu dosul palmei în dosar și porni spre ușă. Se opri în prag și se răsuci spre el, cu o sclipire vioaie în ochi.

— Și, Milovane, fără nicio șmecherie de-aia polițienească, de-a ta. Te duci la Bechet, rezolvi cazul, te întorci și-mi aduci informațiile cerute. Din clipa aceea, vei ajunge agent principal în SSI, iar fiul tău va promova în staful lui

Horia Sima. După cum observi, ne comportăm frumos cu tine, așa că aștept același lucru și din partea ta. Orice vei dori să-mi ceri sau să-mi comunici o vei face prin Procopie. Numai el cunoaște sistemul prin care mă poate contacta, în mod direct. Iar, la sfârșit, când pe drumul de întoarcere spre București, vei primi semnul suprem al încrederii mele – o carte de vizită și un număr de telefon. Din acea clipă, vei putea comunica direct cu mine.

Făcu un semn din mână, care ar fi putut să însemne orice, de la un salut convențional, până la renunțarea la discuție, și părăsi încăperea. Ușa se închise fără zgomot, în urma lui.

Alarma vuia din ce în ce mai puternic, venind de astădată dinspre Filaret. Probabil că sosea valul al doilea de biplane, din direcția Constanței, de pe portavioanele britanice, staționate în largul Mării Negre. Deși oficial era un stat neutru, în războiul ce prinsese să macine Europa de la vest către centru, Regatul Român era implicat politico-militar de aproape doi ani, de când semnase convenția de întrajutorare economică cu Al Treilea Reich, vânzându-le pe mai nimic trei sferturi din producția de petrol. În consecință, suporta atacurile aeriene ale statelor din Mica Înțelegere, fără a se putea plânge cuiva. Alexandru Milovan știa însă că neutralitatea trebuia să aibă un preț și era aproape mulțumit de faptul că, deocamdată, era suficient de mic, încât să poată fi suportat fără crâcnire de către populație. Moldova nu avusese niciodată de

suferit, din cauza bombardamentelor, era prea săracă pentru a merita atenție, iar Ardealul era apărat de vârfurile înalte ale Carpaților, ca de o fortăreață naturală. De altfel, intuind posibila viitoare nemulțumire a populației din Câmpia Română, Regele anunțase prin Ernest Urdăreanu, mareșalul Palatului, că, dacă situația avea să se înrăutățească, fuseseră luate toate măsurile pentru mutarea rapidă a capitalei politice a Regatului la Brașov. Feldmareșalul Otto Volegught, comandantul Corpului 14 al armatei germane, detașat în Regat, avea însă obiecții serioase, cu privire la acest proiect și se părea că se afla în deplin acord cu șeful său direct, Heinrich Himmler, care ținea neapărat ca situația geopolitică locală să rămână neschimbată.

Milovan se duse la fereastră și privi afară. Cerul era aproape senin și, cel puțin pe segmentul de boltă pe care-l cuprindea cu privirea, nu se zărea nici urmă de avion. Reveni la birou, trase scaunul mai aproape, se așeză și deschise dosarul.

— Vreți să vă aduc un pahar cu apă, domnule comisar?

Milovan se uită la el, strângând din buze.

— N-ai auzit că nu mai sunt comisar? După cum nici în SSI-ul ăla al vostru nu am intrat. Am ajuns un câine de pripas, așa cum spunea șeful tău. Apa aia nu ar ajuta cu nimic la rezolvarea situației.

— Nu trebuie să vă supărați pe mine, domnule comisar. Pentru mine, o să rămâneți mereu *domnul comisar Mi-*

lovan. Așa v-am prins, așa vă țin minte. Iar apa aia chiar ar ajuta, așa să știți. O să aveți mult de citit, iar când creierul este suprasolicitat cere multă apă, o să vedeți. Să vă aduc nițică?

Dădu din mână a lehamite, fără să-l mai ia în seamă, și începu să citească. Când ajunse la acea de-a doua pagină, dădu peste o poză destul de neclară, decupată dintr-un ziar și lipită cu pap, într-o parte a foii. Ochii mari ai femeii se uitau fix la el, ca și cum posesoarea lor ar fi vrut să nu-l uite niciodată. Bărbatul fluieră ușor a surpriză și se răsuci către Procopie, care tocmai intra, cu o carafă cu apă, într-o mână, și cu un pahar gol, în cealaltă.

— Să nu-mi spui că dama asta...

Paharul căzu pe podeaua de piatră și se sfărâmă într-o ploaie de cioburi minuscule.

Capitolul II
Otravă pentru Von Ribbentropp

— Să nu-mi spui că dama asta este chiar aceea la care mă gândesc eu că este, spuse Alexandru Milovan, bătând cu vârful aproape bont al creionului chimic în geam.

Trenul gemu prelung, luând o curbă la dreapta, și mai multe case ale unui cătun trecură grăbit prin dreptul lor, rămânând în urmă, acoperite de praf. Băiatul îmbrăcat în uniforma Căilor Ferate, cu șervetul de pânză albă pe brațul cu sticla de apă minerală, alunecă într-o parte, sprijinindu-se cu umărul de ușa mobilă, iar paharul pe care-l ținea în mâna cealaltă căzu pe podea și se sparse.

— Vă rog să mă iertați, bâigui și își puse mâna la gură.

— Du-te și adu altul, îi porunci Procopie, ridicându-se în grabă de pe banchetă și aruncând o privire îngrijorată pe coridor. Dar vezi să nu-l mai spargi și pe acesta.

Băiatul nu mai așteptă să i se spună de două ori și dispăru, în fugă. Coridorul era pustiu, dar Procopie mai rămase câteva secunde pentru a-l supraveghea. În cele din urmă, reveni în compartiment și închise ușa.

— Ești îngrijorat de ceva? îl întrebă, punând dosarul pe banchetă. Încă de când am urcat în trenul ăsta, tot arunci priviri bănuitoare tuturor.

— Asta mi-e meseria, oftă, celălalt, ridicând din umeri, după care se așeză pe bancheta vecină. Să fiu suspicios. Să nu am încredere în nimeni. O să deveniți și dumneavoastră la fel, domnule comisar, o să vedeți. Numai să mai treacă ceva timp.

— Mda. Milovan se uită pe fereastră. Vara se pregătea de plecare, bărăganurile erau galbene și tufe rotunde de mărăcini se rostogoleau de colo-colo, sub răsuflarea vântului încă fierbinte. Am citit bine? Mergem să-i asigurăm protecția femeii ăleia afurisite?

— Doamna Elena Lupescu este consiliera Majestății Sale pe probleme de interacțiune politică și socială cu partea germană, răspunse bărbatul și bătu cu palma pe canapeaua uzată, pe care stătea. Dacă acolo scrie că misiunea noastră este să-i asigurăm protecție, atunci exact asta trebuie să facem, fie că ne place, fie că nu.

Era al naibii de cald, iar ventilația anemică nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Știa că însoțitorul său nu avea nicio vină, în privința asta, dar tot nu se putea abține să nu-l înjure în gând, ca și cum chiar el ar fi pus tot planul acela infect la cale. Își lipi fruntea de geamul care trepida și rămase așa, până când băiatul reveni cu sticla și cu paharul, deschise ușa și le așeză pe măsuța pliabilă. Apoi se retrase, în grabă, adună cioburile de pe coridor

și dispăru spre capătul celălalt al vagonului. Se temea, pesemne, să nu-i facă raport pentru spargerea paharului și să-și piardă locul de muncă, se gândi Milovan, turnând apa rece în paharul care se aburi imediat. De aceea nici nu mai așteptase bacșișul.

Pentru o clipă, și-l imagină pe Ștefan în postura lui și se cutremură. Trăiau vremuri tulburi, chiar dacă nemții le erau aliați și, cel puțin, deocamdată, câștigaseră primele runde din războiul european. Dacă nu ar fi avut slujba pe care o avusese și, mai ales, cunoștințele care să-i deschidă ochii, pesemne că și flăcăul lui ar fi trebuit să se înscrie în Partidul Nazist Român, să devină ucenic *unanwärter*, apoi membru plin, pentru ca abia apoi, după doi ani de slugăreală și de umilință, să capete carnetul verde de muncă în Reich și în ținuturile aliate. Iar asta însemna că putea fi trimis oriunde, pe teritoriul aflat sub flamura cu zvastică, cu târnăcopul sau cu lopata pe umăr, să pună mâna la prosperitatea rasei ariene.

Bău, cu înghițituri mici, și lăsă lichidul rece să îi alunece pe gât. Uneori, nu era nevoie decât de atât pentru a obține starea de maximă satisfacție. Puse paharul pe blatul tocit de atâta folosire și luă din nou dosarul, cu amândouă mâinile. Procopie se uita la el pe sub borul pălăriei, fără să facă nicio mișcare.

— Cu ce te-ai ocupat, înainte de a intra în SSI?

Procopie zâmbi și fața lui lătăreață se ilumină brusc.

— Am fost hamal, în port, la Giurgiu. Am lucrat în mină, la Lupeni. Am făcut betoane, pe câteva șantiere, în capitală. Am fost curier, la o firmă privată. Patiser, la Câmpina. Tâmplar profilat pe coșciuge. Croitor de saci. Cred că am și uitat lista meseriilor pe care le-am practicat. Știu că, ultima oară, înainte să dea peste mine domnu' Moruzov, eram de câteva luni într-o tipografie. Mă calificam ca zețar. Făceam litere de plumb într-un cazan mic și le potriveam în ramă. Primeam doi lei și jumătate pe oră și un litru de lapte pe zi. Nu-mi plăcea laptele, îl dădeam la o femeie din apropierea tipografiei, care avea copii mici. Din când în când, îmi mulțumea cu o cinzeacă de țuică.

— Aha, făcu comisarul și nu mai adăugă nimic, cufundându-se în lectură.

Trecuse de trei sfertul dosarului, când trenul opri în gara Roșiorii de Vede. Închise copertele, ținând un deget între file. Orașul părea făcut numai din case scunde și pricăjite, înconjurate de garduri înclinate, gata să cadă. Undeva, departe, se zărea turnul de observație aeriană, cu care nemții înzestraseră fiecare urbe mai acătării din Regat. Legat la pontonul aerian, un aerostat minuscul se zbătea în sartruri, sub răsuflarea fierbinte a vântului. Pesemne că era un balon captiv, se gândi Milovan, înainte să revină la lectură. Unul din cele care marcau traseele de noapte ale zeppelinelor de călători civili, de-a lungul continentului. Dacă era să-i admire pentru ceva pe ocupanți, era felul în care concepuseră liniile aeriene, pe deasupra

zonelor intrate în Reich. Puteai să călătorești, spre exemplu, de la Bonn și până la Istanbul în numai 12 ore, fără niciun efort fizic, în cabine de lux. Numărul mare de dirijabile, produse în ultimii trei ani de firma Salinger-Krupp, coborâse foarte mult prețul unei călătorii, astfel încât, în ciuda războiului, multe familii își făcuseră obiceiul să-și petreacă zilele libere și concediile în locuri pitorești, la care altădată nici măcar nu ar fi visat, din cauza oboselii unei călătorii interminabile cu trenul. Cornel Cojan își luase nevasta și fata într-o astfel de *nebunie printre nori*, cum îi plăcea s-o numească, în urmă cu aproape doi ani, și petrecuseră câteva zile de vis, în zona Mardin, între cele două mari fluvii antice, Tigru și Eufrat. Dar el își putea permite o mulțime de nebunii, își luă seama Milovan, redeschizând dosarul, pentru că lucra cu ambasadele și dispunea de facilități, la care un simplu comisar, ca el, nici măcar nu îndrăznea să viseze.

Pe fila următoare, începea un nou raport, care-l privea pe Ulrich Willy Joachim von Ribbentrop. Fotografia era făcută pe o hârtie de calitate și era una foarte reușită, ca încadrare: Führer-ul în mijloc, între siluetele cam pătrățoase ale lui Rudolf Hess și cea a lui Martin Bormann; Von Ribbentrop, ușor retras în dreapta, privea spre steagul nazist cu o ușoară... detașare? Nedumerire? Neîncredere? Milovan nu reușea să-și dea seama, dar simțea că era ceva neclar în acea privire. Oare de aici trebuia începută abordarea ministrului de externe german sau exis-

tau secrete încă necunoscute, care ar fi trebuit studiate, mai întâi, și abia apoi...

Nu apucă să-și ducă gândul până la capăt. Ușa compartimentului se deschise, cu zgomot, și un bărbat scund, gras, îmbrăcat într-un costum de culoarea untului, cu o pălărie de pai pe cap și un geamantan din carton în mâna dreaptă, făcu un pas înăuntru, aducând cu el un damf de transpirație acră și de fum de mahorcă.

— Aici, Jenele, în compartimentul ăsta nu sunt decât doi călători! strigă el, întorcând capul, către un invizibil Jenel, de pe coridor.

Procopie țâșni, dintr-o mișcare, punând mâna de-a curmezișul, ca să-l împiedice să înainteze. Câteva dintre foile așezate pe banchetă se învălmășiră prin aer și aterizară pe podea, ca niște frunze moarte.

— Este un compartiment rezervat de Căile Ferate, domnilor! spuse el, cu voce strepezită, împingându-l înapoi pe invadator. Vă rog să vă căutați alte locuri.

— Ce rezervare, domnule, ce rezervare? se ambală bărbatul cel gras, punând geamantanul pe podea și ștergându-și fruntea cu mâneca. Nu scrie nicăieri. Să vină conductorul și să ne lămurească. Jenele, vino, bre, odată, că mă ia peste picior bucureșteanul ăsta!

Dar numitul Jenel, pesemne că rămăsese mult în urmă, de vreme ce nu-și făcea apariția, lăsându-și amicul să se lupte singur pentru locuri. Procopie își desfăcu nasturele de la haină, lăsând să i se vadă tocul pistolului.

— Ah, păi de ce nu ați spus de la început, domnu', că ați făcut rezervare, la Căile Ferate? rânji grăsunul, dând din cap. Sigur că aveți rezervare, nu e nicio problemă, ne găsim noi alte locuri, e de înțeles, nu, Jenele? Pe unde naiba umbli, afurisitule? Hai să căutăm alt compartiment liber și să-i lăsăm pe domnii aceștia în pace.

Se aplecă, apucă valiza de mâner și pescui cu mâna cealaltă foile de pe jos, se uită la ele, apoi i le întinse lui Procopie.

— Scuzați pentru deranj, domnu'. Vă asigur că nu a fost cu intenție.

Procopie luă foile și rămase cu ele în mână, până când intrusul dispăru pe coridor. I le întinse lui Milovan, apoi ieși în urma celuilalt.

— Unde te duci?

Bărbatul se răsuci și vârî capul în compartiment. Un val de aer cald se strecură pe lângă el, făcându-l să transpire brusc.

— Mi se pare că-l cunosc de undeva pe grăsanul acela și treaba asta nu-mi place. Nu cred în întâlnirile întâmplătoare, nici măcar atunci când se petrec într-un tren. Vreau să verific ceva și mă întorc.

Închise ușa și dispăru pe coridor, chiar în momentul în care trenul lua o curbă largă spre dreapta, scârțâind prelung din toate încheieturile. Alexandru Milovan netezi foile recuperate de pe jos și le puse peste teancul de pe banchetă. La urma-urmei, nu era treaba lui. I se încredin-

țase o misiune și un dosar. Exact în ordinea aceasta. Se afla în tren, deci începuse să-și îndeplinească misiunea. Studia dosarul, însemna că urma ordinea prestabilită. Nu era nevoie să-i poarte de grijă și lui Procopie. Foarte probabil că lucrurile stăteau exact invers, de fapt. Lăsă gândurile să-i zboare către Bucur[illegible] iul rămas în urmă, sub [illegible] tiar[illegible] ne, apoi re[illegible] [illegible] în 1[illegible]3 filele dedicate lui Ribbentr[illegible] [illegible] Annelies Ribbentrop, [illegible] externe al Reichstag-ului din 193[illegible], [illegible] Insig[illegible] de aur a Partidului Nazist și cu Ordinul Vultu[illegible] C[illegible] nal, renunțare benevolă la creștinismul catolic, fire [illegible]rmă, chisă la critici, credință oarbă în rolul Führer-ului pentru stabilirea noii ordini mondiale.

Apostazie în catolicism! Răsuci fruntea spre geam și privi îndelung, aproape fără să vadă, pădurea prin care trenul își croia drum, gâfâind. Cinci copii și apostat, o combinație extrem de rară, în lumea contemporană. Informațiile păreau suficiente, dar nu erau. Lipsea portretul psihologic și cel sociologic. Nu existau nici părerile colegilor de partid și nici cele ale germanilor de rând. Dacă dosarul ar fi fost făcut de friți, ar fi avut cu 30-40 de pagini mai mult. Așa, însă, trebuia să zică mulțumesc pentru ceea ce avea.

Se cufundă din nou în lectură, hotărât să ajungă la ultima filă, mai înainte ca trenul să oprească în halta de la Drăgănești-Olt. La un moment dat, auzi ușa deschizându-se, în dreapta sa, dar nu ridică fruntea. Dacă Procopie

dorea să-i spună ceva, nu avea decât să aștepte să încheie de citit. Dar însoțitorul său nu părea grăbit, se așeză tăcut pe locul de lângă ieșire și nu încercă să-i atragă atenția, în niciun fel.

Când aerul deveni atât de fierbinte încât părea irespirabil, îndoi un colț la ultima foaie citită și ridică privirile. Pe bancheta alăturată stătea un bărbat necunoscut, cu o pălărie cenușie trasă până aproape de linia ochilor și cu un pistol mare, marca Nambu-14, așezat cuminte pe genunchi. Brațul drept îi era atârnat de gât, cu o legătură sanitară, semn al unei fracturi sau răni recente, care îi afecta mușchiul brațului. Clipi, ca și când l-ar fi deranjat lumina și încercă să-și ducă mâna către turul pantalonilor, unde stătea înfipt propriul pistol. Străinul clătină din cap.

— Nu te-aș sfătui, spuse încet, dar distinct, lăsându-l pe Milovan să îi perceapă accentul german. Chestia asta – bătu cu țeava de genunchi – face ravagii la mică distanță. Și, apoi, nici tu și nici noi nu avem interes să-ți împrăștiem creierii pe tavan. Avem nevoie de ei în tărtăcuța în care stau acum, așa că stai liniștit și totul o să se termine cu bine.

— Așa le spui la toți?

— Numai la cei care au un har al supraviețuirii superior, rânji celălalt.

— Așteptăm ceva?

— Să revină colegul, care și-a asumat misiunea ingrată de a-l scoate din vagon pe însoțitorul dumitale.

Grasul cu valiza, își aminti fulgerător Milovan și o picătură de transpirație i se prelinse pe frunte, alunecă pe la rădăcina nasului și i se opri pe buza de jos. Scutură din cap și picătura căzu. Probabil că, la ora aceea, Procopie avea deja o gaură în frunte, iar el urma să intre într-o nouă și mortală aventură.

Oare Moruzov o fi reușit să prevadă această stare de evoluție a lucrurilor? se întrebă și își așeză mâinile în poală, una peste alta. Dacă ceilalți l-ar fi vrut mort, ar fi avut timp mai mult decât suficient, ca să o fi făcut, până atunci. Iar, dacă nu, asta însemna că între planurile lor și cele ale lui Moruzov exista cel puțin o identitate: destinația. Străinul (sau străinii, dacă era să-i dea crezare) îl voiau tot în Bechet, dar cu o misiune puțin schimbată.

— Te gândești la ceea ce dorim să-ți cerem, îi ghici celălalt gândurile. Și, poate, te întrebi cum te putem controla, ca să fim siguri că execuți ordinele cu exactitate.

Încă nu ajunsese până acolo, dar dacă tot îl împinsese în direcția aceea, nu vedea de ce nu ar fi încercat să-și lămurească respectivul aspect. Aruncă o privire fugară pe geam.

Câmpia arsă de soare avea o crustă maronie, ca și cum cineva ar fi stins un foc, călcându-l în picioare. Vara se arăta cumplit de fierbinte și de secetoasă, iar agricultura era la pământ. Coroborat cu distrugerile provocate de război, în Europa Centrală, mai ales în Cehia și în Polonia, existau destule motive să se presupună că, la sfârșitul

toamnei, când rezervele de grâne ale Regatului se vor fi sfârșit, urma să înceapă o lungă perioadă de foamete și de raționalizare a bucatelor.

— Mă gândeam că, indiferent de pacturile politice și militare care s-au încheiat și se vor mai încheia, peste câteva luni, țara asta va intra în cea mai mare criză alimentară, pe care a îndurat-o de la încheierea Primului Război, minți el, străduindu-se să nu clipească.

Adică, de fapt, nu mințea, doar că ocolea răspunsul la întrebarea conlocutorului său. În mod sigur, o mulțime de oameni avea să facă foamea, la propriu, iar cimitirele urmau să se umple cu cadavre scheletice, învelite în pânză de sac, cu o cruce simplă de lemn, la cap, cu numele și data morții, scrise cu vopsea neagră. Se uită din nou pe geam și i se năzări că vede o pădure de cruci, aplecate în toate direcțiile, sub bătaia răutăcioasă a vânturilor.

— Nu știu să existe cineva pe lumea asta care, sub amenințarea unui pistol, să se gândească la bunăstarea poporului din care face parte. Bărbatul ridică arma și își frecă fruntea cu țeava. Concluzia, stimate domnule, este că minți cu seninătate și că, evident, viitorul te îngrijorează, mai mult decât ai vrea să recunoști. Ei, bine, ceea ce încerca să facă grasul acela de Moruzov, pentru a te ține în mână, noi am realizat deja.

Se holbă la el, refuzând să înțeleagă. Țeava coborî, inexpresiv, în direcția frunții sale.

— Exact. Băiatul tău, Ștefan, este în mâinile noastre.

— Și preotul Irimia? întrebă cu inima cât un purice.

— Este acolo și te așteaptă. Este convins că tu i-l vei aduce pe Ștefan.

— Ce mama dracului se întâmplă, în urbea aia împuțită, de vrea toată lumea să îmi spună ce trebuie să fac? Milovan se aplecă în față, cu ochii aruncând văpăi. Încă puțin și se ridica de pe banchetă.

— N-ai terminat de citit dosarul...

Clătină din cap, cu privirea lipită de țeava pistolului Nambu-14.

— Cred că știu unde-am mai văzut arma asta, spuse, înghițind în sec. Anul trecut, în februarie, am fost trimis să anchetez un caz de omor, la...

— Hotelul Ambasador, de lângă Aeroportul Militar. Bărbatul cu brațul rănit își dădu pălăria pe ceafă, cu dosul palmei în care ținea arma. Țeava acesteia nu părăsi însă fruntea lui Milovan. Nu recunoști cicatricea asta, domnule comisar? Mai e valabilă funcția sau trebuie să-ți spun domnule inspector SSI? Mi-ai făcut-o cu furculița pe care am încercat să ți-o înfig în gât. Dar, pe atunci, aveam alte ordine, în ceea ce te privea.

Își amintea totul cu precizia unei fotografii vechi, îngălbenită de patina timpului. Maimuca îl chemase în biroul său de la etaj și îl informase asupra cazului: fusese ucis un atașat german, în camera sa de hotel. Primiseră informația de la un băiat care căra bagajele. Acesta găsise ușa de la cameră întredeschisă și pe bărbat mort, în baie.

— Suntem siguri că este vorba despre o răfuială între facțiunile rivale din cancelaria Reich-ului, îi spusese el. Așa că nu ne vom băga, nu este afacerea noastră. Să și-o lămurească ei, dacă au chef. Dar s-a petrecut în hotelul nostru, așa că trebuie să anchetăm, măcar de ochii lumii. Cazul e al tău, Milovan, dar vreau să-l închizi, în 48 de ore, din lipsă de probe, ai înțeles? Lipsă de probe. Asta nu va implica pe nimeni, iar nemții nu vor ridica pretenții, atunci când le vom pasa lor cazul.

Aproape că așa s-ar fi petrecut lucrurile, dacă n-ar fi găsit, în camera de hotel, o cheie, cu numărul 106. În graba lui, ucigașul o pierduse, pe mocheta din hol. Lăsase neatinsă scena clasică a crimei, cu un bărbat în puterea vârstei împușcat între ochi, și se grăbise să ajungă la camera 106 pe care, spre surprinderea sa, o găsise deschisă. Intrase, cu precauție, dar ucigașul știuse că va veni și îl așteptase, în spatele ușii, cu o furculiță de alamă, în mână.

— Mă așteptai, spuse, fără să-și ia ochii de la armă. E cu atât mai surprinzător că n-ai reușit să mă ucizi. Lipsă de profesionalism, adăugă, cu o notă de sarcasm.

— Ce-ai zice numai de un profesionist mai bun? ridică din umeri celălalt. Van Allen a fost un dobitoc, iar în privința lui aveam ordinele mele. Radierea ta făcea însă parte din protocolul meseriei. Nu puteam să las în viață pe primul martor al scenei. Se cheamă noroc, în stare pură: nu știam cu cine mă confruntam.

— Primul martor a fost băiatul de la bagaje.

— A fost, ridică din umeri celălalt. Abia a doua zi, am aflat cine a chemat poliția. Dar tu, pur și simplu, ai avut noroc. Eram pregătit pentru un agent de duzină, iar voi l-ați trimis pe cel mai bun om pe care-l aveați la dispoziție. Puteai să fii mort și cu o cruce frumoasă, din aramă, la cap, ca gratitudine din partea statului. Așa, însă, m-am ales eu cu această cicatrice, care nici măcar nu-mi face figura mai interesantă.

Pentru o clipă, Alexandru Milovan își aminti de sclipirea care-i fulgerase în direcția ochiului drept. Reacția de ripostă venise instantaneu și, dacă ar fi fost întrebat ce anume se întâmplase, nu ar fi știut ce să spună. Atâta doar că se surprinsese cu umărul introdus sub bărbia adversarului și cu ambele mâini încleștate deasupra încheieturii mâinii acestuia, îndreptând, încet, dar sigur, dinții furculiței către ochii care se holbau la ei. Apoi, brusc, trupul celuilalt se înmuiase sub el și, până să se dezmeticească, țâșnise într-un salt prelung prin geamurile ferestrei, prăbușindu-se în curtea interioară, într-un zornăit asurzitor de cioburi.

— Nu te-am crestat eu, clătină din cap.

— M-am tăiat într-un ciob, când am trecut prin fereastră. Bărbatul rânji. Dacă ți-ai făcut cumva vreo iluzie, renunță la ea.

— Și acum?

— Nu am ordin să te omor. Ci numai să te fac să cooperezi. Crezi că ai această capacitate?

Trenul se înclină puțin, făcând șinele să geamă, sub greutatea vagonului. Se apropiau de podul de la Drăgănești, își aduse aminte Milovan de configurația terenului. Curba urma să se accentueze puternic. Cu puțin noroc, acolo ar fi putut să încerce un salt direct. Era destul de sigur că bărbatul din fața sa ar fi făcut tot posibilul să nu-l împuște mortal.

— Depinde. Ridică din umeri. În ce privință?

— Al Treilea Reich nu constă numai în influența lui Himmler și a lui Goebbels asupra Führer-ului. Mai sunt și alții care ar avea ceva de spus, în legătură cu războiul și, mai ales, cu situația de după război.

— Alfred Joddl, păru că se trezește Milovan. Herman Goering. Adolf Eichmann. Aveți o mulțime de ciudați pe acolo, care și-ar dori să devină vioara întâi.

Pistolul punctă prin aer, în direcția ochiului său drept.

— Ai o limbă cam ascuțită pentru un prăpădit de comisar.

— Ce aș putea pierde? rânji el, trăgând din nou cu coada ochiului spre ferastră. Singur ai spus că ai nevoie de serviciile mele, nu de cadavrul meu. Ce ar trebui să fac?

Chiar atunci, pe coridor trecu încet, clătinându-se pe picioare, un bătrânel, cu o paporniță mare în mâini. Aruncă o privire scurtă spre interiorul compartimentului, apoi își continuă drumul, ca și când n-ar fi văzut nimic. Poate că nici nu văzuse, la cât era de bătrân, își spuse Milovan, trăgându-și picioarele sub el, gata să se repeadă.

— Să ții chestia asta asupra ta.

Străinul băgă mâna în buzunarul hainei de piele și scoase de acolo un flacon subțire, de culoarea untului. Îl cântări, o clipă, în palmă și îl aruncă în direcția sa. Milovan ridică brațul, involuntar, și degetele i se închiseră pe tubul de sticlă. Îl simți uleios la atingere și se strâmbă.

— Și să-i folosești conținutul, imediat ce ai posibilitatea s-o faci, fără să fii văzut. Ne interesează un singur personaj, din adunarea aceea simandicoasă: Von Ribbentropp.

— E o otravă, înțelese comisarul, deschizând degetele și uitându-se la tub, în lumina cerată a soarelui. Nu înțeleg, însă, de ce Reich-ul ar încerca să-și anihileze propriii oameni. Și, mai ales, pe cei a căror muncă dă rezultate.

— Este o otravă, da, zâmbi subțire celălalt, apoi își acoperi din nou fruntea cu calota pălăriei. Una specială. Ribbentropp e un individ viclean și s-a pregătit îndelung pentru această posibilitate. A ingerat permanent cantități reduse din tot felul de otrăvuri, pentru ca trupul său să devină imun. Aceasta însă este o otravă specială. Provine din India și este făcută dintr-o rășină a arborelui de cauciuc. Nu a consumat-o niciodată, deci va funcționa, cu certitudine. Restul răspunsului este simplu: chestiuni care țin de politică. Străinii nu au de ce să fie interesați de ele. Dar, dacă garanția tentativei pe care o vei face este dată de această informație, atunci să spunem că dintotdeauna oamenii mai eficienți i-au înlocuit pe cei socotiți doar eficienți, mai ales în muncile de conducere. Și mai e ceva.

Milovan așteptă cu tubul între degete. Până la punctul cel mai strâns al curbei era ceva mai puțin de un minut.

— Nu trebuie să pară un accident. Ci o otrăvire adevărată. A cărei vină să cadă, fără niciun dubiu, în seama cuiva din echipa sovietică. Oricare ar fi acea persoană, pe care intuiția sau, și mai simplu, soarta ți-o va servi pe tavă.

— E vorba despre un tratat, înțelese Milovan, simțind un fior rece pe șira spinării. Un tratat pe care-l vreți ratat, din start. Dar Führer-ul dorește un pact cu sovieticii. I-ar ușura înaintarea până dincolo de Bosfor și stabilirea unui cap de pod în Asia Mică.

Bărbatul din fața sa își supse un dinte găunos, care făcu un zgomot subțire, asemenea unui fluierat.

— Politica este treaba celor care s-au specializat în ea. Treaba noastră, herr Milovan, este aceea de a executa, cât mai bine, ordinele primite. Nu să fim interesați dacă războiul s-ar desfășura mai bine în munții Urali decât în Rodopi. Observ că te uiți cam des, în direcția geamului. Nu cumva aștepți ca înclinarea vagonului în punctul maxim al curbei să-ți confere un avantaj pentru a te arunca asupra mea?

— Și dac-ar fi așa? rânji comisarul, neștiind ce altceva ar mai fi putut să spună. Singur ai spus că ai nevoie de mine în viață. Aș putea încerca...

Străinul clătină din cap și vârî, în mod ostentativ, pistolul în hamul de sub braț. Își ridică amândouă palmele în sus.

— Ar fi o afacere foarte proastă, herr comisar. Pentru că nu acest pistol te aduce în tabăra noastră, ci fiul dumitale. Dacă vrei să-l mai vezi în viață, trebuie să faci exact ceea ce ți s-a cerut.

Milovan își încordă maxilarele.

— Și cine îmi garantează că o să-l mai văd în viață, după ce o să îndeplinesc această așa-zisă „misiune"?

— Cine-ți garantează, atunci când pleci la război, că te vei întoarce viu și nevătămat? Nimeni. Va trebui să crezi în promisiunea celor care te-au angajat în această misiune și atât.

Se ridică de pe banchetă și se întinse, să-și dezmorțească încheieturile. Vagonul se zdruncină brusc, la o schimbare de șine, și se văzu nevoit să se sprijine de plasa de bagaje.

— Nu știu ce se întâmplă cu camaradul meu, de nu a mai apărut. Sunt nevoit să plec, să-l caut, dar te sfătuiesc ca timp de zece minute să nu părăsești compartimentul. Și să nu-mi ceri să-ți explic din ce motiv.

— Altfel?

Bărbatul rânji, fără veselie.

— Bătrânul care a trecut adineauri. Este unul din lunetiștii de calibru ai Wermacht-ului, detașat aici, pe viitoarea linie a frontului. Așteaptă în capătul culoarului, pregătit să tragă. Pentru el, nu ești decât un viitor cadavru, nu are de ținut cont de interdicții.

Smuci de mânerul de alamă și ușa se deschise cu un scârțâit.

— Și, Milovan... niciun pas aiurea, ai înțeles? Ești un profesionist. În afacerile astea, nu există greșeli, după cum nu există scuze.

Ieși apoi închise cu zgomot ușa, în urma lui. Milovan își linse buzele uscate. Nu îndrăznea să scoată capul pe coridor, să verifice, era convins că nu-l mințise, numai ca să-l țină înăntru. În același timp, era sigur că se întâmplase ceva rău cu Procopie, de vreme ce nu mai dăduse niciun semn de viață de atâta timp. Nu înțelegea de ce trebuia să fie îngrijorat pentru un individ despre a cărui existență nu știuse nimic, până în după-amiaza aceea, dar era.

Așteptă, până când curba începu să se destindă și vagoanele reveniră la poziție verticală, strânse foile în dosar și le închise în geantă, apoi își asigură pistolul cu curelușa de piele și se urcă pe canapeaua tare. Deschise geamul și ieși pe jumătate, în curentul puternic de aer. Urechile prinseră să-i vâjâie, dar știa că nu mai era cale de întors. Măsură din priviri distanța până la marginea lată a acoperișului, se încordă și împinse cu putere în călcâie, întinzându-se cât era de lung, prin fanta îngustă. Când trecu de pulpe, trupul avu un moment de dezechilibru și își imagină cum avea să se izbească de ferestră, cu capul în jos, iar reculul avea să-l smulgă din compartiment și să-l trântească de rambleu și de pietrișul spart, care-l acoperea. În cel mai fericit caz, urma să se aleagă cu mai multe fracturi și avea să rămână printre tufișurile de păducel, până când septicemia avea să-l înfrângă de-a binelea.

Reuși să-și revină la timp și se agăță cu vârfurile degetelor de rama de lemn. Începu să se tragă, centimetru cu centimetru, peste linia de metal a ferestrei și, într-un final, își sprijini tocurile de ea. Curba acoperișului era foarte scăzută, așa încât reuși să se salte pe el, dintr-o singură mișcare.

Sus, aerul ardea și-l izbea cu forța unui torent, care se prăbușea din înălțimea unei stânci. Nu se putea ține în picioare, așa că se lăsă în patru labe, pe tabla fierbinte, și începu să înainteze în direcția locomotivei. Până ajunse la marginea rotundă a acoperișului, ochii i se injectară și începură să-l usture de la fumul gros ce se întindea de-a lungul vagoanelor, coborând apoi pe șine, asemenea unui șarpe unduitor. Se uită cu grijă în spațiul dintre vagoane, dar nu văzu pe nimeni, așa că se ridică în picioare, chinuindu-se să-și mențină echilibrul, își luă avânt și sări. Ateriză în patru labe și o porni, grăbit, către capătul celălalt. După cum se aștepta, nici acolo nu zări pe nimeni, așa că repetă operația și se trezi pe plafonul următorului vagon. Locomotiva trimise un șuierat ascuțit și, cu o smucitură puternică, începu lungul proces de frânare, de dinainte de intrarea în gară. Se ridică în genunchi, își puse palma murdară la ochi și privi pe sub streașina ei către apus. Se zăreau, lucind în soarele puternic, acoperișurile de tablă ale unei așezări mai mari decât satele așezate, de obicei, la marginea liniei ferate. Se apropiau de Roșiori și știa că trebuia să termine treaba mai înainte de a intra în gară.

Sări pe următorul vagon și apoi pe următorul. Tocmai se ridica pentru a patra oară, când simți o smucitură bruscă, apoi frânarea locomotivei deveni atât de puternică, încât se rostogoli într-o parte, abia reușind să se agațe, în ultima clipă, de un tub de aerisire. Se târî cât putu de repede către capătul vagonului și își scoase capul peste margine, privind către spatele trenului. Cu un scârțâit strident, de metale frecate unul de altul, locomotiva reuși, în cele din urmă, să oprească șirul de vagoane, chiar înainte de a intra pe un pod, de numai câțiva metri lungime, care trecea pe deasupra unui pârâu secat. Nu văzu nimic și se rostogoli de-a latul plafonului, către partea opusă.

Exact la timp, ca să observe o ușă deschizându-se spre exterior și un bărbat sărind de la înălțimea vagonului, rostogolindu-se printre smocurile de iarbă și apoi ridicându-se în picioare și luând-o la fugă prin albia plină de buruieni și trunchiuri prăbușite. Până să dezlege cureluşa de piele și să scoată arma din toc, fugarul se îndepărtase binișor de tren, devenind o țintă nesigură, printre crengile pe jumătate înverzite. Izbi cu palma în acoperișul fierbinte, înjură și scuipă dincolo de margine. Apoi se ridică în picioare, vârî arma înapoi în toc și se pregăti să coboare. Chiar când își lăsa greutatea în mușchii brațelor, ca să ajungă pe platforma dintre vagoane, auzi zgomotul unui alt corp care se rostogolea, răsuci capul și-l zări pe bătrânelul cu papornița strânsă în brațe ridicându-se de la pământ și alergând pe urmele celuilalt.

Ateriză pe amândouă tălpile, se sprijini cu umărul de peretele de lemn, scoase arma, ochi și trase trei focuri. I se păru că, la cel de-al doilea, bărbatul care fugea în zig-zag tresărise, pentru o clipă, dar își continuase alergarea, ca și când nimic nu se întâmplase, așa că se îndoia că avusese norocul să-l nimerească. Apucă balustrada de metal cu mâna stângă și sări, la rândul său, pe pământ. Cu dreapta ridică din nou pistolul, dar renunță imediat la gest. Cei doi dispăruseră complet, în vegetația uscată.

Urcă treptele înguste ale scării, smuci de ușă și pătrunse pe hol. Câțiva călători ieșiseră din compartimente și se holbau prin geamurile groase. Nu-l remarcaseră când coborâse, nu-l văzuseră nici când urcase. Asta era bine. Dacă lui Procopie i se întâmplase ceva, nu era nevoit să dea explicații și, astfel, să rateze întâlnirea din dimineața următoare.

Își făcu loc printre oameni, grăbindu-se să cerceteze fiecare compartiment, WC-ul și trecerile dintre vagoane. Când ajunse în ultimul, știu că acolo avea să se întâmple ceva. Unii îi spuneau fler, alții intuiție. El îl numea „mirosul crimei". Și chiar i se părea că aerul are o altă consistență, acolo unde avusese loc un omor. Își scoase pistolul încă înainte de a ieși din ultimul burduf și îl ținu de-a lungul piciorului drept, gata să-l ridice și să tragă, în orice moment. Apăsă pe clanța ușii WC-ului și o împinse cu piciorul. Aceasta se deschise numai câțiva centimetri, apoi se lovi de ceva și se opri. Împinse cu genunchiul, cât

putu de tare, dar nu se întâmplă nimic. Vârî capul, cu precauție, prin deschizătura îngustă, dar nu apucă să vadă mare lucru. Simți la baza gâtului împunsătura cunoscută a țevii unui pistol și ar fi putut să facă pariu că era un Nambu-14, cu pat de nichel și rezervă standard de șase gloanțe.

— Ți-am spus să nu ieși, mai înainte de zece minute, îi șuieră vocea cunoscută chiar în ureche. Se cheamă că, deja, avem o problemă. Îmi pare rău că trebuie să o rezolvăm așa. Te sfătuiesc să nu strângi din dinți, când...

Nu reuși să audă restul propoziției, pentru că întunericul năvăli brusc asupra lui, ducându-l la vale, cu furia unui torent, care înșfacă un pai și-l învârtejește în șuvoiul lichid.

Capitolul III
Regatul și Sovietele

Simțea o durere surdă în ceafă și una ascuțită în tâmple. Era primul semn că se trezise, chiar dacă nu deschisese încă ochii. Auzea murmure, în partea dreaptă și nu știa dacă trebuia să considere acest lucru de rău sau de bine. Își aducea bine aminte ce se întâmplase: nenorocitul îl izbise în ceafă cu mânerul greu al pistolului, trimițându-l în întunericul zgrunțuros al leșinului. Dacă deschidea brusc ochii, avea să zărească prieteni sau dușmani?

Se hotărî să-și încerce norocul. Oricum, nu ar mai fi putut întârzia prea mult, cei pe mâinile cărora încăpuse ar fi intrat la idei și l-ar fi trezit cu forța. Întredeschise foarte puțin pleoapele, dar nu reuși să zărească decât un perete alb și un ceas mare, din metal, încastrat în zidărie.

— Hei, se pare că omul nostru a făcut ochi, auzi o voce groasă, undeva, în spatele său. Să vină careva cu o cană cu apă.

Deschise pleoapele de tot. Se găsea într-o încăpere lungă și îngustă, care în mod sigur nu era una de spital. Stătea întins pe o canapea veche, cu catifeaua roasă până

la urzeală. În partea dinspre picioare, zări un birou din lemn masiv și două scaune. Pe unul, era așezat un bărbat scund, cu șapcă neagră, de lucrător la căile ferate. Ținea între palme o cană de tablă, în care sufla, apoi sorbea puțin lichid, după care sufla din nou. În lumina cenușie, i se păru că era trecut de 50 de ani.

De undeva, dinspre capătul opus, se auziră pași, apoi o mână solidă și sigură i se strecură sub cap și îl ajută să se ridice în capul oaselor.

— Bea puțină apă, îl sfătui vocea necunoscută, o să te ajute să te revenești. Pe căldurile astea, organismul are mare nevoie de lichide, care să-l ajute să se echilibreze.

O cană de sticlă i se apropie de obraz și pe buze îi ajunse gustul ușor sălciu al apei. Bău cu lăcomie, tuși, apoi bău din nou. Când răsuflă, lumea părea că avea alte contururi, mai ferme și mai clare.

— Rămâi întins, încă puțin, îl sfătui vocea, iar cana dispăru din raza sa vizuală.

Bărbatul de la birou îl privea îngândurat, jucându-se cu o țigară neaprinsă. Se lăsă pe spate, cu ochii ațintiți asupra lui.

— Ce... se întâmplă, aici? reuși să bolborosească, în cele din urmă.

Bărbatul din spate intră în raza sa vizuală, merse către birou, luă scaunul liber de spătar și reveni către canapea. Îl puse pe podea și se așeză, picior peste picior. Era scund și gras, îmbrăcat într-un costum cenușiu, cu dungulițe

verticale negre, cu o pălărie de pai ridicată pe creștetul pleșuv.

— Sunt doctorul Vanghele. Damian Vanghele, specialist în ortopedie. Dumnealui este Niță Viorel Sandu, șeful gării. Te-am coborât din tren, în orașul Caracal, domnule...

Tăcu și așteptă, aproape ceremonios, intervenția sa. Deocamdată, însă, nu știa ce să spună, habar nu avea ce identitate ar fi trebuit să adopte în această misiune și nici ce anume știau cei care se ocupaseră de el. Poate că acea informație se găsea în dosarul rămas pe banchetă. Iar trenul, evident, pornise mai departe, cu bagajul și cu dosarul său cu tot. Pe de altă parte, exista și problema cu Procopie, despre care nu reușise să afle nimic, cu toate eforturile făcute. Ce i-ar fi putut, deci, spune doctorului Vanghele, fără a compromite nimic din acțiunea care se afla deja în derulare?

— Unde m-ați găsit? găsi, în sfârșit, o cale de a ocoli răspunsul așteptat.

Cei doi priviră, o clipă, unul la altul. Apoi bărbatul cu șapcă puse cana pe tăblia biroului și își frecă nasul între degete.

— V-a descoperit un bărbat, care dorea să folosească WC-ul. A chemat conductorul și, împreună, v-au coborât aici, în gară. Eu i-am telefonat domnului Damian, pentru că nu știam ce altceva mai bun puteam să fac pentru dumneavoastră. E clar că v-a atacat un hoț, care v-a bu-

zunărit și v-a luat portofelul. A fost găsit, de altfel, tot în tren, aruncat în burduful dintre vagoane. Nu avea în el decât o chitanță poștală, dar nu se înțelege pe numele cui, lumea a uitat să scrie citeț, de când cu războiul ăsta nesfârșit. Deci, dragă domnule, ce am putea să facem pentru dumneavoastră?

Se ridică în fund și își masă ceafa dureroasă. Doctorul îl prinse de cot, clătinând din cap.

— Lăsați mușchii să se detensioneze singuri. V-am făcut o injecție cu lendrină, este un calmant care tocmai a fost testat, în cadrul armatei. În maxim un sfert de oră, ar trebui să resimțiți efectul. Acum, aș avea nevoie de numele dumneavoastră, știți, mă obligă procedurile birocratice, trebuie să vă trec în registrul de consultații.

— Și poliția locală o să aibă nevoie de el, interveni Niță Viorel Sandu, dând din cap. Și de o adresă. Va trebui să depuneți o plângere, evident.

Milovan se strâmbă. Exact de formalitățile birocratice ale unei anchete polițienești de provincie avea nevoie, în acel moment.

— Nu va fi nicio plângere, spuse, după câteva clipe. Sunt grăbit și nu pot să mai rămân în oraș. Vă mulțumesc foarte mult pentru ajutorul acordat și...

— S-a comis o infracțiune, iar regulamentul Căilor Ferate este foarte clar, în această privință, dragă domnule. Sunteți obligat să dați o declarație, asupra celor întâmplate. Dacă veți depune sau nu o plângere, este opțiunea

dumneavoastră. Șeful gării duse cana la buze și sorbi din ea. Nu aveți însă voie să părăsiți clădirea, înainte de sosirea poliției. I-am anunțat telefonic și au promis că vor ajunge aici, în maxim un sfert de oră. Până atunci... poate doriți să beți o cafea.

Clătină din cap. Avea un gust prea amar în gură, ca să își dorească să-l amplifice.

— Un coniac, râse, fără veselie. Ar fi bună o tărie.

Niță Viorel Sandu zâmbi ușor. În lumina slabă din interior, păru mai degrabă că buza de sus i se mișca din cauza unui tic.

— Aici nu e crâșmă, dragă domnule. Dar, ținând cont de ceea ce vi s-a întâmplat, cred că nu am face niciun rău nimănui, dacă am închide ochii la litera Regulamentului.

Se aplecă spre birou și trase un sertar nevăzut, din care scoase un recipient metalic, nu mai lat decât palma sa. Deșurubă capacul metalic și turnă în el un lichid transparent.

— Coniacul e marfă nemțească de contrabandă, e scump, rar, și se găsește numai în capitală. Pe aici, cu zece lei, poți să iei o vodcă, cam aspră la gust, dar tare, de poți scula și un mort din groapă cu ea. Doctore, poți să îi duci dumneata medicamentul ăsta?

— Vodcă?! se miră Milovan, dar nu mai adăugă nimic, întinse mâna și luă păhărelul improvizat din mâna doctorului Damian Vanghele.

Îl dădu peste cap, dintr-o înghițitură. Tuși puțin și simți cum i se umplu ochii de lacrimi. Tare și aspră, exact

cum o caracterizase șeful de gară. O simți alunecând de-a lungul esofagului, asemenea unui pârâu de foc. Tuși și restitui recipientul. Șeful gării îl umplu din nou și i-l întinse doctorului.

— Consideră-l un medicament, dom' doctor. Cauterizează microbii.

Damian Vanghele râse, închină în sănătatea lui și bău, fără să răsufle. Mulțumi, puse păhărelul pe birou, se răsuci, își luă geanta neagră de lângă canapea și duse un deget la tâmplă.

— Permiteți să mă retrag, domnilor, mai am câteva vizite de făcut în după-amiaza aceasta. Dacă aveți vreo problemă cu lovitura, domnul Niță are numărul de telefon de la cabinetul meu. Am plăcerea să vă salut, domnilor. Sărutări de mâini doamnei Niță și salutări fetelor, adăugă, înclinându-se în direcția șefului gării. Poate ne vom întâlni duminică, la bâlci. Iar dacă nu, sigur ne vom revedea, marțea viitoare, la Parada Clovnilor, din parcul Poroineanu. O zi minunată vă urez!

Își luă geanta în mâna stângă, se răsuci și porni spre ușă. Bărbatul cu șapcă se ridică de la birou.

— Damiane...

Doctorul se opri chiar în prag. Se răsuci pe jumătate și așteptă.

— Cred că ar fi bine să nu spunem nimănui, deocamdată, despre incidentul acesta. Nu aș vrea să afle presa și să ne scoată cine știe ce vorbe, cum că suntem incapabili

și că, în orașul nostru, se întâmplă tot felul de porcării, pentru că nu mai deținem controlul asupra situației. Știi, oricum voi fi nevoit să înaintez un raport către cei de la București. Ar fi mai rău, dacă șefii și-ar culege informațiile din ziare și nu ne-ar crede pe noi.

Damian Vanghele dădu din cap și zâmbi.

— Stai liniștit, prietene. Nu o să vorbesc cu nimeni, nici măcar cu nevastă-mea, deși, crede-mă, va face pe dracu' în patru, să încerce să mă descoasă. O știi pe Olivia, dacă îi miroase ei nasul ceva, nu se dă bătută cu una-cu două.

— Exact de asta mă și tem.

— Nu are de unde să afle, clătină doctorul din cap. Suntem numai trei inși, care cunoaștem realitatea. Roti un deget spre interiorul încăperii: Dacă niciunul dintre noi nu vorbește, Olivia va muri de curiozitate. Și atât.

— Rămân dator un un vin de buturugă și câțiva cârnați pe cărbuni.

— Așa să faci. Doctorul ridică din nou un deget spre tâmplă. Să ne vedem cu bine, domnilor.

Ieși, închizând ușa, fără zgomot, și lăsând un damf de tabac fin în urma sa. Niță Viorel Sandu se așeză din nou și-și frecă palmele una de alta.

— Dragă domnule, nici măcar nu știu cum vă numiți...

Comisarul tresări și își mușcă buza de jos. Nu se gândise la aspectul acesta. La urma-urmei, cea mai acoperitoare minciună rămânea tot adevărul, dacă te pricepeai cum să-l împachetezi și să-l servești.

— Dacă nu doriți să se afle, din cauza jafului, nu este nicio problemă. Deși, la poliție, nu veți avea încotro, altfel nu vor putea întocmi actele. Puteți să-mi spuneți un nume oarecare, ca să știu cui mă adresez.

— Milovan. Alexandru Milovan. Funcționar.

Șeful de stație dădu din cap, convins că nu acesta era numele adevărat.

— Vă mai ofer o dată o cană de cafea, domnu' Milovan. Până să ajungă agentul, mai durează, iar cafeaua o să vă ajute să vă reveniți mai repede.

— V-ați supăra, dacă aș prefera încă un strop din recipientul acela de metal?

Niță Viorel Sandu rânji, își dădu chipiul pe spate și scoase din nou butelca. Deșurubă capacul, îl umplu, până la gură și i-l întinse.

— Când am să ajung din nou în București, o să am grijă să vă trimit o sticlă întreagă de coniac, promise și bău lichidul incolor, dintr-o răsuflare.

— Așa să fie, clătină celălalt din cap, fără convingere. Deși, în vremurile astea, promisiunile făcute sunt asemenea vântului ce suflă peste bărăganuri: acum e aici, mâine la o sută de kilometri distanță.

Alexandru Milovan se mulțumi să privească păhărelul de metal și nu comentă nimic. Răsuflarea rece a războiului care se tot apropia de hotarele țării spulbera multe planuri de viitor, mai importante decât această promisiune umilă. După o vreme, acceptă și o gură de cafea și, în vreme

ce ținea cana de tablă între palme, se interesă, vag, despre felul în care mergeau treburile în urbea de peste Olt.

— Ca peste tot, dragă domnule, ce pot eu să vă spun? Unii ar zice amestecat, eu mă mulțumesc cu această foarte scurtă propoziție – ca peste tot, în Regat. Cine poate să se bată cu pumnul în piept că la el e numai lapte și miere, iar câinii aleargă cu covrigi în coadă? E război, peste tot, în jurul nostru. Unii au încasat-o rău de tot și își ling rănile. Alții au fost spulberați, pur și simplu, ca bieții polonezi, cehii, slovenii. La ei, am auzit că e foamete mare, de-au ajuns să vâneze câinii și pisicile de pe străzi și șobolanii prin beciuri. Dacă e să comparăm, la noi e boierie, te duci la măcelărie și găsești carne. De cal și de bou, dar e carne. Ca să nu mai vorbim de păsări...

Continuară să vorbească despre politică, despre căldura interminabilă, despre emisiunea lui Tănase de la Radioul public (acel atât de cunoscut refren al lui Stroe și Vasilache „Alo, alo/ Aici e radio/ Ora veselă, doamnelor,/ Ora veselă, domnilor,/ orele vesele pleacă-n zbor, / Către inimile tuturor”), până ce se auzi ușa de la intrare deschizându-se, cu un scârțâit ascuțit, apoi în încăpere pătrunse un bărbat pirpiriu, îmbrăcat într-o uniformă mototolită și cu chipiul vârât la centură. Tocul pistolului îi atârna strâmb, pe partea stângă. Îi salută pe cei doi, cu o înclinare a capului și merse direct către scaunul liber. Se așeză, fără să mai aștepte să fie poftit, făcându-l să scârțâie.

— Ce mai faci, bre, nea Costache? întrebă șeful gării, fără să pară că se adresa cuiva anume. Nu prea ne-am văzut, în ultima vreme. Bei cafea?

Numitul Costache clătină din cap și își aranjă tocul armei mai aproape de șold.

— Am venit să văd despre ce-i vorba, spuse, după câteva clipe. Ai dat telefon la secție, nu?

— Am dat, cum să nu? Avem un caz, Costache, și numai tu ai putea să-l rezolvi.

Polițistul clătină din cap, posomorât, fără să spună nimic. Se vedea că aștepta lămuriri. Și, cum ele întârziau să vină, scoase din buzunarul interior al vestonului un pachet mototolit, extrase din el o țigară strâmbă, o răsuci între degete și o atârnă în colțul buzelor.

— Nu e voie, spuse, rar, Niță. Regulamentul Căilor nu permite fumatul în interiorul clădirilor care aparțin...

Polițaiul dădu obosit din mână și rămase tăcut, fără să o aprindă. Șeful gării ridică din umeri și se apucă să povestească despre cum trenul personal de Turnu Severin intrase în gară, cum îl căutase speriat conductorul și unul dintre mecanici, cum îl conduseseră la ultimul vagon, unde pe podea stătea întins, leșinat, un bărbat bine îmbrăcat, cum hotărâse să îl coboare din tren și să îl aducă în biroul său, cum reținuse garnitura în stație încă aproape o jumătate de oră, încercând să facă cercetări, cum luase declarații de la cei doi și de la bărbatul care-l descoperise,

în fața WC-ului, apoi lăsase, în sfârșit, trenul să plece mai departe și îl chemase pe doctorul Vanghele.

— Și ce a constatat doctorul?

Niță ridică din umeri. Cana se lovi de masă și scoase un sunet stins. Desfăcu o foaie de hârtie gălbuie și citi de pe ea, poticnindu-se la unele cuvinte de specialitate:

— Lovitură în ceafă, provocatoare de leșin. Cloroformizare ulterioară, pentru ca starea să dureze. Nu există echimoze, fracturi sau alte leziuni interne.

— Ai luat declarații scrise de la martori?

— N-a fost timp, domnule! Garnitura trebuia musai să plece. Le-am notat numele și adresele. La urma-urmei, nu e vorba despre o crimă, ci despre un jaf mărunt.

Polițaiul își linse buzele.

— Și atunci de ce m-ai chemat? Puteai să faci raport, iar pe domnu' să-l trimiți la Secție, cu un gardian.

— Pentru asta...

Niță Viorel Sandu trase de sertar, băgă mâna dreaptă în interior, scoase de acolo un ham de umăr, cu pistolul în el, și îl puse pe tăblia plină de praf.

— E al dumneavoastră? Costache arătă cu bărbia spre armă, apoi scoase din buzunarul cu țigările un carnețel și un creion chimic. Aveți permis pentru armă, domnu'?

Alexandru Milovan dădu din cap și își duse mâna la piept. Își aduse aminte, în ultima clipă, că fusese jefuit și renunță.

— Mi s-a furat portofelul, cu bani și cu acte, cu tot.

— Dar aveți permis de port-armă... stărui omul legii, înmuind creionul în gura și pregătindu-se să ia notițe. Pe ce nume?

— Alexandru Milovan, răspunse și se uită anume la șeful gării, să-i vadă reacția.

— Așa mi s-a recomandat și mie, confirmă acesta, dând din cap.

Omul notă numele pe carnet, apoi își trecu mâna cu creionul prin păr. Milovan înțelese că nu era foarte deprins cu scrisul și că gestul acesta se transformase într-un tic, care-l ferea de întrebări neplăcute.

— Sunteți din Capitală?

Dădu din cap, apoi ridică palma, pentru a opri celelalte întrebări.

— Mai înainte de a declara orice altceva, vreau să dau un telefon.

— Este o anchetă polițienească, domnu'. Polițaiul Costache împunse aerul cu creionul, în direcția lui. Avea ochii mici de tot, constată Milovan, cu pleoapele aproape închise, ca și când l-ar fi supărat lumina slabă dinăuntrul încăperii. Trebuie să-mi răspundeți la întrebări și abia apoi puteți să dați câte telefoane doriți.

— Un telefon la Comisariatul de Poliție al Capitalei, continuă el, fără să-l ia în seamă. Vă avertizez, domnilor că orice împotrivire, în raport cu această solicitare, va fi consemnată în raportul meu, ca o încercare de întrerupere a unei anchete, aflată în derulare.

Polițaiul căscă gura să întrebe ceva, dar Niță Viorel Sandu i-o luă înainte.

— Aveam eu o bănuială... Sunteți de la Siguranța Statului, domnule?

— Cam așa ceva, răspunse Milovan, neștiind ce altceva ar fi putut să declare, deoarece nu avea încă o confirmare a noului său statut profesional.

— Păi, atunci, nu știu ce altceva mai bun am putea face.

Șeful stației ridică receptorul de ebonită din furcă, așteptă câteva clipe, apoi se adresă unei persoane nevăzute:

— Irina, draga mea, fă-mi o legătură cu Bucureștiul. Da, cum ai auzit. Nu, nu la Minister, la Comisariatul de Poliție. Da, e o situație specială, nu mai fi atât de curioasă și fă legătura aia, odată!

Mai ascultă puțin, apoi întinse aparatul spre el.

— S-a rezolvat, domnu'. Puteți să vorbiți.

În dreapta lui, polițaiul lăsă pistolul pe genunchi, fără să-și ia ochii de la ei. Precis că se întreba dacă, în urma acestui caz, urma să primească o promovare sau o mustrare pentru incompetență. Nu în fiecare zi se întâmpla să ai un șef implicat într-un incident, pe care trebuie să-l anchetezi. Îi zâmbi încurajator și apucă receptorul. Vocea de la celălalt capăt îi era cunoscută.

— Nicolescule, sunt Milovan, de la Moravuri și Crime. Dă-mi-l pe Anastasiu. Sau pe Georgescu. Sau pe cine naiba mai găsești, la ora asta, prin birouri.

Vocea celuilalt se bâlbâi puțin, apoi spuse:

— Așteptați un moment, să verific nomenclatorul.

Se auzi sunetul receptorului așezat pe masă, apoi câțiva pași îndepărtându-se. Care nomenclator? Nu se aștepta la replica aceea, așa că lipi palma peste microfon și clătină din cap, uitându-se la ceilalți.

— Rutina, explică, apoi se concentră asupra aparatului.

Într-un târziu, auzi fâșâitul degetelor, apucând receptorul și vocea celuilalt îl făcu să tresară.

— Da, domnu' Milovan, nu știam că ați trecut de la SSI la noi, pe funcție de comisar. În ultimul timp, numirile astea se fac mai mult peste noapte, iar pe noi, ăia de rând, nu ne anunță nimeni. În fine, am urcat și până la doi, dar toate birourile erau goale, așa că vă trec legătura la domnu' Sbirea, la Evenimente Speciale, e-n regulă?

Și, până să apuce el să scoată vreun sunet, comută pe una din căile interioare și auzi imediat țârâitul îndepărtat al aparatului.

Habar n-avea cine era Sbirea, dar se pare că acesta îl cunoștea pe el, deoarece îl ascultă cu atenție și îi promise că îi va trimite, în cel mai scurt timp, pe faxul unității militare din oraș, o copie după actul de identitate și alta după registrul de angajări al instituției. Vocea de bariton era plăcută, iar posesorul său părea că nu mai avea altceva de făcut decât să-l servească pe el.

— Dacă mai e nevoie de ceva, nu te sfii să soliciți. Poate o copie după ordinul de misiune sau...

— O copie pentru permisul de armă, își aminti el.

În fine, reuși să-i strecoare câteva cuvinte de mulțumire și se grăbi să închidă, mai înainte ca ceilalți doi să-i observe stânjeneala. Sbirea îi promisese că va trimite faxul în cel mult o jumătate de oră.

— Va fi nevoie să trecem pe la unitatea militară, îi comunică polițistului, după ce puse telefonul pe masă. Vor trimite copiile cerute pe faxul comandamentului de acolo.

— O să-l trimit pe unul dintre băieți să le ia. Oricum, va trebui să ajungem la Secție, să scriu procesul-verbal de constatare și să-l semnați, să deschid dosarul și să trimit cazul la București. Aveți grad de comisar, iar eu sunt un simplu plutonier, nu e de competența mea să anchetez. Mai aveți vreo treabă pe aici sau putem să mergem la Secție? Am venit cu motocicleta, așa că ajungem în câteva minute.

— Aș dori să mă spăl puțin, înainte de a pleca. M-am tăvălit pe culoarul vagonului și sunt plin de praf.

Și de fum de la locomotivă, dar nu mai spuse și asta, pentru că nu ar fi știut cum să explice mirosul impregnat în haine. Niță Viorel Sandu îl pofti să meargă după el și îl conduse de-a lungul unui coridor îngust, la capătul căruia se afla o încăpere de toaletă. Închise ușa cu grijă, aprinse becul anemic, care atârna de un fir din tavan, și se examină în apa neclară a oglinzii.

Era tot el, cel care plecase din București, în urmă cu patru ore și jumătate. Tot nebărbierit de două zile, cu hainele cam mototolite și cu urme slabe de funingine aproa-

pe de lobii urechilor. Avea pungi vinete sub ochi și un hematom, între buză și nas. Deschise robinetul, lăsă apa să curgă câteva clipe, apoi se clăti de mai multe ori pe mâini și pe față. La sfârșit, se șterse cu jumătatea de prosop, atârnată de un cui, bătut în zidul din dreapta oglinzii.

Se sprijini cu palmele de chiuveta de tablă și încercă să-și pună gândurile în ordine.

Mai întâi, avusese loc strania întâlnire cu Moruzov, care-i comunicase că urma să lucreze pentru el, în cadrul SSI-ului. Apoi pornise imediat într-o misiune secretă, aceea de a proteja viața și integritatea Elenei Lupescu, în perioada în care aceasta s-ar fi aflat la Bechet, pentru... pentru ce? La urma-urmei, nu deținea nicio funcție politică sau administrativă în conducerea Regatului, care să-i permită să fie prezentă la o întâlnire ultrasecretă, între reprezentanții la vârf ai principalelor puteri mondiale ale momentului: Germania celui de-al Treilea Reich și Uniunea Sovietică. Nici măcar reprezentantul personal al Majestății Sale Carol al II-lea de Hohenzollern nu putea să pretindă că este, atâta vreme cât regele mai era încă însurat cu principesa Elena a Greciei. Nu înțelegea nici de ce anume trebuia să o protejeze pe Lupeasca, întrucât nu reușise să termine de citit dosarul. În fine, pe tren, avusese parte de o întâlnire, la fel de ciudată ca și cea cu Moruzov: o fantomă din propriul trecut venea să-l bântuie, în vederea înfăptuirii unei crime. Ceva nu se lega cum trebuie între piesele acestui joc de domino și acest lucru

îl descumpănea, mai mult chiar decât îi plăcea să o recunoască. Pentru că, pentru prima oară în viață, nu știa care avea să fie pasul următor. Iar la toate neclaritățile astea se adăuga și dispariția lui Procopie. Singura certitudine era că în tren nu fusese găsit niciun cadavru. Asta nu excludea faptul că putea să fi fost ucis și aruncat din mers. Sau că fusese capturat și coborât, odată cu ceilalți, din garnitura feroviară, pe câmp. De unde să pornească, deci?

Își privi cu atenție ochii, în apele palide ale oglinzii: albastru-cenușiu, aproape metalizat, cu inflexiuni reci. Aparent, nimic nu se schimbase. Își masă ușor fruntea, cu degetele mâinii stângi. Nu avea decât o singură cale: aceea a pașilor foarte mici, așa cum citise, pe vremea studenției, în „Cele patru adevăruri nobile" ale lui Budha. Cale, în care să nu conteze, întotdeauna, decât primul pas. Iar primul pas urma să fie cel spre secția locală de poliție, unde avea să-și aștepte actele și să-și recapete pistolul. Abia apoi urma să vadă care era, din nou, primul pas.

Ieși pe cordior și reveni în biroul șefului de gară. Îl găsi vorbind cu Costache, cu voce scăzută, pe deasupra cănilor de cafea.

— E mai bine, acum? îl întrebă celălalt, întorcând capul spre el.

— Mult mai bine, recunoscu, apoi îl întrebă pe polițai: Putem să mergem?

Acesta se ridică, îi strânse mâna lui Niță Viorel Sandu și porni spre ușă, cu hamul armei aruncat neglijent pe

umăr. Se gândi cât de ușor i l-ar fi putut smulge de acolo și cât de simplu i-ar fi putut împușca pe amândoi, fără ca cineva să se îngrijoreze prea mult din cauza asta. Strânse din umeri și oftă: parcă trăia, realmente, viața altcuiva, al cărui corp îl împrumutase de la garderobă și se servea de el, ca de o haină prea strâmtă, sforțându-se ca publicul să nu remarce asta.

În fața clădirii gării, erau trase două căruțe lungi, încărcate cu efecte militare nou-nouțe și păzite de un soldat în vârstă, care stătea rezemat de o loitră și fuma dintr-o țigară răsucită din hârtie de ziar. Ceva mai departe, în apropierea fântânii cu ciutură, trei țărănci, îmbrăcate în fuste lungi, din șofran gros, și încălțate în opinci, beau apă dintr-o ulcică de lut, vorbeau tare și râdeau, arătând din când în când către papornițele din papură împletită, pe care le puseseră între ele.

Polițaiul îl salută, cu un deget la cozoroc, pe soldatul care își pocni călcâiele, dar nu luă poziție de drepți, apoi îi făcu semn spre stânga. La vreo 50 de metri, spre apus, se ridica o baracă din lemn, cu acoperiș de tablă, iar în fața ușilor ei duble era staționată o motocicletă neagră, cu ataș.

— Mergem cu aia, îi spuse el și porni într-acolo, cu pași mari.

Alexandru Milovan alergă, ca să-l prindă din urmă. Câteva vrăbii se speriară de agitație și zburară din praful drumului către crengile unui nuc. Costache scoase o cheie

lungă, cu dinți pe ambele părți și o băgă într-o fantă laterală, deasupra rezervorului butucănos.

— N-am mai văzut un asemenea tip de motocicletă. Milovan se aplecă deasupra coarnelor, să privească indicațiile cadranului rotund. Ce marcă e?

— Ural, mormăi celălalt, răsucind cheia.

Motorul prinse brusc viață și scuipă un norișor de fum.

— Ural?! Ce naiba mai e și asta? Credeam că e o Krupp modificată.

Polițaiul clătină din cap și încălecă pe șaua înaltă, din piele. Îi făcu semn spre ataș.

— Ale nemților sunt țapene, mai ales Zudapp-urile alea militare. Merg prin toate noroaiele, dar sunt scumpe. Rușii ne-au făcut o ofertă mai bună. Și, în plus, au trimis câte una, gratis, la fiecare pichet de poliție din Regat.

— Ural-uri sovietice?! Și pactul economic cu Reich-ul?

Bărbatul ridică din umeri și ambală motorul.

— Habar n-am, domnu'. Ce pact? Eu știam că Regatul are statut de neutralitate, ca și Elveția. Germania Mare are graniță blocată cu noi, nimic nu pleacă, nimic nu intră. Urcați? Că trece amiaza și încă nu l-am trimis pe Năstăsie la Craiova, cu dosarul lui Waserman.

Milovan înghiți un nod, simțind că-l apucă o ușoară durere de cap. Graniță blocată cu imperiul german? Auzise despre ceva asemănător, în cazul Elveției și al Finlandei, dar Regatul...? Păși peste marginea atașului și se ghemui în interiorul oului de metal. Motocicleta mârâi

puternic, aruncă încă un colac de fum și porni cu un zvâcnet din loc. Când trecură prin fața gării, văzu steagul roșu, cu secera și ciocanul, atârnând flasc, pe zidul coșcovit, alături de cel galben, cu crucea și acvila, al Regatului.

— Ce caută drapelul sovietic acolo? strigă el către polițai, străduindu-se să acopere vuietul motorului.

Bărbatul dădu, însă, din mână, cu privirile fixate pe drumul de pământ, plin de gropi și de urme de șenile. Călătoria durā mai puțin de două minute: ocoliră un car plin cu fân, căruia îi căzuse roata, și un pluton de soldați, plini de transpirație și de praf, care mergeau spre poligon, cu tot harnașamentul de luptă pe ei.

Brusc, ajunseră în centrul orașului. Câteva clădiri vechi, cu etaj, un hotel, cu firma „Imperial" căzută puțin într-o parte, statuia împăratului Caracalla, ridicată pe un soclu înalt, în mijlocul pieței pătrate, și fântâna arteziană, cu cupa de piatră plină de găinaț de porumbei, nefuncțională de ani de zile. Motocicleta se opri în fața unei clădiri cu acoperiș roșu, din olane, lângă care se întindea o terasă, cu mese fără clienți, doar cu băiatul de serviciu așezat la una dintre ele și mâncând semințe de floarea-soarelui.

— Bună ziua, domnu' șef, salută el, ridicându-se puțin din scaun.

— M-a căutat cineva, Nelule?

Băiatul clătină din cap.

— De când stau eu aici, n-a intrat nimeni, don' șef. Scuipă o coajă de sământă. A zis nea Fane să treceți pe la

el, când ieșiți de la slujbă, că are ceva pentru dumneavoastră. A găsit coana Ruxandra vreo 20 de ouă, la o rudăriță din Rotunda și le-a pus deoparte, pentru cucoana matale.

Costache se dădu jos din șa, își aranjă ținuta și își puse beretul kaki pe cap. Arăta aproape ca un militar, constată Milovan, coborând, la rândul său, din ataș.

— Bine-bine, o să trec, așa să-i spui. Până atunci, faci bine și îi pui prânzul lu' domnu', ai priceput, paranghelie? Treci totul în condică, o să plătim cu bonuri de rații, la sfârșit de lună.

— Da, don' șef, răspunse băiatul și se ridică, fără nicio tragere de inimă de la masă. Pe aici, vă rog.

Polițistul îi făcu semn să-l urmeze.

— O să dureze ceva, domnu', se scuză el. În sediu, e cald și miroase a motorină, că l-am pus pe Ghizdavu să frece podelele oleacă, să moară gândacii. Vara, ies cu sutele de prin crăpături. Așa că vă las pe mâini bune, mâncați și beți ceva, vă mai odihniți și, când ajunge faxul ăla, vă aduc arma și actele.

Alexandru Milovan dădu din cap. Era bine și așa, trebuia să piardă oleacă de timp, așa că nu vedea de ce nu ar fi încercat să afle mai multe despre cele ce vedea în jurul său și nu se potrivea cu ceea ce știa el. Ori unde poți să afli cele mai multe lucruri, fără să te miști din loc, decât la crâșmă?

— În regulă, sper numai să nu mă prindă noaptea pe aici.

— De, acu', cum v-o fi norocul, domnule.

Trase motocicleta lângă o bancă ruginită din fier, urcă treptele tocite de la intrare și dispăru în spatele ușii. O găină cotcodăci speriată, în apropiere. Îi răspunse glasul nervos al unei femei, iar găina tăcu, de parcă ar fi înțeles reproșul. Un clopot de biserică bătu slab, în depărtare.

— Mâine e sărbătoare, lămuri băiatul, fără să mai aștepte să fie întrebat. Troparul celor 45 de mucenici. O să se adune o mulțime de femei și de copii, să dea de pomană și să aprindă lumânări, pe lângă fântâni.

— De ce pe lângă fântâni? se trezi întrebând.

— Mucenicii ăia au fost tăiați în bucăți și arși pe rug. Unii dintre ei, săracii, au fost puși pe foc de vii, alții apucaseră să moară. Apoi, soldații romani le-au aruncat resturile în apa unui râu. Cică apa aia a devenit fermecată și cine se scălda în ea se vindeca de toate boalele. Așa că după moartea împăratului, care i-a torturat, creștinii au ridicat acolo o biserică și o fântână, cu izvorul tămăduirii.

— Aveți o asemenea fântână pe-aici?

— Lumea vorbește că ar fi una pe la Dioști, dar preoții zic că nu au sfințit-o și că nu poate fi lucrarea lui Dumnezeu. Vreți să intrați, domnu', sau stați la o masă, afară?

— Rămân afară, răspunse. Acolo e cel mai bine. Arătă cu mâna către una din mesele de lângă zid. Ce aveți de mâncare?

Băiatul își scutură șervetul, de culoare incertă, și îl puse pe antebraț.

— Ciorbă de praz, cu lobodă și sparanghel, ciorbă de fasole și ciorbă de carne de vită. Felul doi avem mâncare de cartofi, cu copane de pui. Mămăligă rece sau pită coaptă pe vatră. Ciușcă iute, din partea casei. Iar, pentru domnii ca matale, nea Fane scoate o țuică tare de prună din beci. E galbenă ca șofranul, și te scoală din morți.

Milovan zâmbi, amuzat de grămada de detalii inutile.

— De unde știi, ai gustat?

— Păi, nea Fane, ne dă voie să scurgem paharele, la sfârșit, și să ne servim și noi cu ce rămâne. Că e păcat să le arunce, cum spune el. Suntem doi, lămuri el, azi servesc eu, mâine vine Spiridon. Poftiți acolo, domnu', făcu el, serviabil.

O luă înainte, șterse grăbit coala de hârtie, fixată pe tăblia mesei în piuneze, și trase unul din scaune. Milovan se așeză.

— Să fie o ciorbă de praz și mâncarea aia de cartofi, cu pită, spuse. Și, băiete... în urbea asta păcătoasă, se poate citi vreun ziar?

Nelu își îndreptă spatele și îi făcu cu ochiul.

— Ce nu face băiatu' pentru un domn, ca matale? Avem ziarul de la Craiova, „Gazeta de Oltenia", dar și „Universul" și „Dimineața". Celelalte ziare vin de la București, cu personalul de seară, se vând abia mâine dimineață.

— Să fie „Gazeta" aia, atunci. M-am săturat de știrile din capitală. Uite aici două mărci, una pentru ziar, alta pentru tine.

Băiatul se trase un pas înapoi, cu o figură contrariată.

— Ce să fac eu cu mărcile alea, domnu'? Nu mi le primește nimeni pe-aici. Am auzit că dacă te prind ăia de la Siguranță cu ele, te bat până-ți înmoaie oasele, că ce treabă ai avut tu cu nemții de te-au plătit în mărci de-ale lor? Și după ce te fac una cu pământul, te bagă la beci, fără judecată, cum că ești spion de-al lor și nu mai vezi soarele. Ruble n-aveți? Sau lei de-ai noștri, dar ăia au ceva mai puțină valoare decât hârtia cu care te ștergi la fund...

Milovan se așeză, prelungind cât mai mult mișcarea, ca să aibă timp să se gândească. Mai întâi, motocicleta, apoi steagul cu secera și ciocanul, acum rublele... Ceva nu se lega, undeva, cum trebuie, dar tăvălugul accelerat al timpului nu-i permitea să vadă unde anume se produsese... cum să-i spună? – ruptura? Irealitatea, așa cum îi plăcea atât de mult să o numească fostul său profesor D. D. Roșca, la cursul său de filozofie modernă? Lumea de alături, după cum o numeau bătrânii din Seimeni, strânși pe la porți și uitându-se lung pe firul argintiu al Dunării, în urma vreunui vas cu zbaturi?

Își ridică fruntea și îi zâmbi băiatului, care aștepta, spărgând încă semințe între dinți.

— Știi vreun loc unde aș putea schimba niște bani în ruble?

— Da, domnu', se însenină celălalt. La Poștă, numai ei au permisiunea de a schimba orice fel de bani în lei sau în ruble. Numai că trebuie să aveți puțin noroc să găsiți pe cineva la ghișeu.

— Nu lucrează din cauza sărbătorii?

— Nu, domnu', doar că nimeni nu prea schimbă bani, la noi în oraș. Cine să schimbe, țăranii care vin la târg sau muncitorii de la fabrica lui Marghiloman? Ăia oricum sunt plătiți direct în ruble. Ce prost le-ar schimba în lei, în timpurile astea?

Chiar, ce prost? se amuză el, în sinea sa, dar nu comentă, în niciun fel.

— Și cum facem atunci?

— Păi ce vreți să schimbați?

— Mărci, ridică el din umeri.

— Cam greu, clătină din capul său mare băiatul și flutură șervetul, ca să alunge o viespe. Dar dacă vă recomandă nea Costache, cred că nu vă vor pune întrebări din alea... neplăcute. Dar tot nu o găsiți pe tanti Sabina la ghișeu.

— Dar dacă-i trimite o vorbă nen-tu Costache?

— Ei, atunci se schimbă calimera. Sigur că se poate.

Milovan se răsuci puțin și introduse două degete în buzunarul secret, cusut chiar sub betelia pantalonilor. Scoase de acolo două hârtii de 20 de mărci și i le întinse lui Nelu. Acesta le ridică în lumină și se uită îndelung la ele.

— Sunt adevărate, domnu'. Au făcut și rușii o grămadă de-astea și le-au parașutat în teritoriile ocupate de Reich, dar alea nu au nicio valoare. Hârtia nu are aceeași grosime și cerneala e mai puțin clară. Dar astea se vede că sunt făcute chiar la mama lor. După ce vă aduc mâncarea, fug să le schimb.

Intră prin cadrul acoperit cu un tifon, împotriva muștelor, și dispăru în semiîntunericul dinăuntru. Bărbatul își puse mâinile pe masă și se uită la ele, ca la niște obiecte ce nu-i aparțineau. Într-un anume fel, chiar așa și era. De când primise lovitura aceea în cap, percepea altfel o mulțime de lucruri, lumea în care trăia și se mișca părea schimbată, chiar dacă nu cu totul, dar suficient de mult, încât să o simtă străină.

Ca și cum ar fi privit de pe fundul unei ape limpezi, către uscat, își spuse, tremurând ușor, în ciuda căldurii din jur. O simplă mișcare a capului în față sau în spate, face ca difracția apei să altereze puțin imaginea anterioară. În așa fel, încât cea nouă să pară reală, iar cea veche numai o reflecție, fără importanță. În urmă cu aproape două ore, se găsea într-un tren și Regatul era aliatul de nădejde al Reich-ului. Acum, se afla pe o terasă din Caracal și percepea o realitate bulversantă, în care Regatul avea în Uniunea Sovietică un frate mai mare. Oare lovitura aceea să-i fi zdruncinat atât de tare creierii, încât să fi ajuns să trăiască în interiorul unei lumi, pe care acesta o construia pentru el, în scopul de a-l proteja? Și dacă ar fi așa (cazuri medicale se cunoșteau destul de multe, chiar și în Regat), cum de însuși creierul putea să gândească aceste lucruri analitice despre el, cu detașarea obiectivă a unei judecăți străine lui? Și nu cumva peste câteva clipe sau peste câteva zile, dintr-un motiv oarecare sau chiar fără un motiv identificabil, va schimba din nou unghiul

de percepție, iar el se va trezi într-o lume încă și mai diferită? Una în care americanii să câștige blestematul de război, iar Germania să fie făcută una cu pământul? În toate cazurile, unde s-ar fi aflat el, în realitate? Pe un pat de spital, în Caracal, cu doctorul Damian Vanghele veghind fără istov, la căpătâiul său? Sau în realitatea fierbinte a câmpiei oltene, așteptând o ciorbă de praz și o mâncare de cartofi, cu copane de pui? Și, la urma-urmei, cine era el, Alexandru Milovan, de i se întâmplau toate astea? Cum de-l alesese soarta/ destinul/întâmplarea tocmai pe el, ca să învârtă evenimentele în jurul axului în care se transformase, și nu pe altcineva? Sau poate că toate astea se petreceau cu fiecare ființă umană din Regat, numai că niciuna dintre ele nu știa ce se întâmplă cu celelalte?

Băiatul apăru cu o tavă lungă de lemn, în mâini. Îi puse în față o strachină, viu smălțuită, plină cu ciorbă fierbinte, din care se ridicau fuioare de aburi, apoi așeză alături de ea o lingură și o furculiță de tablă, o lipie rotundă, albă, împestrițată cu coji maronii, și o farfurie întinsă, cu mâncarea de cartofi.

— Ei, poftă bună, domnu®! îi ură. Și, dacă mai aveți nevoie de ceva, strigați, să audă nea Fane. E la bucătărie, vă face cafeaua.

— Cafeaua? ridică din sprâncene. N-am...

— Și asta e din partea casei, rânji Nelu. Nu prea avem clienți zilele astea și, când a auzit că v-a adus dom' șef, a sărit direct la plită.

Făcu semn că totul era în regulă și băiatul lăsă șervetul pe un scaun apropiat, își îndreptă spatele și coborî scările scârțâitoare. Îl urmări cu privirea, până când dispăru în clădirea sediului poliției, apoi se apucă să mănânce.

Ciorba era fierbinte și avea un gust neașteptat de bun. O sorbi, până la ultima picătură, încredințat că de aici înainte aceasta avea să fie felul său exotic de mâncare. Așa cum unii se încăpățânau să se declare adepții supelor-cremă de zarzavaturi, un fel de pastă numai bună de întins pe pâine, sau al mâncării de melci/scoici/creveți/șerpi etc, el avea să fie un fan convins al ciorbei de praz. Mâncarea se dovedi doar sățioasă și atât, iar copanele de pui atât de mari, încât nu reuși să răzbească decât unul. Apa din carafă era aproape rece, dar era de fântână și avea un gust extraordinar, fără mirosul acela oribil de clor al apei de la robinet.

Dădu farfuriile într-o parte și întinse picioarele. Era cald, însă temperatura i se părea încă suportabilă. Se simțea aproape bine, iar durerea din ceafă se transformase într-o apăsare continuă, dar nu neapărat stânjenitoare. Nelu își făcu apariția alergând, dinspre statuia împăratului Caracalla, cu două ziare, câte unul în fiecare mână. Urcă scările dintr-un salt și le puse pe colțul mesei, alături de farfurii.

— S-a făcut, dom' șef. La nea Iordan, la chioșc, nu mai erau decât „Gazeta", și „Dimineața". Le-am luat pe amândouă, tot nu avea mărunt să dea rest.

Îi întinse câteva hârtii mari, de zece ruble.

— E bine așa?

— E bine, flăcăule, dădu el din cap și trase ziarele mai aproape. Apoi îi întinse o bacnotă. Poți să aduci cafeaua aia?

Băiatul râse, dădu grăbit din cap, vârî banii în buzunarul de sub șorț, apoi luă farfuriile goale și intră în cârciumă.

„Gazeta" avea patru pagini, mari cât o zi de post, cu un tipar șters și câteva fotografii aproape negre. „Colhoz sau sovhoz?" era un titlu, cu litere de-o șchioapă, pe mijlocul primei pagini. Sub el, trona o fotografie, cu figura încruntată a lui Iosif Visarionovici Stalin, conducătorul preaiubit al Uniunii Sovietice. Se mulțumi să arunce doar o privire pe verticală, trăgând cu urechea la zgomotele pe care le auzea dincolo de perdeaua de tifon. În principiu, ziaristul făcea o scurtă și elogioasă prezentare a realizărilor *Marelui Frate* de la Răsărit, în domeniul agricol, descria împărțirea muncitorilor agrari în cele două tipuri de organizare social-administrativă și propunea pentru regiunea Oltenia sistemul de colhoz, care prezenta avantajul unei proprietăți comune a țăranilor asupra pământului, statul neavând intervenții vizibile în modul de organizare.

Se opri din citit și își linse buzele uscate. Auzise, în urmă cu câțiva ani, câte ceva despre sistemul sovietic, dar trăia, asemenea majorității românilor, cu impresia că lu-

crurile acelea se petreceau undeva la capătul lumii civilizate și că nu puteau să-l atingă, în niciun fel. Iar acum afla că o parte din Regat avea să se transforme într-un fel de gubernie, în care fiecare să fie egal cu fiecare și toți să se închine la marele Zeu care era Statul Comunist. Doamne-Dumnezeule, în ce fel de lume deschisese ochii, după leșin? De când căpătase o asemenea de putere de influență gigantul de le Răsărit, încât își permitea să impună forme de organizare social-administrativă, în interiorul Regatului? Și care era reacția Regelui, a guvernului său? De ce nu se mai auzea deloc vuietul surd, permanent și inconfundabil al războiului?

Întoarse capul într-o parte și ascultă cu atenție. În București, zgomotul mașinăriilor de tot felul care apărau capitala se manifesta fără oprire, indiferent de faptul că era zi sau că era noapte. Tot timpul, undeva, trecea un convoi de camioane grele, făcând să zăngăne geamurile. Panzerele aliatului german își croiau, uneori, drum prin centru, mișcându-se asemenea unor demult uitați mastodonți ai preistoriei. Batalioane mărșăluiau spre cazărmi, ori spre terenurile de antrenament, ridicând praful până la etajul întâi al clădirilor, cu izbiturile cadențate ale bocancilor. Sirene se auzeau fără istov, mai apropiat sau mai îndepărtat, în funcție de locul spre care se îndrepta aviația inamică. Viața citadină părea să nu mai aibă niciun sens, lipsită de toate aceste vibrații, care intraseră în subconștientul locuitorilor, până la a nu mai putea adormi,

în lipsa lor. Iar aici, oricât și-ar fi încordat auzul, nu reușea să perceapă decât cotcodăcitul găinilor, lătratul câinilor, strigătele oamenilor din curți la cunoscuții care treceau pe stradă și, din vreme în vreme, fluieratul unui tren care venea sau pornea din gară. Nici nu-și mai aducea bine aminte de când nu se mai trezise dimineața din cauza miorlăitului unei pisici pe acoperișul clădirii vecine.

Perdeaua de tifon flutură și din spatele ei apăru Nelu, cu o ceașcă aburindă de cafea, pe un platou mic de metal. I-o puse în față, cu lingurița așezată, corect, pe farfurioara pictată cu flori albastre.

— Cu urările de bine ale lui nea Fane, spuse el, trăgând cu coada ochiului spre ziare. A spus că țuica aia bătrână v-o aduce chiar el, după cafea. Demult nu a mai discutat cu cineva din București și ar vrea să afle cum mai merg treburile pe acolo.

Exact de asta se temea, clătină Milovan din cap, într-un semn care putea, foarte bine, să însemne și că de-abia așteaptă să schimbe o vorbă cu originalul proprietar, și că numai de asta nu avea nevoie, în acea clipă.

— Vreau să citesc știrile, spuse, după câteva clipe. Vrei să mă anunți, când șeful de post iese din secție?

Ridică ostentativ ziarul în sus și se cufundă în lectură. Un material extrem de incisiv se ocupa de cazul moșierului craiovean Jan Michail, acuzat de rechiziționarea de terenuri agricole de la țăranii din Oltenia, în cadrul unor procese câștigate prin cumpărarea judecătorilor de la

Curtea de Apel, din cetatea banilor. Un altul prezenta variațiile de preț ale recoltei de grâu la Bursa Agricolă de la Sulina, în funcție de care își făceau prețurile toți marii achizitori din sudul Regatului. În „Dimineața", Stelian Istrate făcea, pe două pagini, o analiză foarte seacă și foarte acidă la adresa Comitetului de Regență, format din Principele Nicolae, cel de-al doilea fiu al regelui Ferdinand, patriarhul Miron Cristea și Gheorghe Buzdugan, președintele Înaltei Curți de Casație.

— Ce Comitet de Regență?! se miră cu voce tare Milovan, îndoind ziarul pe jumătate pentru a lăsa lumina soarelui să cadă pe text. Regența a fost desființată de *Neamțul Trăznit*, odată cu revenirea neanunțată în țară, în 1930, când a preluat frâiele puterii.

Răsuci ziarul la prima pagină, citind data de pe manșon: 19 august 1938. Reveni la text, străduindu-se să înțeleagă ce anume nu era în ordine. De fapt, nimic nu era în ordine, realiză. Întinse mâna după ceașcă, dar aceasta îi tremură atât de tare între degete, încât se vărsă aproape jumătate în farfurioară. Câțiva stropi săriră pe hârtia de pe masă, pătând-o.

Prințul moștenitor Mihai avea deja 18 ani, așa că, dacă i s-ar fi propus coroana, nu ar mai fi avut nevoie de tutela unei regențe. Pe de altă parte, când părăsise Bucureștiul, nimic nu prevestea o posibilă abdicare a lui Carol al II-lea, deși faptul în sine nu ar mai fi mirat pe nimeni, după prima sa renunțare la tron. Dar nu o făcuse, iar presa din

urmă cu câteva ore nu sufla nicio vorbă, în privința asta. Existența unui Comitet de Regență i se părea o enormitate insultătoare la adresa bunului simț. Mai mult, dacă își aducea bine aminte, patriarhul Cristea murise în urmă cu vreo 10 ani, în locul lui, pe atunci, fiind numit altcineva... nu mai știa cine.

În spatele foilor de ziar, se auzi tusea puternică a unui motor și scrâșnetul unor frâne. Coborî din nou marginea ziarului și privi pe deasupra ei. Un automobil de teren, de culoare verde, acoperit cu prelată, oprise în fața secției de poliție și din el coborau patru bărbați, îmbrăcați în uniforma armatei sovietice.

— Asta, da, mașină! fluieră a surpriză Nelu, care scosese capul din spatele perdelei și se uita cu ochii mari în direcția ei. GAZ 67, am auzit de ea, circulă pe orice fel de teren, e dată naibii! De văzut, n-am văzut-o însă niciodată. Se zice că rușii ar fi copiat-o după una americană.

Doi dintre bărbați, înarmați cu pistoale mitralieră, rămaseră lângă portiere, al treilea se îndrepta deja cu pași mari către intrarea în clădirea poliției, iar cel de-al patrulea privea înspre masa la care stătea el. Le spuse ceva celorlalți doi, apoi porni spre terasă, cu mâinile în buzunarele vestonului cenușiu.

Alexandru Milovan vru să ridice foaia de ziar, dar se răzgândi, în ultima clipă. De ce s-ar fi ascuns? Aruncă o privire scurtă către capul zburlit, acoperit cu tifonul alb.

— Ar fi bine să intri înăuntru și să nu mai apari, orice ai auzi sau ai vedea, îl sfătui.

Rusul ajunse lângă scările din lemn și se opri, holbându-se la el. Înghiți în sec, simțind cum îl trec toate apele.

— Procopie? articulă, după câteva clipe, străduindu-se să înțeleagă.

— Вы говорите по-русски?

Puse ziarul pe masă, fără să vadă ceașca de cafea care se răsturnase.

— Nu înțeleg limba rusă.

Bărbatul în uniformă dădu din mână, nedezlipindu-și ochii de pe el.

— E de ajuns că vorbesc eu românește, declară el, urcând treptele. Ești comisarul Alexandru Milovan?

— Iar dumneavoastră sunteți Procopie, omul lui Moruzov?

— Numele meu este Ivan Prokoffief, rânji rusul punând palmele pe masă. Și nu sunt omul nimănui. Ba, dimpotrivă, aș spune că Moruzov este agentul statului sovietic, dacă n-aș ști că fac o greșeală. Ai vreun act de identitate?

Clătină din cap. Avea exact aceleași trăsături, ca și Procopie. Mirosea la fel, a tutun vechi și a briantină. Vorbea aproape la fel, punând accentul unde nu trebuia, ca un vorbitor nativ, care a trăit mulți ani departe de țară. Nici nu-și dădea seama dacă era un român, rătăcit prin imensitatea geografică a vecinului de la răsărit sau un rus care studiase în Regat și apoi se întorsese acasă, străduindu-se să nu uite limba pe care tocmai o învățase.

— Am fost jefuit pe tren, explică, alegându-și cu grijă cuvintele. Voi primi, curând, câteva copii după ele, prin

faxul unității militare. Le va aduce polițaiul Costache, atunci când...

Celălalt clătină din cap.

— Nu avem timp să așteptăm. Scoase din buzunarul de la piept o fotografie și i-o întinse: Spune-mi dacă te recunoști în ea.

O apucă între degete și o răsuci spre el. Un Alexandru Milovan tânăr de tot, cu părul lung, până aproape de umeri și o șapcă scoțiană, cadrilată, așezată șmecherește, pe o ureche, îl privea visător, din dreptul unui pom înflorit. Își aduse, brusc aminte când o făcuse: în urmă cu opt ani, înainte de absolvire, în fața Bibliotecii Universitare, în ziua de 1 Mai, când toată lumea ieșise la petrecere și se îndrepta către Șosea, cărând nenumărate buchete de flori, pentru cel mai așteptat eveniment al primăverii – bătaia cu flori. Se afla, atunci, cu Macu, cu Borislav și cu Terente, sperând la o distracție pe cinste și la un grătar cu mititei și bere. Iar poza aceea fusese ideea lui Macu și tot el o luase de la fotograf, în săptămâna care urmase.

I-o returnă, fără să se uite la el.

— Da, eu sunt, spuse și simți nevoia să completeze: Alexandru Milovan, comisar, la Siguranța Statului. Decret regal de numire pe post numarul 1176, din data de...

— Nu mă interesează, domnule comisar. Știm cine ești, ce calități și ce defecte ai, ce cazuri ai rezolvat și ce dosare ai închis, fără a găsi vinovatul.

— Nu sunt prea multe, comentă, în timp ce punea ceașca la locul ei. Aruncă o privire ostentativă, în direcția GAZ-ului. Domnii aceia nu vor să bea o cafea? Sunt invitații mei.

Bărbatul rânji și îi întinse mâna peste masă.

— Acum, că am făcut identificarea, să facem și prezentările: colonel Ivan Prokoffief, comisar politic al NKVD, detașat provizoriu în Regatul Român pentru a asigura buna desfășurare a întâlnirii la nivel înalt, din localitatea de graniță Bechet. Iar tovarășii de acolo nu consumă nimic în timpul serviciului. Ei sunt cei care îți vor asigura paza, zi și noapte, pe pământul Regatului, până la rezolvarea cazului pentru care ai fost solicitat. Asta ca să nu se mai întâmple ceea ce tocmai s-a petrecut în tren.

— Știați de asta?

— Avem cel mai bun serviciu de informare din această parte a Europei: Naródnyy komissariát vnutrennikh dél. Abwehr-ul este aproape o glumă proastă pe lângă el, poți să mă crezi. Mergem?

Milovan își feri ochii din soare și se uită fix la bărbatul din fața sa.

— Nici măcar nu am idee unde trebuie să ajung.

Prokoffief ridică din umeri și scoase din buzunar un plic subțire, cu ștampila Casei Regale, în colțul din dreapta. Îl așeză pe hârtia pătată, care ținea loc de față de masă, și o împinse către el.

— Citește-l. E ordinul prin care ai fost detașat de la Siguranță, sub comanda NKVD-ului, până la încheierea întâlnirii secrete de la Bechet.

Deschise plicul, scoase hârtia cu filigran special a Cancelariei Regale și citi ordinul.

Apoi o împături, o introduse la loc și îi întinse plicul celuilalt. Acesta ridică din umeri și făcu semn către mașina parcată cu botul aproape lipit de zidul secției de poliție.

— Poți să-l păstrezi, ca amintire. NKVD-ul nu are nevoie de actele emise de voi. Ne sunt de ajuns ale noastre. După dumneata, domnule comisar.

Se ridică greoi de pe scaun, neștiind dacă era bine sau nu. Într-un fel, nu făcea altceva decât să îndeplinească ordinul lui Moruzov și să ajungă la Bechet, pentru îndeplinirea misiunii. Pe de altă parte, faptul că acel Comitet de Regență știa de existența influenței politicii sovietice în acea regiune a Regatului și că o accepta tacit, fără să ia vreo măsură de respingere a ei, îl uluia la fel de mult ca însăși existența acelui comitet, în sine. Oare ce făcea Carol Caraiman și fiul său, principele Mihai? Care mai era rolul lor, în această ecuație, aparent fără soluție?

Existența asta, dragii mei, este una tragică, iar ființa umană nu are scăpare din ea, își aminti el cuvintele cu care D. D. Roșca își încheia invariabil cursul de filozofie. Singurul lucru pe care poate, realmente, să-l facă omul este să plece fruntea și să spună „da" la orice fel de solicitare va primi din partea ei.

Capitolul IV
Naziștii și comuniștii

Ulița Paltinilor, cum le plăcea locuitorilor ei s-o numească, din cauza celor doi paltini foarte înalți, crescuți la capătul dinspre nord al ei, se găsea foarte aproape de port. Din capătul sudic, se zăreau cele două macarale de lemn, care serveau la descărcarea baloților și a cutiilor, asemenea unor degete scheletice, uitate ridicate spre cer. Iar când „liniarul" Donaris, cu cele trei rânduri de punți albe ale sale, intra pentru amarare la docuri, jumătate din locuitori se grăbea spre garduri și se holba spre minunăția de lemn, metal și sticlă, sclipind în soarele târziu al Câmpiei Române. Dar frumusețea, ca orice lucru rar, ținea doar ceva mai mult de două ore, după care Donaris pornea încet către mijlocul fluviului, fluierând grav din sirena de la pupa, și se grăbea să-și reia drumul către o îndepărtată și misterioasă Vienă, la care visau toate cucoanele petrecute cu coptul, în timp ce își reluau activitățile gospodărești, întrerupte de trecerea lui pe acolo.

Alexandru Milovan stătea cu coatele pe masa îngustă, de pe cerdacul casei cu numărul 121, și încerca să nu se

gândească la ceea ce urma să se întâmple peste numai un ceas, când cei doi cekiști, înarmați cu kalașnikoave, care așteptau răbdători, la umbra nucului din curte, aveau să-l conducă la sediul primăriei. Dar chiar și așa, fără să se gândească în mod expres la asta, constată că, de fapt, asta făcea – se gândea acolo și îngrijorarea rodea din sufletul său, ca un vierme dintr-un măr putred.

— Rușii n-au mai fost prietenii noștri, de pe vremea lui Dimitrie Cantemir. Dmitri, cum îl alinta țarul Petru cel Mare, care pare să fi ținut foarte mult la el. Preotul Irimia turnă cafea în ceștile cu filigran și așeză cafetiera grea, de aramă, pe un șervet de hârtie. Serviți, domnu' Milovan, e bună numai cât e caldă, e cafea pentru armată, cred că rușii au pus năut în ea, ca să aibă îndeajuns. Am auzit că nu le merge prea bine pe frontul din Africa, iar America de Sud nu vrea să iasă din neutralitate și nu vinde nimic nimănui.

Milovan ascultă de sfat și luă o gură de cafea. I se păru amară și cu un gust uleios. O înghiți, fără să facă vreun comentariu. Dimineața era prea frumoasă, ca să o strice cu vreo vorbă nelalocul ei. Așeză ceașca pe farfurioară și își plimbă degetele pe intarsiile de fildeș, care formau, împreună cu petele de culoare așezate de pensulă, un desen policrom minunat.

— Pavilionul Ceaiului, din Orașul Interzis, explică preotul, observându-i gestul. Este un serviciu de ceai, de fapt, mărturisi. Străbunicul meu l-a cumpărat de pe o

corabie austriacă, venită tocmai din Imperiul Soarelui Răsare, și care a făcut popas la Schelă, pentru reparații la lanțul ancorei. A dat pe el trei cocoșei de aur, pe care îi primise ca dar de nuntă de la tatăl său. Și a avut grijă să lase cu limbă de moarte ca să nu fie înstrăinat, cu niciun chip, altminteri greu blestem o să cadă asupra celui care o să facă asta, asupra familiei sale și chiar asupra satului. Dar, pentru că eu nu beau ceai decât arareori, îl folosesc mai mult pentru cafea.

— Pavilionul Ceaiului, repetă celălalt, dar gândurile îi zburau către alte zări. Și ce spuneai, părinte, despre Cantemir?

Calistrat Irimia zâmbi și se așeză pe scaunul din celălalt capăt al mesei. Undeva, în adâncurile sinilii ale cerului, răsuna puternic trilul unei ciocârlii, făcând să amuțească lătrăturile câinilor și cârâiala obișnuită a găinilor.

— Spuneam că puțini oameni mai știu ceva despre acel domnitor moldovean, deși a făcut numai lucruri de laudă pentru țară. Azi, cei mai mulți vorbesc despre Argetoianu, Urdăreanu, Călinescu, Iorga, Maimuca, Stavropulos, Horia Sima, Antonescu și alți iluștri cunoscuți ai zilei, pe care buretele istoriei îi va șterge cu desăvârșire, din memoria colectivă a nației, pentru că nu au făcut nimic altceva decât să se îmbogățească pe ei și să spolieze averea colectivă a Regatului.

Suna frumos, undeva între un registru poetic și unul filozofic, se gândi el, strângând apreciativ din buze. Preo-

tul Irimia se pricepea să vorbească, multele slujbe ținute în biserică îi șlefuiseră un dar natural al oratoriei, făcând din el un adversar redutabil pentru oricare dintre politicienii care se succedau cu prea puțin folos la tribuna parlamentului. Mai puțin pentru Nicolae Iorga, își luă el seama imediat. Și, poate, și pentru Armand Călinescu.

— Să revenim la ruși... știi, părinte, războiul m-a purtat dincolo de fruntariile țării, tocmai prin insulele australiene, minți el cu seninătate. Am fost departe câțiva ani și, sincer, habar nu am despre situația politică locală. Când am plecat, nemții puneau la cale o alianță cu Regatul și cu vecinii noștri bulgari. Acum, constat că rușii sunt aici și se poartă ca la ei acasă.

— Regele Carol a abdicat, în urmă cu câțiva ani. Părintele privi jenat într-o parte. Gurile rele spun că la mijloc a fost vorba despre o femeie.

— Lupeasca, dădu din cap celălalt.

— Elena Lupescu, mda. A plecat din țară și s-a stabilit la Paris, împreună cu ea, lăsând tronul fiului său Mihai. Dar principele era prea mic pentru a putea domni. Iar Regina Mamă... ei bine, trebuie să recunosc că nu am văzut o femeie mai ambițioasă. Pentru a pune stavilă dorinței sale de putere, parlamentul a hotărât instituirea unui Comitet de Regență, numindu-l pe principele Nicolae în fruntea acestuia. Dar Nicolae nu știe cum se conduce o țară, iar regina îl determină să ia hotărâri contradictorii, care lasă tuturor impresia că e un om slab. L-a făcut să

solicite Reich-ului un statut de neutralitate, iar pe dedesubt a încheiat, în numele lui, un tratat de cooperare economică cu imperiul sovietic, punându-i lui Stalin la dispoziție întreaga zonă a Olteniei pentru un experiment socio-agricol. Noi, preoții, nu avem voie să comentăm deciziile oamenilor politici, dar putem să le observăm și să le judecăm pentru noi înșine. Așa că n-ați aflat nimic de la mine, în privința asta, eu doar mi-am spus of-ul cu voce tare, neștiind că se mai află cineva prin apropiere.

— Nu cred că am auzit ceva. Milovan mestecă lingurița de argint, cu mâner filigranat, în ceașcă. Bănuiesc că gândesc cu voce tare, așa că te rog să mă scuzi, părinte, dacă depărtarea de țară mi-a impus acest obicei ciudat. Voi continua să gândesc, deci, și să mă întreb cum de pot să acționeze niștre trupe străine, chiar și unele care au contracte economice cu noi, pe teritoriul Regatului, impunându-și propriile reguli unei țări, care are o constituție, o formă legală de conducere și o armată care să funcționeze la comanda ei.

Preotul Irimia arătă cu mâna în direcția macaralelor de lemn, care acum i se păreau tot mai asemănătoare unor fântâni cu cumpănă, din străvechime.

— Portul spuse el. Bechetul este cel mai important port, de aici și până la Cazane. Cine îl are în administrare controlează întreg bazinul agrar dunărean, precum și structurile militare de pe insule. Chiar dacă sunt mai îndepărtate. În acest moment, Ada-Kaleh începe să-și piardă din im-

portanța strategică, pe care o deținea, deși armata germană a construit acolo o bază de lansare pentru dirijabile stratosferice, extrem de scumpă și de sofisticată.

— Dumnezeule! Cum naiba s-a ajuns la situația asta?

Bărbatul cu păr grizonat și cu barbă neagră, îngrijit pieptănată, privi lung în zare, către norii albi ce pluteau, asemenea unor egrete mari, în apele sinilii ale cerului.

— Lumea vorbește că principele regent ar fi vândut Schela unui armator grec, care trăiește in Pireu, dar, de fapt, are și cetățenie sovietică, fiind consilier în guvernul Prujinski.

— Și de ce naiba să fi făcut gugumănia asta?

— Cine poate să știe, domnule Milovan, ce se întâmplă în mințile celor care conduc națiile? Sunt unșii lui Dumnezeu, doar, zâmbi el, malițios. Ca om, însă, principele Nicolae trebuie să fie și el slab în fața banului. Zece milioane de lei ar fi primit domnia-sa, ca primă parte a tranzacției. Așa vorbește lumea la biserică, după slujbă, când se opresc pe băncile de afară, de sub sălcii, să mai schimbe o vorbă. Țârcovnicul meu este un băiat de treabă, vorbește foarte puțin și ascultă foarte mult. Așa că nu e greu de aflat ceea ce se întâmplă prin Regat, chiar dacă, pe aici, nimeni nu și-a cumpărat scula aia minunată care vorbește și cântă, când învârtești de buton – „Alo, alo, aici e radio", cu domnii aceia, Stroe și Vasilache. Uneori, zău că-mi vine să scot toate economiile de sub saltea, să mă urc în tren, la Caracal, și să mă duc la București, ca să văd un

spectacol de varieteu cu ei. Am auzit că sunt minunați și că nu se tem să spună pe scenă nici critici mai tari, la adresa oamenilor politici.

— Or fi, mormăi comisarul și se lăsă cu toată greutatea pe spătarul scaunului, făcându-l să geamă prelung.

Deși locuia în capitală, nu mersese nici el vreodată la spectacolele umoristice ale celor doi și, acum, auzind dorința preotului, aproape că îi părea rău că nu făcuse niciun efort, în această privință.

Undeva, pe firul nevăzut al Dunării, izbucni vaierul îndepărtat al unei sirene, apoi un clopot bătu cu putere, în dreapta, din direcția dealurilor. Doi fluturi albi veniră, aduși de vânt, de dincolo de gard, făcură un ocol pe deasupra ceștilor, apoi se îndepărtară, trecând peste de balustrada de lemn a cerdacului. Milovan îi urmări cu privirea, gândindu-se la Ștefan. Oare ce-o fi făcând el, la ora aceea? O fi ostaticul rușilor, așa cum îl lăsase să înțeleagă Prokoffief, sau totul era numai o cacealma, menită să-l facă pe el ascultător?

— Cum sunt rușii ăștia? se pomeni întrebând.

Preotul se scărpină în barbă, apoi săltă ceașca și sorbi puțin din ea. Parcă ar fi tras de timp, realiză Milovan. Sau poate că, pur și simplu, îi era greu să facă o apreciere, neavând prea multe informații. Oare de cât timp se împământeniseră în Oltenia? Își aminti de felul în care unchiul său Eliad interpreta, asemenea unui actor adevărat, versurile din „Scrisoarea III", la ora de literatura română: „Și

nu voi ca să mă laud, nici nu voi să te-nspăimânt,/ Cum veniră se făcură, toți o apă și-un pământ". Brusc, i se făcu atât de dor de vremurile acelea pașnice, când era doar un simplu elev, la fel de îndepărtate ca niște insule minunate, pe o mare pustie, încât simți cum îi dau lacrimile și întoarse capul, spre curte, pentru ca să nu-i dea celuilalt ocazia să se întrebe ce se întâmplase cu el.

Sub nuc, soldații îmbrăcați în haine civile mâncau semințe și își ștergeau transpirația de pe frunte cu batiste în caroruri. Își rezemaseră armele de trunchiul gros și stăteau cu spatele la ele, examinând macarelele din port. Poate că vorbeau de ale lor, despre întâmplări din îndepărtata Russkaya mama, amintiri de acasă, la care poate că lăcrimau și ei, pentru că, nu? – tot oameni se cheamă că erau, chiar dacă purtau uniforme diferite și credeau în altă politică socială.

— Cine mai știe? Preotul oftă și-și încrucișă degetele deasupra ceștii. Nu ei sunt cei care dau ordinele. Doar le execută. Aș zice că sunt ca noi, doar că au arme în mâini și nu sape și furci. Pot să vă întreb ceva, domnule? Aseară, când ați venit, era prea târziu pentru nedumeriri și peste câteva minute o să plecați, iar eu o să rămân tot cu ele.

— Poți să mă întrebi orice. Milovan zâmbi. Problema este că s-ar putea să nu știu sau să nu am voie să-ți răspund.

— Cineva trebuie să și riște. E vorba de cea de-a doua cameră. Mi s-a cerut să vă pun la dispoziție două camere, una pentru dumneavoastră și alta pentru băiatul dumnea-

voastră. Ați venit singur. Să vă dau cheia? Băiatul ajunge mai târziu? Până după amiază, o să fiu la biserică, ridicăm o cruce a Sfântului Andrei, în dreptul celor trei morminte de monahi, care au fost îngropați în curtea sfintei biserici. Poate că o să aibă nevoie de ea, până mă întorc eu.

— Nu știu, răspunse sec, străduindu-se să nu-și exteriorizeze neliniștea. Este posibil să vină, atunci când voi fi la primărie. Depinde de cine îl aduce. Mai bine ține cheia la dumneata, iar el va aștepta aici, în cerdac, până când se va întoarce unul dintre noi. E bine așa?

Preotul Calistrat Irimia ridică din umeri și vârî cheia în buzunar.

— Ce meserie aveți, domnu' Milovan, dacă nu vă e cu supărare?

— De ce mi-ar fi? Sunt comisar de poliție.

— Aha. Atunci, pesemne că au nevoie de serviciile poliției române, de vreme ce v-au chemat aici.

Milovan ridică din nou din umeri. Pe uliță, îndepărtat, se auzi zgomotul făcut de motorul unei mașini, care se apropia. Alungă o muscă și își mușcă buza de jos. Habar n-avea ce ar fi trebuit să spună.

— Ai idee, părinte, cu ce fel de oaspeți mă voi întâlni la primărie?

— Ieri, la prânz, a sosit cu „Donaris", dinspre Viena, un comandant al Wermacht-ului, foarte cunoscut în Marea Germanie. Îi apare poza aproape în fiecare zi pe prima pagină a jurnalelor germane, care mai ajung și pe la noi,

când și când. Generalul Rommel. Se zice că este al treilea om, ca putere, în Reich. Era însoțit de șapte militari și de mai mulți civili, îmbrăcați toți în mantale lungi, din piele neagră. Femeile, mai ales, s-au uitat mult în urma lor: nu mai văzuseră o astfel de ciudățenie, să porți manta de iarnă pe căldura afurisită a verii. Spre seară, a ajuns și delegația sovietică, de la Constanța, unde aterizaseră cu un dirijabil de protocol. Cinci Volgi negre, pline cu diplomați, politruci și cekiști. Iar în fruntea lor, mâna dreaptă a tovarășului Stalin...

— Molotov.

— Vyacheslav Molotov, dădu din cap părintele Irimia. N-au vrut să accepte cazarea la hotelul „Imperial" din Caracal, unde le fuseseră rezervate locuri, spunând că ei au venit aici să muncească pentru binele Sovietelor, nu să se poarte asemenea unor domni capitaliști. Au ocupat sala mare a primăriei, l-au trimis pe primar să le fiarbă cafea, au discutat și au fumat toată noaptea, de ieșea fumul prin ferestre ca de la vapor.

— Naziștii și comuniștii, își mușcă Milovan buza de jos. Dacă reușesc să cadă la înțelegere, vor împărți lumea fix în două. Ăștia sunt toți?

— Naiba știe. Șelaru, adjunctul de la Schelă, zice că a primit ordin să asigure permanența la docuri. Asta înseamnă că ar mai fi de venit o navă. Oricum, o zi, două, o să fie foială mare, în cătunul nostru, de lângă Balta Scheailor.

Zgomotul motorului deveni un bâzâit ascuțit, apoi mașina nevăzută se opri cu zgomot de frâne, în spatele gardului. Soldații se repeziră să-și ia armele și alergară spre poarta lăsată într-o parte. Se uitară în drum și traseră de ea, deschizând-o larg. Ivan Prokoffief se opri lângă stâlpul gros și își scoase șapca, cu cozoroc negru. Pe pieptul uniformei străluceau mai multe trese colorate și, văzându-le, Milovan bănui că era un personaj însemnat în aparatul lor de stat major.

Colonelul strigă ceva, în rusește, și soldații se grăbiră să iasă în uliță, cu armele în cumpănire.

— Dobroye utro, otets Irimiya. Chto Bog delayet segodnya?

— Ya ne govoryu po-russki, izvinite, clătină părintele din cap.

Colonelul râse, își șterse fruntea cu dosul palmei și apoi își aranjă cu grijă cozorocul.

— Ba vorbești, părinte, și încă al naiba de bine, crezi că nu știm? Soția dumitale nu a fost lipoveancă? Nu o chema Sonia? Sonia Kirill? Și nu era din Babadag, acolo unde ai propăvăduit, după hirotonisire?

Bărbatul cu barba cârlionți nici măcar nu clipi. Dar Milovan îi văzu vârfurile degetelor strângând marginea mesei, până când se albiră.

— Am o singură nedumerire.

Colonelul se apropie de treptele cerdacului, cu pași mari. Un strat fin de praf se depusese pe cizmele negre,

înalte până la genunchi. Ridică piciorul drept și îl puse pe prima treaptă. Lemnul bătrân scârțâi sub apăsare.

— Ai îngropat-o în cimitirul de aici, în marginea dinspre Arădan, acolo unde are domnia-ta loc de veci, sau ai dus-o la Babadag, ca să o înmormânteze în tradiția pravoslavnică?

Nu se auzea decât o vrabie, ciripind în frunzișul nucului. Părintele Irimia părea că nici măcar nu mai respiră, dar ochii îi luceau straniu, ridicând în aerul cald un iz amărui de primejdie.

Prokoffief rânji, desfăcu dintr-o mișcare tocul din piele de la șold și scoase din el pistolul Nagant. Bătu cu patul de metal în stâlpul cerdacului, fără să-și ia ochii de la el.

— Nu contează, o să aflăm, oricum. Te uimește faptul că știm atâtea lucruri despre voi? Sau crezi, cumva, că Biroul Politic Central a decis, la întâmplare, ca Bechetul să fie locul pentru desfășurarea acestei întruniri? De când Dumnezeu a ales să-și uite odraslele pe Pământ, întâmplarea nu mai există decât în cărți. Iar noi, părinte, în Țara Sovietelor, le ardem pe toate câte nu coincid cu teoriile lui Marx, Engels și Vladimir Ilici Lenin.

Îndreptă țeava spre fruntea celuilalt și apăsă ușor pe trăgaci. Alexandru Milovan se crispă. Arma rămase, însă, nemișcată, vreme de câteva secunde, apoi Prokoffief râse cu hohote și o aruncă în direcția lui. Reuși s-o prindă, în ultima clipă, mai înainte de a-l lovi în obraz.

— E a dumitale, domnule comisar. Până când se va încheia întrunirea asta, o vei putea folosi, în locul celei pierdute pe tren. E simplu: nu trebuie decât să respecți legile Regatului și Constituția. Nu așa spuneți voi, pe aici? Democrație putredă, așa o considerăm noi, dar, până una-alta, ne conformăm ei. Nu sunteți în interiorul Uniunii. Încă. Suntem gata de plecare?

Milovan se uită la el, apoi din nou la revolver: nu era chiar un Webley Mk IV, la care visa încă de când pusese mâna pe o armă, în poligon, dar văzuse cum trage un Nagant și știa că putea avea încrede în el. Îl cântări o clipă în palmă, îi verifică încărcătorul, apoi își deschise haina și îl vârî în tocul de sub braț. Se ridică de pe scaun, privind pe furiș, în direcția preotului. Acesta se uita la colonel, cu chipul împietrit.

— Peste trei sferturi de an, întreaga zonă a Olteniei, de la Slatina și până la Calafat, va deveni Unitate Agrară de tip sovietic. Prokoffief avu un zâmbet rău și clătină din cap. Un colhoz la scară mare care, dacă va da rezultatele așteptate, va deveni o realitate și în Armenia, Kazasthan, Kurdisthan și Mongolia. Vom aduce 1000 de specialiști agronomi și 50.000 de muncitori agricoli. Tratatul care va fi semnat mâine, prevede apărarea zonelor de parteneriat sovietic cu ajutorul armatei a douăsprezecea, condusă de generalul Gheorghi Jukov. Odată cu armata, va sosi și un corp de miliție militară, precum și un detașament al NKVD-ului. Ceea ce înseamnă că ne vom putea ocupa, în liniște,

de cei care vor fi considerați dușmani ai statului sovietic, părinte. Ai spus ceva?

— Am spus că Dumnezeu e mare și la fel este și voința Lui. Preotul păru că face un efort, să-și tragă respirația. Dacă voia Lui este ca acest pământ, binecuvântat de Maica Domnului, să ajungă pe mâna ateilor de la Răsărit, atunci așa să fie și să ne rugăm pentru ca mila Lui să se coboare asupra noastră, cei greșiți și încă neiertați.

— Ateii aceștia vor dărâma din temelii locul acela de pierzare a conștiinței umane, care este biserica voastră pravoslovnică din Vale. E bine de știut câtă căutare o să mai aibă acel zeu pierdut, după ce lumina adusă de *politicheskiye komissary* va scoate la iveală minciuna cu care biserica voastră afurisită a pervertit mințile atâtor mii și mii de oameni, timp de secole.

Îi făcu semn celuilalt să-l urmeze, se răsuci pe călcâie și porni cu pași apăsați către poartă.

— Cred că... trebuie să plec, spuse el repede, după care se ridică de pe scaun și se grăbi să-l ajungă din urmă pe Prokoffief.

GAZ-ul trăsese aproape de gardul din uluci și trebui să aștepte să intre prin portiera larg deschisă mai întâi colonelul și apoi să se urce și el. Cei doi soldați stăteau pe banchetele înguste din spate și își țineau armele pe genunchi. Șoferul era îmbrăcat în haine civile, dar părul tuns foarte scurt îi era acoperit cu un beret militar. Prokoffief bătu cu palma în bord și mașina se puse în mișcare.

În numai câteva minute, coborâră un deal, ocoliră o baltă mare, plină cu stuf, și o apucară pe o uliță atât de strâmtă, încât, dacă ar fi întins mâna, ar fi atins zăplazurile putrede. Drumul se sfârși, brusc, pe malul înalt al Dunării. Apa curgea încet, ducând mai mulți plauri la vale, în vreme ce un stol de pescăruși se roteau pe deasupra, țipând ascuțit. Colonelul îi făcu semn să coboare, după care coborî din mașină și strigă ceva la soldați. Aceștia se grăbiră să sară, peste oblonul din spate, apoi o luară la fugă spre un clin al dealului și dispărură în spatele lui.

— Și acum?

Alexandru Milovan își încrucișase mâinile la piept și privea către malul bulgăresc, acoperit de sălcii pletoase. Un balon captiv, minuscul, se ridica pe dealul din spatele lor, supraveghindu-le mișcările. Parcă îl și vedea pe soldatul din postul aerian comentându-le grăbit, la stația radio, mișcările și poziția în spațiu. O fi fost german sau italian? Își mușcă buza de sus, ca să nu râdă. Situația în care se afla era una extrem de complicată, iar el era interesat de naționalitatea unui supraveghetor îndepărtat și cu totul lipsit de importanță.

Colonelul Ivan Prokoffief își trecu degetele făcute greblă prin părul blond. Își ținea șapca foarte milităresțe, sub brațul drept.

— Așteptăm. Ca să nu creăm probleme suplimentare, s-a hotărât ca vedeta să nu stea amarată pe malul românesc. Vine de pe celălalt mal.

— Vedeta?! se miră comisarul. Nu credeam că vom merge la primărie cu o vedetă.

— Cine a spus că mergem la primărie?

— Am crezut... părintele Irimia a povestit că tovarășii dumneavoastră au sosit aseară și au ocupat primăria.

— Părintele Irimia ar fi făcut mai bine să-și vadă de necazurile lui. Scoase o tabacheră de argint din buzunarul vestonului, o deschise și o întinse către el. Fumezi, comisare?

— Ați spus, mai devreme, domnule colonel, că știți totul despre oamenii cu care lucrați.

— Nici acum nu susțin altceva.

— Păi, atunci, cum să cunoașteți un mărunțiș de felul acesta, nu? Habar n-avea de unde îi venise pornirea de a se încontra cu rusul. Ar trebui să știți, nu?

— De ce crezi că te-am întrebat pe dumneata, mai întâi? Se știe că noi, slavii, nu suntem chiar atât de politicoși, precum friții. Mă mai ții mult cu mâna întinsă?

Luă o țigară subțire și îi bătu filtrul de unghia degetului mare. Se auzi un zgomot îndepărtat de motor și un punct negru se mișcă pe suprafața sinilie, apropiindu-se încet. După câteva minute, începu să prindă contur, transformându-se într-o navă militară prelungă, cu un steag roșu, pe care tremura o seceră și un ciocan, fixat în botul ascuțit. Colonelul întinse o brichetă din alamă, scăpără și îl lăsă să aprindă țigara.

— Zipp, spuse el, scurt. Am cumpărat-o de la un friț, pentru un pachet de cărți de joc.

Apoi își aprinse propria țigară și trase prelung din ea. Milovan ținu fumul câteva secunde în plămâni. Dumnezeule, era tutun adevărat, de calitate, fiert de trei ori și uscat într-un jet de aer cald! Mahorca pe care o primeau ei, de pe frontul asiatic, îi făcea gura pungă și îl făcea să scuipe mereu.

— Minunată! mormăi fără să vrea și se grăbi să mai tragă un fum.

Colonelul se uită o clipă la el, dar nu spuse nimic. Așteptară până ce nava ajunse la câteva zeci de metri de mal, aruncă ancora și opri motoarele. Abia acum, când era suficient de aproape, îi văzu țeava ghintuită a mitralierei și tunul de 18 centimetri, cu turelă rotativă. Unul dintre soldați scoase capul de după clinul dealului și raportă ceva, în rusește. Prokoffief aruncă țigara și porni cu pași mari către poteca pitită în spatele peretelui de pământ. Milovan șovăi o clipă, stinse chiștocul de tocul pantofului, îl strecură în buzunar și alergă în urma rusului. De când se întâlniseră, fugea mereu după el, constată gâfâind, enervat. Oare unde avea de gând să-l ducă? La bulgari? Acolo, însă, armata germană stabilise două capete de pod foarte solide, iar rușii n-ar fi riscat o întâlnire la nivel înalt pe teritoriul controlat de ei. Poate la sârbi, dar situația nu era deloc roză nici la ei... auzise, ca mai toți locuitorii Regatului, de războiul de uzură purtat de cetnicii sârbi, conduși de generalul Drãza Mihailović, împotriva

nemților și a comuniștilor lui Tito. O întrunire la nivel înalt acolo ar fi echivalat aproape cu o sinucidere.

Îl ajunse pe colonel, chiar când acesta se sălta peste copastia unei bărci metalice, cu vâsle, manevrată de un soldat cu mustăți mari, roșcate. Înjură în gând și se grăbi să intre în apa călduță. Nămolul cleios de pe fund aproape că îi smulse pantofii din picioare. Se prinse cu mâinile de marginea bărcii și se urcă în ea, sub privirile amuzate ale rusului ce ținea vâslele în aer. Se așeză alături de Prokoffief și abia atunci pricepu de ce venise încălțat cu cizme înalte, pe căldura copleșitoare. Colonelul înclină din cap și vâslele coborâră în apă. Până la vedetă, Milovan privi cu jale la balta întunecată care crescuse în jurul picioarelor: singurii pantaloni de doc buni pe care-i avea se transformaseră într-o cârpă de spălat vase.

— Și ei? întrebă, arătând spre cei doi, rămași pe mal.

— Vor aștepta să te întorci pe pământ solid. Oriunde te va purta misiunea pe care o vei primi, te vor însoți. Mai puțin în locul unde mergem acum. Numărul de soldați care vor asigura escorta celor ce se vor întruni în seara asta este strict limitat, pentru fiecare parte participantă.

Scoase din nou tabachera de la piept și extrase o țigară de sub elasticul care le ținea la un loc. De data asta, nu îi mai oferi nimic. Bricheta Zipp țăcăni și un norișor de fum se împrăștie aproape imediat în curentul de aer. Soldatul mustăcios trăgea cu putere la vâsle, întorcând capul, din când în când, ca să nu rateze nava.

Tăceau cu toții. De pe șalupă, se auzeau ordine date în rusește. Un pește mare, poate un șalău sau un avat pornit la vânătoare, sări la numai câțiva metri de spatele bărcii, stârnind o ploaie de stropi mărunți. În cele din urmă, botul bărcii se lipi de burta navei și un marinar le aruncă un capăt de funie. Vâslașul o prinse și o legă de ciocul adus sub forma unui cârlig, apoi trase de ea, aducând barca până în dreptul unei scări metalice. Primul urcă Prokoffief. Se cățără, la rândul său, atent să nu-i alunece tălpile ude. Pe punte, așteptau patru marinari, în poziție de drepți. Colonelul dădu un ordin și ei se risipiră ca potârnichiile. Motorul se opinti de două ori și o trâmbă groasă de fum cenușiu învălui puntea. Colonelul tuși și îi făcu semn să meargă spre pupa. Se sprijiniră de bara de protecție și se aplecară deasupra apei, inspirând adânc.

— Material de recuzită, pufni el, dând din mână, să împrăștie fumul. Navele adevărate sunt trimise pe frontul din Extremul Orient, iar pentru Europa au lăsat numai ciurucurile. Le-am spus de mai multe ori că vom ajunge de râsul aliaților, dar se pare că altcineva are mai multă influență, acum, asupra tovarășului Stalin.

În sfârșit, motorul începu să duduie regulat și vedeta își îndreptă botul spre larg. Milovan își linse buzele. Erau ușor sărate și cea de jos îl ustura.

— Și, totuși, unde mergem?

Prokoffief arătă cu bărbia către plaurii care pluteau înaintea lor, un fel de pădure plimbătoare, care-și modi-

fica mereu potecile. Copacii erau mici și subțiri, în comparație cu cei de pe maluri, dar creșteau asemenea unor tufe încâlcite, care nu permiteau privirilor să treacă printre ei.

— Un pat de plauri plutitori?

Colonelul nu spuse nimic. Fumul prinsese a se risipi pe suprafața netedă a fluviului. Tăcu și el, pipăind cu dosul palmei tocul armei, pentru a se asigura că se găsea la locul ei. Pistolul îi dăduse, dintotdeauna, siguranța că va reuși să iasă din orice situație dificilă.

Vedeta se apropie pieziș de minusculele insule de verdeață și, când ajunse numai la câțiva metri distanță, unul dintre marinari azvârli o frânghie cu cange, care se prinse de unul dintre trunchiuri. Motorul acceleră puternic, iar cârmaciul reuși să ducă nava și s-o lipească de rădăcinile proeminente. Plaurul se zgudui puțin și un val îl acoperi aproape complet. Marinarul rămas pe punte aruncă o pasarelă de metal și luă poziție de drepți, în așteptare.

— Domnule comisar...

Ivan Prokoffief terminase să-și aranjeze ținuta și îl poftea cu mâna dreaptă să pășească pe pasarelă. O luă înainte, ținându-se cu mâna de funia aspră, care servea drept ghidaj. Jos, era o încâlceală de rădăcini, groase, ude și alunecoase. Păși cu grijă, dar pantoful îi alunecă, se dezechilibră și căzu într-un genunchi.

S-au dus de tot pantalonii mei, se gândi, amarât, fără să ia în seamă durerea din articulație.

Se ridică și îl urmă pe colonel printre sălciile dese. Crengile subțiri și frunzele înguste îl plesneau peste mâini și peste față, silindu-l să meargă mai mult aplecat. Când tufele se terminară, se trezi, brusc, în fața unui lac interior, pe apele căruia plutea un bac alb, cu etaj și o mulțime de antene ridicate deasupra acoperișului de pânză. O punte îngustă, de lemn, delimitată de două rânduri de funii, se întindea între el și rădăcinile de sub picioarele lor.

— Bacul „Cormoranul alb" aparține fostei marine fluviale regale sârbe, spuse celălalt, alungând cu dosul palmei un roi de țânțari. Rechiziție de război, afirmă nemții. L-au pus la dispoziția acestei întruniri secrete, fără să pretindă nimic în schimb. Personal, bănuiesc că este plin de microfoane și că vor să supravegheze permanent tonul și direcția discuțiilor.

Milovan lăsă capul pe spate și se uită la una dintre antene, care se ridica la mai mulți metri deasupra punții superioare. Un cor de broaște orăcăia nevăzut, în desișuri.

— N-aș fi crezut că între plaurii ăștia sălbatici s-ar ascunde așa ceva.

— Trebuie să recunosc că frițiii sunt experți la camuflaj. Prokoffief râse. Deja au ajuns să ascundă mai mult de jumătate din Europa, atât de bine, încât, cu toate succesele aviației sovietice, nu mai reușim să dăm de ea. Să urcăm, suntem așteptați.

Pasarela se balansă, dar nu atât de tare, cum i se păru lui. Își zise că, pesemne, avea rău de Dunăre, dar se abținu să dea curs cerințelor stomacului, înghiți saliva acrișoară care-i invadase gura și o străbătu din patru pași. Pe punte, așteptau doi chelneri, în frac negru, cu cămăși albe și papion violet. Pantalonii, impecabil călcați, aveau o dungă ca tăișul unei baionete. Se înclinară și întinseră spre ei o tavă cu fursecuri și una cu pahare, pline cu șampanie. Prokoffief nici măcar nu se uită la fursecuri, în schimb luă câte un pahar în fiecare mână, le înclină simultan și sorbi conținutul dintr-o singură înghițitură.

— Leșinătură franțuzească, spuse, punând paharele înapoi, pe tavă. Habar n-au ce înseamnă un vin adevărat. Unul roșu ca sângele și gros ca mierea de mai. De aceea i se spune *sângele lui Christos*. Șampania e pentru friții care țin dietă. Ai spus ceva, comisare?

Clătină din cap, în semn că nu. Un bac, pitit în mijlocul unor plauri? Practic, o ascunzătoare, sub ochii tuturor. Era adevărat că orice camuflaj devenea inutil din aer, dar bănuia că supravegherea aeriană de pe ambele maluri era una extrem de sofisticată și de eficientă.

— Este primirea standard pentru șefii de stat. Sau pentru delegații lor. Noi facem parte din personal, dar se pare că băieții exersează, ca să le iasă totul la fix. Așa că să ne lăsăm duși de val și se ne bucurăm de protocol.

Colonelul se întinse spre tavă și mai luă două pahare.

— În sănătatea ta, comisare, spuse și le dădu pe gât.

Așeză paharele la loc, apoi își șterse buzele cu dosul palmei.

— Și, acum, să ne cazăm, dacă tot am ajuns.

Începu să vorbească în germană cu unul dintre chelneri. Era foarte fluent și Milovan nu percepu niciun fel de accent deplasat, oricât de mult își încordă auzul. La capătul celălalt al bacului, se deschise o ușă de metal și un bărbat cu favoriți albi și cu șapcă de căpitan scoase capul pe punte. După o clipă, se retrase și ușa se închise, fără zgomot, în urma lui. Unul dintre chelneri puse tava pe o masă din răchită împletită, reveni, se înclină din nou în fața lui și îl pofti, cu un gest, spre scara metalică din față, care cobora spre adâncul vasului.

— Ne vedem, în curând, promise Ivan Prokoffief și arătă cu bărbia către cabina de comandă. Trebuie să transmit un buletin informativ. Apoi sunt liber și pregătit să te pun la curent cu toate noutățile.

Porni cu pași mari spre stânga, către peretele metalic, în care se vedeau două uși încastrate. Se răsuci, brusc, înainte de a apăsa pe clanța celei dinspre răsărit.

— Să nu uit, Milovan: n-are niciun rost să încerci să-i mituiești pe flăcăii ăștia. Îți pierzi vremea. Am încercat și eu și poți să mă crezi că sunt versat în chestia asta. Sunt muți. În plus, nu știu să scrie și să citească. Exact genul de oameni pe care nu ți i-ai dori la un interogatoriu.

Apăsă și intră. Alexandru Milovan gemu. Dacă trăia un coșmar, era unul incredibil de verosimil. Arăta mai

real decât orice realitate. Oftă, ridică din umeri și îl urmă pe bărbatul îmbrăcat în frac, care se îndrepta spre scară.

Undeva, în depărtările albastre ale fluviului, răsuna chemarea stinsă a unui corcodel.

Cabinele erau înșirate pe ambele părți ale coridorului și aveau numere albe, din fontă, pe ușile metalice. Chelnerul se opri la 11, dar coridorul cotea la stânga, două uși mai în față, așa că îi venea greu să facă o apreciere asupra numărului spațiilor de cazare. Bărbatul în frac, cu un zâmbet rece pe buzele subțiri, extrase dintr-un buzunar un inel cu chei, alese una, o scoase din legătură, o vârî în broască și răsuci. Apoi se trase într-o parte și-i făcu loc să intre. Se conformă. Ușa se închise cu un fâșâit slab, în urma sa.

Încăperea era mică, un pătrat cu latura cam de doi metri și jumătate pe doi metri și jumătate. Intrau tocmai bine un pat de metal, un dulap cu două uși, o măsuță și un scaun cu spătar. O scrumieră, un pahar și o carafă de sticlă, plină cu apă, completau decorul aproape spartan. Lenjeria era proaspăt spălată și mirosea a apret. Se așeză pe un colț al patului și privi prin hubloul rotund. Peretele de sălcii se apleca ușor suflarea vântului, stârnind un stol de vrăbii, care se ridica și cobora, de parcă ar fi dansat pe o melodie inaudibilă. Se simțea obosit, deși dormise bine noaptea precedentă, iar de la casa părintelui Irimia și până la noua sa locuință mersese cu automobilul și cu șalupa.

Își răsuci privirile către mâinile pe care le ținea pe genunchi: nu-i tremurau, deși el așa le simțea. S-ar fi întins în pat și ar fi încercat să adoarmă, dar știa că nu pentru asta fusese adus acolo. Își turnă apă în pahar și bău o gură. Era călduță și puțin sălcie.

Întoarse capul spre ușă. Singura posibilitate de a o bloca era să o închidă cu cheia. Și să o lase în ea, în speranța că la bord nu se găsea niciun „bot de furnicar", cleștele acela cu bot lung și subțire, care putea fi strecurat în broască pentru a apuca și răsuci cheia din partea opusă. În plus, putea să tragă dulapul în dreptul ușii, în timp ce dormea. Se întinse spre hublou și măsură deschiderea cu palma: dacă era îmbrăcat subțire, ar fi încăput prin el. Cu julițurile de rigoare, evident. Într-un final, se lăsă pe pat, cu fața în sus. Lamelele metalice gemură, dar salteaua era bună, nu simțea niciun cocoloș în ea.

Mai rămase așa o vreme, străduindu-se să-și golească mintea de gânduri. Avea nevoie de un început, ca să înțeleagă, în sfârșit, ce se petrecuse cu el, pe tren. Ce se petrecuse cu această lume, care părea să fie a sa, dar în care nu mai recunoștea o bună parte din lucruri. La un curs de anatomie patologică, profesorul Ozun le explicase, arătând către cutia craniană deschisă a unui cadavru, că amintirile recente se formează și se stochează într-o zonă numită hipocamp, iar apoi, pe măsură ce zilnic se formează noi amintiri, cele mai vechi sunt transferate către lobul tem-

poral medial, un spațiu cu mult mai mare și mai potrivit pentru depozitare.

Oare ce anume se defectase, în cazul lui, în hipocamp? I se părea că avea acces la absolut toate amintirile, că nimic din copilărie, din adolescență și din tinerețe nu dispăruse. Își amintea, fără niciun efort, ce culoare avea costumul unchiului Eliad, atunci când îl însoțise la Constanța, la festivitatea de absolvire a liceului de marină, unde stătea ascuns portretul mamei, în biroul cu miros de mobilă veche, de la parterul casei bătrânești, ce coleg de cameră avusese în primul an de facultate, cum se numea avocatul de aproape 90 de ani, la care făcuse practica legislativă, de întâmplarea care-l făcuse să-l cunoască pe poetul Ion Minulescu, la Capșa, și să rămână prieten cu el. Îi era însă limpede că lovitura primită în moalele capului îi afectase, într-un fel sau altul, lobul temporal, deoarece deși totul părea în regulă nu se simțea aparținând acelei lumi. Ceva extrem de subtil se modificase inexorabil. Era ca și cum ar fi încercat să trăiască într-o realitate, pe care o percepea printr-o oglindă deformantă. Războiul nu mai era cel cunoscut de el, Regatul își modificase brusc opțiunile politice externe și un tratat neașteptat era gata să fie semnat chiar pe vasul pe care se afla el, în acele momente. El... nici măcar nu se mai putea gândi la propria-i persoană, fără să se întrebe în ce măsură mai era el însuși. Era ca și cum ar fi avut un frate geamăn, cu care avea de împărțit o istorie comună, dar și o ciudată istorie secretă, la care fiecare celălalt nu avea acces.

Aproape că ațipise, când bătaia în ușă îl făcu să sară în picioare, cu mâna pe tocul revolverului. Bătaia se repetă. Oftă, tulburat, lăsă arma în toc, își aranjă ținuta, din câteva mișcări, și deschise. Chelnerul schiță o plecăciune și întinse spre el o tavă de nichel, pe care se afla un plic deschis. Îl întrebă prin gesturi dacă era pentru el și acesta dădu din cap. Îl apucă de un colț și se uită câteva clipe la antetul cu secera și ciocanul, de pe colțul din dreapta. Primise un plic, care nu fusese lipit niciodată, sau unul care tocmai trecuse de cenzura Gestapo-ului?

Întrebare fără răspuns. Dădu din cap, în semn de mulțumire și închise ușa. Se așeză pe scaunul incomod, scoase hârtia împăturită, o desfăcu și o așeză pe masă, netezind-o cu dosul palmei. Ministrul de externe sovietic, Vyacheslav Molotov, parafa și semna o invitație la un dineu care urma să aibă loc în acea seară, la bordul „Cormoranului alb", începând cu orele 18:30. Ținuta de protocol era obligatorie, se menționa în final. Nici pe invitația propriu-zisă și nici pe plic nu era trecut vreun nume, așa că Milovan bănui că fiecare oaspete primea câte una, imediat ce era cazat la bord.

Aruncă o privire fugară asupra hainelor în care era îmbrăcat și clătină din cap: un costum tăvălit pe podeaua unui tren și scufundat în apele Dunării nu putea avea pretenția de a căpăta acceptul de a deveni ținută de protocol. O nouă ciocăneală îl făcu să ridice ochii.

— Intră! spuse, cu fermitate, așteptând să vadă din nou chipul împietrit al chelnerului.

Ușa se deschise la perete. Colonelul Ivan Prokoffief, într-o impecabilă ținută albă, cu tresele aurii țesute pe epoleții din mătase, cu o cravașă neagră, în mâna stângă, făcu un pas înăuntru.

— Vy gotovy k poyezdke, tovarishch komissar?

Îi arătă, din priviri, plicul de pe masă.

— Ah, da, invitația la bal. Znamenitaya i ustarevshaya nemetskaya vezhlivost'. Este de-abia ora prânzului, ai timp destul să vizitezi locul viitoarelor evenimente, să iei masa și chiar să te odihnești nițel, până atunci.

— Acolo scrie că ținuta de protocol este obligatorie.

— Nu avea nicio grijă, rânji rusul și ciocăni cu degetul în plicul gălbui. Am prevăzut demult toate rahaturile astea. Secția de protocol s-a ocupat să ai două ținute impecabile, pe măsura dumitale. Și, acum, hai, sus, pe punte. Minunata Dunăre albastră abia așteaptă să-ți dezvăluie frumusețile.

— Nu merg, răspunse sec și își puse picioarele unul peste celălalt. Și, în general, nu mai sunt de acord să fac nimic, până ce nu mi se spune exact misiunea pentru care am fost adus până aici. M-am săturat de atâta mister și de atâtea amenințări.

Prokoffief se uită lung la el, în timp ce buzele i se întindeau într-un zâmbet subțire și rău. Se sprijini cu mâna dreaptă de colțul din dreapta al tocului ușii.

— Simțul dumitale de polițist și analiza informațiilor rezultate din ceea ce ai văzut până acum ce îți spun?

— Flerul nu funcționează decât acolo unde s-a petrecut deja o neregulă socială. Nu am cunoștință despre vreuna.

— Și totuși? insistă celălalt, continuând să zâmbească rece.

Milovan clătină din cap.

— Am avut un plan de acțiune, atunci când am urcat în tren. Îl studiam, când am fost întrerupt și... s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Nu am ajuns însă la capătul dosarului. Știu doar că urma să asigur maximă protecție unei persoane, cetățean al Regatului, pe timpul desfășurării unei întruniri... hai să-i spunem speciale, care urma să aibă loc în Bechet.

Colonelul dădu din cap. Zâmbetul lui era un șfichi de oțel, gata să țâșnească pentru a lovi.

— Ei, cam asta ar fi. Văd că știi destule, nu înțeleg pentru ce te impacientezi.

— De fapt, nu știu nimic. Comisarul se ridică încet în picioare, fixându-l cu privirea. Habar n-am cine este persoana, ce pericol ar putea să o amenințe și cum aș fi eu în stare să-i ofer protecție, dacă oamenii însărcinați special cu această misiune nu sunt capabili s-o facă și au nevoie de ajutorul meu.

Colonelul mai rămase câteva clipe cu mâna agățată de toc, părând că meditează la cele auzite. Apoi coborî brațul și își examină ceasul-brățară, de la încheietură.

— Dacă ne grăbim să ajungem pe punte, vei avea prilejul să vezi persoana care are nevoie de protecția dumitale. Sosește, în câteva minute, cu o vedetă germană, dinspre Constanța. A avut mult drum de străbătut până aici, așa că nu va fi prea încântată să facă temenele în fața nimănui, dar o examinare de la distanță nu a deranjat niciodată pe nimeni. În plus, sunt sigur că și însoțitorul ei te va interesa în cel mai înalt grad. Ei, ce spui, ești pregătit de excursie, tovarășe comisar?

Tot era ceva. Mai bine decât nimic, cum ar fi zis, pe vremuri, Nae Popescu, zis Ostropel, colegul de an care-i propusese să devină agent al Siguranței. Nu știa de ce chipul lui îi venise în minte chiar atunci, dar era sigur că nimic nu se petrecea cu totul întâmplător în realitatea din jur. O realitate despre care nu mai era chiar atât de sigur că era singura posibilă, în mijlocul unui univers eminamente ostil.

Se ridică încet, își aranjă hainele și păși în urma celuilalt.

Pe prima punte, bătea ușor vântul, aducând cu el frunze uscate de salcie, puf de păpădie și miros de lintiță. Un marinar, îmbrăcat în uniformă sovietică, cu petlițe negre de infanterist, spăla pe jos cu un teu lung, de capătul căruia era înfășurată o cârpă. Colonelul îi făcu semn să plece și soldatul dispăru pe scările în spirală, legănând găleata plină cu zoaie.

— Să ne așezăm, propuse și își trase un scaun de metal, până aproape de marginea punții.

Milovan îl imită. Scaunul era tare și incomod, dar dacă celălalt nu remarcase asta nu avea niciun rost să se plângă el primul. Din poziția în care se aflau, se vedea perfect tunelul verde, prin care trecuseră ei înșiși, în urmă cu mai puțin de o jumătate de oră. Prokoffief începu să povestească, cu voce egală, despre felul în care evolua frontul în peninsula Kamceatka, despre problemele tehnice pe care le aveau tancurile, din cauza gerurilor extreme, și în special carul blindat Tukarev 14, cel care era socotit indestructibil la bombele perforante ale aviației.

— Întotdeauna am susținut că doar cei de Planificare sunt de vină pentru insuccesele tehnice ale armatei, încheie el și scoase din nou tabachera, dar nu o deschise. Trimiți blindatele numai în lunile de vară, iar atacurile de iarnă le planifici pentru infanterie, cu sprijin din partea artileriei mobile și a celei de pe crucișătoare și distrugătoare. De altfel, au început să-și dea și ei seama de greșelile tactice. Am văzut, în comunicatul de ieri, că tovarășul Stalin a luat deja măsurile necesare.

— Ce măsuri? se trezi că întreabă prostește, ca și cum l-ar fi interesat, cu adevărat situația Armatei Roșii.

Colonelul își duse degetul mare de la mâna stângă în dreptul gâtului și făcu o mișcare zvâcnită prin aer.

— I-a arestat pe cei trei generali, care au planificat invazia și a întrunit Curtea Marțială: Vatutin, Antoniv și Bagramian au greșit în fața poporului sovietic, vor trebui să răspundă în fața acestuia.

O libelulă de culoarea smaragdului se așeză pe mâneca sa albă, pentru o clipă, apoi se ridică și dispăru în direcția smicelelor de salcie.

— Asta înseamnă că sunt deja condamnați la moarte.

Prokoffief îl privi amuzat. Semăna cu cineva din îndepărtata sa copilărie, care îl privea în același mod, când punea întrebări considerate prostești, își spuse așezându-se mai bine în scaun.

— Greșelile, în vreme de război, uvazhayemmyy komissar, se plătesc doar într-un singur mod – cu moartea. Dacă țara voastră ar fi fost angajată în conflict, ați fi aplicat aceeași măsură și atunci ai fi înțeles și motivele. Fără îndoială că, atunci când războiul se va fi încheiat, iar Sovietele vor fi triumfat asupra dușmanului care a declanșat nenorocirea asta, cei trei vor fi declarați eroi ai Uniunii și vor fi medaliați post-mortem.

— Adică o altă instanță îi va reabilita, declarând că, în cazul lor, a fost pronunțată o sentință greșită.

— Tovarășul Stalin nu greșește niciodată, declară bărbatul îmbrăcat în uniformă albă, fluturând neglijent din mână. Probabil, vor stabili că deciziile greșite pe care le-au luat se datorează informațiilor insuficiente și vor găsi alți vinovați, de rang inferior, care vor fi condamnați ulterior.

Tăcură. Milovan se uită la el, cu coada ochiului. Profilul acvilin al colonelului Prokoffief se decupa extrem de clar, pe fundalul verde al sălciilor tinere, asemnea unei eboșe, trasată în cărbune de o mână pricepută la portrete.

Prin crengile subțiri, începu să cânte o cinteză și se amuză, un timp, să îi urmărească trilul, din ce în ce mai înalt, până când, brusc, se stinse, fără niciun avertisment, lăsându-l ușor dezamăgit.

— După cum povestiți, domnule colonel, păreți a spune că acest Iosif Visarionovici Stalin este nemuritor.

— N-am afirmat așa ceva. Dar acum, după ce ai spus-o dumneata, nu m-ar mira dacă s-ar întâmpla să fie așa.

Suflarea vântului prinse să devină din ce în ce mai pronunțată, deși frunzele abia tremurau pe crengi. Marinarul care plecase cu teul și găleata pentru curățenie, coborî în fugă treptele scării, strigând ceva în rusește. Prokoffief se ridică și se duse spre el. Schimbară mai multe cuvinte, aproape în șoaptă, apoi se răsuci spre el și-i spuse că trebuie să urce neapărat pe puntea de deasupra. Îl urmă, fără a cere vreo explicație. Sus, se aflau mai multe mese, una peste alta, pentru a ușura procesul de curățenie, cu scaunele așezate deasupra lor. Se duseră drept spre luneta așezată pe stativul metalic, din colțul dreapta al punții, și Prokoffief își lipi ochiul drept de manșonul de cauciuc, în timp ce învârtea cu mâna liberă rotița de metal, ajustând distanța focală.

— Bogi moi! exclamă printre dinți și Milovan bănui că era vorba despre o înjurătură. Unde mama dracu' e curva aia nenorocită?

Se răsuci spre soldatul care stătea încremenit, cu teul în mână, la câțiva pași mai în spate.

— Și tu ce naiba faci aici, te holbezi la mine, nenorocitule?

Apoi realiză că vorbise în românește și urlă la el în rusește. Marinarul se făcuse mic de tot, iar când superiorul său tăcu o zbughi pe scară, în jos, ca o vijelie, răsturnând găleata cu apă murdară.

— Ce s-a întâmplat? întrebă candid, abia abținându-se să nu râdă.

— Der'mo. Der'mo bol'she chem etot korabl'.

Se opri, brusc, și trase un pumn în țeava metalică.

— Ți-am promis că o să afli mai multe despre misiunea pe care o ai pe această navă. Așteptam să sosească protagoniștii, pentru că întotdeauna e mai ușor să vorbești despre niște persoane, atunci când le ai în față. S-a întâmplat, însă, ceva neplăcut. Ceva care... La dracu', de trei ori la dracu'! Pe șalupa aia nenorocită, care vine de la Corabia, ar fi trebuit să se afle principele ăla al vostru, Caraiman, și curviștina de Elena Lupescu. Nemții au condiționat această întrunire de prezența lor aici. Habar n-am care e cauza acestei insistențe. Iar, acum, constat că femeiușca aia nu se află la bordul șalupei. Ceea ce înseamnă că tot efortul a fost în zadar.

Se apleacă peste instrument și se mai uită o dată prin ochiul de sticlă. Apoi îi făcu semn să rămână pe loc, după care se îndreptă cu pași grăbiți spre scara în spirală.

Alexandru Milovan se aplecă, la rândul său, deasupra lunetei și își lipi orbita dreaptă de manșon. În partea cea-

laltă a tubului de metal, Carol al II-lea de Hohenzollern stătea picior peste picior, cu țigara atârnând în colțul gurii, pe un scaun de pânză, pe puntea deschisă a unei șalupe de pescuit, a cărei țeavă de eșapament umpluse suprafața vălurită a fluviului cu nori de fum negru.

Alexandru Milovan tresări. Nu îl mai văzuse pe *Neamțul Trăznit* cam de o săptămână și ceva, de când trecuse prin Cișmigiu, la două alei distanță de grupul ce-l însoțea. I se părea mult mai tânăr și... mai lipsit de griji. Ca și cum s-ar fi întors dintr-o vacanță prelungită, prin insulele tropicale, descoperi, cu o urmă de invidie, rămasă agățată în fundul sufletului. El nu avea să ajungă niciodată pe plajele însorite, deasupra cărora se aplecau trunchiurile lungi ale cocotierilor. Dar poate că era mai bine așa, se consolă. Nu și-ar fi dorit să ducă pe umeri povara unei răspunderi regale. Mai ales în condițiile în care războiul bătea cu ambii pumni în ușa cea mare a țării.

Își îndreptă spatele. În fața sa, la câțiva metri distanță, un ofițer german în ținută de protocol se uita fix la el, de parcă ar fi vrut să-l întrebe ce căuta acolo. Salută cu o mișcare grăbită a capului și vru să se întoarcă spre scara care duce în interiorul bacului.

Vocea aspră, obișnuită să comande, a celuilalt îl opri la jumătatea gestului:

— Ce plăcere să ne întâlnim, aici, herr comisar! Din informațiile care mi-au fost furnizate, trebuia să ajungi pe „Cormoran" abia către seară. Pare aproape o coinci-

dență faptul că sosirile dumitale și a principelui Carol au loc simultan. Sau nu este?

Niciodată nu simțise un fior de gheață pe șira spinării mai intens decât atunci. Umerii i se cutremurară, într-un spasm involuntar. Se răsuci încet, privindu-l în ochii de un albastru oțelit pe celălalt. Feldmareșalul Erwin Rommel era un bărbat mai înalt și mai atletic decât îl prezentau tabloidele de front ale armatei naziste și decât și-l amintea el. Strânse pleoapele și se pregăti de confruntare.

Capitolul V
A doua abdicare a lui Carol al II-lea

— Credeam că Abwehr-ul prezintă o mai mare acuratețe a informațiilor, decât omologul său sovietic NKVD.

Alexandru Milovan se strădui să zâmbească, neștiind dacă ofițerul german îl mai ținea minte, așa cum lăsa să se înțeleagă, sau folosea, pur și simplu, informațiile puse la îndemână de serviciile secrete. Feldmareșalul îi zâmbi, la rândul său, și se apropie cu brațul întins.

— Toată lumea care mă cunoaște știe că nu am o legătură prea apropiată cu oamenii lui Canaris, spuse, în timp ce îi strângea mâna cu putere. Diferență de viziune asupra structurilor de putere. Oricum, chiar dacă sosirea dumitale, odată cu principele vostru, aici, reprezintă o simplă coincidență, nu pot decât să mă bucur să-l revăd pe omul care mi-a salvat viața, în urmă cu cinci ani, și care a dispărut, pur și simplu, cu modestie, mai înainte să apuc să-i mulțumesc. Am să profit de situație și am s-o fac, însă, acum.

Își duse mâna pe partea dreaptă a uniformei și desprinse de acolo o cruce treflată, cu brațe egale, de un al-

bastru închis, având deasupra ei o coroană mică din aur. Întinse panglica vișinie spre el.

— Ordinul Mihai Viteazu. Milovan își linse buzele uscate. Ați primit cea mai înaltă distincție militară a Regatului Român, domnule feldmareșal. Nu pot decât să mă bucur încă o dată că am împiedicat un nemernic să atenteze la viața dumneavoastră.

— Ia-l! Îți aparține de drept, mai mult decât mie. Ochii lui Rommel sclipiră. Am primit această medalie pentru curajul trupelor mele în cadrul operațiunii Viking, din Regatul Danemarcei. Dar eu n-am făcut nimic special, ca să o merit. Și, pentru că am insistat să fii prezent aici, la încheierea tratatului cu sovieticii, am adus-o cu mine, special: medalia trebuie să se întoarcă acolo unde îi este locul. Adică, acasă la ea. Pe pieptul celui care, fără să mă cunoască, mi-a salvat viața. Actul tău de curaj îl întrece cu mult pe al meu, nu crezi?

— Ar fi trebuit să uitați mărunțișul acesta, spuse neștiind sigur cum ar fi fost mai bine să continue.

— De aceea mi-ai spus un nume fals? Domnule, ești cu mult mai modest decât mi-aș fi putut închipui. Întinde mâna, te rog.

Johannes Erwin Lucian Rommel era un bărbat înalt și bine legat, pe care uniforma militară îl punea foarte bine în evidență. Milovan își aminti că exact aceeași impresie o avusese și atunci, când îl văzuse prima oară la București, în fruntea unei delegații, venită să obțină de la Rege

dreptul de a cumpăra, la preț de război, o treime din petrolul extras pe Valea Prahovei. Petrol cu care mașina de război germană încerca să-și asigure înaintarea spre Turcia și spre Grecia celor o mie de insule. Petrolul care avea să facă din Panzere cea mai puternică armă terestră din toate timpurile.

Nu-și mai amintea care fusese reacția lui Carol față de solicitarea aliatului german. Probabil că ziarele o comentaseră prea puțin. Sau că nu existase replică din partea unui parlament prea fracționat, ca să mai aibă posibilitatea de a formula o opinie, în privința asta. Dar ținea minte perfect declarația lui Armand Călinescu, doar cu o zi înainte să demisioneze: „Nu ține de normalitatea relațiilor dintre doi parteneri de front să aibă relații comerciale cu imparitate economică. Cu atât mai mult, cu cât Regatul Român beneficiază de statut de neutralitate, recunoscut de toate marile puteri ale Europei." Pentru afirmația făcută, Regele îl chemase la Palat, chiar în acea seară și, după o discuție furtunoasă, ale cărei ecouri răzbiseră dincolo de ușile masive, capitonate în piele de Cordoba, premierul plecase, ca o furtună, printre ziariștii strânși unii în alții, în fața porții monumentale din fier forjat, păzită de un soldat din Gardă. A doua zi, ziarele Capitalei publicaseră toate, în ediția specială a dimineții, declarația de demisie și se întrecuseră în comentarii, care mai de care mai lipsite de substanță.

Majestatea-Sa făcuse, alături de generalul german, o declarație, în Sala Rondă a Palatului, o declarație de presă, prin care anunța încheierea unui tratat comercial, prin care Regatul se obliga să furnizeze armatelor Reich-ului petrol la preț de front. Adică pentru o sumă ridicolă per tonă. În schimb, conducerea nazistă a Germaniei Mari se obliga să respecte statutul de neutralitate al Regatului, precum și granițele lui din acea vreme.

Apoi Rommel îi strânsese mâna, se lăsase fotografiat pentru presa nazistă și părăsise Palatul pe poarta din spate, utilizată de servitori și de soldații din serviciul de Gardă. Dar presa Regatului îl așteptase și acolo, năvălind asupra lui cu stilourile pregătite să stenografieze notițe senzaționale și cu întrebări, care mai de care mai acide și mai prăpăstioase. Și, pe când blițurile cu magneziu fulgerau cu îndârjire, străduindu-se să surprindă ceva interesant pentru pagina întâi a edițiilor speciale, un bărbat scosese fulgerător un pistol de sub haină și-l ațintise spre general. În frenezia lor, reporterii nici nu băgaseră de seamă ce alt fapt senzațional se petrecea chiar sub ochii lor.

Dar el observase. Se găsea acolo, pentru că Firică, unul din informatorii lui de încredere, îi trimisese vorbă, printr-un copil al străzii, că legionarii pregătiseră un atentat împotriva oaspetelui german, iar atentatorul urma să se lase prins și să declare că a fost tocmit de Ernest Urdăreanu, mareșalul Palatului. Adică mâna dreaptă a lui Carol.

Oricât de incredibilă se dovedea, informația merita să fie verificată. Fie și numai de amorul artei. Se amestecase personal în mulțimea de curioși, flerul trimițându-l direct la poarta de serviciu. Și îl văzuse pe atentator, chiar dacă nu-l demasca nimic. Chiar și acoperit cu calota mare a unei pălării de ploaie, chipul lui Horia Sima era greu de uitat. Cu toată mustața pe care și-o lipise cu gumilastic deasupra buzei de sus și cu tot mersul său șchiopătat. Se strecurase până în spatele lui și-l așteptase să scoată arma, apoi îl pocnise în ceafă cu tocul propriului pistol. Bărbatul căzuse ca un sac de cartofi, înjurat de ziaristul peste care se prăbușise. Când văzuse arma, încremenise, cu gura căscată, dar ecusonul prins în spatele reverului hainei îl liniștise și îl ajutase chiar să-l care lângă gardul de fier, în schimbul promisiunii întâietății publicării atentatului. Și mai văzuse cineva arma: însuși Erwin Rommel, care renunțase să se mai urce în mașină și își croise drum către el, prin mulțime. Imediat, cei zece SS-iști din garda personală îmbrânciseră oamenii și creaseră în jurul lor un cordon protector. Generalul îl întrebase ce se petrecuse, apoi ridicase cu cravașa capul lui Sima, îl privise cu atenție și ordonase să fie luat, încătușat și aruncat în portbagajul limuzinei negre care îl aștepta cu motorul pornit.

— Este un cetățean român! protestase el, de formă, fiindcă știa că, în asemenea cazuri, prima legea marțială. Are dreptul de a fi judecat de un tribunal român.

Rommel râsese și, în timp ce doi dintre soldați se grăbeau să îi execute ordinul, îl bătuse cu palma pe umăr.

— Are dreptul de a fi judecat de un tribunal militar german și, dacă dorește, de a fi apărat de un avocat român, din oficiu, dacă nu-și permite unul plătit. A atentat la viața unui demnitar al Reich-ului și, în privința asta, Germania are legi foarte clare. Calitatea de cetățean al altui stat, fie el și partener cu noi, nu mai contează.

Se îndepărtase doi pași, lovindu-și cizma lustruită ca oglinda cu cravașa. Se oprise brusc și se răsucise către el, neluând în seamă fulgerările albe ale blițurilor. Îl întrebase cum se numea și de ce purta armă. Fusese nevoit să îi arate ecusonul, dar, prudent, îi spusese generalului un alt nume. Acesta și-l notase pe un carnet, îl salutase, ridicând cravașa la șapca neagră, cu vulturul de aur prins deasupra cozorocului, se urcase în mașină și pornise în trombă către hotelul la care era cazat.

Nu-l mai văzuse niciodată, de atunci, în persoană. Uneori, îi mai întâlnea chipul pe prima pagină a vreunei gazete germane și îl privea câteva clipe, cu atenție, înainte de a o arunca la coș. Nu citea presa aliatului occidental, chiar dacă îi știa destul de bine limba.

După ce primăvara se dusese pe urmele iernii și nimeni nu-i pusese nicio întrebare, crezuse că incidentul căzuse în anonimat și se pregătise să tragă oblonul uitării peste el. Dar meandrele vieții erau fără număr, după cum avea să constate încă o dată.

La sfârșitul lunii iunie, comisarul-șef îl chemase în biroul său și îi spusese că de la Ministerul de Externe i se ceruseră fotografii cu toți angajații apți de misiuni, care figurau pe statele Siguranței de mai mult de doi ani. Era rândul său și al lui Patapievici să îi aducă pozele. O făcuse la „Popeci – Arta fotografică", din spatele Pieții Matache, și o predase într-un plic albastru, pe care își scrisese numele. La vremea aceea, sângele tânăr și neliniștit îi cerea mai multă acțiune decât reflexivitate. Mult mai târziu, aproape de sfârșitul anului, îi venise în minte să-l întrebe pe Maimuca la ce anume o fi folosit Ministerul de Externe acele fotografii.

— La nimic, îi răspunsese acesta, fără să-și ridice ochii din dosarul pe care-l citea. Căutau pe cineva și nu-i știau numele.

Avusese o strângere de inimă, dar se străduise să rămână nemișcat.

— Și l-au găsit?

— Poate că da, răspunsese comisarul-șef, strivind trabucul în scrumiera plină de mucuri și închizând dosarul. Sau poate că nu. Cine poate să știe, nu are nimeni autoritate acolo. Oricum, nu ne-au mai bătut la cap, după asta.

Și totul păruse să se termine în acel punct. După care trecuseră patru ani, în care se întâmplaseră atât de multe lucruri, încât incidentul cu generalul german fusese uitat cu desăvârșire. Dar nu chiar de toată lumea, după cum constata, acum, pe puntea „Cormoranului alb".

Întinse mâna și celălalt îi puse în palmă medalia.

— Ce s-a întâmplat cu acel atentator nenorocit? găsi puterea să întrebe, pentru a depăși momentul acela, ciudat de jenant, în care se găsea.

Rommel își aplecă fruntea într-o parte și îl privi cu o sclipire în ochii de culoarea murei coapte.

— Acel Horia Sima? A fost judecat și condamnat la moarte prin spânzurare. După o lună, pedeapsa i-a fost comutată la închisoare pe viață. Pesemne că serviciile secrete plănuiau ceva în legătură cu el, altminteri sentința ar fi fost executată, în maxim trei luni. A fost mutat din KZ Dachau, unde fusese internat pe timpul procesului, într-un loc secret, de numele căruia nu am reușit să aflu.

Horia Sima scăpase încă o dată. Alexandru Milovan își aminti de cei trei ani blestemați și aventuroși, în care se aflase pe urmele lui, și de capcanele pe care acesta i le presărase în cale, cu o viclenie de animal sălbatic. Își frecă dosul palmei de haină, străduindu-se să-și amintească unde auzise sau citise comparația asta, care îi plăcuse atât de mult, încât și-o însușise.

— Ai spus ceva, herr comisar?

Germana feldmareșalului era una deosebit de curată, aproape scăpată de accentul acela ascuțit, care le făcea viața grea evreilor între granițele celui de-Al Treilea Reich.

— Nnu, se bâlbâi, luat prin surprindere. Mă gândeam doar la acel *domn* Sima. Îmi cer scuze, dacă am făcut-o cu voce tare.

— Până și nenorociții care nu-și înțeleg rostul pe lume, își pot găsi, în final, o utilizare, zâmbi bărbatul în uniformă. Mă bucur că te-am putut reîntâlni, domnule Milovan. Nu știu ce anume îmi spune că drumurile nostre vor continua să se încrucișeze și aș fi cu adevărat mulțumit dacă ți-aș putea întoarce serviciul făcut.

— Mi-ați dăruit această medalie. Chiar dacă nu pot să o port, pentru că nu am câștigat-o, asemenea dumneavoastră, datorită faptelor mele eroice, am să o pun pe o servantă, să îmi amintească mereu de această întâlnire neașteptată.

— Neașteptată, da.

Erwin Rommel aruncă o privire către peretele de sălcii din dreapta sa. Acestea începuseră să se miște, ca bătute de vânt, deși aerul își păstra, în continuare, neclintirea de melasă. Se auzi un hârșâit prelung și Milovan înțelese că șalupa care-l transporta pe principele român acostase la marginea unuia dintre plauri. Un roi de țânțari se ridică din frunziș și se abătu asupra bacului. Feldmareșalul strivi unul pe obraz, cu mănușa, ridică din umeri și zâmbi rece.

— A sosit vremea să mă retrag. Sper că ne vom mai revedea, în curând. La urma-urmei, lumea asta este extrem de mică, nu, herr Milovan?

— Depinde de cine o privește. Făcu o pauză, căutând o exprimare, care să nu-l atingă în niciun fel pe celălalt. Pentru Reich-ul care se extinde mereu, trebuie că pare

mică. Poate chiar al naibii de mică, ținând cont și de intențiile Imperiului Sovietelor. Dar pentru un om obișnuit, ca mine, care nu-și vede decât măsura pantofilor, este nemăsurat de mare. Aproape infinită.

— Bine punctat. Rommel izbi ușor cu cravașa în carâmbul cizmei. Asta nu înseamnă decât un singur lucru: acela că ne vom mai revedea. Cu bine, herr comisar!

Ridică vârful cravașei la șapcă și vulturul păru că își mișcă aripile, deasupra cozorocului. Se îndepărtă, fără grabă, mergând în diagonală, către scara în spirală, aflată în celălalt capăt al punții. Arăta impresionant, își spuse Milovan, înțelegând de ce nu crâcnea nimeni la ordinele sale, chiar și atunci când acestea păreau lipsite de orice logică.

Își aminti de felul în care descrisese presa de război, asaltul Panzerelor asupra armatei finlandeze: mașinile de război stătuseră trei zile îngropate, la un metru sub zăpadă, iar tanchiștii munciseră până la epuizare, ca să nu lase furtuna să o spulbere. Câțiva generali din Consiliul de Front îl criticaseră dur, în fața Cancelarului, pentru această sminteală, care părea că va scoate din luptă două dintre cele mai bune divizii al Wermacht-ului, dar Hitler hotărâse să meargă pe mâna lui. Și, încă o dată, nu greșise. Când furtuna se mutase mai spre nord, grosul armatei finlandeze intrase în trecătoare, pe schiuri, pregătind un atac din flancuri, asupra Corpului Trei al armatei germane, comandat de generalul Erich Raeder, care se în-

drepta spre Vantaa, aflat la numai 80 de kilometri de capitala Helsinki. Panzerele apăruseră, ca din pământ, în spatele lor, spulberând cele trei divizii de infanterie și cele două corpuri de vânători de munte, în numai douăzeci de minute. Practic, bătălia pentru Finlanda se încheiase, mai înainte să fi început.

Mai rămase câteva minute pe punte, mai înainte de a se hotărî să coboare, la rândul său. Pentru un vas de protocol, cu atâtea persoane simandicoase invitate să ia parte la semnarea necunoscutului tratat, bacul era ciudat de pustiu. Dar, poate că, asemenea lui Carol Caraiman, oaspeții întârziau să sosească, din varii motive.

Aruncă o ultimă privire către perdeaua de sălcii tinere. Principele încă nu-și făcuse apariția. Ar fi putut continua să aștepte acolo, încă o bună bucată de timp, dar stomacul îi dădea de știre, prin sunete inconfundabile, că are nevoie de hrană. În plus, nu era sigur că dorea ca ex-regele să dea cu ochii de el. Se hotărî să caute bucătăria și să încerce să obțină de acolo un sandviș. Chiar de ar fi fost să își cheltuie pentru asta și cele câteva ruble, pe care le preschimbase în Caracal.

Coborî scara, ținându-se cu mâna stângă de pilonul de metal, vopsit în alb. Pe puntea inferioară, nu era decât un marinar, care lega funia de amarare a unei bărci de salvare de cârligul din care se desfăcuse. Păși cât mai ferit cu putință și izbuti să treacă neobservat. Continuă să coboare și, după încă vreo douăzeci de trepte, ajunse sub

punte. Abia atunci realiză că se găsea în capătul celălalt al bacului, simetric opus scării pe care coborâse prima dată.

Prima încăpere se dovedi a fi, de fapt, un hol pătrat, din care porneau trei coridoare, fiecare fiind închis cu o ușă de metal. Pe cuierul lung, aflat în dreapta, erau agățate două haine militare, pline de trese și de medalii. Se uită câteva clipe la ele, apoi se hotărî să pornească pe ușa din mijloc. Urma un coridor scurt și slab luminat, care se termina cu alte două uși metalice. Apăsă, la întâmplare, pe clanța celei din dreapta. Nimerise într-o parte, în forma literei „U", a unei bucătării, plină de tot felul de mașini de gătit, de cuptoare electrice și de mese lungi, cu blaturile pline de aluaturi pentru plăcinte și prăjituri.

Închise ușa, în urma sa, și înaintă, pe vârfuri, către capătul sălii. În trecere, înșfăcă mai multe felii de măr și le vârî în gură. Simțea cum foamea abia resimțită, până atunci, se transforma cu repeziciune într-un vârtej ghiorăitor de mațe, care-i trimitea un val de salivă amăruie în gură. Reveni la una dintre mese și luă o bucată de negresă. Zahărul pudră îi albi mâneca hainei. Se scutură și mușcă din ea cu poftă, în timp ce se deplasa, aproape pe vârfuri, către latura scurtă a U-ului. Se aplecă puțin peste dunga de metal a peretelui și riscă o privire dincolo de ea. Trei bucătari, cu șorțuri și bonete albe, îmbrăcate direct peste uniformă, vorbeau tare, în limba rusă. Se retrase, fără zgomot. În mod clar, nu nimerise în direcția cea bună. Reveni pe latura lungă a literei „U", înhăță încă o bucată de negresă și părăsi încăperea.

Închise ușa cu grijă și apăsă pe clanța celei din dreapta. Intră într-un fel de sală de așteptare, lungă, mărginită pe unul dintre pereți de un șir de scaune metalice, iar pe celălalt de două birouri înguste. Pe unul dintre ele, se aflau mai multe cești, pline cu cafea aburindă. Lui Milovan simți că-i lasă gura apă. Se apropie și numără ceștile. Erau unsprezece. Oare s-ar fi cunoscut dacă ar fi luat una și ar fi plecat, pur și simplu? Ridică farfurioara celei mai apropiate cești și făcu un pas înapoi. Tehnic vorbind, fiind invitat special pe bac, se chema că avea dreptul la tratație, asemenea oricăruia dintre ceilalți invitați de marcă ai adunării. Din acest punct de vedere, se chema că nu fura, ci doar că profita de invitație.

Chiar atunci, ușa din celălalt capăt al încăperii se întredeschise și mai multe voci se suprapuseră, vorbind amestecat, în rusă și în germană. Se așeză pe cel mai apropiat scaun, atent să nu verse nicio picătură din lichidul fierbinte. Dacă trebuia să dea socoteală pentru prezența sa neașteptată în acel loc, atunci ceașca de cafea ar fi constituit o dovadă în plus a bunei sale credințe: un om care își savurează cafeaua nu ridică prea multe semne de întrebare. Dar ușa nu își continuă drumul până la capăt, ci rămase întredeschisă, iar mâna care apăruse preț de câteva clipe pe canatul ei se retrase.

— Domnilor, auzi o voce cunoscută de undeva, deși i-ar fi fost tare greu să spună de unde, domnilor, în felul acesta nu vom ajunge niciodată la o înțelegere. Propun, deci, să

vorbim numai în germană, pentru că interpreții noștri de limba rusă nu au clasa celor care lucrează pentru dumneavoastră. Și mai propun...

Urmă un vălmășag de intervenții, în ambele limbi, din care nu înțelese decât pe sărite unele cuvinte: „buna colaborare între părți nu se poate să...", „Führer-ul nu dorește prezența aliatului maghiar la granița croată", „avem același drept la reprezentare corectă", „românii nu se așteaptă...", „paritatea economică exclude...", „a fost de neam arian...".

Cuvintele rusești nu le înțelese deloc și nici nu le luă în seamă. Nu îndrăzni nici să respire. Se temea să nu-i tremure mâna și ceașca să se lovească de farfurioară și să facă vreun zgomot neașteptat. Întâmplarea făcuse să ajungă să participe, fără voia sa, la o ședință de lucru pregătitoare aceleia care urma să-i aducă, față în față, pe unii dintre șefii importanți ai celor două mari imperii, care ajunseseră periculos de aproape una de cealaltă, nemaifiind despărțite decât de un tampon firav, așa cum era în acel moment Regatul Român.

Apoi un pumn izbi cu putere în blatul unei mese și vocea pe care o auzise la început se făcu din nou auzită, pe deasupra vacarmului:

— Să ascultăm ce are de spus feldmareșalul Rommel despre încheierea pregătirilor părții germane pentru întâlnirea la vârf din această noapte. Iar apoi îl vom asculta pe generalul Nikolai Vatutin, prezentându-ne cum s-a achitat partea sovietică. Consider că...

— De ce să nu înceapă tovarășul general Vatutin? întrebă o voce, în care Milovan îl recunoscu, cu uimire, pe colonelul Ivan Prokoffief. Ne găsim pe un vas sub pavilion neutru, în apele teritoriale ale unui stat neutru, deci Reich-ul are tot atâta întâietate aici cât are și Uniunea Sovietică.

O nouă izbucnire de voci puse capăt momentului anterior de calm. Milovan profită de zgomot pentru a sorbi din ceașcă. Dumnezeule, era cafea, cafea adevărată, bine prăjită și în concentrația care trebuia! O plimbă îndelung pe sub limbă, neavând curajul să o înghită, ca nu cumva plăcerea să dispară.

Se gândi, pentru o clipă, să părăsească anticamera, cât timp mai putea să o facă, fără să fie văzut și luat la întrebări. Se răzgândi, însă, repede. Dacă, într-adevăr, fusese adus aici pentru a îndeplini o misiune, atunci culegerea de informații constituia un preambul obligatoriu, peste care nu avea voie să sară.

— Cel mai simplu cred că ar fi să dăm cu banul, interveni vocea lui Rommel.

— Cu care ban? reveni cea a lui Prokoffief. Marca voastră sau rubla noastră?

— Pentru ca să nu existe niciun dubiu, eu vă propun o cale de mijloc: ne aflăm pe un teritoriu neutru, să folosim deci o monedă românească, de acord?

Urmă un cor de mârâieli, dar nimeni nu se opuse, în mod explicit.

— Și de unde să luăm moneda aia? întrebă cineva.

— De la cel care o are în buzunar, răspunse Ivan Prokoffief.

Ușa se deschise la perete și colonelul se opri în prag, pe jumătate răsucit spre anticameră.

— Domnule Milovan, ești drăguț să ni te alături, la această ședință de lucru? Sunt convins că vom avea de aflat de la dumneata multe lucruri interesante. Și pesemne că ai în buzunar, alături de rublele noastre și de mărcile lor, ceva mărunțiș de-al vostru.

Cafeaua i se opri undeva pe trahee și simți cum se îneacă. Tuși, oftă zgomotos, tuși din nou și se grăbi să așeze ceașca pe birou. Se ridică în picioare, neștiind ce să facă.

— Ar fi bine să te verifici prin buzunare. Prokoffief îi făcu un semn cu ochiul. Poate, totuși, găsești vreo monedă. De fapt, știu sigur că mai dispui de ceva bani românești. Asta dacă nu cumva i-ai aruncat în Dunăre, mai înainte de a urca la bord.

Zărea, dincolo de umărul său drept, o mulțime de ochi curioși, care încercau să vadă prin penumbra anticamerei. Se simțea, cu adevărat, prizonier, deși cuvintele celuilalt îi conferea, mai degrabă, statutul de colaborator. Oftă din nou, înghiți în sec și se îndreptă spre cadrul ușii. Colonelul se trase într-o parte, pentru a-i face loc.

— Domnilor, permiteți-mi să vi-l prezint pe comisarul român Alexandru Milovan, pe care Regatul Român, prin bunăvoința domnilor Maimuca și Moruzov, l-a pus la dis-

poziția noastră, în vedrea asigurării bunei sale credințe, în privința tratatului. Cu permisiunea tovarășului ministru Molotov, eu propun să-l lăsăm pe domnul Milovan să facă oficiile de gazdă și, mai întâi, să îi solicităm să împartă în mod echitabil ceștile de cafea. Vă asigur că vom avea nevoie de ea, va fi o după-amiază tare lungă.

Ridică din umeri: era mai bine așa, i se oferea posibilitatea să-i vadă pe toți, în timp ce îi servea, fără să i se pună vreo întrebare. Luă două farfurioare de pe biroul cel mai apropiat și trecu prin ușa ținută întredeschisă de colonelul rus. Încăperea în care pătrunse era, de departe, cea mai lungă și cea mai largă pe care o văzuse pe „Cormoran", până în acel moment. O masă ovală uriașă o umplea în proporție de 70%, restul fiind ocupat de dulapuri metalice și de un colț plin cu aparatură de observație radar. Doi soldați, unul în uniforma Armatei Roșii, celălalt în aceea a Wermacht-ului, stăteau aplecați deasupra unor hărți, cu căștile radio, înzestrate cu manșoane de cauciuc, acoperindu-le urechile, și mutau mereu tot felul de stegulețe minuscule, pe care le înfigeau în cartonul jerpelit de dedesubt.

În capătul mesei, opus ușii prin care intrase, stătea lăsat pe spătarul scaunului Joachim von Ribbentrop, în uniformă de general SS, cu Ordinul Vulturul German și cu Crucea de Fier prinse la vedere pe partea stângă a pieptului uniformei. Avea șapca pusă corect pe marginea mesei și se uita prin pice-nez către un bărbat durduliu,

cu o mustață sură, tunsă scurt, și ochelari cu ramă subțire, sprijiniți pe vârful nasului, care vorbea în șoaptă cu un general sovietic, cu pieptul plin de medalii și fireturi aurii. Milovan înțelese fără să i se spună că primele două cafele trebuia să fie pentru ei, așa că se îndreptă direct spre ministrul german, își înclină capul și puse ceașca alături de șapcă. Același lucru îl făcu și în fața ministrului rus, apoi se retrase pentru a reveni cu alte două cești. Numărase în încăpere opt demnitari și militari, socotindu-l și pe Prokoffief. Dacă fuseseră unsprezece cafele, asta însemna că la întrunirea nonformală mai erau așteptate încă trei persoane. Mai socoti o dată ceștile, atingându-le cu degetul, ca să fie sigur că nu se înșela.

— Două persoane, râse sec Prokoffief, urmărindu-l din prag. Tu erai cea de-a unsprezecea.

Dădu din cap și ridică alte două cești. Colonelul se trase un pas înapoi.

— Principele Caraiman și soția lui, Elena Lupescu Caraiman.

Se opri și încercă să nu-l privească în ochi, dar mâinile îi tremurau aproape vizibil.

— Nu înțelegi, nu-i așa?

Respiră doar o idee mai zgomotos.

— Fostul rege Carol al II-lea s-a căsătorit cu Elena Magda Lupescu, în Brazilia, în urmă cu șase luni. I-a trimis Reginei Mamă o scrisoare de renunțare definitivă la tron, în favoarea principelui Nicolae. Inutil să precizez că documentul olograf se află deja în arhiva Serviciului

Secret Sovietic, iar către Regina Maria a pornit o copie foarte bine executată.

— Inutil, cred că da, bâigui surprins celălalt și așeză ceștile pe blat, încercând să-și stăpânească tremurul mâinilor.

Regele abdicase, dar lăsase în urmă indicații pentru un nou rege? Era o situație demnă de teatrul absurdului, pe care îl promova la Paris ciudatul acela de Eugen Ionescu.

Trebuia să se adune și să-și pună gândurile în ordine. Își masă ceafa, apoi reveni către celălalt bărbat, care îl privea cu un fel de curiozitate răutăcioasă. Cam așa cum ar fi privit un entomolog bolnav de gută un gândac cu elitre strălucitoare, înainte de a îl străpunge cu acul, pentru a-l fixa în mătasea albastră a insectarului.

— Mă simt cam amețit, mărturisi. Și aș dori să mă așez pentru câteva clipe.

— Nțțt, nu e posibil. Cel puțin nu în clipa asta. Continuă să distribui cafelele. Oaspeții noștri nu trebuie să simtă nicio întrerupere în programul anunțat deja, indiferent care ar fi cauza.

Dădu din cap și luă din nou farfurioarele în mâini. Trecu dincolo de prag și merse direct către latura germană a mesei. Le așeză în fața a doi generali necunoscuți, care discutau încet, aplecați deasupra unei hărți mici, înfățișând un sector din Turcia, în care zona Dardanelelor era marcată cu roșu. Nici măcar nu-și ridicară privirile, când împinse ceștile către partea lor de masă, doar traseră

mai aproape de margine harta și lupa cu care o examinaseră până atunci. Se grăbi să iasă și să ia alte două cești din vestibulul transformat în birou ad-hoc. Continuă să facă drumul și să se întoarcă până ce pe blat nu mai rămaseră decât două cești: a sa și aceea a colonelului.

Acesta îi făcu semn să o ia pe a sa și apoi să iasă în holul pătrat de la capătul biroului. Îl urmă, făcând cercuri mici cu propria farfurioară, cu flori albastre și albe, și bocănind din bocancii cu blacheuri metalice.

În hol, era lumină și aproape liniște. Prin ușa groasă de metal, se auzea doar un fel de murmur vag, care părea mai degrabă sunetul valurilor izbind în carena bacului. Dar Milovan știa că nu e așa, că vocile aproape stinse puneau la cale soarta unei Europe din ce în ce mai sfâșiate de un război ce nu se mai termina și a unei Asii apropiate, care de-abia acum începea să-și dea seama de soarta ce o aștepta. Vocile acelea vorbeau despre marșul batalioanelor prin pustele nesfârșite de la răsărit, de înaintarea crucișătoarelor și a distrugătoarelor pe rutele abia deschise de navele de dragat mine, de zborul avioanelor din ce în ce mai peticite și al dirijabilelor din ce în ce mai mari și mai strălucitoare, care formau ariergarda distrugerii universale, venită ca o aripă neagră deasupra pământului însetat de sânge.

— Recunoaște că nu te așteptai ca domnul Caraiman să abdice, așa, nitam-nisam. Colonelul își aranjă pe frunte șapca de postav verzui, împodobită doar cu o simplă stea

roșie deasupra cozorocului negru. Nici eu n-am prea văzut monarhi care să plece, fără nicio motivație de pe tron. Poporul sovietic s-a chinuit câțiva ani buni, să scape de Romanovi. A trebuit să moară aproape un milion de oameni pentru asta. S-ar putea spune, că, dintr-un anumit punct de vedere, voi, românii, aveți noroc.

— Ce noroc e acesta? întrebă el, cu gura cleioasă. Acum cafeaua i se părea un lichid infect, cu miros de cadavru în descompunere. Se poate vorbi de un noroc, în această situație?

Prokoffief râse strident, fără nicio veselie.

— Voi chiar ați ținut, ca popor, la regele ăla nebun? Cât a fost la putere, a decimat partidele politice (nu că n-ar fi meritat-o), a instaurat dictatura regală, a băgat oameni la închisoare, fără nicio judecată și chiar a dispus ca unii să fie asasinați, pentru că nu corespundeau ideilor sale politice.

— Nici tovarășul Stalin nu a făcut altceva, mârâi Milovan, sprijinindu-se de perete. Numai că la altă scară. În legislația Regatului, treaba asta se cheamă genocid.

— Și în aceea a Sovietelor. Colonelul își lovi pumnul drept de palma stângă, producând un plesnet sec. Și o vom aplica, după încheierea războiului, împotriva oricui s-a pretat la așa ceva.

— Iosif Vissarionovici Stalin a auzit despre intenția asta?

— El însuși a propus-o, în ședința Comitetului Executiv Central al Partidului, din urmă cu șase luni.

Alexandu Milovan simți cum un strop de salivă i se prelinge pe la colțul buzelor, îi traversează bărbia și dispare între gulerul hainei și cămașă. Încercă să-și ducă limba spre el, dar nu reuși să o miște decât foarte puțin. Era ca și cum mușchiul umed s-ar fi transformat în scoarță tare de copac și l-ar fi râșcâit pe cerul gurii.

— Am fo... fost... otrăvit, murmură, chiar înainte de simți cum puterea i se scurge cu repeziciune din corp și genunchii i se ciocnesc de podea.

— Nu chiar, reuși să audă încă vocea colonelului, care se aplecase deasupra sa, cu ochii lucind de curiozitate. Doar puțin sedat. Dacă...

Și tot restul care urmă se scufundă în întuneric, pentru a doua oară, într-un interval de timp atât de scurt din viața lui. Doar ochii celuilalt îi rămăseseră undeva, în memoria apropiată, asemenea unor ochi de diavol, clipind roșii și amenințători.

Capitolul VI
Coniac franțuzesc pentru Ada-Kaleh

Încăperea era lungă, îngustă și albă. Orbitor de albă. Milovan strânse pleoapele, cu senzația că-l usturǎ ochii. Nu îl durea nimic, nici măcar capul. Doar dinspre trahee urca un gust leșios, pe care nu știa cum să-l definească. Deschise din nou ochii, cu precauție. Dulapurile cenușii aveau pe geamurile cât palma o cruce roșie. Răsuci capul: stătea întins pe un pat metalic, cu saltea de burete, acoperită cu o husă albă. Infirmeria bacului, ghici, ridicându-se în capul oaselor. Amețeala nu-i trecuse cu totul, dar măcar era suportabilă. Își coborî picioarele peste margine și se ridică în șezut.

Fusese sedat.

Își aminti de figura curioasă a colonelului, aflată la numai două degete de ochii lui. Încercase să-l țină departe de ceva. De un eveniment care se afla în pregătire. Și pentru care bărbații în uniformă din sala de protocol se adunaseră, în secret, pentru a-l discuta și a lua o poziție, în adunarea formală ce avea să urmeze... Să urmeze... cât o fi fost ceasul? Prin hubloul rotund, pătrundea o lumină cerată. Putea să fie și ora 17, dar și 19. Pe Dunăre,

soarele apunea târziu, după ce primele stele începeau să strălucească, asemenea unor ținte de argint, pe boltă.

Se ridică încet, străduindu-se să-și limpezească mintea. Colonelul Prokoffief pusese să se facă unsprezece cafele, știind cu certitudine faptul că el va ajunge în anticamera aceea afurisită. Dar cum de reușise să îl determine, fără să-l influențeze, în mod direct, să ia chiar ceașca cu sedativ și să bea din ea? Fusese ghinion sau planificare să nimerească din cele unsprezece cafele exact pe cea care îi fusese destinată?

Se ridică, tremurând, în picioare și ajunse la ușă din doi pași. Apăsă pe clanță, cu precauție. Țeava unui pistol kalașnikov i se propti în piept, obligându-l să se tragă înapoi.

— Chto vy khotite sdelat', tovarishch? Vam ne razresheno ukhodit!

— Nu înțeleg, spuse, dar celălalt îl împinse cu țeava armei înapoi în infermerie și trânti ușa după el.

Era un fel de prizonier. Dar, de fapt, dacă se gândea bine, cam asta fusese tot timpul, după ce coborâse din tren. De regulă, prizonierii se străduiau să evadeze, dar el nu știa dacă acțiunea merita efortul și energia necesare. La urma-urmei, fusese adus acolo, într-un scop anume. Cuminte ar fi fost să se trântească înapoi, în pat, și să aștepte să i se explice acest scop.

Se apropie de hublou și își încercă norocul. Lama îngustă a zăvorului alunecă într-o parte și rama rotundă de

metal se deschise spre exterior. Își aminti, pentru o clipă, cum își făcuse planul de evadare din cabina unde fusese cazat. Dacă ar fi reușit să iasă pe acolo, ar fi trebuit să poată și pe aici. Își dezbrăcă haina și o agăță în cuierul dublu de pe partea de sus a ușii, apoi trase patul de metal chiar sub fereastră. Își strecură brațele, capul și apoi trunchiul prin deschizătura îngustă.

Ca întotdeauna când repeta isprava asta, simți senzația acută de sufocare și fu gata-gata să se tragă înapoi. Închise ochii, respiră adânc, de parcă s-ar fi pregătit să se scufunde sub apă și continuă să-și zdrelească pielea și să-și zdrobească mușchii, rugându-se ca nimeni din cei prezenți la bord să nu fie atât de curios și să se aplece peste punte, ca să admire peisajul acvatic. Reuși să iasă pe jumătate și, după un scurt balans, apucă una din barele subțiri de metal, care forma grilajul punții întâi. Își încordă mușchii și reuși să se strecoare cu totul în exterior.

Își ridică încet capul lângă marginea punții: era pustie. Pe puntea superioară, se auzeau voci, vorbind în germană, dar nu reuși să înțeleagă ce vorbeau. Se târî peste rama metalică și se rostogoli pe punte. Trebuia să se miște repede, dacă nu voia să dea ochii cu cineva. I-ar fi fost greu să explice de ce era desculț, în cămașă și cu părul vâlvoi.

O apucă spre scara în spirală, care cobora sub punte, dar de acolo se auziră pași și zgomotul unei uși care se deschidea. Cursa de șobolani, gândi, mușcându-și buza de jos: două intrări și nicio ieșire.

În dreapta, văzu ușa pe care ieșise cu ceva timp în urmă căpitanul bacului. Își aminti de chipul lui grăsuț, încadrat de perciuni mari albi, și de șapca albă, așezată puțin pe o parte. Dacă bacul „Cormoranul" era sârbesc, se putea presupune că nemții păstraseră căpitanul și schimbaseră echipajul. Era de preferat un om care cunoștea bine vasul și cursul Dunării prin aceste locuri, el cel puțin așa ar fi procedat, dacă ar fi fost factor decizional. Iar sârbii și românii nu avuseseră niciodată nimic de împărțit. Nici măcar religia nu îi despărțea, așa cum se întâmpla, în cazul nemților.

Bătu ușor la ușă și apăsă pe clanță, mai înainte să audă vreun răspuns. Încăperea strâmtă, întunecoasă și goală, era mobilată spartan, cu o masă de metal, un dulap și un scaun. Pe peretele din față, atârna o hartă a Dunării, de la izvoare, până la vărsare. Pe masă, lângă o scrumieră improvizată, stătea un caiet fără coperte, acoperit de calcule și o riglă marinărească. În stânga, o altă ușă metalică, dădea probabil într-un coridor interior.

Intră grăbit, închise ușa, străduindu-se să nu facă zgomot, și se repezi la cealaltă ușă. Era deschisă. Se strecură prin ea și o închise, în urmă-i. Coborî câteva trepte și înaintă pe culoarul slab iluminat de un bec anemic. Mergea pe vârfuri, aproape ținându-și răsuflarea. Deasupra capului, se auzea zgomot de scaune târșite pe podea și murmur înfundat de voci. La capătul coridorului, o altă ușă îl aștepta, întredeschisă. O împinse puțin și își stre-

cură capul. Ajunsese într-o bucătărie lungă, plină cu tot felul de vase emailate și de aramă, atârnate pe suporturi speciale, prinse pe pereți. Pe o plită cu gaz, fierbea o oală înaltă, cu capac de bronz, iar pe blatul îngust al mesei ce dădea ocol încăperii, lipită de perete, se aflau mai multe farfurii pline cu tot felul de legume tocate, care urmau, pesemne, să fie vărsate în oala aflată pe foc.

Bucătarul sau bucătarii nu erau acolo. Străbătu sala umedă și plină de mirosuri de mâncare, ferindu-se să atingă ceva din greșeală. Lângă un sertar deschis, alunecă și își găsi echilibrul în ultima clipă, agățându-se de mânerul masiv al unui blat de lemn. Dacă ar fi căzut, ar fi făcut un zgomot imposibil și, în mod sigur, ar fi trebuit să dea câteva explicații neplăcute.

Ultima ușă metalică era întredeschisă. Se apropie cu precauție și privi prin spațiul îngust. Recunoscu încăperea în care servise cafelele generalilor și miniștrilor celor două națiuni, care ajunseseră să își împartă puterea pe continent. Unghiul la care avea acces îi dezvăluia cea mai mare parte a trunchiului și a capului ministrului Molotov, care tocmai se aplecase deasupra mesei și vorbea în germană cu un interlocutor nevăzut.

— Țara, poporul, herr Rommel, sunt numai vorbe găunoase, fără nicio acoperire, în practică. Wermacht-ul nu luptă nici pentru una, nici pentru alta, ci pentru că o elită, respectiv Partidul Nazist, a hotărât să înceapă un război. Dacă Adolf Hitler al dumneavoastră se hotăra, prin refe-

rendum, să întrebe poporul dacă vrea război, ai fi uimit să afli ce rezultat ar fi obținut. Pentru că poporul nu gândește, herr general, poporul este doar obișnuit să asculte de mâna care ține căpăstrul. Și trebuie să recunosc, cu admirație, chiar, că Führer-ul dumneavoastră îl ține foarte bine.

— Nici domnul Stalin, al dumneavoastră, nu se lasă mai prejos, în această privință.

Vocea lui Rommel nu părea ironică, dar Milovan nu știa ce fel de ton adopta el, atunci când discuta cu subalternii sau cu superiorii.

— Din când în când, Abewr-ul trimite câte un raport Cancelariei Reich-ului, despre operațiunile de colectivizare din Ucraina și din Bielorusia. În decembrie trecut, guvernul sovietic a deportat în Siberia un milion de țărani, doar pentru că erau mai harnici decât camarazii lor intrați în colhozuri. I-ați numit Culaci și i-ați pus pe lista neagră, pentru nesupunere față de legile Uniunii. Parcă așa le-ați numit în actul de acuzare, nu?

Ministrul sovietic râse, cu un fel de hârâit, din piept.

— Nu veți mai primi niciun fel de informații din zona aceea. L-am depistat pe informatorul dumneavoastră, imediat după acea expediție de material. De fapt, întreaga filieră polonezo-lituaniană a fost curățată și, de acum înainte, nu veți mai avea acces la informații despre popoarele sovietice decât prin Ministerul de Externe.

Pentru o clipă, generalul german intră în raza sa vizuală și Milovan tresări, speriat la ideea că ar fi putut fi

văzut. Era îmbrăcat în ținută completă, doar șapca lipsea, așezată, probabil, pe un capăt al mesei dintre ei.

— Gestapo-ul a arestat, în urmă cu trei săptămâni, adică exact cu două zile înainte de primirea propunerii de discutare a Tratatului de la Bechet, doisprezece etnici germani, din partea răsăriteană a Reich-ului, majoritatea locuitori ai Berlinului, pentru spionaj în favoarea unei puteri străine. Rețeaua Roșie, ați auzit ceva despre existența ei, domnule Ministru?

— Nu cred că vă adresați persoanei care trebuie, în acest caz, domnule general. Ați uitat că eu mă ocup de diplomație?

Erwin Rommel se aplecă puțin peste masa care-i despărțea, sprijinindu-se cu palmele de suprafața lucioasă. Avea privirea unui vultur care tocmai a văzut o broască ieșită din apă.

— Nici nu-mi închipuiam că aveți vreo idee, domnule Ministru, spuse încet și, de astă dată, bărbatul distinse ironia rece din vocea calmă. V-am povestit toate astea, ca un simplu fapt divers, închipuindu-mi că o să scutesc câteva duzini de harnici lucrători ai NKVD-ului de ingrata misiune de a se strădui să-i găsească pe cei dispăruți.

— Serviți un coniac, domnule general?

— Nu-mi închipuiam că am venit de la Hamburg, străbătând o furtună de gradul IV, în care dirijabilul meu și-a pierdut unul dintre motoarele auxiliare, ca să beau un coniac pe barcazul ăsta nenorocit.

Vyacheslav Molotov arăta ca un bătrânel cumsecade, amendat de poliție pentru că a traversat neregulamentar.

— Îmi pare rău pentru necazurile deplasării, dumneavoastră, domnule general. Coniacul este, totuși, foarte bun. Producție franceză, 1911. Un an genial pentru coniac și pentru vinul spumant.

Tăcu o clipă, punându-și cu delicatețe mâinile pe masă.

— Evident că nu am să vă pot obliga să ciocniți pentru încheierea unui tratat încă nediscutat. Drept pentru care îmi voi permite să fiu suficient de nepoliticos și să servesc eu unul. În cinstea dumneavoastră. Sunt impresionat că Reich-ul mi-a făcut onoarea să trimită pentru semnarea tratatului persoana pe care o stimez cel mai mult în Cancelaria dumneavoastră.

Ridică mâna dreaptă și luă un clopoțel nevăzut, pe care-l clincheți de câteva ori. Milovan auzi un zgomot în spatele său și se răsuci brusc, cu arma în mână. Un bărbat scund, cu bereta albă de bucătar trasă până pe sprâncene, își făcuse apariția din spatele său, cu o tavă, pe care ducea două pahare burtoase și o sticlă plină cu un lichid de culoarea zahărului caramelizat. Holbă ochii mari, când văzu Nagantul și se trase un pas înapoi.

— Sprichst du deutsch? îl întrebă aproape în șoaptă, neștiind ce ar fi urmat să facă, dacă celălalt ar fi început să strige sau l-ar fi atacat, pur și simplu.

Bucătarul dădu încet din cap.

— Eu, Milan. Sârb. Prijateli... prieten...

— Știi românește, se bucură bărbatul, coborând țeava armei. Dă-mi boneta. Duc eu tava înăuntru.

Milan clătină din cap, disperat.

— Me ybija... omoară la mine...

Făcu un gest cu mâna în dreptul gâtului.

— Te apăr eu. Vorbesc în numele generalului Rommel. Milovan vârî arma în toc, fără să-și ia ochii de pe el. Am primit ordin să intru și să stau alături de el, până la terminare.

Se apropie și-i lua tava, aproape cu forța. Apoi îi smulse boneta albă și și-o așeză pe creștet. Milan aproape că plângea.

— Omoară la mine... ai să vezi...

— Nimeni nu moare pe „Cormoran" decât cu aprobarea lui Rommel, îl bătu el pe spate și împinse ușa cu piciorul.

Molotov nu-i aruncă nici măcar o privire. Decât întinse mâna dreaptă spre el, cu privirile ațintite asupra chipului celuilalt. Rommel îl cercetă o secundă și abia reuși să-și ascundă o tresărire. Pentru a o masca, întinse și el mâna la rândul său. Milovan așeză tava pe marginea mesei, luă paharele cu dexteritate și le așeză înaintea fiecăruia, executând câte o înclinare scurtă a trunchiului. Apoi luă din nou tava, pregătindu-se să iasă de-a-ndărătelea. Se întreba cum de nu l-o fi recunoscut rusul, apoi tot el se încurajă: lui Rommel îi salvase viața, iar acesta chiar se interesase de soarta sa, pesemne că îi văzuse de câteva ori

fața în vreo fotografie a Gestapo-ului și o reținuse, în mod voluntar, câtă vreme ministrul sovietic îl zărise pentru prima oară, cu ceva timp mai înainte, și atunci când îndeplinea cu succes aceeași misiune de țal.

— Cred că ar fi bine ca auxiliarul să rămână aici, la dispoziția noastră, râse generalul, ridicând paharul în lumină și uitându-se la culoarea sa maroniu-aurie. S-ar putea să-mi placă lichidul pe care tocmai mi l-ați propus pentru toast, domnule ministru, și să-mi doresc să aprofundez problema.

Abia atunci, Molotov se întoarse către el și îl privi plictisit.

— N-am nimic împotrivă, ridică el din umeri. Oricât de neutru ar fi teritoriul românesc, ca punct de purtare a unor tratative corecte pentru ambele părți, bacul acesta este adus de dumneavoastră și aș fi de-a dreptul idiot să cred că nu l-ați căptușit cu microfoane până și în saltele sau în gurile de scurgere ale chiuvetelor. Ce mai contează un simplu individ, care trage și el cu urechea? Să rămână, domnule general, să rămână. Dacă, în urma acestei discuții particulare, vom reuși să parafăm mâine un tratat oficial, cu care să fie de acord și experții noștri într-ale diplomației, atunci se cheamă că nimic din ceea ce urmează să audă aceste două urechi în plus nu va mai fi secret pentru nimeni. Și s-ar putea să aveți dreptate: dacă coniacul o să vă ofere una din plăcerile bahice, pentru care sunt renumiți creatorii lui, atunci vom avea, în mod siugur, nevoie de serviciile unui chelner.

Milovan înghiți în sec, încordat ca un arc. Nu înțelegea de ce dorea să îl oprească neamțul acolo, era suficient că îl văzuse și că știa că ascultă din camera alăturată. Răspunsul lui Molotov îi îngheță sângele în vine. Persoana lui nu avea nicio importanță, fie că se găsea acolo, fie că nu, lucrurile mergeau în direcția spre care erau fixate să meargă. Nu exista niciun pericol ca informația să se scurgă, atâta vreme cât se aflau la bordul unui vas de pe care nu putea să plece nimeni. Decât cu o piatră atârnată de genunchi, după ce în prealabil s-ar fi ales cu un glonte în cap.

Rommel dădu din cap și îi făcu semn să aștepte lângă stația de radio, ale cărei beculețe clipeau dezordonat. Se sprijini cu umărul drept de perete și prinse să aștepte desfășurarea evenimentelor. Cei doi ridicară paharele, le înclinară puțin către persoana din fața lor, apoi băură încet. Rommel se opri la jumătatea paharului, dar rusul bău tot, apoi îl puse pe masă, își scoase ochelarii și începu să-i șteargă cu batista.

— Așa pățesc de fiecare dată, când schimb vodca cu un alt alcool, mărturisi el, uitându-se la lentile, în lumina scăzută a înserării, și apucându-se iar de frecat. Transpir și mi se aburesc ochelarii.

Rommel își îndreptă pice-nezul cu arătătorul, dar nu comentă nimic.

— Cum vi se pare, herr general?

— Coniacul? Acceptabil, dacă ținem cont că e făcut de francezi. Dacă ar fi după mine, le-aș ordona să se ocupe

numai de vinuri și de șampanie, să lase tăriile în seama celor care se pricep cu adevărat.

— Ca de exemplu?

— Nordicii, în general. Dar, în privința coniacului, danezii sunt de neînvins. Spaniolii se laudă cu al lor „Carlos I Solera", un brandy interesant, mai ales dacă e îmbătrânit cât trebuie, dar nici nu se compară cu ce produc vikingii, acasă la ei. Să nu uităm că numele băuturii nu l-au dat francezii, ci danezii, încă de prin secolul al XVI-lea, când i-au zis vinului dublu distilat „brandewijn", adică „vinars".

— Ați gustat acest *brandewijn,* atunci când le-ați călcat capitala sub șenilele Panzerelor dumneavoastră? Molotov nu mai părea deloc bătrânelul pașnic, pe care Milovan îl văzuse în urmă cu două ore, la aceeași masă. Sau după ce ați cravașat mâna regelui Christian, pentru că nu voia să semneze actul de capitulare necondiționată?

Generalul german zâmbi subțire și așeză cravașa incriminată pe masă, alături de pahar.

— Panzerele mele s-au oprit la porțile Copenhagăi, răspuse el, cu răceală. Nu a fost nevoie să tragă nici măcar o salvă. Capitularea despre care vorbiți, domnule ministru, fusese deja semnată, cu două zile înainte, și acceptată de Cancelaria Reich-ului. Regele Christian al X-lea mi-a trimis două lăzi de coniac, drept mulțumire că nu am produs niciun fel de daune capitalei sale. Deși poate nu credeți, noi, germanii, suntem un popor civilizat și mani-

erat. Avem o cultură de peste un mileniu și jumătate în spate. Iar dacă mă refer la noi, ca arieni, atunci s-ar putea să ajung la concluzia că avem o istorie chiar mai bătrână decât a evreilor, care se laudă cu străvechimea lor istorico-biblică.

— Am trăit s-o aud și pe-asta, rânji rusul, bătând cu degetul arătător în tăblia mesei. Un nazist care compară poporul german cu poporul evreu. Trăim vremuri interesante, domnul meu, cu adevărat interesante...

— Mai interesant decât un german, care declară că nu are nimic de împărțit cu purtătorii stelei galbene, decât dorința ca fiecare popor să stea la el acasă?

— De două ori interesant. Molotov se aplecă peste masă, iar paharul se înclină, gata-gata să se verse. Și, atunci, pot să vă întreb ce caută poporul german tocmai în răsăritul Europei, în acest punct care se cheamă, pe orice hartă a lumii, Bechet și care se găsește pe teritoriul poporului român?

Generalul Erwin Rommel se aplecă și el peste masă, cu degetele încleștate pe mânerul de fildeș al cravașei, și, pentru o clipă, comisarul se temu că limba subțire și necruțătoare a acesteia va sfârteca obrazul proaspăt bărbierit al celui din fața sa. Dar Rommel se mulțumi doar să clatine din cap. În acel moment, avea un chip perfect acvilin, de parcă vulturul de pe șapcă ar fi prins viață și l-ar fi înlocuit la comandă.

— Exact ceea ce caută și poporul sovietic, în acel punct de care ați pomenit, spuse el cu răceală absolută și Milo-

van se cutremură, fără voie. Se numește extindere controlată a arealului de viață arian. Rasa din care fac parte s-a trezit, în sfârșit, din somnul milenar, în care stătuse cufundată de opresiunea forțelor malefice și potrivnice ei. Și a înțeles că are nevoie de un teritoriu de existență pe măsura posibilităților sale de dezvoltare. Un teritoriu ce trebuie curățat de impurități, pe care vechile imperii ale bolnavei Europe le atrăseseră din toate părțile lumii, asemenea muștelor pe un hoit. Ne-am propus să fim doctorul care curăță plaga continentului și care alungă muștele purtătoare de alți microbi și bacterii. Considerați că este ceva rău în asta? Considerați că tăieturile chirurgicale pe care le face bisturiul unui chirurg, în carnea cuprinsă de putreziciune, sunt un lucru necesarmente rău?

— Consider că este nevoie să cunoaștem pregătirea și eficiența chirurgului, mai înainte de a-i lăsa bolnavul pe mână. Să nu uităm că, în Marele Război, chirurgul acesta și-a mai încercat măiestria o dată. Iar bolnavul era cât pe ce să sucombe pe masa de operație.

Rommel reveni la poziția verticală, luă paharul de pe masă și-l întinse fără o vorbă către Milovan. Acesta tresări, luat prin surprindere, apoi își aduse aminte care era rolul său în acea încăpere și turnă o porție generoasă de lichid în el. Generalul îl ridică la înălțimea ochilor, îl văluri puțin, apoi luă o înghițitură.

— Cei care au dus acel război, Domnule Ministru, au fost exact elementele putrede aparținând vechilor imperii, despre care am pomenit.

— Chirurgului aceluia i-a tremurat mâna cu bisturiul, răspunse Molotov, în timp ce se străduia să-și aprindă un trabuc.

Nu reuși și se enervă. Rommel se întinse din nou peste masă și întinse spre el o brichetă lungă, aurită. Rusul pufăi de mai multe ori, apoi scoase un colac rotund de fum alb, care se ridică încet spre tavan.

— După cum se vede, colaborarea dintre două mari puteri poate să facă aceeași treabă și mai rapid, și mai bine. Rommel întinse paharul către el. Să ciocnim, domnule Molotov, să ciocnim pentru viitoarea noastră colaborare militară.

Rusul se uită prelung la el, prin ochelarii mici și înclină vârful trabucului.

— Vă cam grăbiți, herr Rommel. Cine a vorbit de o colaborare?

Chipul generalului se transformă, brusc, într-o mască de gheață.

— Credeam că prezența noastră, ca trimiși ai țărilor pe care le reprezentăm, diplomatic și militar, nu înseamnă altceva, decât începutul unei...

— O colaborare presupune un scop comun și o încredere în cel cu care intenționezi să conlucrezi.

— Și ce anume lipsește din această ecuație?

— Ați putea, domnule general, să-mi definiți acel scop comun?

— Trasarea unei granițe corecte și indiscutabile între țările noastre. Ea va fi menționată în viitorul tratat de

pace dintre națiunile germană și sovietică, ale cărui baze le vom stabili cu ocazia acestei întruniri. Este nevoie să vă reamintesc faptul că un asemenea tratat nu există între Uniunea Sovietică și Reich?

Molotov pufăi de mai multe ori, urmărind colacii albi, cu privirea gânditoare. Îmcăperea se umplu de fum și Milovan tuși discret, în pumn. Ar fi dat orice, numai să nu se fi aflat acolo, în acele momente. Nu-i plăcea politica, nu fusese niciodată interesat de vreo doctrină, iar acum, brusc, se trezea implicat în inima unei urzeli politice de o dimensiune colosală. Întâmplarea îl făcea să asiste la împărțirea continentului între două superputeri, iar el își amintea, undeva, la limita dintre conștient și subconștient, vorbele pe care unchiul Eliad i le spusese, pe când era încă elev de gimnaziu: „Marile secrete ale lumii, băiatule, s-au plătit întotdeauna cu sânge".

— Nu e nevoie, răspunse rusul, după un timp și Milovan observă că privirile i se limpeziseră. Luați loc, vă rog. Ați avut dreptate, să ciocnim un pahar din acest brandy de calitate și apoi să vedem dacă putem să identificăm acel scop comun, despre care am pomenit.

Ciocniră paharele și băură din ele, cu precauție. Ca și cum abia acum ar fi testat gustul băuturii, deduse comisarul, străduindu-se să stea cât mai nemișcat cu putință. După câteva clipe, Molotov puse paharul pe masă și clincheți din nou clopoțelul. Ușa din spatele său se deschise și sârbul se apropie cu pași de pisică.

— Adu-ne harta, colonele.

Sârbul se răsuci puțin către el, își duse mâinile la ceafă, apucă de ceva și trase cu putere. Se auzi sunetul unei pânze sfâșiate și de pe capul său se desprinse un fel de mască subțire și moale, care îi atârna între degete, asemenea unei meduze scoasă din apă. Chipul colonelului Prokoffief se profilă clar în lumina din ce în ce mai slabă a amurgului.

— Genosse Minister... Herr General... kommissar Milovan... Meine herren, ich stehe Ihnen zur Verfügung.

O mască de cauciuc, o lumină slabă și o voce mai peltică desăvârșiseră un adevărat costum de bal mascat. Milovan trebui să admită că rusul era al naibii de bun, în anumite privințe. Și că nu întâmplător ajunsese în cercul elitist al ministrului sovietic. Se înclină ușor în direcția lui, străduindu-se să nu-și manifeste în niciun fel surprinderea.

— Harta strategică... imediat tovarășe Ministru. Am pus-o în sertarul acesta, ca să fie la îndemână.

Făcu un pas în laterală, se apropie de una dintre mesele cu aparatură radio și trase de mânerul metalic al unui sertar. Scoase din el un sul lung, se apropie de masa ovală și îl întinse pe ea, între cei doi, așezând pe capetele răsucite sticla cu coniac și scrumiera metalică.

— Vă rog să priviți, herr General.

Molotov își petrecu palma, cu degete scurte și groase, peste suprafața hărții. Pe nesimțite, Milovan făcu un pas mic în față și se aplecă ușor înainte, ca să vadă mai bine.

Harta Eurasiei, așa cum o cunoștea de la lecțiile de geografie, ținute de unchiul Eliad, era acoperită, în principal, de trei culori, cu o nuanță mai deschisă decât cea standard: verde, din Spania și până la granița României (cu trei excepții portocalii, Portugalia, Olanda și Slovacia), roșie dincolo de granița Prutului și până la limita extremă a Mongoliei și galbenă, în zona Extremului Orient. *Nippon-koku*, își spuse el, mirându-se de faptul că porțiunea galbenă se întrerupea brusc, în dreptul insulelor Filipine, iar dincolo de linia de pauză nu se zărea decât cenușiul murdar al cartonului.

— Ne aflăm în luna august a anului 1938, herr General. Molotov scutură scrumul alb și fin pe fața de masă, apoi punctă cu vârful incandescent cele trei culori principale. Aceasta este reprezentarea pe hârtie, cu destulă exactitate, a situației actuale din teren. Ceea ce suntem chemați noi să facem, de către popoarele care stau în spatele noastre și de către liderii politici aleși să le conducă, este să ne punem de acord cu niște chestiuni de finețe diplomatică. Războiul, în avântul lui incotrolabil, a împins unele linii mai departe decât ar fi trebuit, iar pe altele le-a retras, inexplicabil, spre zone unde, altminteri, nu ar fi ajuns niciodată.

— Nu știm cum a reacționat Armata Roșie la problemele întâlnite în teren, dar Wermacht-ul a funcționat la fel de precis, ca un ceas elvețian, domnule Ministru. Ne găsim exact pe amplasamentele pe care ni le-am propus

și nu cred că este nevoie de niciun fel de rectificare diplomatică pentru situația tactică din teren.

— Întotdeauna este nevoie de puțină diplomație. Fără ea, ar vorbi numai tunurile, tancurile și aviația. Hărțile le fac cartografii, după ce militarii încetează să măcelărească între ei. Iar pentru ca liniile lor să arate corect situația tactică din teren, așa cum ați precizat, cei ca noi este nevoie să vorbească limba diplomației. Nu trebuie să vă simțiți vexat că această hartă a fost întocmită de cartografii sovietici. Este doar o schiță de lucru, pe care stilourile noastre pot să facă modificări, așa cum socotesc de cuviință stăpânii lor.

Erwin Rommel privi o clipă, în direcția lui Milovan, apoi își deschise haina la nasturele de sus și extrase dintr-un buzunar interior o hârtie de calc, răsucită sub formă de sul, pe care o așeză peste harta de pe masă.

— Te rog să mă ajuți să o întind, domnule comisar, i se adresă el, în timp ce o apuca de unul dintre capete.

Milovan se apropie, șovăind, prinse între degete celălalt capăt și poziționă sulul alături de harta rusească. Era o hartă a Eurasiei, desenată în tuș, cu felurite hașuri și granițe trasate cu linii întrerupte. Deși hârtia de calc era vizibil mai mică decât cartonul sovieticilor, harta reprezentată pe ea cuprindea aproape trei sferturi din statele lumii cunoscute de Milovan, inclusiv cele două Americi.

— În principiu, domnule Molotov, nu este vorba numai de retrasări minuscule de granițe, care să includă

câteva sute de kilometri pătrați, ci despre teritorii uriașe, care nu au fost cucerite încă și despre care ar trebui să purtăm discuții importante, mai înainte de a ne hotărî cui vor aparține. Există, așa cum văd eu lucrurile, două probleme, în acest moment, pentru care ne găsim pe acest bac de protocol, la nici doi kilometri de portul românesc Bechet: cum va arăta fața Eurasiei după semnarea acestui protocol, și care vor fi zonele de influență politico-militară pe care fiecare dintre părți va avea dreptul să-și dezvolte strategiile de viitor. Am formulat corect, domnule Milovan?

Încerca să-și bată joc de el sau îi întindea o cursă, al cărui scop nu îl ghicea, în acel moment? Șovăi o clipă, înainte să răspundă, făcându-și de lucru cu foaia de calc, care se răsucea, încercând să-i scape din mână.

— Nu sunt abilitat să exprim păreri personale, într-o chestiune despre care nu am avut cunoștință, până în acest moment. Singura observație pe care o pot face este că pe harta dumneavoastră, domnule Rommel, nu se văd nicăieri insemne nipone.

— Ha-ha-ha! Bine punctat, comisare, foarte bine punctat! exclamă Prokoffief, plesnind cu palma în masă. Ai ochi de cartograf, cu adevărat, comisare.

— Am avut un profesor de geografie foarte bun, murmură el și se trase înapoi un pas, străduindu-se să-i vadă chipul colonelului.

— Ai ceva de comentat, colonele?

— Nu, tovarășe Ministru. Doar de adăugat, dacă mi se permite.

— Fii cât se poate de scurt.

— Așa voi fi, promise. Fiecare parte a venit cu hărțile ei, herr General. Asta nu înseamnă decât că ne-am făcut bine temele, înainte de această întrunire. Dar bucățile alea de hârtie nu încep să conteze, decât după ce vom fi căzut de acord, cu privire la câteva puncte dinainte stabilite. Doriți să le enumerați dumneavoastră sau o voi face eu?

Milovan îi aruncă o privire furișă lui Rommel. Acesta întinsese mâna cu cravașa spre tăblia mesei, ca și cum ar fi vrut să se sprijine de ea. Dar bărbatul simți sub imaginea acelui gest extrem de simplu și de firesc o încordare, dincolo de hățișul faptelor la care tocmai asista. Oare pe cine voia, cu adevărat, să asculte generalul german: pe ministru sau pe colonel? Avea cumva vreo importanță cine prezenta doleanțele părții sovietice? Și, dacă da, care să fi fost motivul pentru care prezenta acea importanță?

Își duse, ca din întâmplare, mâna către tocul de sub haină și pipăi vârful de oțel al țevii armei. Simpla ei atingere îi aduse o stare de liniște. Dacă avea să moară, aici, în mijlocul Dunării, avea să își vândă scump pielea. Indifernt cine se va strădui să i-o ia.

Prokoffief îi urmări mișcarea și îi zâmbi conspirativ. Zâmbetul acela, puțin viclean, puțin sarcastic, îl făcu să-și aducă aminte, brusc, că nu verificase încărcătorul armei. O transpirație rece îi înghețǎ șira spinării.

Ministrul Molotov se așeză mai bine în scaun și împunse cu trabucul în direcția colonelului.

— Foarte bine, fă-o tu, Prokoffief! La urma-urmei, aproape jumătate din ideile de acolo vin de la tine, nu?

Colonelul se înclină și halatul alb, de bucătar, fâlfâi ușor în jurul corpului său. Rommel ridică ușor din sprânceana dreaptă și își lipi cravașa de cizmă.

— Primul punct se referă la acceptarea existenței a trei superputeri mondiale, în acest moment, domnule General, și prin asta atrag atenția asupra faptului că între statele noastre există o diferență de opinie. În principiu, Uniunea Sovietică acceptă pretențiile teritoriale ale Japoniei asupra majorității insulelor din arhipelagul Filipinelor, dar și asupra teritoriului chinez, cuprins între Fujian, Zhe-Ziang, Jiang-Su, Shan-Dong, Hebei, Shanxi și Liaoning. Este vorba, în special, de partea de coastă a Chinei. Există deja un tratat sovieto-nipon, ce reglementează pretențiile părții sovietice asupra teritoriului cuprins între Kirgizstan, Kazaksthan și Mongolia, așa că, din această perspectivă, Reich-ul are asigurarea Sovietelor că, după semnarea acordului dintre părțile noastre, nimic nu se va mai clinti pe linia cartografică deja amintită.

Generalul se apleca puțin deasupra hărții cartonate și examină câteva clipe teritoriile desemnate de degetul colonelului.

— Reich-ul nu va recunoaște niciodată existența unei superputeri japoneze, în zona asiatică, spuse el, cu voce

egală. Dar nu cred că ar avea ceva împotriva unei atari reprezentări cartografice, în regiunea deja amintită. Pretențiile sale teritoriale sunt îndreptate în cu totul alte direcții, așa că poți să-ți continui expozeul, colonele.

Prokoffief rânji și se înclină, încântat.

— Cel de-al doilea punct se referă la tratamentul pe care țările noastre se gândesc să-l aplice Statelor Unite ale Americii. Uniunea Sovietică nu are nimic de împărțit cu SUA și nu a mai fost niciodată înainte implicată într-un conflict armat cu acestea. Cunoaștem, însă, faptul că, în urmă cu două luni, Reich-ul a declarat război Americii, așa încât, dată fiind noua poziție pe harta politică a Germaniei, dacă acest tratat va fi încheiat și parafat, atunci, în mod direct, Uniunea Sovietică se va implica în războiul germano-american, de partea aliatului ei. Același lucru se va întâmpla și cu partea niponă, care se va considera implicată în război, în momentul în care Sovietele vor declara, oficial, această stare.

— Pentru a fi complet expliciți, interveni Molotov, pufăind din trabuc, Uninea Sovietică a pregătit deja un tratat separat de colaborare armată între statele noastre, în legătură cu acest război, încă neînceput, în mod fizic, dar foarte aproape de a se declanșa.

Generalul german își frecă, nehotărât, bărbia, cu un deget, apoi își fixă bine pice-nez-ul în orbita ochiului drept.

— În privința acestui punct, nu am niciun mandat de discuție, spuse, într-un târziu. Voi înainta această propunere Cancelariei, atunci când voi reveni la Berlin.

Prokoffief se uită la Molotov, iar acesta dădu din cap.

— Al treilea punct care trebuie dezbătut între consilierii noștri tehnici se referă la situația Regatului Român, continuă el, trasând cu arătătorul granițele punctate pe hartă. Uniunea Sovietică consideră, domnule General, că Reich-ul și-a atins punctul maxim de expansiune teritorială europeană, după bătălia cu numele de cod **Unternehmen 25**, din ziua de 6 aprilie. Practic, odată cu ocuparea fostului regat al Iugoslaviei și prin transformarea în protectorat a regatului Bulgariei, Germania Mare și-a atins scopul propus la începutul acestei campanii militare: și-a extins arealul, între Oceanul Atlantic și Marea Neagră. Tovarășul Stalin este un om foarte inteligent, capabil să înțeleagă dorința unui popor atât de mare și de puternic, cum este cel german, de a avea la dispoziție un spațiu vital pe măsură. De aceea, vă propune prin prezența tovarășului Ministru al Afacerilor Externe al Uniunii Sovietice, Vyaceslav Mihailovici Molotov, aici de față, o stopare a activităților frontului pe linia Dunării și o împărțire a Regatului României, după cum urmează...

— De ajuns, tovarășe colonel. Ai fost foarte clar și foarte succint. De aici, preiau eu expunerea.

Molotov se ridică în picioare, gemând ușor.

— Afurisita de sciatică, se văietă el, scoțând un nor de fum alb. Abia aștept să se facă pace, ca să pot merge iar la băi.

Se apleca peste masă și studie, cu un ochi critic, cele două hărți, așezate una lângă cealaltă.

Oare de ce tocmai eu, din toată lumea asta ce ne înconjoară, am fost ales să iau parte la acest complot diplomatic, împotriva țării mele, și să nu am voie să mă manifest?

Alexandru Milovan își mișcă puțin picioarele, străduindu-se să nu facă zgomot și să nu atragă atenția asupra sa.

Alții, care bat coridoarele Parlamentului, ori pe cele ale Guvernului, ar fi plătit bani buni, ca să se afle în locul meu, iar eu... eu sunt nevoit să asist neputincios cum acești doi vulturi hoitari sfâșie din trupul încă viu al țării mele. Oare cine și-a dorit prezența mea aici și, mai ales, de ce?

Ministrul își scoase etuiul din piele neagră, din buzunarul de la piept al hainei, îl deschise și extrase din el ochelarii cu ramă de baga, pe care și-i fixă la baza nasului, cu degetul arătător. Se aplecă din nou peste hărți și sâsâi ușor printre dinți.

— Trebuie să recunosc că biroul de proiecție politică și-a făcut bine temele, de data asta. Executarea ticăloșilor de Zinoviev și Lev Kamenev i-a adus pe toți cu picioarele pe pământ, nu-i așa, tovarășe Prokoffief?

Colonelul se mulțumi să dea din cap, fără să spună nimic. Stătea cu palmele lipite de tăblia mesei și se uita, vag amuzat, în direcția lui Milovan. Lumina care pătrundea prin cele patru hublouri, dispuse de o parte și de cealaltă a sălii, se încenușa din ce în ce mai mult. Undeva, la

limita superioară, geamurile pătate de muște și pline de pânze vechi de păianjen, căpătaseră o lucire roșiatică, semn că zorii zilei următoare aveau să fie senini.

Dacă voi mai prinde zorii zilei de mâine, își zise Milovan, cu pesimism. De regulă, cei care sunt cruțați după convenirea unui act politic de o asemenea anvergură sunt cei care-și pun semnăturile pe el. Ceilalți devin martori incomozi și sunt trimiși spre fundul Dunării, cu o greutate legată de picioare.

— Mda, bătu rusul cu unghia degetului arătător în harta executată pe hârtie de calc. Nu înțeleg de ce inginerii germani au trasat granița de vest a Regatului tocmai pe linia Baia-Mare-Cluj-Sibiu-Râmnicu-Vâlcea. Înțelegem pretențiile teritoriale ale statului aliat Ungaria, dar discuțiile diplomatice, purtate cu aproape un an în urmă, la Chișinău, au stabilit o linie-tampon puțin diferită. Așa cum se exprima, mai înainte, comisarul român, nu sunt abilitat să reiau aceste puncte deja stabilite, așa că nu văd cum am putea avansa pe acest front, de aceeași parte.

Puse trabucul pe marginea mesei, își îndreptă spatele, cu o grimasă, și întinse mâna după pahar.

— Prokoffief, încă un rând. Știți, domnule General, mi s-a uscat deja gâtul de la atâta vorbărie inutilă. Nu știu dacă Dumnezeul popilor noștri ortodocși o fi inventat această minunată unsoare a corzilor vocale, care este alcoolul, sau poate că oponentul lui dintotdeauna, domnul Diavol, oricum nu are nicio importanță cui îi aparține

patentul, câtă vreme omenirii i-a fost acordată grația de a-l utiliza. Alcoolul a fost, din toate timpurile, cel mai bun aliat și al celor cu înclinații religioase, dar și al celor mai materialiști, asemenea mie, care consideră că, după moarte, totul se duce, hmm... dracului. Prokoffief, fă serviciul de gazdă și pentru domnii. Așa... În sănătatea celor de față, gospoda.

Duse paharul la buze și îi sorbi conținutul dintr-o singură înghițitură. Își șterse gura cu dosul palmei sale, acoperit cu peri scurți, negri, și așeză obiectul de cristal din Boemia chiar pe platoul transilvan, acoperindu-l.

— Așa. Acum, pentru că nu se mai zărește nimic din chestiunea neînțelegerii noastre, cred că am putea să trecem și la celelalte puncte ale ordinei de zi. Prokoffief...

Colonelul rânji, luă clopoțelul de pe colțul mesei și scutură din el de două ori. O ușă se deschise în spatele comisarului, care întoarse capul surprins, și un soldat sovietic salută, apoi păși peste pragul de metal și intră în încăpere. Ținea sub braț o cutie mare, de lemn, vopsită în kaki. La un semn al ministrului, o așeză alături de hărți, salută din nou și ieși, închizând ușa după el.

— Domnule Ministru... domnule General... comisare Milovan... dacă permiteți, voi deschide această cutie, în care măreața Uniune Sovietică a ambalat două cadouri pentru viteazul Wermacht german.

În timp ce vorbea, mâinile i se mișcau cu iuțeală în jurul cutiei, desfăcând tot felul de încuietori metalice cifrate.

Când termină, săltă capacul și scoase din interior, pe rând, alte două cutii, de dimensiune egală. Se uită la Molotov și acesta arătă cu degetul către cea din dreapta. Urmă un alt șir de mișcări precise, un alt capac ridicat, apoi din interior, plină de firele talașului de protecție, își făcu apariția macheta superbă a unui dirijabil dublu etajat. Îl puse pe masă și îl prezentă cu un gest teatral.

— Domnilor, am onoarea să vă prezint cea mai frumoasă machetă realizată vreodată după „Berliner", cel mai bun, mai scump și mai drag proiect aerospațial al Führer-ului dumneavoastră. Complexul-dirijabil se bucură de toată admirația tovarășului Iosif Visarionovici Stalin, care a ținut neapărat să aibă un duplicat personal îmbunătățit. Din păcate, macheta după „Odesa" nu poate fi expusă ochilor aliaților sau ai inamicilor decât după încheierea războiului.

Rommel făcu involuntar un pas în față și se aplecă spre obiectul lucrat cu o precizie extraordinară.

— Uluitor! spuse, în timp ce îl răsucea cu un deget. Până în clipa intrării soldatului pe ușă, am crezut că Abwehr-ul este una dintre cele mai bune organizații de informații și contrainformații din Europa. Aproape că aveam certitudinea imposibilității ajungerii cuiva la acest gen de informații secrete. Wilhelm Canaris o să aibă niște explicații de dat. Și niște capete vor trebui să cadă.

Mereu trebuie să se întâmple asta, atunci când lucrurile nu merg în direcția dorită de conducători, își spuse

Milovan, mușcându-și ușor buza de sus. Și, în general, în caz de război, ele nu merg în acea direcție decât o vreme, după care natura, Dumnezeu sau orice altceva are putere de decizie asupra rosturilor acestei lumi, schimbă cursul și capetele încep să cadă.

— Vreau să cred că nu doriți ca acest... această machetă să ajungă pe biroul Führer-ului nostru, continuă Rommel, nesprinzându-și privirile de pe obiect.

— "Berliner" este un cadou pentru generalul Johannes Erwin Eugen Rommel, dădu din cap ministrul și scutură scrumul alb al trabucului direct pe covor. Ne-am gândit că este prea sătul de Panzere, ca să își mai dorească și o machetă de profil.

Rommel își încrucișă degetele, la numai câțiva centimetri de machetă și stătu cu câteva clipe, cu ochii ațintiți asupra ei. Cuta dintre sprâncene deveni, treptat, tot mai accentuată, apoi mâinile se desprinseră și dreapta pipăi buzunarul exterior al vestonului, din care scoase o tabacheră de alamă. Extrase din ea o țigară verzuie, subțire și lungă, fără filtru, pe care o aprinse cu bricheta ascunsă în sistemul de prindere al tabacherei. Trase de două ori, cu putere, din ea, apoi slobozi încet fumul către tavan. Se răsuci, pe neașteptate, spre el și îl privi drept în ochi.

— Fumezi, comisare?

Luat prin surprindere, Milovan se bâlbâi.

— ...ăăă... câteodată, domnule General.

— Îmi permiți să te servesc cu o țigară? Ca de la un camarad de front, la alt camarad.

— N-am avut... ăăă... onoarea de a fi colegi de front. Dar o țigară cred că ar fi binevenită.

— Vezi, eu nu m-am gândit să-ți ofer o Volga de-a noastră, spuse acid Prokoffief și ciocăni cu degetul arătător în masă. Credeam că toți românii fumează pipă.

Rommel întinse tabachera spre el și așteptă câteva clipe până ce reuși să scoată țigara de sub banda elastică.

— Cred că Sovietele vor contribui la această înțelegere mutuală cu un foc german, rânji colonelul și se apropie de ei, cu mâna întinsă.

Bricheta Krupp pocni ușor, când capacul se lăsă pe spate, și flacăra albăstruie se alungi către vârful țigaretei. Milovan trase de câteva ori din ea, apoi lăsă capul ușor pe spate și suflă fumul spre tavan.

— Am să accept acest cadou... inedit, domnule Ministru, reveni Rommel cu fața spre masă. Și am să mă gândesc, în tot acest timp, ce poate să se afle în cea de-a doua cutie.

Vyaceslav Molotov făcu un semn cu bărbia către Prokoffief și acest reveni în fața cufărului din lemn. Scoase din el cealaltă cutie, o puse pe masă și așteptă un nou ordin din partea superiorului său. Acesta dădu din cap și ritualul încuietorilor cifrate fu reluat aproape în aceeași manieră. După câteva clipe, extrase dinăuntru o cutie de sticlă și o puse pe masă. Uluit, Alexandru Milovan uită cu totul unde se afla și se aplecă spre ea, obturând aproape complet vederea generalului german. În interiorul casetei

transparente, era o imagine în trei dimensiuni a unui fragment din cursul fluviului Dunărea, respectiv bucata cuprinsă între orașul-port Orșova și Turnu-Severin. Segment pe care se vedea clar, foarte bine reliefată, binecunoscuta insulă Ada-Kaleh, punct de dispută multicentenară între ImperiulAustro-ungar și Imperiul Otoman. Din mijlocul insulei-cetate, se ridica spre ceruri un fir strălucitor de metal, la capătul de sus al căruia stătea ancorat, în mijlocul unor nori de vată... dirijabilul „Berliner"!

— Berliner! spuse el, aruncând o privire către Rommel.

Acesta rămăsese aproape neclintit pe scaunul său, privind către punctul arătat de comisar, cu ochii goi. Într-un târziu, luă țigara din colțul buzelor și scutură scrumul în scrumiera de fontă, din mijlocul mesei.

— Domnilor, spuse, cu voce uscată, refuz să cred că și acesta este tot un cadou personal.

Molotov îi aruncă o privire amuzată colonelului. Acesta se aplecă spre el și răspunse pe un ton confiedențial:

— Nu, herr General, acesta este un dar sovietic pentru Füher-ul dumneavoastră. El vrea să însemne, în clar, că știm exact ceea ce ați construit, în cel mai mare secret, pe insula turcească de pe Dunăre, și că avem idee și la ce folosește această construcție spațială.

— Această construcție spațială?! se miră, cu voce tare, Moldovan.

Erwin Rommel își împinse mai bine monoclul pe ochiul drept și își apropie fruntea de casetă. Insula era reprezen-

tată cu o o deosebită finețe a detaliilor, fu nevoit să recunoască Milovan, în timp ce-și apropia fața, la rândul său, de bijuteria ascunsă între pereții de sticlă. O pedanterie rusească, imitând-o pe cea germană, până la ultima linie. Zidurile impresionante, din cărămidă, ale cetății, contraforturile, turnurile de unde arcașii de odinioară își expediau săgețile către vâslașii navelor ce încercau să se apropie... copacii, străzile, bazarul, intrarea portuară, minaretul și, în sfârșit, piața locală, în mijlocul căreia se zărea o construcție metalică, de mari dimensiuni, un fel de macara gigantică, al cărei braț se înălța la peste 2-300 de metri deasupra zidurilor și de care era suspendat un fir de metal către nori. Un inel, metalic de asemenea, susținea o miniatură a dirijabilului „Berliner" foarte aproape de fir, permițându-i numai ascensiunea sau decensiunea. Iar deasupra norilor, cumva într-un al doilea cer, realiză încă și mai uimit Milovan, plutea o structură stranie, foarte asemănătoare ca formă cu insula de dedesubt, atârnată între patru superdirijabile, față de care acela care urca asemenea unui lift părea o furnică pe lângă niște elefanți.

Într-un târziu, generalul german își îndreptă spatele și, deși nu-și desprinse încă privirile de la minunăția din spatele pereților de sticlă, era evident că încerca să-și adune gândurile și să se hotărască asupra cărui tip de negociere trebuia să se oprească.

— Tratatul acesta, herr General... Ministrul sovietic trase pentru ultima oară din trabuc, slobozi fumul drept

spre tavan, apoi introduse vârful incandescent în paharul de coniac. Tratatul acesta este mult mai complex chiar decât mi-am imaginat eu, pentru că... vedeți dumneavoastră, pentru prima oară, în cursul istoriei, se găsesc față în față două națiuni, care au planuri nu numai în privința globului terestru. Așa cum serviciul nostru secret de informații a aflat despre ceea ce pregătiți pe insula Ada Kaleh, sunt absolut convins că Abwehr-ul, la rândul său, a aflat despre testele făcute de către inginerii și savanții de la „Lunokhod".

— Domnule Ministru, dacă îmi permiteți...? Prokoffief se apropie de el, dar continuă să vorbească, cu voce tare. Domnul Rommel este, fără îndoială, un geniu militar și unul dintre cei mai importanți generali ai Wermacht-ului. Asta nu înseamnă, în mod obligatoriu, că este la zi cu toate detaliile pe care... hmm, le implică, hai să spunem așa, ansamblul politico-social al unui megarăzboi. Este posibil ca șeful său direct, Führer-ul Adolf Hitler, să nu-l fi pus la curent cu amănuntele care țin de toate planurile unei invazii.

— Ajunge, tovarășe colonel! Molotov plesni cu palma în masă. Nu te-a invitat nimeni să-ți expui părerile.

— Îmi pare rău că trebuie să vă încalc ordinul direct, tovarășe Ministru! Prokoffief își scoase șapca, o așeză pe marginea mesei și își șterse fruntea cu dosul palmei. Am, însă, ordine directe de la Mareșalul Jukov, să intervin, dacă se încalcă secretele de stat ale Uniunii.

— Ești nebun, colonele?! Molotov se holbă la el, iar ochelarii îi făcură ochii încă și mai mari. Ce secrete de stat au fost încălcate în cadrul acestei discuții neoficiale?

— Ați pomenit despre proiectul avansat de savanții de la Lunokhod. Nimic nu demonstrează faptul că, înainte de această discuție, Generalul Rommel știa despre existența acestui serviciu sovietic de cercetare militară. Iar dumneavoastră, tovarășe Ministru, l-ați trecut în revistă, ca și când partea germană ar fi avut cunoștință deja despre el.

— N-am să permit nicicând unui pârlit de colonel, fie el și preferatul lui Jukov, să aibă o asemenea atitu...

— Seien Sie versichest, Minister Molotov. Rommel înălță vârful cravașei, în direcția machetei insulei Ada-Kaleh. Așa cum dumneavoastră aveți informații ultrasecrete, furnizate de valorosul NKVD, Wermacht-ul dispune de informații referitoare la inamici sau la aliați, puse la dispoziție de deja criticatul Abwher. În dosarul acesta...

Generalul făcu o pauză, se aplecă puțin și ridică de sub masă o servietă din piele neagră. Apăsă clapeta zăvorului, o deschise și extrase din ea un dosar albastru, pe care scria cu litere aurii - *Omul-rază*. Se uită câteva clipe la el, bătu cu arătătorul în titlu și îl întinse lui Molotov.

— ... ni se înfățișează un experiment militar de-a dreptul revoluționar, dacă ar fi adevărat, fie și în proporție de 40-50%.

Ministrul îl trase în fața sa, dar nu-l deschise.

— Și dacă ar fi adevărat în proporție de 100%?

— În acest caz, linia de cercetare în domeniul rachetelor cosmice pe care a mers Wernher von Braun și echipa lui ar fi atât de depășită, încât s-ar putea lua în considerare faptul că au risipit fondurile Reich-ului și acest lucru ar fi echivalentul ideii de trădare. Condamnarea la moarte ar fi cel mai mărunt lucru ce li s-ar putea întâmpla.

— Ei, bine, cred că puteți să pregătiți gloanțele echipei de trăgători. Molotov zâmbi subțire de tot, fără să-și desprindă privirile din ochii săi. Experimentul *omul-rază* s-a încheiat cu succes, iar drapelul Uniunii flutură deasupra craterului Copernic.

Drace, ajunseseră pe lună! Sovieticii ajunseseră pe lună, iar frițiii țineau să confirme asta. Alexandru Milovan își privi mâinile pe furiș: tremurau atât de tare, încât nu credea că ar fi putut să țină ceva în ele, fără ca obiectul să se deterioreze. Asta însemna ca adunarea asta diplomatică ciudată nu avea ca scop, în realitate, reașezarea pe hărți a noilor granițe dintre imperii, ci trasarea de linii cartografice în spațiul mult mai vast de deasupra capetelor, care purta numele de cosmos. Nu era un om religios, dar nici ateu nu se putea declara. Dacă exista, cumva, un Dumnezeu, acolo, sus, atunci cu siguranță că avea să se supere rău de tot pe îndrăzneala nesăbuiților care își doreau, nici mai mult, nici mai puțin decât să revină în Paradis și să-l împartă între ei, fără să mai țină cont de nimic.

Își aminti, brusc, de zvonul care circula în rândurile masonilor din București, cu privire la intenția lui Himmler de a înlocui creștinismul cu religia străvechilor arieni. Poate că nu fusese tocmai un zvon, ci doar un prim pas pentru a pregăti invazia Cerului. Iar el... poate că ar fi fost mai bine să o șteargă de la masa bucatelor, mai înainte să fie socotit în rândurile mesenilor. Făcu un pas înapoi, ca din întâmplare, dar simți o mână așezându-i-se pe umăr și vocea lui Prokoffief îi șuieră în ureche, limba română:

— Unde crezi că fugi, comisare? Dacă viitorii parteneri au decis să te aducă aici, înseamnă că rolul tău de-abia începe. Ai putea să lași cortina să cadă, imediat după baterea gongului de deschidere a stagiunii, fără să fii curios ce va urma?

Răsuflă adânc și făcu pasul înapoi. Molotov se uita plin de curiozitate la el, învăluit în spirale albe de fum.

— Aceasta este fotografia steagului Uniunii dumneavoastră, spuse Rommel și scoase din geantă un plic cenușiu, din interiorul căruia extrase un carton mare și lucios. A fost făcută la 10 zile după ce omul dumneavoastră a produs prima explozie controlată de pe Selena, în vederea realizării găurii, pentru fixarea barei de crom, de care era legată flamura.

Peste umărul său, Milovan văzu faldurile atârnânde ale unui drapel, în colțul căruia se zăreau secera și ciocanul. Pe cerul negru ca smoala, din spatele lui, o altă seceră, mai subțire și mai mare, cea a Therrei, acoperea aproape întreaga panoramă.

Moltov o apucă de un colț și îi aruncă o privire scurtă, după care o lăsă să cadă pe masă, alături de plic.

— Acum știm cu certitudine că Golionov nu a exagerat cu nimic, atunci când ne-a declarat, după revenirea din cel de-al doilea experiment, că a văzut o pereche de urme, ca de șenile, imprimate în praf. Multă vreme, specialiștii au bănuit că ar putea fi vorba despre amprentele lăsate de rostogolirea unui meteorit, după impactul cu solul. Va să zică, platforma aceea a devenit operațională și cel puțin una dintre rachetele concepute de Von Braun a reușit să ajungă pe satelit. Felicitări, herr General, este cu adevărat o realizare importantă pentru națiunea germană.

Rommel clătină din cap, dar nu spuse nimic.

— Din câte cunosc spiritul german, taciturn, perseverent și inventiv, nu-mi rămâne decât să presupun că racheta care a reușit să ducă acolo sus un astronaut este numai una dintr-o serie mai lungă, care va continua să execute acest traseu...

Ridică de pe masă fotografia de un colț.

— ...transportând trupe.

— Aș putea să fac aceeași apreciere în privința *omului-rază* al dumneavoastră.

— Este o tehnologie aflată abia la început. Și ca, în multe astfel de cazuri, destul de imprecisă și de periculoasă.

Rommel râse scurt, mai mult o întindere a buzelor și un șuierat al aerului expirat printre ele.

— Exact acestea sunt și cuvintele lui Von Braun, înainte de prima lansare a „V-8"-ului, modulul care a devenit primul satelit artificial al Pământului. Din cauza crizei de timp pe care ați generat-o cu experimentul dumneavoastră, am fost obligați să sărim peste anumite etape intermediare și primele încercări de coborâre în Mare Imbrium s-au dovedit catastrofale. Atât de periculoase, încât Führer-ul a ordonat, la un moment dat, sistarea lor și trecerea stației Ada-Kaleh în stare de conservare.

— Dar nu s-a ajuns până acolo. Molotov fâlfâi fotografia cu drapelul sovietic. Ați reușit să coborâți pe lună.

— Unghiul de abordare al orbitei de coborâre era greșit. Generalul ridică din umeri. Von Braun a încălcat directiva și, până ce ordinul de interdicție să fie publicat în „Die Arische Zeitung", a mai lansat trei misiuni. Ultima a fost și cea reușită, iar modulul „Vulturul Imperial" a coborât în siguranță, în Oceanul Procellarum, la mai puțin de doi km de locul unde *omul-rază* sovietic ajunsese cu o lună înainte. Ordinul de interdicție a fost anulat, iar echipa care a lucrat la proiect a fost decorată cu Crucea de Fier.

— Am văzut imaginile televizate, retransmise pentru Orientul Apropiat.

— Totul a devenit, însă, extrem de confuz, în momentul în care echipajul numărul 3, Aquila Perpetuum, s-a întors în zona sovietică și a descoperit asta...

Generalul Erwin Rommel se apleacă încă o dată și scoase un al doilea plic din servietă. Îl întinse peste masă și

Molotov aproape că răsturnă ceașca, atunci când îl apucă și îl trase spre sine. Îl desfăcu și scoase o altă fotografie, mai mare puțin ca prima, pe care o înclină și lăsă lumina amurgului să cadă oblic pe ea.

— Ohooo! făcu și, pentru prima oară de când îl cunoscuse, Milovan văzu figura de șoarece bătrân și viclean a ministrului sovietic de externe atât de transpusă, încât nu știu dacă să fie atent numai la ea, încercând să descifreze misterul ascuns în spatele măștii de uluială, sau să tragă cu coada ochiului către a doua fotografie, în caz că niciunul dintre preopinenții din fața sa nu ar fi catadixit să îl considere demn de încredere și să i-o arate.

— Exact acesta a fost singurul cuvânt pe care l-a scos echipa operațională, atunci când operatorul le-a adus pozitivul încă ud. Iar când au făcut identificarea facială, același sunet l-a scos și Heinrich Himmler, comandantul întregii operațiuni selenare. Constat, fără o surprindere prea mare, că reacția generală a fost identică.

— Bine, dar... acolo... Molotov arătă cu trabucul stins către imaginea dinspre el a fotografiei. Să înțeleg că acesta a fost motivul pentru care ați insistat ca ea să fie prezentă la întrunirea noastră...

— Să înțeleg că *astronauții-rază* pe care i-ați expediat până acum pe latura vestică a lui Copernic și care au ridicat cupola de protecție pentru viitoarea bază Lunokhod, nu au trecut niciodată de gradientul 151?

Ministrul se uită la Prokoffief pe sub sprâncene, iar acesta ridică din umeri.

— Nu ne-am propus să explorăm Selena. Cel puțin deocamdată. Deci n-am avut niciun interes să trecem dincolo de el.

— E adevărat că noi am făcut descoperirea venind dinspre est, pentru a vă descoperi locul de aselenizare. Cunoșteam o parte dintre coordonatele misiunii voastre, dar aria de explorare rămăsese și așa încă destul de vastă. Numai norocul ne-a condus către Vales Ambero.

Ministrul vârî înapoi în plic fotografia.

— Tovarășul Stalin va fi interesat să o examineze personal, spuse.

— Este cadoul nostru pentru der oberste Führer der Sowjets, genosse Stalin. Întrebarea principală rămâne, însă, nerezolvată: suntem pregătiți să stabilim un tratat de nonagresiune atât de complet, încât el să acopere atât partea terestră, cât și pe cea selenară? Iar apoi, în perspectiva deceniilor următoare, pe cea a colonizării întregului Sistem Solar?

Rommel întinse vârful de argint al cravașei și răsuci foaia de calc pe care era desenată harta terestră. Îi făcu semn și Milovan așeză pe unul din capete paharul gol al generalului, iar pe celălalt caseta cu „Berliner"-ul miniatural. Noua hartă reprezenta, așa cum observă dintr-o parte, o secțiune prin Sistemul Solar, cu steaua Sol în centru.

Viyacheslav Molotov șterse lentilele cu un șervețel de hârtie, petrecu picioarele din ebonită pe după urechi, apoi se aplecă peste masă și studie cu atenție desenul.

— Foarte interesant, spuse, într-un târziu, scoțându-și ochelarii și frecându-se cu degetele peste ochii obosiți. Nu cred că este cazul, însă, să vă prezentăm propriul proiect selenar și solarian. Problemele ridicate de acest parteneriat... sunt, hmm!, prea complicate pentru ca noi să putem să decidem pe ce ne vom pune semnăturile. Propun, deci, o înghețare a tratativelor, în acest punct, pentru ca liderii noștri politici să poata studia noile probleme strategice, dar, mai ales, pe aceea ridicată de fotografie. Și, nu în ultimul rând, de a da posibilitatea astronauților noștri să verifice, la fața locului, existența acelei... mă rog, a acelei *imagini*. Și, pentru că tot suntem la acest subiect, poate veți reuși să ne explicați de ce principele român Carol Caraiman a sosit singur pe „Cormoran"? Mă înșel sau ar fi trebuit să fie însoțit de soția sa Elena Lupescu?

— Nu vă înșelați. Am socotit că ar fi mai înțelept, pentru toate părțile, dacă ar aștepta, în apropiere, decât dacă ar fi prezentă pe acest bac. Încă nu știm exact care îi este rolul, în această ecuație. Așa că se află, într-un loc sigur, nu departe de aici.

Generalul înlătură greutățile de pe hârtia de calc, o plie pe urmele originale, apoi o introduse în servietă. Indiferent ce s-ar fi găsit pe fotografia aia afurisită, fusese în stare să oprească tratativele și să aducă o pauză binevenită. Alexandru Milovan se îndreptă de spate și se retrase doi pași. Se întrebă ce se va întâmpla cu el, în clipele

următoare, după ce cei doi conducători de delegații își vor fi strâns mâinile și se vor fi despărțit.

Molotov se ridică la rândul său, iar Prokoffief se grăbi să îi tragă scaunul.

— Ar trebui să ne asigurăm că, până la verificarea noastră, pe Selena, Reich-ul nu va mai trimite nicio misiune „V" într-acolo.

— În această privință, aveți cuvântul meu, domnule Ministru. Rommel se ridică și își puse șapca pe cap, făcând vulturul să strălucească, în lumina difuză. Ridică vârful cravașei în sus. Sper să fie de ajuns.

— Nimeni nu pune la îndoială cuvântul unui general al Wermacht-ului, rânji celălalt. Dar deciziile supreme nu le luați singur, domnule General, ele aparțin puterii politice aflate deasupra capului dumneavoastră. Așa că vă rog să permiteți domnului colonel să viziteze insula Ada-Kaleh și să aștepte acolo reluarea acestor tratative. Și cred că ar fi ideal ca și doamna Lupescu să viziteze bazarul turcesc de acolo, pentru a fi sub supraveghere permanentă.

— Să înțeleg că domnul colonel... hmm, va avea ca misiune supravegherea soției ex-regelui român.

— Se poate spune și așa.

— Cred că balanța este puțin dezechilibrată, d.p.d.v. numeric. Pentru reechilibrare, sugerez ca domnul comisar Milovan să îi însoțească pe cei doi, ca reprezentant al Regatului Român.

— Chiar mă întrebam care să fie rostul acestui domn, la o întrunire presupusă secretă. Bănuiesc că, pentru păstrarea acestuia, este în regulă ca și domnia-sa să se găsească în același loc cu ceilalți doi. Herr General...

Cei doi își strânseră mâinile pe deasupra mesei, apoi Rommel își pocni călcâiele, îi făcu semn lui Milovan să-l urmeze și se îndreptă spre ușă. Aceasta se deschise, ca la comandă, iar soldatul din spatele ei luă poziția de drepți. Înainte de a ieși, comisarul întoarse capul și îi căută privirea lui Prokoffief. Acesta rânji și îl salută cu un deget îndreptat către șapcă. Molotov scuipă pe covor și porni în direcția ușii opuse, încheindu-și din mers nasturii de alamă ai hainei. Prin hublourile rotunde, lumina cenușiu-roșiatică a amurgului se cufunda treptat în apa transparentă a fluviului, transformându-l într-o boltă cerească, pregătită să-și primească stelele.

Capitolul VII
O călătorie pe Dunăre, în compania Elenei Lupescu

În încăperea strâmtă ca o celulă, totul părea la fel cum fusese când o părăsise, în urmă cu aproape trei ore. Aproape totul, rectifică, văzând dreptunghiul de carton lucios de pe masă. Îl ridică și îl apropie de ultimul zvâcnet roșcat al amurgului, strecurat prin hublou. Instinctul său de polițist învechit în meserie îi spunea că era mai bine să nu aprindă becul, din mijlocul plafonului.

O invitație, de astădată germană, la petrecerea care urma să aibă loc, în acea seară, la orele 18:30. Ținuta cu frac și cu pantofi negri de lac era obligatorie. Sub text, semnătura lui Rommel era inconfundabilă. Cea de-a doua, pe ziua în curs. Vru să o arunce la loc: el urma să plece imediat, ce rost avea să primească o invitație pentru seara zilei următoare? Își opri gestul în ultima clipă și răsuci cartonul. Scriitura elegantă, cu litere înalte și ferme, a posesorului de semnătură îi transmitea o comandă simplă și seacă: „Scapă de colonel".

Își linse buzele și se gândi. Patru oameni fuseseră de față la tratativele secrete de dinainte de tratativele oficiale, între cele două mari puteri ale Europei. Fiecare parte avusese dreptul la doi inși: întâmplarea făcuse ca Rommel să îl prefere pe el. Nu voia și nici nu credea că ar putea să afle motivul real al acestei preferințe, așa că nu merita să-și piardă timpul, gândindu-se la el. Dar de ce îi cerea generalul să *scape* de Prokoffief? Și, mai ales, cum să o facă, fără ca acest lucru să stârnească un conflict armat cu partea sovietică? Hotărî că nu avea cum să găsească o soluție pe loc, totul trebuia să fi fost, mai degrabă, o problemă de inspirație momentană.

Deschise oberlicht-ul și aruncă cartonul în apele întunecate. Își adună cele câteva lucruri de pe pat, le vârî în buzunare, apoi scoase Nagant-ul din ham și îi verifică încărcătorul. Prokoffief nu căutase să îl înșele: era plin cu gloanțe și gata de folosire. Tocmai îl vâra la loc, când auzi bătaia în ușă. Deschise. Un soldat rus îl salută, dând din cap, apoi îi arătă cu mâna către puntea de deasupra. Îl urmă, lăsând ușa întredeschisă. Până la scara interioară, nu întâlniră pe nimeni. Urcară treptele în liniște, apoi soldatul se trase înapoi și îl lăsă să iasă în înserarea din ce în ce mai cenușie.

— Credeam că nu o să mai apari, spuse colonelul, izbind cu palma pe spătarul scaunului. Parcă te-ai fi pregătit pentru o călătorie la Polul Nord. Barca așteaptă cam demult timp, iar întunericul nu este tocmai bun pentru navigație, pe fluviul ăsta plin de plauri și de ostroave.

Pentru că era nervos, vocea părea că împrumutase un ciudat accent nordic. De parcă ar fi fost un viking, care tocmai învățase limba indigenă, pentru a reuși să intre în garda varegă a regelui valah.

— Singurul lucru pe care-am reușit să-l iau cu mine au fost blestemații de pantofi plini cu apă, bombăni, căutând șalupa din priviri.

Colonelul îi arătă spre puntea de dedesubt.

— Fostul vostru monarh... ne împrumută, pentru o vreme, barcazul ruginit care l-a adus la bordul „Cormoranului". Pentru că tratatul va trebui reluat, la o dată nedefinită, iar călătoria din Brazilia i-a epuizat resursele financiare și, în plus, nu a primit viză de intrare în Regat, se vede nevoit să rămână aici pentru o perioadă nedeterminată. Perioadă în care, în mod sigur, nu va avea nevoie de el. Oricum, brandy-ul de aici este mai bun decât tot ceea ce a gustat în ultimele luni ex-majestatea-sa. Și este gratis.

Coborâră scara în spirală, apoi scara metalică exterioară. Înainte de a părăsi definitv bac-ul, Prokoffief își agăță de umăr un Kalașnikov, rezemat de bordul metalic, ca și cum l-ar fi așteptat în acel punct. Marinarul cu barbă încâlcită se ridică de pe fundul bărcii, cu ochii holbați. Colonelul îi aruncă o sticlă, pe care acesta o prinse cu mișcări de expert.

— Cu ce poți să cumperi serviciile unui lipovean, decât cu vodcă? rânji el, așezându-se pe banca de lemn.

Șalupa se clătină, iscând valuri mărunte în jurul ei. Marinarul ascunse sticla sub banca pe care stătea. Răsuci, de câteva ori, o manivelă cu mâner de lemn și când motorul tuși, prinzând viață, întrebă ceva în rusește.

— Bechet, răspunse colonelul, așezându-se mai bine pe blana negeluită. Ia loc, comisare, dacă nu vrei să faci o baie.

Călătoria dură aproape zece minute, dar bacul și ostrovul înconjurător dispărură aproape imediat în întunericul lipsit de stele. Peste apa fluviului plutea o șuviță de fum alb, de lemn, care se amesteca imediat cu acela întunecat, de motorină, al barcazului.

— Trebuie să iau câteva lucruri de la Primărie, explică rusul, ținându-se bine, cu amândouă mâinile, de marginea de lemna a șalupei. Probabil că va dura cam un ceas. Preferi să te duc undeva sau rămâi la bord?

Își aminti de părintele Irimia și îi spuse că ar vrea să bea o gură de ceai, acasă la acesta.

— E bun un ceai, înaintea unui drum lung pe apă, râse rusul. Este în regulă, cred că pot să fac un mic ocol. Cu atât mai mult cu cât trebuie să închei niște afaceri cu părințelul.

Șalupa trase la mal, în apropierea unui pâlc de copaci înalți, ale căror vârfuri se pierdeau în beznă. Plopi sau mesteceni, bănui Milovan, în timp ce se clătina pe picioare, încercând să coboare. Prokoffief îi aruncă lipoveanului mai multe bacnote, care zburară prin aer și se

așezară cuminți pe fundul bărcii, apoi îi dădu câteva comenzi pe rusește. Celălalt mormăi ceva nemulțumit, dar așteptă să coboare, apoi își puse barca în mișcare, pornind spre apus. În câteva clipe, dispăru în întuneric, doar uruitul motorului rămânând să plutească pe deasupra apelor, precum acela al trăznetului între nori, mai înainte de a se repezi asupra pământului. Colonelul așteptă până ce zgomotul se stinse, apoi scoase din sacul de spate o stație de radio, o așeză pe pământ, o porni și începu să rotească potențiometrul, căutând o anumită lungime de undă.

— Mai ai răbdare, comisare?

Bărbatul ridică din umeri, ascuns de vălul tot mai gros al întunericului.

— Ar trebui să mă grăbesc?

— Ha-ha, foarte spiritual! râse acru celălalt, continuând să rotească de buton.

Câteva clipe mai târziu, două voci vorbind în rusește umplură tăcerea din jur, acoperind zumzetul greierilor. Colonelul rosti o parolă de recunoaștere, apoi începu o conversație grăbită, încheiată cu câteva cuvinte apăsate, pe care Milovan le bănui a fi o înjurătură.

— Nenorociții! bombăni el, închizând stația și trântind un șut în ea. Au găsit crâșma din nenorocitul ăsta de sat și s-au îmbătat. Să sperăm că nu vor intra cu GAZ-ul într-un șanț. Să mergem, domnule, trebuie să ieșim în drum, altminteri bețivanii ăștia nu ne vor mai găsi niciodată.

Ridică rucsacul în spate și îi făcu semn către înainte. Urcară malul aproape abrupt, ținându-se cu mâinile de smicelele înalte și groase de mohor, care împânzeau locul. De câteva ori, Milovan se împiedică și alunecă, gata-gata să se rostogolească spre locul de plecare, dacă mâna puternică a celuilalt nu l-ar fi prins la timp. Ajunseră pe coama coastei, odată cu apariția chipului puhăvit al lunii, dincolo de braniștea din capul de la răsărit al comunei. Spre Balta Scheailor, cum numise locul părintele, atunci când băuseră cafeaua cu năut. Sau poate că fusese acolo de mai demult, zugrăvind fâșia lată de câmpie, care urma fluviul, în drumul său spre mare.

Ajunseră pe un pământ bătucit, lat de câteva picioare, pe care îl bănui a fi drumul de țară, pe care călătorise până la intrarea în Bechet.

— Așteptăm aici, spuse încet colonelul și așeză sacul de spate pe iarba de alături. Sper ca prostovanii aceia să ne zărească, înainte să intre cu mașina în noi.

Nu spuse nimic, doar se așeză, alături de forma întunecată a rucsacului. Rusul făcu doi pași spre răsărit, bombăni ceva, apoi se întoarse și se așeză, alături de el.

— Nu ești curios să afli nimic în plus de la întâlnirea de taină la care ai avut norocul să iei parte?

Ce ar fi putut să întrebe și să fie sigur că omul de încredere al lui Molotov avea să-i spună adevărul? Oare cine spusese adevărul pe bac? Își aduse aminte cum îi servise cu cafea, prima dată, pe toți cei adunați în sala de

protocol, sub privirile aceluiași Prokoffief. Ca o repetiție la servirea de seară a celor două personalități, își dădu el seama. De fiecare dată, avusese aproape certitudinea că se mișcase din propria sa voință și că numai întâmplarea îl făcuse să ajungă în locul acela fierbinte, unde se scria soarta lumii cunoscute lui.

— Am mai multe nedumeriri, recunoscu el, în cele din urmă, ridicând din umeri.

— Sunt gata să te ajut în privința a trei dintre ele.

— De ce tocmai trei?

— Poveștile voastre... rusul ridică un deget în aer. Nu vorbesc ele de trei întâmplări magice, în urma cărora eroul ajunge la liman?

— Vorbești foarte bine limba noastră. Ne știi și poveștile...

— Știu multe limbi și o mulțime de povești. Prokoffief izbi cu călcâiul în pământ. Încep să-mi pierd răbdarea.

Brusc, tăcerea vastă a câmpului fu spartă în bucăți de corul uriaș al broaștelor, care parcă așteptaseră exact acel moment, ca să își înceapă activitatea muzicală.

— Aș vrea să-mi spui cât anume a fost întâmplare și cât... aranjament, în... vizitele pe care le-am făcut în sala de conferință.

Colonelul râse scurt, se scotoci în buzunarul de la piept, scoase tabachera și o întinse către el.

— Nu există întâmplare, într-un univers obligat să reproducă fidel realitatea ce-l înconjoară. După cum nu

întâmplătoare a fost remarca mea privitoare la țigări, atunci când Rommel ți-a oferit una pe bac. Servești?

Luă una, la întâmplare, așteptă mâna cu bricheta Krupp, apoi pufăi de două ori și tuși.

— Țigările sovietice nu sunt chiar atât de fine, precum cele ale viitorului aliat, rânji el și o aprinse și pe a sa. Oricum, dintre toate viciile pe care le au oamenii acestui timp, fumatul este unul dintre cele mai plăcute, trebuie s-o recunosc. A doua întrebare?

Știa de multă vreme care va fi cea de-a doua întrebare, încă de când părăsiseră bacul, numai că nu găsise momentul să o pună.

— Ce se întâmplă cu Ștefan?

Colonelul suflă prelung fumul spre cer, apoi se lăsă pe coate, neinteresat că s-ar fi putut să-și murdărească vestonul de seva ierbii grase.

— Mă așteptam ca aceasta să fie prima întrebare. În fine... Nemții au solicitat un schimb: ne-au oferit pentru el o informație foarte importantă. Acum, te așteaptă pe Ada-Kaleh.

Inima îi tresări, ca o frunză moartă înfiorată o clipă de suflarea nestatornică a vântului. Ștefan se afla în mâinile lui Rommel. Ce istorie neștiută se scria pretutindeni în jurul său de era nevoie ca umila sa intervenție să o ajute să ajungă cu bine la capăt?

— Cea de-a treia cred că se referă la *omul-rază*, nu?

Ce ar mai fi fost de întrebat? Dădu din cap, nehotărât.

— Ar putea fi și aceasta.

Colonelul pufăi de mai multe ori, suflând fumul către bolta îndepărtată. Un cor de greieri concerta la câțiva pași de ei, tremurându-și cilii vibratori de pe piciorușe.

— *Omul-rază*, ca și rachetele lui Von Braun, reprezintă un concept teoretic care nu ar fi trebuit să existe în această parte de Univers.

Își ridică încet fruntea spre el, fără să înțeleagă pe deplin sensul cuvintelor.

— Poftim?

— Concepte dintr-un spațiu alternativ, care nu au ce căuta aici. Nici măcar prin fenomenul de contaminare informatică, încă prea puțin studiat și explicat, la nivelul societății din care provin.

— Habar nu am despre ce anume vorbiți, domnule colonel.

Și chiar așa era. Își scutură capul, dar cuvintele auzite în urmă cu câteva clipe continuau să rămână indescifrabile.

— Un scriitor rus, Mihail Leasenko, a scris un roman de literatură de anticipație, numit „Omul-rază". Întâmplător, cartea a fost citită de unul dintre consilierii lui Lavrentiy Beria, șeful poliției secrete a Sovietelor. Acesta a semnalat ideea principală a cărții lui Konstantinovici Jukov, care, într-o dimineață, la micul dejun, i-a pus-o pe birou tovarășului Stalin. După o săptămână, cartea a fost retrasă de pe piață, redactorii care lucraseră la ea au fost duși în lagăre de concentrare, iar autorul însuși chemat

la Kremlin și închis într-o cameră secretă, unde a fost pus să contureze detalii cu privire la această armă cu un potențial extraordinar. După numai doi ani, aparatura necesară transformării unui obiect sau unui om într-o rază de lumină, care să se deplaseze cu viteza luminii și care să se materializeze identic la punctul de destinație, a fost pusă la punct și devenită operațională. Ai idee ce înseamnă viteza luminii, domnule comisar Milovan?

— Un savant german, pare-mi-se, Einstein, o evalua la 300.000 de kilometri pe secundă. Ceva greu de imaginat, oricum. Mult mai aproape de spiritul poporului român mi se pare viteza aceea din povești – mai iute ca gândul.

Prokoffief dădu din cap și scrumul țigaretei i se scutură pe lângă bărbie.

— Chiar și mie mi se pare incredibil de scurt răstimpul necesar transpunerii în practică al unui concept preluat din literatură. Trase cu putere din țigară. Asta ca să nu mai spun nimic despre isprava lui Von Braun și a echipei pe care o conduce. După ce, timp de aproape trei ani nu ești în stare să trimiți rachete decât peste Canalul Mânecii, și nici acolo la punct fix, brusc te trezești în posesia unor „V"-uri care pot să ajungă pe Lună. Unde este normalitatea și unde este ciudățenia aici, domnule comisar?

— Se spune că, la vreme de război, unele lucruri evoluează mai încet, altele stagnează, iar cele mai multe dau înapoi. Foarte puține își permit luxul să meargă înainte. Printre ele, se află și tehnica militară. Pe timp de pace, se

inovează, în acest domeniu; pe timp de război, se inventează.

— Adânc și adevărat spus! rânji celălalt și vârful incandescent al țigării desenă un mic cerc de lumină prin aerul nopții călduțe. Nu știu ce anume mă face să cred că ai studiat cursul de filozofie cu D. D. Roșca.

— Știți periculos de multe lucruri despre umila mea persoană, se strâmbă, nevăzut, comisarul.

— Da, periculos de multe, ricană colonelul și trase din nou din țigară. Știm, de exemplu, și casa cu zorele pe cerdac, de pe strada Mihai Eminescu, din Cernavoda, acolo unde, săptămână de săptămână, un domn foarte în vârstă, cu ochelari pentru miopie avansată, îi scrie dragului său nepot câte o scrisoare, cerându-i, discret, să revină în localitatea natală. Acolo unde, spune el, convins că așa ar putea să fie, îi va face el rost de un loc în baroul local.

— Mi-ați citit corespondența! spuse, obosit, Milovan, încercând să-și zărească, prin întuneric, degetele care îi tremurau.

— Obligații de război. Oricum, toată corespondența e desfăcută și citită, nu numai a dumitale, dacă asta te liniștește, cumva. Există specialiști care o fac cu pricepere și rapiditate. La mine, nu ajung decât rezumatele unor rezumate. Și numai în cazuri excepționale, copii ale textelor originale.

— Cum de a acceptat Regentul o asemenea solicitare a părții sovietice, care nici măcar nu este aliată cu Regatul?

Milovan nu văzu, dar bănui că rusul ridica din umeri.

— Principele Nicolae e un om slab. Ar semna orice, numai să rămână agățat de tron. Iar Sovietele i-au promis că îl vor păstra și după semnarea tratatului cu germanii.

— Vreți să spuneți, domnule colonel, că acest tratat presupune împărțirea Regatului între Reich și Soviete? Așa, pur și simplu?

Prokoffief râse, se înecă, tuși, apoi râse din nou.

— Ah, nu așa, pur și simplu. Dar, da, acesta e răspunsul. Regatul va deveni o amintire, pe hărțile cele noi ale viitoarei Europe. Toată Câmpia Română va ajunge o republică sovietică agrară. Ceea ce se va întâmpla de la Turnu Severin în sus nu ne interesează. Cel puțin, nu deocamdată.

Uruitul slab al unui motor acoperi brusc țârâitul greierilor și corul mult mai puternic al broaștelor. Milovan întoarse capul spre dreapta: un lunct de lumină se ridica și cobora, undeva, la limita orizontului. Colonelul înjură încet, apoi aruncă țigara spre fluviu și se ridică în picioare, potrivindu-și kalașnikov-ul pe umăr.

Îi urmă exemplul, străduindu-se să ghicească în cât timp GAZ-ul va ajunge în dreptul lor. Cam două minute, aprecie și rămase surprins când farurile acestuia dispărură brusc din vedere, reapărând după câteva secunde la mai puțin de cincizeci de metri în fața lor. Mașina de teren opri, cu un scrâșnet puternic, iar soldatul sări de pe scaun și se apropie clătinându-se. Spuse, mai mult bălmăjind,

mai multe fraze, în rusește, apoi tuși, se aplecă în față și vărsă, stropindu-se cu spuma albă a vomei pe pantaloni.

— Tovarishch komandir... începu, dar Prokoffief trecu dintr-un salt prin fața farurilor și îl înhăță de piept.

— Chto ty sdelal, ublyudok? Chertovski p'yan!

Soldatul încercă să se tragă înapoi, speriat de figura amenințătoare, dar se împiedică și căzu în genunchi. Colonelul îl izbi cu fața de tabla groasă a aripii. Milovan auzi troznetul osului nazal și simți cum i se strânge pielea pe umeri.

— Dobitocule! șuieră colonelul, în românește, și-l împinse într-o parte, apoi urcă scara metalică și se așeză în scaunul șoferului. Hai, comisare, ori aștepți invitații speciale din partea tovarășului Stalin?

Se apropie de portiera opusă, o deschise și se urcă în mașină. GAZ-ul demară în trombă, trecând aproape milimetric pe lângă capul soldatului, prăbușit în drum. Goniră în noapte, timp de câteva minute, fără să scoată o vorbă. Roțile mașinii scrâșneau la curbe și pietrele prinse sub cauciucuri zburau, asemenea unor proiectile, în toate direcțiile. Milovan aruncă o singură privire asupra degetelor pline de sânge, care strângeau volanul, apoi se decise să se uite drept înainte, pentru a nu-i da posibilitatea celuilalt să se enerveze încă și mai mult.

— Nu au băut la crâșmă, spuse încet, în timp ce se întreba dacă făcea bine, redeschizând subiectul.

Colonelul se uită scurt la el, apoi reveni asupra drumului. Farurile decupau din întuneric firul său sinuos, asemenea unui șarpe uriaș, strivit de șenilele unui tanc gigantic. Un Panzer pentru cucerit cerul, al lui Rommel, își spuse, dar nu apucă să-și ducă gândul până la capăt.

— De unde ai dedus asta?

— Sunt sigur că, atunci când ați sosit în Bechet, prima vizită a ofițerilor voștri a fost la crâșma din sat, unde l-au obligat pe crâșmar să pună lacătul la ușă.

— A dracului perspicacitate de polițist, bombăni celălalt, dar nu mai adăugă nimic, părând concentrat asupra drumului.

Reveni după câteva clipe, fără să se utie la el.

— Au intrat în școală și au deschis laboratorul de biologie. Au spart vitrinele, au scos borcanele cu exponate, au aruncat broaștele, șopârlele, șerpii, fetușii de pui și ce mai era pe acolo, au filtrat alcoolul prin miez de pâine și s-au îmbătat ca porcii.

— Nasoală situație, nu?

— Mda, admise, celălalt, după care tăcu din nou.

— Și acum?

— Așa cum am discutat deja: o să te las acasă, la preot, iar eu voi încerca să caut un alt șofer. Treburile de la primărie, rânji, cu acreală în glas. Drumul până la Ada-Kaleh este lung, iar eu nu mă descurc prin coclaurile astea. Îmi trebuie un om care să cunoască bine zona.

Nu există întâmplare, spusese ceva mai devreme Prokoffief. Scapă de colonel! îi ordonase generalul Rommel. Colonelul îl ducea în sat și îl lăsa acasă la preot pentru o oră. Ocazia ideală de a încerca să scape de prezența lui și de a porni singur spre insula de pe Dunăre. Oare cât de mult putea să îl ajute preotul Irimia, în acest caz? Ridică din umeri: nu avea să știe, până ce nu avea să vadă. Singurul lucru de care era sigur era faptul că toate se potriveau, treptat, asemenea pieselor unui desen, conceput pe pietrele unui mozaic.

Când ajunseră în dreptul gospodăriei părintelui, luna răsărea deasupra schelelor de lemn ale portului. De dincolo de oglinda apei, o a doua lună, la fel de galbenă și de clară, arunca o vipie de aur asupra lumii subacvatice. Mașina opri cu un scrâșnet puternic. Colonelul îi făcu semn să coboare și îi arătă cu degetul ceasul de la încheietură.

— Fix peste o oră să fii la porți și să mă aștepți.

Apoi plecă, accelerând nebunește, aproape fără să-i mai dea timp să trântească portiera. Milovan clătină din cap: de când se știa, citise povești rusești, unchiul Eliad era principalul vinovat pentru așa ceva; la liceu, îi căzuseră în mână „Ana Karenina", „Război și pace", „Idiotul" și „Frații Karamazov". Până târziu, în anii facultății, considerase că scriitorii ruși erau cei mai buni de pe pământ, iar personajele creionate de ei, pline de vitalitate și absolut stranii. Dar nu întâlnise niciun rus adevărat, considerând că lipovenii din Cernavoda erau niște români care

vorbeau un dialect rusesc. Acum, după ce stătuse o zi întreagă în preajma colonelului Prokoffief, începea să înțeleagă că nici Tolstoi, nici Dostoievski nu exageraseră cu nimic, când descriseseră nebunia sufletului slav.

Intră în curte și închise poarta în urma sa. Un câine lătră în depărtare și o sirenă de vas gemu, undeva, în largul fluviului. Urcă treptele de la cerdac, atent să nu se împiedice. Într-o fereastră apropiată, era așezată o lampă, cu flacăra dată mare. Ca și cum l-ar fi așteptat, își spuse, în timp ce bătea cu degetul îndoit în lemnul ușii. Din spatele ei, se auzi un murmur de voci, apoi sunetul stins al unor pași care se apropiau.

— Intră! spuse tare părintele Irimia și ușa se deschise brusc în fața sa. Ah, dumneata erai domnule comisar, mă bucur că te-ai întors.

Îi scutură mâna și îi făcu loc, să intre, pe lângă el. Holul strâmt mirosea a tămâie și a macaturi vechi, nescoase demult timp la soare.

— Intră repede, domnule, că vine și pârdalnica de căldură după dumneata și o să ne încălzim prea tare. Și, cum nu o să mai putem dormi, o să stăm și o să bem toată noaptea, și o să povestim câte-n lună și-n stele. Iar mâine o să caști tot timpul și o să fii morocănos.

— Mâine, oricum, nu o să mai fiu în Bechet, răspunse Milovan și se strecură pe lângă el, către bucătărie. Cred că prefer să stau aici și să bem împreună o cafea, înainte de a porni din nou la drum.

Părintele veni în urma lui, scuturându-și barba neagră, cu un gest neglijent. Scoase o cutie de chibrituri din surtuc, scăpără un băț și aprinse lampa de pe mijlocul mesei.

— Ia loc, dragă domnule Milovan. Și iartă că nu te poftesc în camera dumitale, dar acolo se schimbă de călătorie un prieten al meu, care numai ce a picat de la drum și vrea să se călătorească imediat mai departe. După ce se spală și se îmbracă, o să treacă și el pe aici, ca să te salute. Până atunci, spune dacă vrei ceva de ronțăit... o bucată de slănină... câteva felii de caltaboș... poate niște lipie de-a noastră, de la șes, din cea coaptă în gura vetrei... cu niscaiva brânză...

— Orice, răspunse, simțindu-se stors de puteri și înfometat. Orice, numai să pot înfuleca repede și să pot pleca, de îndată.

— Toată lumea care mi-a călcat casa, în ultima vreme, nu vrea decât să plece, în mare grabă, oftă preotul, strâmbând din buze. Dar pesemne că așa trebuie să fie la vreme de război: grabă, nervi și vești rele. Cafeaua să fie de front, ca azi-dimineață, sau din cea de beau boierii, pe la Craiova?

Habar n-avea ce fel de cafea puteau să bea boierii craioveni, așa că ridică palmele în sus, în semn de neștiință.

— Cum ți-o fi voia și plăcerea, părinte Irimia, răspunse, într-un sfârșit, lăsându-se greoi pe scaun. Iar dacă brânza și lipia aceea vor sosi înaintea ei, toate lucrurile vor fi cum nu se poate mai bune.

Părintele se aplecă deasupra lămpii de gătit cu gaz, ridică fitilul și apropie chibritul aprins de el. Acesta se aprinse cu un sfârâit și omul se grăbi să pună ibricul de aramă deasupra flăcării albastre. Apoi se învârti, asemenea unui titirez, prin încăpere, deschizând uși de dulap și manevrând, asemenea unui exhibiționist de bâlci, farfurii albe, furculițe, cuțite și bucăți mari de lipie galbenă ca șofranul. În numai câteva clipe, înaintea sa se găseau toate cele promise, iar părintele lua cafea, dintr-o cutie neagră, cu o lingură mare, și o turna peste apa care începea să facă bășicuțe.

— Să ai poftă, domnule comisar.

Avea, de ce să nu recunoască. Pita era aproape dulce, cu un gust incofundabil de pâine puse direct pe plita încinsă, iar brânza grasă, de vacă, se topea în gură. Mâncă în tăcere, înghițind aproape pe nemestecate. Când musafirul părintelui Irimia intră în bucătărie, încă înghițea la ultimii dumicați, mirându-se cum de crezuse, până atunci, că puteau exista și alte mâncăruri mai bune, pe lumea asta, decât pita cu brânză.

Părintele se îndreptă de spate, auzind zgomotul ușii, și se trase într-o parte, lăsându-l în lumină pe vizitator.

— Oh, ați și isprăvit cu îmbrăcatul, coane Jan, zise el, punând lingura pe masă. Dați-mi voie să vi-l prezint pe domnul comisar Milovan, de la București. V-am vorbit despre domnia-sa, atunci când ați sosit, în umila mea locuință.

— Lasă, părinte, că nicio locuință nu este umilă, în ochii lui Dumnezeu, spuse bărbatul lat în umeri, cu o voce plăcută și foarte groasă. Umilă sau de lux și-o fac oamenii, prin puterile sau neputința lor. Cât privește casa dumitale, dacă asta îți spune ceva, este una în care m-am simțit întotdeauna bine, pentru că se vede mâna unui om gospodar și cu frică de Dumnezeu. Numele meu este Jan Michail și sunt, de loc, din Craiova, dacă părintele nu a apucat să vă spună asta, domnule comisar.

Veni către masă, cu mâna întinsă. Milovan își șterse firimiturile de pe buze și se ridică grăbit. Îi apucă degetele fine între ale sale și le strânse ușor.

Bărbatul din fața sa nu era înalt, dar statura sa aproape pătrată dădea impresia de forță fizică impresionantă. Avea părul des tuns foarte scurt și ochii cumva oblici, aproape mongoli. Fruntea înaltă dădea impresia de om care gândește mult și vorbește puțin. Știa câte ceva despre felul în care poți înțelege de pe figura omului elemente ale psihologiei sale de bază, îl studiase pe Freud, dar și pe Manzer, Rolonov și Manchiuria, dar îi era greu în acel moment să se adune și să încerce să-l „citească" pe omul din fața sa. Oboseala și, mai ales, graba îl făceau să-și închidă pesimismul firesc în alveola lui cea mai îndepărtată, iar faptul că acesta era, asemenea lui, oaspetele părintelui, servea drept motiv pentru a crea punți neașteptate de încredere.

— Numele dumneavoastră, răspunse el politicos, nu cred că-mi e necunoscut. Dar, cu siguranță, în aceste clipe, nu aș ști de unde să vă iau. Serviți o cafea, alături de noi?

Bărbatul ridică din umeri.

— De ce nu? La urma-urmei, am în față un drum lung și puțin ajutor dat organismului nu este de refuzat.

Se așeză pe scaunul din fața lui și își încrucișă mâinile pe masă. Lumina lămpii punea o lucoare aurie pe fața cu trăsături fine. Milovan remarcă unghiile îngrijite și pielițele tăiate din jurul lor. Un boier, își spuse și atunci își aminti. Numele lui Jan Michail îl întâlnise ieri, în ziarul „Gazeta", unde era înfierat, în legătură cu achiziționarea unor pământuri.

— Conașul Jan, spuse preotul, apropiindu-se cu ibricul de masă, sprijină bisericile de la sate cu danii. Unele dintre ele își cumpără pământuri, altele aduc meșteri zidari și își refac zidurile. Noi, cei de lângă Balta Scheailor, vrem să ajutăm familiile de oamenii nevoiași, dar cu copii deștepți, să-i trimită la studii în capitală. Așa că boierul ne sprijină să împlinim niște burse, dar insistă să nu se afle de unde vine dania.

Turnă în ceștile cu desene chinezești, apoi se așeză pe scaun, de partea cealaltă a mesei, și împinse vasul cu zahăr la mijloc. Mirosul de cafea era amețitor și Milovan închise ochii pentru a-l aspira în liniște. Doamne, băuse la cafele adevărate, în ultimele ore, cât să-i ajungă până la sfârșitul războiului.

— Sper că vizita mea inopinantă nu vă face probleme, se adresă el celor doi.

— Oricum, te așteptam, domnule comisar, ridică din umeri preotul. Ai spus că vii la vreme de seară, așa că... îmi pare rău doar că băiatul nu a mai reușit să ajungă.

— Ștefan? întrebă, gâtuit de emoție.

— Ei, bine, un soldat a venit după prânz, la biserică, și m-a anunțat că va pleca direct spre insula aceea turcească, de dinainte de Orșova, cu un dirijabil rusesc.

Ștefan era, deci, pe Ada-Kaleh, așa cum spusese Prokoffief. Se părea că în custodia germanilor.

— Și eu ar trebui să ajung cât mai repede pe acea insulă, spuse încet, privind în ceașca de cafea. Din păcate nu am nici cea mai mică idee cum aș putea să o fac.

— Există o cursă germană, „Krieger", care trece prin Bechet de două ori pe săptămână, către Viena. Are oprire la Ada-Kaleh, la Orșova și apoi la Baziaș și la Smederevska Ada, în zona sârbească. Din păcate, sosește abia mâine spre prânz.

Jan Michail luă ceașca în palme și se uită fix la el.

— Merg la Orșova, domnule comisar. Și plec peste un sfert de oră. O șalupă mă așteaptă la Schelă și nu văd niciun inconvenient în a vă lăsa pe insulă, dacă veți hotărî că prezența mea vă este agreabilă.

Nu există întâmplare, afirmase Prokoffief. Se uită la ceasul de la încheietura mâinii: mai era o jumătate de oră, până să expire timpul acordat de rus și nici nu ar fi fost

nevoit să-l omoare, ca să scape de el, așa cum păruse că sugera Rommel, pe acea invitație.

— Cunoștințele mele geografice asupra zonei acesteia sunt mai mult decât firave, zâmbi el. Mi-ar făcea mare plăcere să pot călători prin interiorul ei, în compania cuiva care o cunoaște atât de bine.

Băură cafeaua și pălăvrăgiră puțin, cu privire la politica fiscală a guvernului Mavrocordat. Jan Michail era un bărbat educat la Paris, precum majoritatea boierilor de viță veche, descendenți ai pașoptismului care modernizase România, în urmă cu aproape un secol. Părerile sale erau simple și clare, întocmai cum vor fi fost, la vremea lor, și cele ale dascălului său întru economie Maurice Allais, despre care vorbea aproape cu devoțiune. Nimic din ceea ce se câștigă fără muncă nu durează; moștenirile, în general, se termină după o singură generație; luxul este viermele lumii moderne, care îi roade spiritul și îi lasă coaja goală; singura investiție adevărată este aceea în oameni; cu cât muncitorul care te servește o duce mai bine, cu atât va munci mai mult, pentru ca să poată câștiga mai mult, la rândul său; prietenii nu te ajută să faci afaceri, ci numai să cheltui bani; orice societate are o limită de capital: odată depășită sau urmează o trecere pașnică spre un alt tip de societate sau, dimpotrivă, urmează o revoluție.

— Poate vă întrebați care este accepțiunea pe care o dau eu cuvântului „muncă". Părintele Irimia, cu care mă văd de câțiva ani, a ajuns să mă cunoască destul de bine,

dar cred că nici domnia-sa nu știe răspunsul la această întrebare.

Jan Michail făcu o pauză și își șterse mustața neagră cu o batistă, cu monogram auriu.

— Eu numesc muncă orice fel de activitate, care solicită energie pentru realizarea ei. Fie că dai cu sapa, fie că scrii cu tocul, fie că pictezi cu pensula, toate acestea reprezintă elemente ale unei anumite categorii de muncă. În fața lui Dumnezeu, trebuie că toate sunt la fel.

— Și pentru cheltuitul banilor e necesar un anumit consum de energie, spuse Milovan, sorbind din ceașca mare.

Cafeaua era tare și amară. Se strâmbă și o așeză pe farfurioară.

— Îmi pare rău, dar zahărul nu are niciun efect asupra ei. Preotul dădu din cap. Poate nițel lapte...

— Să nu stricăm gustul, zise moșierul și puse palma deasupra ceștii. Aveți dreptate, domnule comisar, și cheltuitul reprezintă o muncă. De aceea, eu nu o recomand decât specialiștilor. Și ce specialist mai bun are omenirea decât femeia? Să lăsăm, deci, această plăcută și onorabilă activitate în seama ei, iar noi, ceilalți, să ne vedem de ale noastre. Cu ce treburi pe Ada-Kaleh, dacă-mi este permis să întreb?

— Urmăresc un fir... ăă... într-o anchetă.

— Avantajul muncii la stat, zâmbi celălalt. Eu, nefiind sub contract, nu pot decât să mă plictisesc, în cea mai

mare parte a timpului. Și, ca să mă feresc de asta, îmi creez front de lucru: vin la Bechet, să îl ajut pe părinte, în legătură cu bursele sociale, navighez la Orșova, ca să cumpăr o statuetă antică, de la un telal, de pe strada Herculaneum, apoi iau automobilul și plec spre Caransebeș, unde mă așteaptă cineva, să-mi vândă un gater. Între timp, te am pe dumneata, ca oaspete pe șalupă, și o să petrec o noapte excelentă, ascultând povestiri polițiste, iar doamna Magda o să ne cânte la chitară „Amor gitano". Nici nu cred că mi-aș putea dori mai mult, pentru un final de săptămână searbăd, în Câmpia Română.

— Să înțeleg că vă acompaniază doamna dumneavoastră, domnule Michail.

Moșierul râse și își trecu degetele peste mustață. Preotul vru să intervină, dar el clătină din cap.

— Să spunem că Magda este... numai o bună prietenă, domnule comisar. Din când în când, pentru că ne vedem extrem de rar, îi fac câte un serviciu mărunt. De data asta, și-a dorit o plimbare pe Dunăre. Și tare îmi vine să cred că, atunci când va auzi că vrei să cobori pe insulă, o să te însoțească mai degrabă pe dumneata, decât pe mine. Dintotdeauna, spațiile exotice au exercitat o atracție extrem de puternică asupra persoanei ei.

— Mă voi bucura să fac cunoștință cu doamna Magda. Milovan se uită la ceas, pe furiș. Nu vreau să fiu nepoliticos, domnule Michail, dar cred că ar fi bine să ne grăbim, altminteri s-ar putea să intervină probleme care nu-mi vor mai permite să vă însoțesc.

— Colonelul sovietic... spuse încet preotul, privindu-l țintă pe moșier. V-am povestit câte ceva, coane Jan. Întâmplător, domnul Michail nu este un iubitor al Sovietelor. Așa că mi-am permis să-l pun la curent cu ultimele întâmplări care au avut loc în această casă.

Milovan dădu din cap, mai luă o gură de cafea, apoi se ridică. Moșierul îi urmă exemplul, iar părintele se grăbi să le deschidă ușa.

— Ies înainte, ca să pregătesc trăsura. Jan Michail se înclină în fața părintelui. Ca întotdeauna, mi-a făcut plăcere să colaborez cu domnia-ta, părinte Irimia. Sper să ne revedem, până la Crăciun, și să aducem puțină bucurie unor oameni sărmani, de Sfintele Sărbători. Până atunci, fii drăguț și anunț-o pe doamna că ne pregătim de călătorie. Domnule comisar...

Îl pofti, cu un gest, să-l urmeze, în vreme ce părintele ieșea pe hol, cu o lumânare aprinsă în mână. Se grăbi să le deschidă ușa de la intrare, aruncă o privire cercetătoare, în întuneric, apoi își continuă drumul spre capătul coridorului. Moșierul ieși în cerdac, făcând să scârțâie scândurile. Comisarul îl urmă, străduindu-se să nu facă zgomot.

Coborâră treptele și o luară spre fundul curții, unde se ridica un coșar din nuiele și câteva coteţe pentru păsări. O trăsurică pe două roți, cu un coviltir ușor, aștepta într-o parte. Calul stătea nemișcat, cu urechile ciulite. Fornăi ușor, atunci când stăpânul îl bătu pe crupă și se aplecă să-i dezlege piciorul priponit.

— Obișnuiesc să-mi mân singur calul, spuse, în timp ce arunca frâul peste crupa animalului. Uneori, când am plăcere, merg și la curse, la București. Cele mai multe treburi mărunte am căpătat obișnuința să mi le fac singur. De asta dădeam acea definiție mai... deosebită cuvântului muncă. Nu mă dau în lături să o fac, atunci când mi se oferă ocazia.

Ușa casei scârțâi din nou și vocea părintelui se auzi, nedeslușit, adresându-i-se cuiva nevăzut. Moșierul luă calul de dârlogi și o porni în direcția ei. Milovan îl urmă îndeaproape, admirând linia suplă a cabrioletei și roțile mari, din spate, îmbrăcate în cauciuc. Când ajunseră în dreptul scării de lemn, se opri, iar moșierul făcu un pas în față și întinse mâna. O femeie, îmbrăcată într-un taior strâns pe talie, cu o pălărie cu pene și o umbrelă de soare, strânsă, în mâna dreaptă, păși spre el. Când ajunse în fața lor, aruncă o privire curioasă spre comisar. Părintele coborî și el, grăbit, ținând în mână un urcior mare, cu gâtul astupat cu un dop de lemn.

— Din partea bisericii, coane Jan, spuse el, întinzându-l către cabrioletă. Știu că vă place vinul de buturugă, așa că m-am străduit să vă găsesc unul făcut în urmă cu șapte ani.

— Toate mulțumirile mele, părinte, spuse moșierul, apucând urciorul de toartă și punându-l în lada din spate a trăsuricii. Doamna mea, dați-mi voie să vi-l prezint pe comisarul Alexandru Milovan, omul de încredere al dom-

nului Moruzov, pe care am toată certitudinea că îl cunoașteți.

Femeia își ridică pentru o clipă capul și lumina lumânării din mâna preotului îi lumină chipul, cu o strălucire palidă.

Dumnezeule! se înfioră Milovan, simțind cum i se ridică părul pe dosul palmelor. Doamna Magda era Elena Lupescu, în persoană, și arăta exact așa cum o înfățișau gazetele în urmă cu aproape zece ani, pe vremea când *Neamțul trăznit* abia se căsătorise cu principesa Elena a Greciei și o invita la vals, spre oripilarea tuturor cunoscuților și, mai ales, a Reginei-Mamă. Exact așa, își spuse înfiorat. Ca și când timpul ar fi uitat să-și treacă evantaiul și peste fața ei. Nu văzu nici măcar un rid sub ochi, nici măcar o cută pe frunte.

— Doamnă, spuse și simți cum glasul îi tremură, precum lumina lumânării.

— Domnule comisar... Elena Lupescu coborî și ultima treaptă, apoi îi întinse mâna. Mi s-a vorbit de dumneata. Numai referințe pozitive.

— Mă bucur, rosti, gâtuit, apoi îi sărută mâna și se îndepărtă un pas.

Femeia își puse mănușile din ață și se uită din nou la moșier. Acesta îi dădu brațul și o ajută să se urce, apoi îi făcu semn lui Milovan să ia loc alături, iar el se sui pe capră.

— Părinte Irimia, spuse el și se aplecă peste hățuri, se spune în popor că timpul este cel mai răbdător lucru pe

care l-a făcut Dumnezeu. Eu aș completa: nu timpul, ci viața noastră, timpul asumat biologic, este cea care are foarte multă răbdare cu noi. Dacă nu ar fi așa, ar trebui să murim de mai multe ori, în fiecare zi. Mă bucur că în viața aceasta am avut bucuria să te cunosc și să discut cu dumneata despre toate cele. Dacă Dumnezeu a făcut ca în lumea aceasta să ne întâlnim și să ne bucurăm unul de prezența celuilalt, fie ca tot El să facă același lucru și pentru toate celelalte lumi, care se învârt prin Univers, nepăsătoare și necunoscute.

— Coane Jan, deși nu înțeleg prea bine ce spui, îmi doresc să fie așa cum gândești. La bună revedere și Cel de Sus să vă aibă în pază!

Jan Michail ridică biciușca și salută cu ea.

— Și, părinte, mâine, când vine omul meu, Săndulescu, îl trimiți la Schelă, să recupereze trăsura și s-o ducă la Craiova. Cu bine!

Pocni din șuvițele de piele împletită și calul se puse în mișcare. Ieșiră prin poarta larg deschisă și o luară la trap, direct peste câmp.

În jur, greierii cântau aproape fără întrerupere și țipătul sumbru al unei bufnițe se suprapunea uneori, pentru câteva clipe, făcându-l să tresară. Lui Alexandru Milovan nu-i plăceau nici bufnițele, nici, ciufii, nici ciuvicile și nici liliecii. Deși rațiunea îi spunea altceva, mintea aceea a copilăriei le asocia pe toate cu tăcerea plină de spaime a nopții și le izola într-un colț anume al minții, îngropându-le sub amintiri vechi și puternice.

La mai puțin de un metru de el, Elena Magda Lupescu, cea mai dorită, dar și cea mai disprețuită femeie din Regat, părea că se uită departe în noapte, către trupul invizibil al fluviului. Dar comisarul știa că îl privește, de fapt, pe el și că încearcă să găsească o cale convenabilă, ca să-l abordeze și să-l stoarcă de informații. Dintr-un anumit punct de vedere, o înțelegea: fusese plecată atâția ani, dintre granițele Regatului, urmând destinul unui om pentru care sacrificase totul – prieteni, familie, poziție socială. Dar și Regele făcuse același sacrificiu, își dădu seama imediat, în timp ce se ținea cu ambele mâini de portieră: abdicase de la tron, renunțase la averea Coroanei, la cunoștințe, la familia regală, la fiul să Mihai, la Regina-Mamă însăși.

Moșierul ținea hățurile ferm, în mâna îmbrăcată în mănușa de piele specială, și îi povestea femeii despre o rudă a sa, Gelu Viorel Papastopulos, plecat la Viena de aproape treizeci de ani, și care reușise să toace la cărți și la pariuri o avere demnă de un faraon.

— Îți închipui, dragă Magda, vărul meu de-al doilea avea pământuri cât să faci un stat mai mărunt din ele, ceva așa cam ca Muntenegru, cuprinse toate în Ținutul Dunării de Jos, de la Cahul și până la Ismail, aproape șapte mii de fălcii, patruzeci și șapte de sate, cu peste unsprezece mii de țărani. Între râurile Cahul și Ialpug, avea atâta pădure, încât de ar fi tăiat în fiecare an câte 50 de hectare și tot n-ar fi răzbit-o într-o viață de om. Pe colinele Tighe-

ciului, se întindeau 20.000 de stânjeni de vie și moștenise vestita cramă de la Taraclia, în care se înghesuiau, după cum spuneau gurile rele, peste două mii de butoaie de vin vechi. Când a închis ochii, nepotul meu Corentin devenise mai sărac decât bietul Iov și a fost obligat să fugă în Chile, pentru ca să nu ajungă la închisoare, deoarece afurisitul de Gelu îi pusese gaj chiar și renta minusculă, lăsată de biata maică-sa, înainte de divorț.

Milovan asculta numai cu o ureche, trăgând cu coada ochiului la ținutul care rămânea, treptat, în urmă. Nu se auzea uruitul niciunui motor de mașină, dar asta nu însemna mare lucru, dacă nebunul de Prokoffief aflase cum îi trăsese clapa, ar fi fost în stare să are tot malul Dunării cu GAZ-ul acela puternic, numai ca să-l prindă. Dar noaptea se întindea înaintea lor, asemenea tuturor nopților de pe pământ, plină de țipetele ascuțite ale corcodeilor, de uhuitul buhelor și de zumzetul nesfârșit al cicladelor. Doar undeva, în față, răsuna stins, când și când, clopotul cel mare, vestind încheierea și schimbarea carturilor la turnul de veghe. Sus, în tăriile nopții, o stea se desprinse din caierul Pleiadelor și căzu spre partea bulgară, întinzând o coadă lungă și strălucitoare pe aproape o treime din boltă.

— Ne pândește norocul, râse Jan Michail, atingând ușor calul cu biciușca. Așa se spune dacă vezi o stea căzătoare, după Sântă Mărie. Țineți-vă bine, ne apropiem de Schelă și aici terenul are multe gropi.

Cabrioleta era bine construită, iar arcurile ei puternice se împotriveau căderilor de-o clipă, pe care le imprimau roțile, dar denivelările terenului erau atât de abrupte, încât de câteva ori femeia alunecă peste umărul său, cerându-și scuze, cu voce scăzută. Mirosea puternic a parfum Lalique, cunoștea bine marca, cu ea își dădea, în perioada studenției, prietena sa Olga, de la Litere. Marfă scumpă și rară, Lalique mergea mână în mână cu flacoanele de Baccarat, vândute aproape pe sub tejghea, în drogheriile din centrul Bucureștiului și, în special, la celebra „Venus", unde se importau mărfuri direct de la Paris. Dar „Venus" se închisese de aproape doi ani, din cauza taxelor de război, iar parfumuri mai veneau doar din Reich și din Asia, fiind atât de scumpe, încât numai protipendada își putea permite să cumpere eșantioane, din când în când. Apoi trăsurica luă o curbă strânsă și, brusc, peste buza dealului, își făcură apariția luminile portului. Moșierul strânse bine frâiele și calul își potoli trapul, continuând să înainteze la pas.

— Stai, cine e? strigă o voce îngroșată de tutun și o santinelă ieși din spatele unei tufe de soc în lumina stelelor. N-auzi, mă? Oprește calul sau trag!

Cabrioleta se opri și soldatul se apropie cu precauție, ținând pușca în mână.

— Ah, matale erai, coane Jan, te rog să mă ierți că nu te-am recunoscut în întunericul ăsta. Mergeți la port, nu?

Jan Michail își mușcă buzele, să nu râdă și mai trase o dată de frâu.

— Da, Ioane, la port. Am să scot oleacă șalupa, în noaptea asta, îi plimb pe musafiri.

— Foarte bine, foarte bine, dădu soldatul din cap, lăsând cătarea puștii la vale și mutându-și greutatea de pe un picior pe altul. Da' permis de ieșire liberă, de la Comandament, aveți?

— Care Comandament?

— Cel sovietic, uita-m-ar păcatele să mă uite, de unde din altă parte? S-a instalat la primărie și a trimis ordin să nu iasă niciun vas, fără permis. Nici măcar „Donaris", deși acesta este un vas sub pavilion austriac.

Moșierul se răsuci înspre dreapta și legă frâul de inelul de aramă, apoi scoase din buzunarul de la piept un portofel din piele. Extrase o bancnotă și i-o întinse soldatului.

— Mă, Ioane, nu cred că are ștampila Comandamentului ăluia, dar o are pe cea a Reich-ului și vreau să cred că asta are mai multă valoare. Ia-o și du-te înapoi în tufiș: nu ne-ai văzut, nu ne-ai auzit. Șalupa mea nu e trasă la Schelă, ci e ancorată, în dreapta, în apropiere de lotcile pescarilor. Dacă plecăm, fără să pornim motorul, nimeni nu o să-și mai aducă aminte, mâine, că mă aștepta în port.

Soldatul șovăi o clipă, apoi întinse mâna, luă hârtia și o vârî în buzunarul pantalonilor. Își petrecu pușca pe umăr și salută militărește, cu mâna la chipiu.

— Din partea mea, coane Jenică, n-am văzut pe nimeni, în noaptea asta, bântuind malurile Dunării. Numai vedeți ce faceți cu trăsura.

— N-avea tu grijă, Ioane, are cine să o ducă acasă. Să ai o gardă ușoară.

— Și ale matale, coane, o plimbare frumoasă.

Moșierul coborî de pe capră, luă calul de dârlogi și o porni la pas, în direcția luminilor. Elena Magda Lupescu ridică vălul de pe față și respiră vizibil ușurată. Observând privirea curioasă pe care i-o aruncase Milovan, mișcă din evantai, căutând să-și facă de lucru.

— Nu ți se pare că e din ce în ce mai cald, cu cât ne apropiem de fluviu, domnule comisar?

— Vara asta a fost teribil de călduroasă, răspunse el în doi peri și se uită în față, străduindu-se să evite discuția.

Nu-i plăcea de soția fostului rege.

Încă din studenție, pe când Carol stătea bine înfipt pe tron și se preta la tot felul de jocuri politice, auzise și citise tot felul de povești cu privire la viața ei, care numai romantică nu i se păruse. Poate că de vină era și educația clasică pe care o primise din partea unchiului Eliad, care punea familia pe primul rând al vieții personale și nu admitea nicio abatere de la norma tradițională. Își aminti, aproape cu durere de faptul că, deși nu agrease ideea ca el să se căsătorească încă de pe băncile facultății, când nu avea, practic, nicio sursă de venit din care să se întrețină, nu se opusese explicit dorinței sale, ba chiar se urcase în tren și venise în Capitală, ca să îl însoțească la altar, ca singură rudă din partea familiei. Și avea nu mai puțin de 82 de

ani. O vârstă la care alții se urcau în dric, pentru singurul drum care le mai rămăsese de făcut – cel către cimitir.

Singura femeie la care trebuie să viseze bărbatul, îi spusese bătrânul, înainte de a intra în biserică, este soția sa. Pentru că Dumnezeu a făcut câte o femeie, pentru fiecare bărbat de pe pământ. Una singură, care să-i fie nevastă, juruită după religie. Era evident că unchiul țintea prin aceste vorbe debandada morală, desfrâul intelectual și moartea spirituală pe care le adusese după el războiul, alături de dizenterie, vărsat de vânt, gripa spaniolă, pneumonie și variolă. Iar apoi, la mai mult de o lună, când o luase pe Cornelia aproape pe sus și o dusese la casa cu cerdac de la capătul străzii cu plopi argintii, dincolo de care se încolăcea trupul argintiu al Dunării, le spusese la amândoi că Regatul este condamnat și că din zvârcolirile decesului său se va naște o nouă lume, mai bună. Îl întrebase de ce vorbea asemenea unui profet din Vechiul Testament, iar el îl privise cu amărăciune și le spusese că situația nației române era extrem de asemănătoare cu aceea a Regatului lui Irod, din vremea îndepărtată a lui Iisus. Acel rege blestemat se căsătorise cu soția fratelui său și râvnise la carnea fiicei acesteia, Salomeea. Carol al II-lea de Hohenzollern era căsătorit cu principesa Elena a Greciei, cu care îl avea pe principele moștenitor Mihai, dar trecuse prin paturile a nenumărate femei din înalta societate, oprindu-se în final la ușuratica de Magda.

— Nici măcar scuza războiului și a tarelor pe care acesta le aduce cu el nu o are, dragii mei. Regatul nu s-a

război cu nimeni, încă, iar cu femeia aceea satanică s-a încurcat, cu mult timp înainte ca să semneze vreo alianță și ca trupele germane să se cantoneze în București, iar cele sovietice în plășile de pe malul Dunării.

Apoi, câțiva ani mai târziu, intrând în poliție, citise anexele dintr-un dosar secret, pe care unul dintre agenții mai vechi fusese pus să-l întocmească pentru Moruzov și în care urmărita era cunoscută cu numele de cod „Roaiba", nume care ajunsese destul de cunoscut și în cercul restrâns în care se mișca, datorită incisivilor lați, asemănători până la un punct cu aceia ai unui cal. Dar, deși umblau nenumărate zvonuri despre miniștrii și secretarii de stat pe care-i schimbase prin influența sardonică pe care o avea asupra lui Carol, nu exista nici măcar o singură probă veridică împotriva ei și poate că tocmai această șiretenie, de animal sălbatic, care o ajuta să iasă mereu deasupra, la nevoie, o făcea să fie atât de urâtă de popor, dar și de intelectualii din clasa medie, care țineau cu îndârjire la moralitatea ortodoxă a neamului.

Ajunseră în dreptul primului ponton de lemn și Jan Michail legă calul de un stâlp. Îi întinse mâna femeii, ajutând-o să coboare, apoi îi făcu semn să se apropie.

— La capătul pontonului este o barcă, spuse el, în șoaptă. Ajut-o pe doamna să urce, apoi vâslește la stânga, ca să ieși puțin în curentul principal. Acesta o să te ducă drept la șalupă. O s-o vezi după felinarul roșu de la pupa. Pe partea dinspre mal, este fixată o scară metalică. Urcați

la bord și îl treziți pe mecanic. Îl cheamă Brestan. Îi spuneți să amareze bine barca de inel și să pornească spre Zăvoi. O să mă găsească acolo, pe Brațul de Nămol.

— Nu veniți cu noi?

Moșierul îl bătu pe umăr. Răsuflarea lui mirosea vag a coniac și a tabac de prizat.

— Cel care te urmărește, domnule comisar, va veni direct pe drumul principal, care leagă Primăria de Schelă. Știe că urmează să pleci pe aici, așa că se va grăbi cât va putea. Trebuie să fie cineva care să îl facă să întârzie puțin. Drum bun!

Le întoarse spatele și plecă spre șirul scund de barăci, care păreau că răsar direct din burta întunecată a malului înalt. Milovan se uită în urma lui, mușcându-și buzele. De unde știa străinul acesta, pe care în noaptea asta îl văzuse pentru prima dată, că Prokoffief era pe urmele lui? Și, dacă știa, de ce îl ajuta? Avea o legătură pe care nu o cunoștea cu colonelul rus?

— Ai spus ceva, domnule comisar?

Probabil vorbise de unul singur, fără să-și dea seama. I se întâmpla, uneori, și se speria, atunci când își dădea seama. Ceva părea să nu mai funcționeze normal în creierul său, făcându-l să creadă că alături există o altă persoană, care îi cunoaște secretele și cu care se ceartă, ca să nu i le dezvăluie. Înghiți în sec și clătină din cap.

— I-am mulțumit domnului Michail pentru ajutor, răspunse și îi oferi brațul, ca să o ajute să coboare panta, către cheul de lemn.

Brațul femeii era moale, iar rochia i se învăluia în jurul corpului asemenea unui fum. Niciodată Elena Lupescu nu i se păruse o femeie frumoasă, dar, acum, când era atât de aproape de el și când îi percepea mai mult prezența fizică decât imaginea, înțelegea de ce apropiații lui Carol o numeau „femeia fatală". Cumva, părea stăpânită de o forță, care sorbea energia masculină din jur, lăsându-l vlăguit. Efectul unui magnet asupra piliturii de fier din jur, gândi, în timp ce urca pe traversele pontonului.

— Să ne grăbim! îi sugeră, cu o jumătate de gură, împingând-o ușor înainte, spre oglinda tremurătoare a apei.

Găsi repede barca, dar Magda nu reuși să coboare din cauza sandalelor cu toc.

— Descălțați-vă! îi spuse, imperativ, uitându-se neliniștit în urmă, spre marginea docurilor. Nu o să reușim, altfel.

— Nimeni, nici măcar Carl, nu m-a pus să mă descalț, râse ea, dându-și pălăria pe spate. Să mă dezbrac, da, dar să mă descalț...

Se simțea aidoma unui copil pus la colț de educatoare, căruia îi moare pisicul acasă, spânzurat în gard, iar el nu poate să se grăbească să-l ajute, să scape.

Ridică din umeri, deși știa că ea nu o să-l vadă.

— Dacă nu faceți cum vă spun, voi fi obligat să vă părăsesc aici și să caut o explicație convenabilă pentru a vă motiva absența, în fața domnului Michail. În mod sigur, nu mai putem întârzia.

— Nu vom întârzia. Dar nici nu mă voi descălța. Elena Lupescu râse și îi apăsă ușor brațul. Poți să mă iei în brațe, domnule comisar, te-ai gândit la soluția asta?

Nu se gândise. Și dacă aluneca, cu ea în brațe, și cădeau amândoi în fluviu?

— Nu vom cădea, îi ghici ea gândurile. Iar eu voi putea susține, în fața oricui, chiar și a lui Carl, că nimeni nu a avut privilegiul să mă descalțe.

Își ridică, exasperat, privirile spre cer. În dreapta constelației Taurus, steaua Aldebaran strălucea, asemenea unui mic far de la prova unei nave celeste. Femeile aveau, dintotdeauna, o gândire foarte ciudată, atât de altfel decât rațiunea masculină invocată de Aristotel, încât Dumnezeu însuși sfârșise prin a azvârli cuplul primordial din Paradis, după ce se confruntase cu rezultatele ei. Se uită încă o dată la apele pline de țintele strălucitoare ale stelelor și se hotărî brusc. Se aplecă, o prinse cu un braț pe sub picioare și se ridică, gâfâind ușor.

— Ei, vezi că nu a fost chiar așa de greu? îl tachină ea, apucându-l cu mâinile de după gât, și mirosul acela de Lalique, ceva între liliac și verbină, îl învălui cu putere, aproape amețindu-l. Dacă bărbații ar asculta mai des de vorba femeilor, războaiele ar înceta să mai existe, iar lumea asta ar căpăta, în sfârșit, un sens.

Un sens imposibil de înțeles pentru bărbați, se încrâncenă în sinea sa Milovan, dar nu ripostă, timpul pentru orice altceva decât pentru îmbarcare deja expirase. Se

apropie de scara de lemn și se prinse cu mâna liberă de stinghia de lemn, care marca linia scării. Treptele vechi protestară, scârțâind, împotriva greutății duble. La capătul lor, apucă funia cu care era legată ambarcațiunea și o trase cu putere spre el, în timp ce femeia se încorda ca o felină, în căușul brațelor sale.

— Sari! îi spuse, în timp ce fața îi era aproape acoperită de părul ei roșcat.

— Mi-e frică, păru că se alintă Magda Lupescu, răsuflându-i aproape în ureche.

— Dacă nu sari chiar acum, îți dau drumul în apă, o amenință el enervat și începu să își lase brațul la vale.

Femeia se încordă încă și mai puternic și sări în față, cu un țipăt slab. Barca gemu ușor și câteva valuri mărunte se smuciră scurt de sub chilă și porniră spre larg, pierzându-se în întuneric. Elena Lupescu se ridică într-un genunchi și-i aruncă o privire jucăușă. Ochii îi străluceau, asemenea acelora ai unei feline mari.

— Vino! îi șopti, dar el nu avea nevoie să audă, ca să înțeleagă.

Se încordă și făcu un salt, la rândul său. Piciorul drept prinse sub grătarul de pe fundul bărcii și aproape că-și dădu peste cap osul talusului, care făcea legătura între cuboid și tibie. În timp ce strângea din dinți, silindu-se să ignore durerea, își aminti de doctorul Hamangea, de la Morgă, și despre prima sa oră de „decupat" picioare de morți. Dar și despre primul metatarsian, pe care-l ținuse

în mână, la propriu, obligat de Hamangea, pentru a simți ceea ce el numea *răceala morții* (frigida mors). Alungă amintirea cu o fâlfâire a mâinii drepte și o obligă pe consoarta ex-regelui să se așeze pe bancheta de lemn, în timp ce el desfăcea nodul frânghiei și împingea cu vâsla în ponton.

— Ai putea să fii ceva mai elegant, se strâmbă femeia, ținându-se cu amândouă mâinile de unul dintre genunchi. Credeam că poliția română este mai civilizată.

— Și nu este? se prefăcu a nu înțelege apropo-ul.

— Ba da, ricană Magda Lupescu, frecându-și vânătaia. Te lasă să-ți faci singur vânătăile, nu se mai chinuie să ți le provoace ea.

Se strădui să nu o ia în seamă, încercând să îndepărteze barca de cheu, fără zgomot. Apoi se așeză alături de ea și apucă vâslele, ridicând palele în aer. Câțiva stropi se risipiră prin aerul nopții.

— M-ai udat! îl admonestă femeia, lovindu-l peste braț. Cum pot bărbații să fie atât de... atât de neatenți?

— Habar n-am, răspunse, enervat că îl făcuse să intre în jocul acela prostesc. Probabil pentru că e în firea lor, ca și băutul, fumatul și sforăitul. Femeile nu fac nimic din toate astea, nu? Sfatul meu, dacă vrei să-l asculți, este să te apleci cât poți mai în față, pentru ca să pot vâsli, fără să te lovesc, din aceeași... hmm, din aceeași neatenție.

Se uită la el, cu acea privire cu care o pisică fixează un șoarece, care se joacă prin iarbă, neștiutor de prezența ei, în apropiere. Apoi își aplecă brusc trunchiul și își lăsă fața pe genunchii lui.

— Așa e bine?

Nu știa dacă-l tachinează amical sau, pur și simplu, își bate joc de el. Dar nici nu mai avea timp să afle, deoarece barca se îndepărtase destul de mult de mal, luată de unul din curenții rotitori, care se stârneau din senin, în apropierea malurilor. Înfipse vâslele în apă și începu să împingă în ele, străduindu-se să ajungă cât mai în stânga, așa cum îl sfătuise moșierul. Nu era obișnuit să vâslească, cele câteva plimbări pe apa calmă a Cișmigiului, în compania vreunui coleg sau a vreunei colege, nu-l învățaseră mare lucru, la acest capitol, iar în perioada copilăriei cernavodene, unchiul Eliad nu-i dăduse voie să se apropie de fluviu, cu niciun preț. Simțea că nu înfige corect palele în undele vălurite, dar barca se mișca încet, în direcția dorită de el, și ăsta era cel mai important lucru. Elena Lupescu stătea nemișcată, cu fața lipită de genunchii lui, respirând regulat. Altădată, o asemenea plimbare, cu o femeie atrăgătoare lipită de el, în felul acesta, l-ar fi făcut să-și reconsidere poziția de bărbat văduv, pentru care viața sentimentală se încheiase definitiv. Acum, însă, cu un Prokoffief, ciudat și sălbatic, pe urmele lui, într-o lume care nu i se părea că îi mai aparține, nu făcea decât să-l enerveze și să-l sperie de moarte. Mai întâi Rommel... apoi Prokoffief... Jan Michail... și, acum, femeia aceasta... toți intrați în viața lui, fără să îi ceară voie, toți încercând să-l domine și să-l determine să facă... ce anume să facă?

Lumina roșie apăru, dintr-odată, chiar în fața lor și Milovan realiză că șalupa fusese ascunsă, până atunci, de

ceva mai înalt și mai mare decât ea, așezat nemișcat în față, și care, fără de veste, se pusese în mișcare. Trase din nou, cu putere de vâsle, barca mai înaintă câțiva metri și reuși să zărească paravanul – un copac cu o coroană uriașă, probabil o salcie bărână, smulsă de pe mal de o furtună veche și rămasă în potcoava micului port, să se răsucească, până când, îngreunată de apă, avea să se scufunde, în cele din urmă.

Vâsli, până ce simți că îi plesnesc mușchii umerilor, din cauza efortului. Barca se încadră, cuminte, într-un contracurent, și după un timp ajunse în dreptul bordului mai înalt al vasului ancorat acolo. Mai trase o dată la rame și botul bărcii se lipi de el, producând un hârșâit surd. Văzu la timonă scara metalică și o agăță cu brațul drept. În mod clar, doamna Lupescu nu avea cum să se cațere pe ea, din cauza sandalelor.

— Brestan! șuieră, străduindu-se să nu atragă atenția nimănui de pe mal. Unde ești, lua-te-ar naiba să te ia?

Dar puntea rămase nemișcată, în sclipirile îndepărtate ale stelelor. Îl mai strigă o dată, dar fie că marinarul dormea adânc, fie că era beat, nimic nu se mișcă dincolo de bordul înalt.

— Să urcăm, vorbi încet femeia, ridicând capul. Doarme și nu ne aude.

— Nu vei putea să pui piciorul pe treptele acelea foarte înguste, îi spuse, ajutând-o să se ridice.

Magda își apropie fața de ele și le studie cu atenție.

— Bărbații ăștia... râse ea, fără veselie. Sunt complet lipsiți de imaginație. Dumneata, comisare, poți să urci?

— Talpa unui pantof de bărbat e mult mai lată decât aceea a sandalei unei femei. Sigur că pot.

— Atunci, asta este. Urci, apoi te apleci, îmi dai mâna și mă ridici. Crezi că poți să faci asta?

Înjură în gând. Nu știa de ce nu îi venise în minte această soluție simplă.

— Și barca?

— O legi cu funia de scară.

Îl pufni râsul. În orice altă împrejurare decât cea de față, ar fi jurat că nu ar fi reușit să pună asemenea întrebări stupide. Parcă îi înota creierul în melasă.

— Scuze, făcu, după ce reuși să se stăpânească. Râdeam de evidența unor lucruri, la care nu mă gândisem.

Și continuă să mustăcească, în timp ce lega funia și o înnoda de mai multe ori. Apoi se prinse de traversele scării, ridicându-se mai mult în mâini, până ce ajunse la linia bordului și se săltă peste el, rostogolindu-se dincolo. Puntea era goală. Doar o găleată de tablă, legată de echea cârmei, cu un capăt de funie, și felinarul cu sticlă roșie, care stătea pe un suport de metal. Cabina se ridica întunecată, înspre pupa. Se apropie, furișat, de ea și deschise încet ușa. Era pustie, la rândul ei. Brestan nu se zărea nicăieri. Reveni pe punte, se prinse cu o mână de bord și se aplecă spre locul unde lăsase barca.

— Dă-mi mâna!

Femeia ridică ambele brațe și se agăță de palma lui. Era grea și, dintr-odată, ideea cu ridicatul nu i se mai păru atât de fezabilă. Se propti bine cu genunchii de lemnul înclinat și trase cu toată puterea de care se simțea în stare. Încet-încet, o aduse până în dreptul lui.

— Prinde-te... cu o mână... de bord, reuși să articuleze, forțându-se să nu descleșteze degetele.

Brusc, se auzi lătratul gros al unui câine mare, probabil vreunul din ciobăneștii caucazieni, cu care veniseră rușii în noul lor protectorat. Urmă un tropăit de bocanci și o voce guturală, care strigă:

— Care ești, mă, acolo? Vrei să treci granița, fi-r-ai al dracului să fii! Nu mișca, altfel te găuresc!

— Repede, Magda! gâfâi și trase cu și mai multă putere.

Femeia se propti de copastie cu mijlocul și se rostogoli pe punte. Rochia i se ridică, dezvelindu-i unul dintre picioare, până aproape de șold, dar Milovan nu avea timp să îl admire. Porni în patru labe către celălalt bord, în căutarea legăturii care ținea ambarcațiunea la ancoră.

De pe mal se auzi o înjurătură, printre lătrăturile furioase ale câinelui. O patrulă, probabil, se gândi bărbatul, reușind să descopere funia întinsă. Și avuseseră norocul să dea fix peste ei, chiar când să o șteargă. Scoase din buzunarul hainei briceagul, îl desfăcu și începu să taie legătura.

— Unde ești, mă, n-auzi? Ridică-te în picioare, cu mâinile pe cap, altfel te fac ciur, mama ta de bandit burghez!

Bandit burghez, spusese? Alexandru Milovan trase adânc aer în piept și continuă să taie cu repeziciune. Nu se simțea mai burghez decât cel de pe mal, care-l amenința cu ciuruirea. Dar funia era destul de groasă, iar briceagul lui nu era suficient de ascuțit.

— Ce faci? șopti Magda.

— Tai o funie, cu un briceag și constat că nu prea merge, mârâi el, tot în șoaptă. Ai vreo idee mai bună?

— Singura la care mă gândesc nu e aplicabilă aici, râse ușor Magda, apropiindu-se în patru labe. Îmi dai voie să stau lângă tine? Îmi e al naibii de frică.

Nu-i răspunse, continuând să frece lama de funie. Departe, pe mal, câinele își înteți lătrăturile, aproape acoperind un alt tropăit de bocanci, care se apropiau în fugă. Urmă un schimb de cuvinte, abia auzit peste pânza apei, după care o rafală de gloanțe spulberă o parte din mâna de lemn care îmbrăca partea de sus a bordajului. Femeia dădu un țipăt și se lăsă pe burtă.

— Sdat' sya nemedlenno, prestupnik! Rechnyye storozhevyye korabli pribudut cheres neskol'ko minut, strigă o altă voce, mult mai autoritară, și imediat încă o rafală trecu pe deasupra lor, pierzându-se în noapte.

Lama trecuse de jumătate funiei, dar comisarului i se părea că înainta printr-un fel de smoală întărită. Probabil că următoarea rafală avea să fie trasă la rasul apei și atunci numai norocul chior avea să-i scape de la răni grave sau chiar de la moarte. Se strădui să-i abată atenția

însoțitoarei de la pericolul imediat, știind că dacă va țipa din nou, tirul va fi cu mult mai precis.

— Ce naiba o fi spus? întrebă, în șoaptă, frecând cu și mai multă încrâncenare.

Femeia se apropie târâș de el și își lipi buzele de urechea sa dreaptă. Îi simțea respirația caldă, fremătătoare, combinată cu mirosul puternic de Lalique. Și, brusc, știu că trebuia să scape din acel pericol de moarte și să o ia cu el pe această femeie care, numai în urmă cu câteva săptămâni l-ar fi putut juca pe degete, cu aceeași ușurință cu care un cartofor scotea din mânecă un atu, cu care urma să câștige partida.

— Ne cere să ne predăm, dacă nu ne vor lua ca din oală navele pazei fluviale.

Răsuci capul, pentru o clipă, dar degetele continuară să execute mișcarea de frecare.

— Știi limba rusă? gâfâi, străduindu-se să acopere lătrăturile furioase ale câinilor de pe mal.

— Tatăl meu, Nicolas Grünberg, are rădăcini slave. Am învățat puțină rusă, în familie, dar nu pot să mă laud că o și vorbesc.

În sfârșit, funia cedă și vasul se smuci scurt, luat de curent. Milovan se lăsă pe burtă, cu capul la o palmă de cel al Magdăi. Părul roșcat al acesteia îi atingea nările și mirosul de parfum era deosebit de puternic.

— Ceea ce trebuia făcut, s-a făcut. Ne mai trebuie puțin noroc, șopti și zâmbi.

— Norocul a fost dintotdeauna de partea celor puternici. Magda întinse mâna și îi puse un deget pe buze. Nu, nu trebuie să spui nimic, domnule comisar. Ai fost puternic, ai rezolvat o situație, care părea fără ieșire. Acum, nu ne mai rămâne decât să așteptăm.

Și așteptară, cu trupurile întinse, ciudat, într-un unghi de aproape 70 de grade unul față de celălalt. Nava se mișca din ce în ce mai repede, luată de curent, în vreme ce vocile de pe mal se încontrau între ele, ininteligibil. Câinii continuară să latre o vreme, apoi tăcură. În cele din urmă, vocile se îndepărtară atât de mult, încât deveniră un murmur confuz. Bărbatul se ridică pe coate și privi cu grijă pe deasupra copastiei, către mal.

— Cred că am scăpat cu bine, spuse, lăsându-se la loc. Bănuiesc că se ceartă unul cu altul, acuzându-se că n-au fost suficient de atenți. Din păcate, situația noastră nu este una dintre cele mai bune: tocmai am lăsat o navă să plutească pe fluviu, fără să știm cum să o manevrăm.

Magda Lupescu se târî mai aproape de el, aproape învăluindu-l în cosițele ei roșcate. Dacă ar fi fost să-l întrebe pe el, și-ar fi dorit să se fi aflat cât mai departe de acel loc. Cât mai departe de acea necunoscută, a cărei atracție o simțea, învăluindu-l ca o plasă invizibilă, din raze de lună. Devin romantic, aproape că gemu, străduindu-se să alunge imaginea blestemată. Iar romanticii mor primii, într-o confruntare, deoarece mai întâi își imaginează și apoi reacționează.

— Să ne gândim puțin, spuse Magda și își aduse capul încă și mai aproape de al său. Jan a cumpărat șalupa asta la o licitație, lângă Paris, chiar înainte ca germanii să intre cu Panzerele lor în capitala Franței. A avut noroc: fusese confiscată de o bancă, unde proprietarul avea datorii, iar cei de acolo se grăbeau să scape de toate angaralele, mai înainte ca să treacă sub un alt regim. Este un „Albatros", o navă mică, cu fundul plat, special construită pentru navigarea pe ape puțin adânci. Motorul, în patru timpi, este însă fabricat de firma Messersmichdt și este genul celor care nu se repară niciodată. Dar și care pun cele mai puține probleme hoților: practic, putem să-l pornim numai decuplând și apoi recuplând bateria și împingând manual primul piston. Ca la noile avioane cu care se laudă nemții și pe care le startezi învârtind elicea cu mâna.

— Știi cam multe lucruri despre șalupa asta, replică, bănuitor, Alexandru Milovan.

— Normal, am fost acolo când a fost cumpărată, Carl și cu mine ne aflam la Paris, în luna de miere; și apoi am făcut mai multe călătorii cu ea, în ultimii ani. Pur și simplu l-am spionat pe Jan cum făcea, ca să o pornească. Nici n-a fost prea greu, de vreme ce mă punea să mișc de piston, în timp ce el ținea bine de firele alternatorului.

— Și de ce, mă rog, trebuie să țină cineva de firele alternatorului? Nu există acolo ceva care să semene cu un șurub și o piuliță?

Femeia răsuflă adânc. Chiar și respirația ei avea miros mentolat. Folosește apă de gură, îi trecu lui prin minte, dar nu avu vreme să adâncească ideea.

— Cred că au și asta, însă nava nu mai la prima tinerețe. Jan zicea că s-a mișcat șasiul motorului și că mai multe piese sunt destul de instabile.

— Am priceput. Să facem atunci ceea ce trebuie și să pornim motorul, până nu ajungem la Sulina. Unde e bateria aia?

— Trebuie să coborâm amândoi sub punte. E foarte puțin loc de mișcare acolo, dar o să ne descurcăm. Trapa e la intrarea în cabină.

Porni într-acolo, mergând în patru labe. Simțea cum nava trăgea puternic spre dreapta și îi era teamă ca nu cumva să se îndrepte spre mal și să intre într-un lăstăriș, din care să nu se mai poată desprinde nici cu motorul pornit. Ajunse în dreptul cabinei, se opri și aruncă o privire în urmă. Zări silueta neagră a femeii, foarte aproape în spatele său. Își aminti că văzuse, mai demult, la cinematograful „Steaua", lângă Regie, un film american, cu Rudolf Valentino și Carole Lombard, într-un film, cu un vas naufragiat pe fluviul Mississippi, iar relația dintre cele două personaje era straniu de asemănătoare cu aceea în care se găseau ei, în acel moment.

Reuși să ridice trapa, la a doua sforțare, și coborî pe scara metalică, în întunericul de dedesubt.

— În dreapta, e un comutator. Becul e legat direct la baterie.

Pipăi și dădu cu dosul palmei de el, zgâriindu-se. Îl prinse între degete și răsuci.

Brusc, încăperea fu inundată de o lumină galbenă, puternică. Se găsea într-o sală lungă și îngustă, umplută trei sferturi cu motorul aproape strălucitor. Un fel de mastodont din erele preistorice, îi veni în minte, apoi alungă gândul, cu o flutrare a mâinii. Avea alte treburi de făcut, decât să își imagineze paralelisme între prezent și trecut. Femeia tocmai cobora scara și o prinse de mijloc, obligând-o să sară.

— Scuze, spuse, dar mi-era teamă că o să te împiedici. Și un picior scrântit sau chiar numai și un deget nu ne e de niciun folos, în aceste momente. Unde este bateria?

Îi arătă cu un deget către prova, iar ea porni în direcție inversă. Se strecura cu multă îndemânare, trebui să recunoască, semn că făcuse asta și înainte, de mai multe ori. El se lovi de câteva conducte, dar reuși să nu-și spargă capul și ajunse în dreptul lăcașului bateriei mai repede decât s-ar fi așteptat. Găsi firele atârnând de tavan, le luă în palme și strigă că e pregătit.

— Și eu, răspunse Magda. Cuplează întâi stânga și apoi dreapta. Înainte de a atinge cu dreapta, strigă.

Legă firul gros de borna stângă, apropie firul liber de cea dreaptă și strigă. Auzi icnetul femeii, în timp ce așeza firul în jurul bornei și-l răsucea, ca să stea fix. Motorul

păru că se trezește din amorțeală, tuși, apoi scuipă o boare de fum negru și muri.

— Scoate amândouă bornele și leagă-le, din nou, după cum ți-am spus deja.

Făcu așa cum îi ceruse. Motorul tuși iar, dar fumul negru nu mai apăru. Magda icni din nou și pistoanele se puseră, în sfârșit, în mișcare, cu un sunet regulat.

— Repede, pe punte, acum, până ce nu ajungem să intrăm în mal!

Femeia se mișcase, din nou, prima și începuse deja să urce scara, atunci când el reuși să ajungă sub chepengul deschis. Așteptă să ajungă sus, apoi o urmă cât putu de repede. Aerul era cald și nefiresc de uscat, ținând cont că erau înconjurați de atâta apă. Bolta scânteia spre apus, o pulbere de diamante, suflată de vânt înspre tării. Răsăritul se tulburase de lumina aurie a răsăritului de lună și Alexandru Milovan se întrebă cum va arăta lumea de sub ea, peste zece ani, când germanii, sovieticii și japonezii o vor fi terminat de cucerit și de înregimentat în structurile lor militare. Clătină din cap, refuzând să iscodească după un răspuns. Îi era de ajuns că, pur și simplu, trăia în această clipă prezentă, în care cele două superputeri de-abia ajunseseră pe suprafața satelitului natural al Therrei, fără să apuce să-și materializeze acolo niciunul din visele de mărire și de glorie pentru o mie de ani.

Când se ridică în picioare, Magda Lupescu deja intrase în cabină și răsucea cu putere de roata cârmei. Botul va-

sului se îndrepta încet spre apus, părând că vrea să urce spre Calea Robilor.

— Ar fi bine să nu stai degeaba, comisare. Tocmai am pierdut ancora, așa că va fi nevoie de o funie pentru amarare la țărm. Scotocește oriunde ai acces și găsește un colac de frânghie.

Se uită la ea, câteva clipe, cum stătea aplecată ușor în față, cu ochii pe spinarea vălurită a bătrânului fluviu. O amazoană a acestor locuri mitice, își spuse și înțelese de ce se simțea atras de ea, de ce o respingea cu atâta brutalitate, în cea mai mare parte a timpului: sălbăticia naturii parcă i se impregnase în piele, în respirație, în felul cum se mișca.

O lăsă să piloteze vasul și se îndreptă, cu pași de om nedeprins cu o punte ce se mișca sub picioarele sale, către cei doi baloți, legați unul de celălalt, la prova. Sub husa groasă, zări un capăt alb. Trase de el și scoase o funie groasă, pe care o înfășură pe braț, apoi reveni în cadrul ușii deschise.

— Am găsit, o anunță. Și acum?

Îi făcu un semn cu mâna, fără să se întoarcă.

— Mergem să-l recuperăm pe Jan, de la Brațul de Nămol. Ajungem îndată. Să fii pregătit, să-i arunci frânghia. Dar, mai întâi, leagă-i un capăt de ciocul de la pupa.

Știa o mulțime de termeni marinărești, știa să pornească un motor diesel, împingând un piston, să răsucească o timonă, să aibă la dispoziție o funie, cu care să lege nava de un punct fix. Cunoștea bine bucata de fluviu,

care avea în centru Bechetul, fiind în stare să se orienteze chiar și în timpul nopții. Încă un mister, hotărî, pe care nu avea nici timp și nici rost să se chinuie să-l descifreze, în acel moment.

Ajunse în botul șalupei, se propti bine pe picioare și legă funia cu două noduri. În jurul lui, aerul vâjâia, acoperit din când în când de plesnetul valurilor peste carenă. Stătea sprijinit cu amândouă mâinile pe marginea de lemn și se străduia, fără succes, să vadă ceva în partea dreaptă, acolo unde ar fi trebuit să se întindă malul românesc. Tot ce reușea să zărească erau sclipirile stelelor, în oglinda mereu îmbucătățită a apei. Într-un final, motorul își încetini turația și botul se înclină puțin în direcția malului.

— Brațul de Nămol! strigă femeia. Fii pregătit!

Se înțepeni mai bine pe călcâie. Nava încetini și mai mult, iar vâjâitul aerului se transformă într-un fâșâit slab. Malul apăru brusc din pânza groasă a nopții, ridicând spre cer colții ascuțiți ai plopilor. Trunchiurile negre păreau că înaintează, solitar, spre mijlocul fluviului. Acela trebuia să fie Brațul de Nămol, realiză, forțându-și ochii, în direcția lor. O limbă de uscat, acoperită de un zăvoi, scufundată sub ape, în cea mai mare parte a timpului. Jan Michail stătea în picioare, pe un trunchi răsturnat, și îi aștepta, în liniște. Șalupa mai înaintă un timp, apoi curentul deveni mai puternic decât inerția care o împingea în față și începu să o fure spre larg.

— Acum! strigă femeia. Aruncă-i funia!

Cumpăni de câteva ori brațul drept, își luă avânt și aruncă funia, cu toată puterea. Aceasta se întinse, asemenea unui șarpe alb, rămase o clipă suspendată în aer, apoi căzu în apă. Milovan înjură încet și se apucă să o tragă la bord. O înfășură pe cot, o desfăcu, cumpăni colacul ud și greu, își luă avânt, încă o dată, și azvârli, în așa fel, încât colacul să facă o boltă pe deasupra, în drumul său spre mal.

— E-n regulă, se auzi vocea moșierului, am prins-o. Încep să o trag spre mine.

Legile fizicii spuneau că, pe apă, frecarea era infinit mai mică decât pe uscat. Își amintea cu plăcere de orele de laborator, pe care le făcuseră la școală cu Vancea, și de experimentele de tot felul, care uneori dăduseră rateuri extraordinare, dar care le produseseră tot atâta plăcere, ca și experimentele reușite. Frecarea era atât de mică pe apă, încât forța fizică produsă de un bărbat de aproape 90 de kilograme era capabilă să tragă spre ea un obiect a cărui greutate o depășea de cel puțin zece ori. În cele din urmă, prova se frecă de coaja unui plop și înțepeni între două trunchiuri. Bărbatul din întuneric aprinse o torță și flacăra mișcătoare scânteie pe ape mai puternic decât orice lumină siderală. Jan Michail se apropie de navă, se cățără pe scară și urcă la bord.

— Trage funia, îi spuse, în timp ce își scotea pantofii și îi punea la uscat, cu gura în jos, pe punte. Am înfășurat-o, nu am legat-o.

Smuci de mai multe ori și aceasta se desprinse, scufundându-se în apă. O trase peste copastie, udând totul în jur, apoi o strânse colac și o așeză alături de pantofi. Bărbatul desculț se apropie de el, scoase porttțigaretul de aur și îl întinse spre el.

— Nu simți nevoia să tragi un fum?

— Jan, e în regulă? Putem să plecăm?

— Dă-i drumul, draga mea, până nu vin sovieticii cu corvetele lor.

Întinse mâna și luă o țigară. Sub picioarele lor, puntea vibră și motorul se puse din nou în mișcare, la turație maximă. „Albatros"-ul se desprinse din stratul de nămol, trepidă puternic, apoi făcu o voltă largă și se îndreptă spre mijlocul fluviului. Duse țigara la gură și moșierul întinse spre el mâna cu bricheta grea, de metal. Flacăra țâșni, albastră, și vârful țigării deveni incandescent. Trase un fum și se simți, dintr-odată, mai ușor decât o pasăre în zbor.

— Bună marfă, o lăudă, ținându-se bine cu mâna de copastie, ca să nu cadă. Curentul de aer șuiera atât de puternic, încât i se păru că celălalt nu-l auzise. Am spus că e marfă adevărată, repetă, împungând noaptea cu vârful strălucitor.

— Tutun brazilian, replică celălalt, aprinzându-și țigara, la rândul său. Există o filieră întreagă, care ocolește embragoul japonez și reușește să aducă două-trei vapoare pe an, la Constanța. O mie de țigări costă cam cât

un automobil, dar ce valoare mai are un automobil, căruia nu ești în stare să-i procuri carburantul, din cauza legii marțiale?

Alexandru Milovan își aminti că, deși nimeni nu vorbea despre ea, în Regat, de facto, legea marțială nu fusese abrogată, cu toate că acela care o instituise, în urmă cu aproape șapte ani, nu mai conducea țara și se afla în exil. Când preluase preșidenția Regenței, principele Nicolae socotise că era mai bine să aibă la îndemână acest mijloc de presiune, decât să apeleze la foarte lenta și nesigura justiție. Și se descurcase providențial, trebuia să o recunoască, cu Garda de Fier, pe care o împinsese, cu multă abilitate, să-i încalce prevederile. „Arhanghelul" Corneliu Zelea Codreanu fusese săltat de pe stradă, chiar din mijlocul susținătorilor gardiști, și trimis după gratii, unde avea să-și găsească sfârșitul, printr-un foarte contestat „act de sinucidere", cauzat de o depresie puternică. Dar Regatul, cu problemele sale, părea tot atât de departe de ei, în acele momente, ca și luna de pe cer.

Involuntar, își ridică privirile și se uită câteva clipe în direcția ei. Așa cum stătea proptită, pe cerul răsăritului, chiar deasupra trupului sinuos al fluviului, în care se oglindea, galbenă ca ceara, părea o poveste mult prea îndepărtată, ca să fie adevărată. Un fel de vis, al copilăriei pierdute pentru totdeauna, în care prințesa palidă alesese căile nopții pentru a se ascunde de dorințele incestuoase ale fratelui soare. O poveste mult prea veche, așa cum i se părea, în acel moment, și discuția dintre Rommel și

Molotov, în care cei doi vorbeau despre călătorii în spațiu și despre împărțirea sistemului solar între puterile Reichului și ale Sovietelor.

— Te uiți la ea și ți se pare la fel de îndepărtată și de intangibilă, precum poveștile din copilărie, păru să îi ghicească gândurile moșierul, studiindu-i fața cu atenție. Luna, domnule comisar Milovan, nu este doar o lumină fixată pe cerul nopții, de un zeu păgân, așa cum trebuie că le apare multora dintre concetățeni. Este doar un alt pământ, care trebuie cucerit, anexat și exploatat de către specia umană. La fel ca America, de odinioară.

Milovan trase cu sete din țigară, neștiind ce să spună. Se săturase de secretele în care intra fără voia lui și din care nu mai știa cum să facă să iasă. Undeva, departe, nu mai știa exact unde, îl aștepta înspăimântat fiul său, iar el nu avea voie să-și facă alte obligații, în afară de aceea de a-l salva și de a-l duce la adăpost.

Jan Michail împunse cu vârful incandescent al țigării, în direcția discului ușor turtit al astrului nopții.

— Ți-ar plăcea să ajungi acolo? Să te materializezi, să spunem, lângă unul dintre craterele din Mare Cognitum, poate chiar lângă Fra Mauro? Și să constați că germanii nu au niciun motiv să-i invidieze pe ruși, pentru că aceștia se străduiesc de zor să toarne fundația unei stații selenare semiîngropate. Ei au descoperit deja intrarea în sistemul de grote al craterului, care are o lungime de aproape o mie de kilometri, probabil cel mai lung din sis-

temul solar, la această dată cronologică a existenței sale, și pe care s-au apucat, cu rigoarea și tenacitatea care-i caracterizează, să-l ranforseze pentru a-l izola complet de exterior și a-i crea un microclimat și o atmosferă, unde să poți supraviețui, ca pe Therra.

Își sprijini spatele de copastie, cu coatele pe mâna de lemn, care ocolea bordul. Milovan mai trase o dată din țigară, o stinse de călcâi și o puse în buzunarul de la piept, alături de cealaltă, oferită de general.

— Constat, domule Michail, că deții foarte multe cunoștințe despre geografia selenară. Te preocupă astronomia?

Celălalt râse și aruncă țigara spre apă. Urmări o clipă arcul de scântei minuscule, stârnit prin aer, apoi reveni spre cabina de comandă și strigă:

— Mai repede, Magda, altfel nu ajungem la timp!

— La timp, pentru ce? se arătă curios Milovan.

Motorul își înteți duduitul și pala neagră de fum, care se întindea în spatele lor, păru să-și dubleze volumul. Undeva, departe, în dreapta, se iviră mai multe luminițe, care se stinseră, pe măsură ce fluviul arcuia larg spre apus. Un stol nevăzut de rațe trecu pe deasupra, măcăind atât de puternic, încât bărbatul avu impresia că dacă ar fi întins mâna, ar fi prins una din zbor.

— Se apropie toamna, spuse Jan Michail, frecându-și barba aspră. Ei, bine, nu, domnule Milovan, nu sunt ceea ce societatea contemporană consideră ca ar fi fiind un astronom. Umilele mele cunoștințe în domeniul Selenei, dar

și în cel al planetelor mari ale sistemului solar, inclusiv în microsisteme lor satelitare, se datorează expedițiilor la fața locului și nu observațiilor prin aparaturile acelea primitive, pe care le numiți, cu atâta ostentație, instrumente optice.

Milovan deschise gura să spună ceva, apoi o închise, înghiți saliva, se înecă, tuși, apoi o deschise din nou, dar constată cu stupoare că nu-și găsea cuvintele.

— E o glumă bună, nu? reuși, în cele din urmă, să articuleze. Pentru că ești un tip plin de bani, pentru că te-ai oferit să mă salvezi, într-un... într-un moment critic, ce ți-ai zis? – hai să mă distrez puțin, comisarul acesta musai trebuie să aibă un creier cât o nucă, priceput poate la ceea ce face, dar cam atât.

Moșierul își netezi mustața cu două degete și îi zâmbi atât de sincer, încât reuși să-l enerveze de tot.

— Nu, domnule Milovan, nu m-am gândit niciodată la asta. Nu am făcut decât să-ți spun adevărul. Și, ca să-l spun și în continuare, nu te afli aici, din cauză că ai creierul cât o nucă, așa cum îți place să te prezinți, cu atâta falsă modestie, ci pentru că doamna Elena Magda Lupescu, aici de față, m-a convins că va fi neapărată nevoie de prezența dumitale pe Ada-Kaleh pentru a putea urca în afurisitul acela de dirijabil staționar al germanilor și pentru a ajunge pe platforma aeriană de lansare a „V”-urilor, în direcția Selenei. Magda crede că generalul Rommel are fie o slăbiciune particulară pentru dumneata, fie un plan seret, care

te include, și care îți va conferi dreptul la un loc, în nacela dirijabilului.

Un huhurez plânse pe note grave, într-un tufiș de pe mal și un pescăruș, pornit la vânătoare nocturnă, îi răspunse de pe rasul apei. Magda scoase o clipă capul pe ușă și le spuse, cu o voce mieroasă:

— Ați reușit să vă lămuriți, domnilor? Pentru că mersul cu șalupa pe un fluviu nu-i chiar același lucru cu a dirija un flayer printre asteroizi. Vreau să cred că măcar unul dintre voi va fi îndeajuns de gentleman, ca să mă înlocuiască la cârmă, până ce nu voi fi făcut febră la degete și la brațe. N-am să înțeleg niciodată, Jan, de ce a trebuit să te îndrăgostești atât de tare de mașinăriile din secolul ăsta complet primitiv.

Moșierul se propti bine pe picioare și își aranjă cu gesturi repezi ținuta. Arăta aproape caraghios, în costumul de calitate, din stofă gris-fer, cu dungulițe albe, cămașa albă, cu plastron, și mâneci largi, îmbumbate cu butoni cu diamante, desculț și cu labele picioarelor pline de noroi.

— La urma-urmei, pe nava mea nu poate fi decât un pilot, drăguțo. Te rog să te ocupi de musafirul nostru și să încerci să-i spulberi o parte din nedumeriri. Ai tot timpul, drumul va dura mai mult de șase ore, în caz că motorul nu ne va face vreo problemă. Iar dacă ne va face, atunci nu va mai avea nicio importanță dacă termină de aflat sau nu noutățile.

Capitolul VIII
Voiajori prin lumile-ciob

Dacă era ceva după care să-i pară rău, în această călătorie, era, cu siguranță, faptul că nu se desfășurase la lumina zilei, ci la aceea a stelelor. Ziua, ar fi admirat pitorescul unor așezări de pe mal, cu casele lor scunde, acoperite cu stuf și garduri din mărăcini, gurile sălbatice de vărsare ale râurilor, coborând spumegând din munți, plajele înguste și pline de pietre, în locurile unde fluviul se retrăsese, din cauza secetei. Ar fi văzut bâtlanii, egretele, stârcii, sturzii, lișițele, cormoranii, pescărușii și chiar lebedele, rătăcite în drumul lor spre deltă și cuibărite aici, pentru ca să nu risipească pe drum din prețiosul timp ce le-a fost dat. Ar fi savurat o cafea, întins într-un scaun de pânză, cu o pălărie de pai pe cap, și s-ar fi uitat cu binoclul după lucrurile rare și ascunse ochiului, în mod obișnuit. Dar, noaptea, singurul lucru pe care puteai să-l faci pe o șalupă era să stai în fund, pe podeaua care vibra din cauza funcționării motorului, rezemat de copastia rece, și să încerci să auzi toate cuvintele pe care tovarășa ta de

drum ți le spunea din vârful buzelor, parcă neatentă la tine și la tot ceea ce o înconjura.

Îi povestise atât de multe și atât de incredibile lucruri, încât, uneori, Alexandru Milovan se întreba dacă nu cumva se mai găsea încă în trenul care-l ducea de la București la Caracal, adormit pe bancheta tare de lemn și visând în căldura toropitoare a după-amiezii la toate lucrurile care i se întâmplaseră, până atunci.

Universul acesta, în care trăiau, călătoreau, visau și mureau oamenii nu era unul adevărat, ci doar o iluzie. O umbră a unor lucruri sau ființe care se mișcau, în lumina soarelui, la gura unei peșteri, așa cum intuise, cândva, într-o demult uitată Antichitate, filozoful atenian Platon. Locuitorii peșterii nu vor putea vedea niciodată entitățile de dincolo de intrare, din cauza luminii orbitoare a soarelui, ci numai umbrele lor, care se mișcă pe pereți, și despre care ajung treptat să creadă că ele erau cele adevărate.

Lumini și umbre, spusese Magda și se ridicase pentru a-i cere lui Jan o țigară. Se întorsese repede și continuase să-i povestească, gesticulând cu amândouă brațele prin aerul cald și plin de sunete necunoscute. Sufla fumul alb drept spre el și râdea, dar ochii îi rămâneau primejdios de imobili, de reci și de greu de trecut dincolo de apa lor limpede.

Universul acesta era doar un ciob. Unul din milioanele, din miliardele, din nenumăratele infinituri de cioburi, în care se sfărâmase crisalida universului originar, în numai

a miliarda parte din secunda care precedase eclozarea și transformarea acestuia din **idee** în **materie**. Îi ceruse să-și imagineze o oglindă mare, căreia să-i dea drumul să cadă pe asfalt. Avea să se transforme într-o mare de cioburi, fiecare dintre ele păstrând trăsătura principală a oglinzii întregi – reflecția. În toată puzderia de cioburi de pe sol, lumea din jur avea să se reflecte, la fel ca și în oglinda cea mare, înainte de spargere. Dar pentru fiecare ciob, unghiul avea să fie puțin diferit.

— Foarte puțin, îl asigurase femeia, scuturând scrumul alb, care era luat de vânt, înainte să atingă podeaua. Aproape insesizabil. Și, totuși, îndeajuns pentru a face ca imaginea reflectată să fie, într-un mod subtil, *altfel*. Atât de insesizabil, încât locuitorii acelui ciob habar nu ar avea că lumea lor seamănă cu aceea reflectată de ciobul vecin în proporție de 99,999%. Ei vor crede că trăiesc în lumea originală, singura posibilă, deoarece numai la ea au acces, prin simțuri. Dar acel fragment de procent, minuscul și lipsit de importanță, îi va ține în ignoranța și în suficiența la care-i obligă orizontul plat, în care trăiesc. Habar nu vor avea despre celelalte cioburi și despre celelalte lumi atât de asemănătoare, dar cumva diferite de aceea a lor.

Lumile-ciob, oglindind Lumea Fundamentală, în mod cvasiidentic. Umbre mișcându-se asemenea unor entități nevăzute și necunoscute și crezând despre ele înseși că sunt, în fapt, acele entități. Platon spusese că ideile, cunoștințele veneau din înțelegerea formelor neschimbătoare

ale lucrurilor. Dar dacă lucrurile acestea nu erau cele adevărate, ci numai umbrele unora la care mintea umană nu urma să aibă acces niciodată? Pentru că mintea umană nu putea niciodată să treacă dincolo de strălucirea insuportabilă a soarelui cunoașterii absolute, fără să se transforme în flacără și să ardă, până la epuizarea absolută.

— Suntem călători-printre-lumile-ciob, domnule comisar, afirmase femeia și își lipise, ca din întâmplare genunchiul de al său, luându-l prin surprindere. Nu aparținem acestei lumi, ci uneia care seamănă cu aceasta, în proporția despre care ți-am spus înainte. Dar acel 0,001% datorat unghiului diferit de reflecție ne spune, mie și lui Jan, că voi vedeți ceva ce nu se poate vedea din lumea noastră, din care am plecat, cândva. Nu ne e clar ce, dar acel *ceva* face ca lumea voastră să fie fundamental diferită de ea.

Tăcuse și își sprijinise bărbia în palme, privindu-l țintă, cu ochii ei mari și verzi. Avea ceva atât de straniu și de fascinant în ei, încât Milovan tresări și simți probabil ceea ce simțea o vrabie rămasă cu privirea fixată în ochii unei cobre.

— Nu știm dacă lumile-ciob comunică între ele. Poate că nu. Dar, dacă ar fi făcut-o, probabil că, într-un fel sau altul, ți-ai fi adus aminte de noi doi. Ți-ai fi amintit de câte ori ne-ai salvat de la moarte și ne-ai trimis înapoi, în spațiul și în timpul de unde am plecat, pentru a încerca să dăm de urmele lumii inițiale. Și, cum, de fiecare dată, a trebuit să ne despărțim, convinși că nu ne vom mai în-

tâlni niciodată, în această viață. Observi că am spus „în această viață" și nu „în această lume"? Pentru că, spre deosebire de lumi, care sunt pieritoare și înlocuibile, viețile sunt eterne. Nu ajung niciodată **umbre**.

Viețile noastre sunt eterne, repetă bărbatul, în gând. Ce frumos, dar și ce incredibil suna. La fel de incredibil, precum întreaga poveste pe care i-o spunea femeia aceasta tulburătoare, aproape lipită de el, caldă, umană, apropiată, dar atât de... atât de... neadevărată, ca o fantomă, apărută într-un vis. De două ori oglindire. De două ori amăgire. Oftase și stinsese încă o dată țigara braziliană, punând-o la păstrare, pentru o nouă utilizare, în buzunarul de la piept. O întrebase de ce ar fi trebuit să creadă ceea ce auzise.

— Vrei dovezi, ha-ha! Madga Lupescu râsese cu poftă și continuase să fumeze, fără să-l mai bage în seamă.

Șalupa aluneca pe suprafața fluviului, asemenea unui șarpe de apă, care-și fugărește prada înspăimântată. În siajul strălucitor de spumă și stropi se oglindeau de mii de ori cerul și pământul, iar comisarul își spuse că, dacă s-ar fi aflat în spatele ei, aceiași stropi ar fi reflectat șalupa însăși, cu tot ceea ce era pe ea. Cu Magda, cu Jan și, poate, cu un alt comisar Milovan, cel dintr-o altă lume-ciob, care nu aflase încă întreaga istorie și care mai credea că lumea în care trăia era singura din tot universul.

— Dovezile suntem noi înșine și poveştile noastre. Informații, care circulă printre reflecțiile altor informații.

Pot să-ți spun, de exemplu că, într-o lume-ciob, aflată pe Gradientul 24, războiul acesta a fost câștigat de armata australiană, venită în ajutorul Marii Britanii. Germanii și aliații lor au suferit o înfrângere zdrobitoare, în cursul unei bătălii îngrozitoare, în apropiere de o mănăstire italiană, Monte Casino. Tratatul de capitulare a fost semnat numai după ce Hitler și Mussolini au părăsit puterea și s-au refugiat în Japonia. Erwin Rommel a fost desemnat cancelar interimar și a fost nevoit să se retragă până în Moravia, acceptând toate condițiile de dezarmare și de despăgubiri, solicitate de învingători. Pe Gradientul 114, Statele Unite au fost provocate un atac al marinei imperiale japoneze, care au distrus baza navală din insula Pearl Harbour, și au întreprins primul atac militar împotriva bătrânei Europe, din toate timpurile. Au câștigat războiul, Hitler s-a sinucis, Germania a capitulat în condiții rușinoase, iar sovieticii și-au cerut felia lor din tortul victoriei și și-au extins controlul politic și militar până la jumătatea fostei capitale Berlin.

— Și Japonia? întrebase, prostește, năucit de atâtea răsuciri de situație.

Elena Magda Lupescu îi zâmbise atât de fermecător, încât aproape că se pierduse în apele ochilor ei, de un verde întunecat, precum cele ale tăurilor de munte, ascunse în inima verii. Îi povestise cum Japonia capitulase, după bombardarea atomică a două dintre orașele sale, și cum un întreg popor de războinici samurai îngenunchease și plânsese, atunci când împăratul lor anunțase prin radio

populația că Țara Soarelui Răsare pierduse războiul și era silită să-și recunoască înfrângerea.

— Și cel mai rușine le-a fost, atunci când a trebuit să-și predea săbiile, ca despăgubire de război. Unii nu au fost în stare să suporte umilința și și-au făcut seppuku, chiar cu ele, pentru ca dușmanul să nu aibă deșertăciunea să se laude că le-au primit din mâinile lor. Sute de mii de săbii, unele dintre ele foarte vechi și foarte prețioase, au luat calea exilului, în America, și au fost expuse pe pereții caselor soldaților, ca trofee. Unele dintre ele atât de valoroase, încât ai fi putut cumpăra cu ele ținuturi de mii de kilometri pătrați, în țara învingătorilor. Jan, ești drăguț să ne aduci katana, de pe peretele din stânga?

Moșierul deschise ușa, se aplecă, puse un obiect pe podea, îi făcu vânt cu piciorul, apoi se întoarse în cabină, trăgând ușa după el. Obiectul vâjâi prin întuneric și se opri chiar lângă fusta învolburată a femeii.

— Aceasta este katana prințului Urushi, fratele vitreg al împăratului. Jan a cumpărat-o, la o licitație de binefacere, în Atlanta, acum... hmmm, eram tentată să spun acum trei ani, dar uit mereu că, deși există un paralelism al timpului, acesta nu este identic în lumile-ciob. Scoate-o din teacă și minunează-te, domnule comisar, lucrătura ei este absolut excepțională, iar pentru un colecționar este de neprețuit. A aparținut unui lung șir de războinici viteji, am studiat problema, și este de crezut că a ucis probabil în jur de trei mii de inși, în diferite războaie.

Se uitase la ea, cu atenție, o întorsese pe toate părțile, se prefăcuse că admiră lucrătura mânerului, încrustat cu pietre semiprețioase, îi pipăise chiar și tăișul și scosese, de complezență, câteva exclamații de surprindere. Dacă ar fi avut spirit de colecționar, precis s-ar fi orientat spre altceva, deoarece pentru el săbiile, sulițele, pumnalele, arcurile, armele de foc și tot ceea ce putea ucide, în general, nu era decât material probatoriu, în caz de crimă.

— Nu te încântă prea tare, nu-i așa? îl întrebase femeia, recuperând sabia, din mâinile lui, și privind-o lung în lumina stelelor. Ar fi trebuit, katana asta a avut, undeva, cândva, un rol important în viața ta. Și atunci ai fost foarte mulțumit că a fost făurită de meșteri pricepuți.

Dar, deși stăruise, în câteva rânduri, după aceea, nu obținuse nici măcar o singură informație în plus, cu privire la misterioasa ei afirmație.

— Lumile-ciob... întrebase. Asta înseamnă că voi doi cunoașteți viitorul?

Femeia pusese katana alături de ea și își pliase fusta cu palma, peste picioare. Avea incisivii mari și lați, dar asta nu făcea din ea o persoană urâtă. Ba chiar dimpotrivă, constată el, cu surprindere.

— Asta înseamnă că, dumneata, comisarul Alexandru Milovan, nu ai înțeles, de fapt, prea multe, din ceea ce tocmai ți-am explicat, nu-i așa?

— De fapt, se înfurie el, de fapt, nu mi-ai explicat nimic. Mi-ai servit, pur și simplu, o poveste de adormit co-

piii mari, taman bună pentru inteligența celor care s-au aplecat cât de cât asupra filozofiei.

Femeia ridică sabia și spintecă aeul cu ea, cu o mișcare rapidă. Apoi se răsuci spre el și îi atinse gâtul cu vârful ascuțit.

— Ar fi suficient să împing în mâner și să închei povestea aici, spuse, cu voce surdă. Și, nu știu de ce, dar mă simt, uneori, tentată să o fac. Așa cum m-am simțit, de atâtea ori, în lumile prin care ne-am întâlnit.

După câteva clipe, puse sabia alături și îi explică de ce nu cunoștea viitorul, așa cum credea el. Lumile-ciob difereau între ele aproape imperceptibil, dar difereau. Suficient pentru ca, undeva, în Sus-Timp, să fie fundamental altele decât erau la bază.

— Acea fracțiune procentuală de 0,001% capătă o înclinare tot mai pronunțată, cu cât mileniile se aglomerează, ajungând să exprime procente uneori înspăimântătoare. Asta poate să însemne că niciodată ele nu vor mai redeveni ceea ce au fost inițial, acea Realitate Unică. Sau că acea Realitate nu a existat decât pentru o fragment infinetezimal de timp și că reflecțiile-ciob au rămas singurele realități, într-un spațiu care se degradează, cu fiecare clipă care se scurge. Altfel spus, viitorul nu este decât un concept filozofic, ca și trecutul, ceea ce contează, cu adevărat, este numai prezentul acesta, cu valoare de eternitate. Și, dacă poți să crezi, chiar nu cunoaștem ceea ce tu numești viitor. Habar n-avem de ceea ce urmează să se întâmple,

după cum nu știm, cu exactitate, ceea ce tu consideri că deja s-a întâmplat. Totul se mișcă (este fluid, așa cum spunea Heraclit), în funcție de *ciobul* pe care ne aflăm.

— M-ai pierdut pe drum, îi spusese și realmente se simțise pierdut.

Exact ca atuncea când, copil fiind, fugise de acasă, ca să petreacă o noapte „în baltă", și se rătăcise cu lotca pe sub frunzarele răchitișurilor, învârtindu-se prin japșe, în cercuri tot mai largi, ca și cum ar fi vâslit prin labirinturile nimănui. Și, până ce nu venise nea Fane, cu încă doi prieteni, alertați de unchiul său, și luase la rând toate canalele și bălțile neîndiguite, nu reușise să iasă din labirint. Ca și atunci, când aștepta înfrigurat, pe fundul lotcii, ascultând țipetele huhurezilor și troznetul supărat al sălciilor bătrâne, și acum se simțea pierdut în mlaștina unor explicații, pe care nu le ceruse și pe care rațiunea îi spunea să nu le accepte, fără alte argumente decât cuvintele.

— Cuvinte există de la începuturile lumii, îi spuse, fără să o privească. Toți le folosim. Mai mult ca să ne înșelăm unii pe alții, decât ca să colaborăm și să ne facem bine unul altuia. De ce aș lua drept bună ceea ce mi-ai înșirat, cu atâta abilitate? Pe vremuri, am aflat de la cursul de istorie a filozofiei cum se construiește un silogism, prin care se încearcă restructurarea realității, în funcție de cel care o interpetează: o premisă majoră, o premisă minoră și o concluzie. Cine îmi garantează că, în cazul de față, ambele premise sunt corect formulate?

Femeia se aplecă spre el, îl prinse cu degetele de bărbie și își lipi buzele de ale sale, într-un simulacru de sărut. Îi dădu drumul, cu o clipă mai înainte ca el să înceapă să se zbată, se ridică brusc și plecă spre cabina de comandă, lăsându-l perplex.

Tot restul nopții rămase pe loc, într-o inexplicabilă stare de totală apatie la ceea ce se petrecea în jurul său. De câteva ori, moșierul ieșise din cabină și dispăruse sub punte și o dată chiar Elena Lupescu își făcuse apariția, ținând în mâini un obiect, ce părea legat de știința geometriei, cu care efectuase mai multe determinări, ațintindu-l spre stele argintii. Un sextant, își spusese, dar nu fusese în stare să-și depășească starea de sfârșeală și să încerce să interacționeze cu ei.

Probabil că, într-un târziu, ațipise, deoarece deveni conștient de trupul său abia când frigul dimineții începu să muște din el. Cerul se goli de stele și numai luna, aproape ascunsă în spatele spinărilor întunecate ale unor dealuri, mai arunca o geană palidă de lumină asupra lumii. Duduitul puternic al motorului se redusese la un uruit ritmic și sacadat, semn că elicea era ținută sub turația normală. Pesemne că viteza fusese micșorată pentru a ocoli ceva sau pentru că se apropiau de intrarea într-un port.

Se ridică încet, gemând, cu spatele complet anchilozat, din cauza curentului. Departe, în față, fluviul era împărțit în două de limba neagră a unei insule. Ada-Kaleh, ghici

și toată starea de mahmureală i se risipi, ca luată cu mâna. Până la urmă, ajunseseră și ăsta era singurul lucru care conta. Șalupa se desprinse din curentul principal, tăind oblic cursul Dunării, către botul ascuțit al insulei. După câteva minute de înaintare, Milovan reuși să distingă mai multe siluete întunecate, plutind pe apă, aproape paralel una față de cealaltă.

— Sunt navele Pazei Fluviale germane, spuse Jan Michail, răsărind brusc în spatele lui și speriindu-l. Insula are un statut al naibii de special, iar nemții profită de faptul că, ultima oară, administrarea insulei a aparținut Imperiului Austro-Ungar, iar acum Austria face parte din Reich. Pentru a preveni orice intruziune a sovieticilor, zona cuprinsa între Severin și Orșova este complet militarizată și nimeni nu are liber acces la insulă, fără un pașaport special, *Eintrtitt frei*.

— Și noi îl avem?

— Pe când era încă Rege, Carol al II-lea a vizitat Adakaleh, însoțit de Nicolae Iorga. În aparență, a fost vorba despre o donație pe care monarhul a făcut-o către moscheea de pe Strada Principală, la sfatul lui Iorga. În fapt, gurile rele spun că a semnat un act de donare a insulei căte Reich, pentru ca acesta să fie de acord cu pretențiile teritoriale ale Regatului asupra Basarabiei și Bucovinei. După semnare, familia regală a căpătat acel *Eintritt frei* de care vorbeam. Nu mai e nevoie să-ți reamintesc faptul că Magda este consoarta lui Carol Caraiman și că are liber

acces pe insulă, împreună cu orice însoțitori ar avea. Bineînțeles că ne vor aborda și ne vor întreba de sănătate, dar nu trebuie să-ți faci griji. Te prefaci că nu știi germana și mă lași să răspund eu la toate curiozitățile lor.

Șalupa mai înaintă o vreme, printre vasele lungi, ancorate pe firul fluviului, în fața pintenului ascuțit al insulei, până când o sirenă izbucni ascuțit din dreapta și o barcă se desprinse din spatele unuia, își fixă proiectorul asupra lor și se apropie în viteză de bordul din stânga.

— Stellen sie den motor sofort ab und bereiten sie die leiter für den einstieg vor!

Moșierul aruncă mucul țigării peste copastie, se aplecă, apucă scara de frânghie, care stătea strânsă sul, sub un colac mare de funie, și o derulă alături de cea fixă. Barca se izbi, cu un scrâșnet metalic, de șalupă și proiectorul se opri asupra cabinei. Doi soldați urcară în grabă pe ambele scări, săriră pe punte și luară poziție de drepți, așteptând, cu armele în cumpănire. În urma lor, apăru șapca înaltă, cu vultur imperial, a unui ofițer. Acesta își petrecu piciorul drept peste mâna de lemn, apoi coborî încet, scoțându-și tacticos mănușile din piele galbenă și punându-le în buzunarul mantalei de piele. Avea o figură ca tăiată în granit, cu o cicatrice subțire, coborând de sub banderola neagră, așezată peste ochiul stâng.

— Ich bin Oberstleutnant Ludwig Otto Von Müller von der Militärpolizei. Wer betreibt dieses Boot?

Jan Michail își scutură palmele și se apropie, aranjându-și costumul pătat de umezeală. Se opri în fața ofițerului și începu să îi vorbească grăbit, invitându-l cu o fluturare a mâinii către cabină. Vorbea impecabil, realiză Milovan, dar atât de repede încât abia dacă reuși să înțeleagă câteva cuvinte disparate. Locotenent-colonelul îl privi de sus, dar se arătă de acord să străbată cei șase-șapte pași, care-l despărțeau de cabină. Moșierul o luă înainte și deschise ușa, cu un gest larg, aproape teatral. Și abia atunci comisarul îi zări zâmbetul subțire, mai mult decât ironic, pe care zorii cenușii aproape că-l ascundeau în fuioarele lor prelungi, ca de ceață.

Ce fel de piesă va fi interpretând și pentru ce fel de spectatori? se întrebă el, abia abținându-se să nu se holbeze, în direcția lor. În mod sigur, reprezentația nu-i privea pe cei doi soldați, iar pe punte nu se mai găsea nimeni altcineva, cu excepția sa. Ofițerul aplecă fruntea și intră în cabină. Jan Michail se trase într-o parte și își încrucișă brațele pe piept, în așteptare. Dinăuntru, se auzi vocea autoritară a germanului, care solicita actele de liberă trecere. Apoi, imediat, aproape suprapunându-se peste ultimele sale cuvinte, aeea melodioasă a Magdei, spunând ceva, din care nu reuși să înțeleagă nimic. Își încordă auzul, dar cuvintele îi sunau cu totul străin. Era sigur că nici măcar nu semăna cu vreo limbă germanică. Totul dură mai puțin de un minut, apoi Ludwig Otto Von Müller ieși

în prag, cu o figură concentrată, studiind o coală de hârtie. Se opri în fața moșierului și îi întinse mâna:

— Sie sind herzlich willkommen auf dem Territorium der Alliierten auf der Insel Ada Kaleh. Ihr visum ist einen tag und eine nacht gültig. Ich wünsche ihnen einen augenehmen Aufenthalt.

Salută, apoi, cu mâna la cozorocul șepcii, făcând vulturul imperial să se încline puțin, pocni din cizmele perfect lustruite, dădu un ordin scurt soldaților și își petrecu picioarele peste copastie, dispărând în josul scării. Soldații îl urmară imediat, săltându-și armele la spate și, după câteva secunde, se auzi motorul bărcii îndepărtându-se, iar proiectorul începu să-și plimbe sabia de lumină peste carenele feluritelor ambarcațiuni aflate la ancoră.

— În regulă. Elena Lupescu scoase capul pe ușă. Șuvițele părului îi alunecaseră peste urechi, aproape acoperindu-i bărbia. Jan, vrei să preiei tu cârma? Mă dor brațele de la cot, de nu mai pot. Ți-am spus că mașinăriile astea sunt atât de primitive!

Bărbatul dădu din cap, își încălță șosetele încă umede, apoi își trase pantofii și se îndreptă spre cabină. Magda își aranjă părul, îl prinse cu o cordeluță din mătase roșie și se apropie de el. Trăsăturile feței îi erau parcă trasate cu cărbunele pentru eboșe și ochii aveau cearcăne mari. Alexandru Milovan tresări: acum, nu i se mai părea deloc frumoasă, ba chiar avea ceva atât de nefeminin în felul de a se mișca și de a vorbi, încât se întrebă dacă era vorba

despre aceeași persoană, cu care discutase până dincolo de miezul nopții despre filozofii antici, despre misterioasele lumi-ciob și despre sabia prințului Urushi. Aceeași persoană de care își lipise genunchii și se înfiorase, la gândul că nu mai atinsese atât de intim o femeie de la moartea soției.

— Peste câteva minute, o să intrăm în port, îi spuse și începu să-și maseze tâmplele, apoi să-i ciupească obrajii, pentru a aduce puțină culoare în ei. Dacă nu ai mai fost pe insulă, îți recomand să guști un șerbet și să bei o cafea, fiartă în ibric de aramă, la nisip. Sunt două crâșme pe Strada Mare, amândouă sunt în regulă, dar eu ți-aș recomanda „Mor gül", cea de lângă geamie. Cafeaua lui Ortadoglu e adusă tocmai din Siria și, dacă bei o ceașcă, o să te întorci mereu pe Ada-Kaleh, ca să mai ceri una.

— În regulă. Dădu din cap, ca și cum ar fi fost foarte interesat de discuție. Păi, atunci, ce-ar fi să o bem împreună? Cred că vorbești bine și turcește, pentru că germana ta l-a dat gata pe herr Oberstleutnant.

Femeia îl privi atent pe sub sprâncene.

— Serios, se grăbi să întărească Milovan. Nu știu ce i-ai spus, germana mea e destul de slabă, ca să fi înțeles ceva, dar l-am văzut privind la foaia aia goală, ca vrăjit. Era absolut convins că era vorba despre permisul de liberă trecere.

Magda își încreți buzele, într-un zâmbet șters. Se uita la el, cu o atenție nedisimulată. În aerul rece al dimineții, pielea de pe umerii aproape goi i se îmbrobonase de frig.

— Va să zică, ai observat asta. Nu ar trebui să fiu surprinsă, Jan îmi spusese că ești foarte bun, în domeniul dumitale, dar eu tot mă mir cum de, într-o epocă atât de involută, anumite caracteristici ale firii umane sunt atât de dezvoltate. Probabil, pentru a compensa încremenirea fenomenului social.

Șalupa ocoli ultimele vase ancorate și se strecură în port, printre cele două pontoane, făcute din butoaie de metal, care îngustau intrarea și permiteau controlul asupra intrărilor și ieșirilor. Zorii se lungeau, cenușii, peste ape, scoțând dintre scamele de întuneric alte și alte nave. Insula era lungă și îngustă, vag asemănătoare literei „L", observă bărbatul. O mulțime de copaci creșteau pe ambele maluri și zidurile de apărare ale unei cetăți masive, făcute din cărămidă brună, dădeau ocol la cea mai mare parte din suprafața ei. Minaretul geamiei se înălța, subțire și elegant, chiar în mijlocul așezării.

Milovan își dădu seama că își dorea să urce pe scara în spirală și să admire fluviul de pe balconul îngust, făcut din fier forjat. Când era mic, se cățărase de mai multe ori în turnul geamiei din Cernavoda, cu acordul tacit al imamului Murat al-Huseim, și se minunase de frumusețea lumii, văzută de sus. De atunci, își închipuise mereu că lumea este frumoasă, nu avea decât să urce cât mai aproape de cer pentru a o percepe, în adevărata ei lumină. Și, pentru că asta nu se putea face dintr-o biserică creștină, orice alt așezământ religios care permitea ascensiunea

într-un turn i se părea acceptabil, așa că se uita la minaret cu pofta de a descoperi a copilului de odinioară.

Formalitățile de acostare durară puțin și se rezolvară în baraca din lemn, de pe doc. Plutonierul care administra hârțogăria se dovedi extrem de politicos și puse repede ștampilele necesare pe permisele provizorii de acces, iar un soldat, cu ochii cârpiți de somn, îi conduse de-a lungul punților de lemn întortocheate către cheiurile de piatră. Urcară scările tocite și pătrunseră prin porțile din lemn masiv, ghintuite cu cercuri groase de aramă.

Dincolo de ele, Strada Mare se întindea de la răsărit spre apus, mărginită de o parte și alta de paltini umbroși, de plute masive, plopi înalți și sălcii plângătoare, sub care se ascundeau bănci de metal, mâncate de rugină. Soldatul le arătă casele, piața cu fântână arteziană și tunelul cu șirul de arcade de cărămidă, care însoțea zidul cetății, spunându-le că aveau voie să se plimbe până la fabrica de cherestea. Dincolo de ea, se întindea helioportul și accesul turiștilor nu era permis, toată zona, până la Vechea Armurărie, aflându-se sub pază militară.

— Și dacă am dori să vizităm helioportul? se interesă moșierul. Doamna Elena Lupescu este soția fostului rege al Regatului Român și are permis special pentru vizitarea oricărei bucăți de pământ românesc, indiferent sub ce protectorat s-ar afla.

Milovan văzu că soldatul arăta încurcat de solicitarea neașteptată.

— Cred că ar trebui să luați legătura cu consulul extraordinar al Reich-ului. Biroul domniei-sale se află în clădirea Primăriei, foarte aproape de Bazarul Sofia. Există un indicator, înainte de a intra în bazar, care o să vă ajute să ajungeți imediat la el. Biroul se deschide la ora opt fix.

Bărbatul îi mulțumi și soldatul se întoarse spre pontonul de lemn, vizibil ușurat. Arma îi atârna puțin într-o parte și Milovan remarcă faptul că mergea cam șoldit. Era probabil unul dintre miile de răniți, inapți pentru linia întâi, căruia i se găsise un seviciu, care nu impunea o condiție fizică deosebită. Oare așa ar fi putut să ajungă și Ștefan, dacă i-ar fi permis să plece pe front, atunci când terminase primul an al Școlii Tehnice și Serviciul de Recrutări venise să le prezinte avantajele înrolării, ca mercenar, în armata celui de-Al Treilea Reich? Ridică din umeri: nu avea s-o afle niciodată; chiar în seara în care băiatul le povestise, lui și doamnei Fănica Voiculescu, văduva la care stăteau în gazdă, despre aventura extraordinară ce se deschidea în fața lor, se ridicase de la masă și plecase în grabă spre Comisariat, de unde dăduse vreo zece telefoane, până ce ajunsese la persoana care trebuia, din serviciul de Recrutări, și îl lămurise că Ștefan avea o formă rară de boală a sângelui, care nu-i permitea să fie combatant activ, deoarece, în caz de rănire, ar fi infectat un întreg regiment. Și introdusese în convorbire numele lui Maimuca și pe cel al comisarului-șef de atunci, Gordunescu, insinuând că ar putea obține, prin ei, de la Majes-

tatea-Sa, o interdicție de recrutare a oricărui tânăr cetățean al Regatului, cu vârsta mai mică de 21 de ani.

— Cred că nu are rost să ne însoțești, domnule comisar. Elena Lupescu îl privea, aproape provocator, iar în ochii ei mari și verzi, abia atinși de penelul cu fard, lucea o apă adâncă și neliniștită, un tău de munte sub undele căruia aștepta neclintit dragonul mitic din povești. Încercăm să luăm și ultima aprobare, iar apoi mergem să vizităm helioportul. Și sper ca acest lucru să se întâmple înainte de prânz.

— De ce, neapărat, înainte de prânz?

— Dirijabilele pentru stratosferă trebuie să înceapă ascensiunea mai înainte ca razele soarelui să cadă într-un unghi de 90 de grade pe suprafața balonului și să producă efectul termic maxim asupra hidrogenului din interior. Jan Michail tuși, ferindu-și gura cu dosul palmei. La naiba, cred că am răcit, curentul fluviului a fost cam rece, iar eu aveam deja o bronșită asmatică veche. Ar fi bine să vizitezi tot ce se poate vizita pe insula asta, până ce venim noi, pentru că s-ar putea să fii ultimul vizitator al ei din acest secol.

Milovan respiră adânc, străduindu-se să se calmeze.

— Parcă spuneați că nu cunoașteți viitorul. Lumileciob și toate alea...

— Nu-l cunoaștem. Moșierul își suflă nasul în batista cu monogram. Dar în toate lumile pe care le-am văzut până acum, insula asta se scufundă în apele fluviului.

Chiar în toate, așa că nu văd niciun motiv pentru care aici s-ar putea întâmpla altfel.

O ciocârlie scoase un tril ascuțit și săgetă spre cer, din spatele unui acoperiș. Viața își urma cursul dintotdeauna, se gândi el, indiferent ce cuvinte s-ar fi rostit. Un ciclu închis, perfect. Indiferent ce gânduri i-ar fi trecut prin minte, soarele ar fi continuat să răsară, întotdeauna, de la răsărit, iar fluviul acesta străvechi să curgă mereu înspre Cernavodă.

— Mă duc să beau o cafea, dădu din cap. Altfel, o să mă întind pe o bancă și o să dorm neîntors, până mâine dimineață. Mă găsiți la Mor Gül, dacă aveți nevoie de mine.

Se despărțiră, fără alte cuvinte. Moșierul o apucă de cot pe Magda și o porniră spre stânga, iar el își vârî mâinile în buzunare și se îndreptă către fleșa ascuțită a minaretului.

Dacă nu ar fi știut că se afla pe o insulă, nu și-ar fi dat seama de acest lucru. Pretutindeni, în jur, se înșiruiau, cuminți, clădiri înalte de cărămidă, cu un singur cat, unele având balcoane mici, de lemn, chiar sub lucarnă, semn că acolo exista o ușă și că mansarda era locuibilă. Pe frontispiciul majorității caselor atârnau firme de lemn sau de tablă, care își anunțau clienții fideli sau pe turiștii de ocazie că acolo existau magazine, unde se vindeau tot soiul de produse de băcănie și chiar coloniale de import, din Turcia, Asia Mică și chiar din îndepărtata Japonie.

Pereții, acoperiți cu tencuială veche, erau văruiți, asemenea pomilor, care mărgineau strada.

Era impropriu spus stradă, deși exista un carosabil și două trotuare, pentru că lungimea insulei nu necesita alte mijloace de transport decât bicicletele. Pentru orice fel de mărfuri, se putea folosi cărutul și, în cazuri cu totul excepționale, una din cele două căruțe, pe care se zăreau staționate sub un umbrar din lemn, pe partea stângă, lângă drogherie. Dar nu chiar atât de impropriu, își luă seama Milovan, când aproape se ciocni de un Daimler uriaș, aliniat cu trotuarul. De ce or fi având nemții nevoie de o mașină aici, pe o limbă de pământ, ce se întindea numai pe o mie două sute de metri, era greu de spus, dar mașina se găsea acolo, la numai o lungime de braț de el, și trebuia să admită că Strada Mare chiar își merita numele – pe ea circulau mașini.

Era încă prea de dimineață, pentru ca să existe forfotă, dar ici și colo începeau să-și facă apariția semnele viitoarei aglomerații – în fața unei case bătrânești, pe firma căreia se era pictată o narghilea, cu două furtunuri spiralate, stăteau de vorbă doi bărbați, îmbrăcați în șalvari, care se uitară spre el, fără niciun pic de curiozitate, iar, peste drum, mai multe femei, cu fețele acoperite de feregele albe, mergeau aproape lipite una de alta, fiecare cu un coș atârnat de braț.

Se duc la bazar, ghici bărbatul, să facă aprovizionarea casei. Începu să se întrebe ce ar fi putut să găsească să

cumpere, la ora aceea matinală, pe o piață lovită puternic de războiul ce se purta, la nici două sute de kilometri de fluviu. Apoi își aduse aminte că se găsea pe Ada-Kaleh, insula care, dintotdeauna și sub orice protectorat s-ar fi găsit, avusese parte de un regim special pentru locuitorii ei, care nu trebuia să plătească niciun fel de taxe și puteau să importe mărfuri din orice parte al lumii ar fi dorit. Un colț de Orient, uitat de timp, la doi pași de cataractele Dunării, cum îi plăcea să spună unchiului Eliad. Precis că, pe tarabele bazarului, se găseau mărfuri, la care locuitorii Regatului nici măcar nu mai găseau puterea să viseze.

Își părăsi brusc bucata de trotuar pe care înainta și, aparent fără niciun țel, o luă pe urmele lor. La urma-urmei, i se spusese să viziteze tot ceea ce era de vizitat aici, așa că nu vedea de ce ar fi ratat o vizită într-o piață turcească.

Strada era aproape dreaptă. Se strecura, nepăsătoare, pe sub umbrare viu colorate, fixate pe stâlpi de lemn, sub care erau așezate mese și scaune pliante, pline de praf. Ici și colo, câte o firmă de metal se zbătea în vântul ușor al dimineții, scoțând scârțâituri prelungi. Femeile vorbeau repede și chicoteau mereu, dând din mâini și agitând coșurile de nuiele. Pe sforile întinse între case, se legănau în briza subțire a dimineții rufe albe și viu colorate. Pe coama acoperișurilor, lumina roșie a răsăritului lucea stins, semnalând încă o zi însorită pe Ada-Kaleh.

Brusc, drumul se lăsă ușor spre stânga și trunchiurile groase și rare ale copacilor se opriră, înaintea colțului

unei clădiri mari, înalte, cu etaj, din spatele căreia se ridica minaretul geamiei. Alexandru Milovan stătu în loc și își duse mâna la ochi. Cum arăta lumea de acolo, de sus? Șovăi o clipă, apoi se hotărî să meargă în Bazar mai târziu. Insula era mică, ceva mai mult de un kilometru lungime, dacă își punea în gând o străbătea în zece minute, iar de unde se afla probabil că ajungea la piață în cel mult două minute.

Lăsă drumul pietruit și o apucă pe poteca, punctată ici și colo de tufe de alun. Aceasta se răsuci în jurul unui plop uscat și îl scoase chiar în colțul clădirii. De-a lungul ei, se întindea o alee de pietriș, care-i făcu pantofii să scârțâie. Ușile duble din mijlocul peretelui erau închise cu un lacăt mare, ruginit. Merse mai departe și ajunse în celălalt capăt. Văzu întâi turnul subțire, din cărămidă arsă, glazurată, și, puțin mai în spate, un chioșc înalt din lemn, înconjurat de tufe de trandafiri înfloriți.

Se apropie de treapta de piatră, puse piciorul drept pe ea și apăsă pe clanța, din fier forjat, care imita o frunză de stejar. Limba de metal din interior se ridică, iar ușa se deschise cu un scârțâit.

— Ce anume speri să vezi de sus?

Tresări atât de tare, încât clanța îi alunecă printre degete și scoase un țăcănit sec, revenind la poziția inițială. Se răsuci încet, străduindu-se să amâne cât mai mult răspunsul. Din chioșcul acoperit de florile roșii și roz ale trandafirilor, rezemat cu coatele de balustrada de lemn,

colonelul Ivan Prokoffief îl privea cu o sprânceană ridicată a mirare și cu eterna țigară, stinsă, atârnată în colțul buzelor.

— Nu crezi că, după ce ai fugit, ca un laș, din comuna aia nenorocită, îmi ești dator, totuși, cu o explicație? Nu că aș fi foarte interesat de poveștile pe care le-ai putea scorni, pentru a explica o situație inexplicabilă, dar nu așa se comportă doi oameni civilizați, nu?

Înghiți în sec și se apropie, cu pași rari, de chioșc.

— Cât de surprins trebuie să fii, că mă vezi aici, de ai rămas fără grai?

Prokoffief vorbea perfect românește, dar, de data asta, accentele erau puse diferit și cuvintele sunau ca și cum ar fi fost gândite mai întâi în rusește. Era oare furie, surprindere sau numai dezamăgire prost ascunsă, în ceea ce spunea? Se opri în fața lui, gândindu-se ce ar fi putut să-i spună. O cinteză începu să cânte subțire, ascunsă printre corole. Ca un semn bun, își spuse și simți că prinde din nou curaj.

— Dacă n-aș ști că fenomenul dedublării este numai o poveste, aș putea să pun pariu că tocmai asist la unul. Făcu o plecăciune, pe jumătate serioasă, pe jumătate batjocoritoare. Dacă asta v-ați propus, domnule colonel, atunci ați câștigat pariul: nu m-aș fi așteptat, de niciun fel, să vă găsesc ajuns înaintea mea pe insulă.

— Un fleac. Prokoffief dădu din mână, ca și cum linia discuției nu l-ar fi interesat. Se căută prin buzunare, după

brichetă. Pentru ce crezi că s-au inventat dirijabilele de linie? A fost de ajuns să le spun germanilor că ați fugit încoace, cu gândul să le sabotați „Berliner"-ul și imediat au redirecționat zborul celui mai apropiat dirijabil. Am ajuns cu o oră și jumătate înaintea voastră. Și pot să spun că a fost aproape un zbor de plăcere.

Își aprinse țigara și pufăi de câteva ori. Fumul se ridica aproape drept, acoperind florile de deasupra capului său.

— Mă scuzi că, de data asta, nu-ți pot oferi una. Se strâmbă și scuipă, chiar alături de el, pe o piatră. Am golit pachetul, cât am fost la bordul dirijabilului. Și apoi am văzut că-ți plac mai mult cele ale lui Rommel.

Mai scuipă o dată și-i făcu semn să urce în chioșc.

— Cred că pe insula asta avem drumuri diferite, domnule colonel. Milovan se strădui să rămână calm și să nu se lase provocat. Poate că de aceea am preferat compania unor oameni de treabă, precum moșierul Michail și doamna...

— Poți să-i spui cum vrei, ridică celălalt din umeri, numai doamnă nu. La urma-urmei, ai dreptate. În chioșcul ăsta nu aș putea să-ți ofer decât miros de trandafiri. Vreau, însă, să fiu o gazdă bună, așa că te invit la Mor Gül, o terasă unde au o cafea foarte bună.

Cât de întâmplător era numele cafenelei în discuția lor? Pesemne că n-avea s-o afle niciodată, pentru că Prokoffief scoase din buzunar o hârtie cu zvastica germană imprimată pe colțul din stânga și i-o împinse sub ochi.

— Asta e un ordin de arestare, pe numele vostru. Este emis de Cancelaria Reich-ului și contrasemnat de generalul Rommel. Este de ajuns să-l arăt oricărui soldat de pe insulă și s-a terminat. Asta în cazul în care nu mă obligi să folosesc chestia asta, mai înainte.

Se bătu cu palma peste Nagant-ul prins în tocul de la centură.

— Așa că accepți cafeaua sau...?

— Există alternativă?

Colonelul se uită lung, în direcția lui, cu mâinile proptite pe lemnul cojit al balustradei chioșcului. Steaua roșie lucea stins pe cercul alb de sub cozoroc, amintindu-i, încă o dată, dacă mai era nevoie, că în spatele lui se găsea o mână de fier, cel puțin la fel de puternică, precum cea a lui Adolf Hitler. Doi coloși, unul în fața celuilalt, iar el la mijloc, gata oricând să fie strivit. Ce naiba se întâmpla cu viața lui? Și, brusc, ca și când n-ar fi așteptat decât momentul acelei întrebări, ca să se descătușeze, amintirea lui Ștefan îi încețoșă toate celelalte gânduri.

— Întodeauna există o alternativă, domnule comisar. Prokoffief ridică palmele și aplaudă batjocoritor. Nu eu, dumneata ai spus asta, cândva. Și ai mai adăugat: când doi uriași se luptă între ei, ce șansă are biata furnică, rătăcită la picioarele lor, ea, care nici măcar nu poate să-i vadă cum trebuie, de mică ce e?

— Am spus eu asta?! se miră el. Nu-mi amintesc.

— Nu-ți amintești o mulțime de lucruri. Celălalt zâmbi șters și-și dădu șapca pe spate. Milovan zări o bobiță de sudoare, strălucind între două riduri. M-am obișnuit deja cu asta. Voiai să mă întrebi ceva?

— Ați afirmat că Ștefan se află pe insulă.

— Cel mai simplu ar fi să-ți spun că nu mai îmi amintesc. Și nu ai avea ce face. Treburile simple sunt, însă, lipsite de imaginație. Așa că îți confirm. Da, se află pe insulă. La ora asta probabil că primește instructajul unui tehnician, care a primit ordin să scoată din el un viitor depanator de bobine de inducție pe „Berliner". După cum vezi, nemții au gânduri serioase cu băiatul tău. De aici înainte, viitorul lui depinde numai de tine. Și, acum, pesemne că ai să-mi spui din nou că nu înțelegi, iar eu m-am săturat să te tot contrazic, așa că, mai bine mergem să bem cafeaua promisă. Pe acolo, te rog.

Intră, pentru o clipă, în spatele peretelui verde, pătat de culorile florilor de trandafir, coborî în grabă cele două trepte și îi făcu semn în direcția unde dispăruseră turcoaicele.

— Mergem la Bazar?

— Mergem, mai întâi, spre un loc special pentru toți locuitorii acestei insule. Se găsește la câteva sute de pași de aici. După aceea, ne întoarcem spre Strada Mare, unde se află cârciumioarele, prăvăliile cu rahat, kataif, sugiuc, baclavale, halva și tutun din Siria. Poate că dorești să-ți iei o cutie cu tabac, ca amintire de pe Ada-Kaleh.

Poteca mergea drept către malul Dunării. În mai puțin de un minut, ajunseră la zidurile cetății de tip Voban, construite de austrieci, în secolul XIX. Erau atât de înalte, încât își suci gâtul, încercând să le vadă muchea, aurită de razele soarelui.

— Au cam 20 de metri, îi explică Prokoffief, iar în unele locuri ating chiar și 25. Grandoare vieneză. Au venit, le-au construit și nu le-au folosit niciodată. Trebuie să ieșim prin poarta de acolo.

La fel ca aceea prin care intraseră în interiorul cetății, și aceasta era dublă și extrem de groasă. Întăriturile de aramă străluceau, ca noi. Doi soldați se iviră dintr-o gheretă de lemn, pe jumătate ascunsă în spatele unui tufiș de mirt și le verificară actele. Împuternicirea pe care le-o arătă Prokoffief îi făcură să îi salute și să se grăbească să le deschidă porțile, fără alte întrebări.

Poteca se continua și dincolo de ziduri, mergând, ocolit, către vârful insulei. Trecură pe lângă un mic cimitir, cu stele de piatră cenușie, ciuntite și pe trei sferturi îngropate, în pământul roșcat. Rusul se aplecă deasupra uneia și îndepărtă țărâna de pe inscripție.

— Scrie că aici se odihnește Ali Bașa, născut la Adrianopole, în 1705, și mort pe Ada-kaleh, în 1767. Ne cere să ne rugăm pentru odihna sufletului său.

Milovan se trase doi pași înapoi.

— Constat că știți și limba turcă, domnule colonel. Asta trebuia să văd? Această stelă mortuară?

— Aș putea să-ți răspund că am studiat la Academie limbile vii și pe cele moarte. Colonelul rus clătină din cap. Dar nu văd rostul. Cândva, chiar tu ne-ai spus că e de ajuns să închidem ochii și să privim înăuntrul minții noastre, ca să putem să vorbim orice limbă, vie sau moartă, ne-am dori.

Se uită lung la el și la transpirația care îi umezea fruntea. Un stol de vrăbii, gureșe, săgetă aerul, ciorovăindu-se pentru ceva necunoscut.

— Chiar așa? Habar n-aveam că ne-am mai întâlnit cândva.

— Nu-ți mai amintești nimic, nu-i așa? Absolut nimic? De fapt, așa ne-ai spus că va fi și noi nu te-am crezut atunci.

— O șaradă? O stelă mortuară, o limbă veche și puțin mister medieval? Pentru ce toate aceste pregătiri desuete?

— O să vezi. Prokoffief se ridică și își șterse degetele de praf, cu o batistă cadrilată. Da, e un fel de pregătire, la urma-urmei, poți să o numești și așa. Să pornim, mai avem câțiva pași, până acolo.

Se îndreptă de spate și o luă înainte. Undeva, la vreo treizeci de pași, în stânga, chiar pe sub zidul uriaș al Vobanului, apăru o patrulă, formată din șase soldați și un militärischen meister. O clipă, subofițerul șovăi, părând interesat să-i abordeze, pentru identificare, apoi ceva din atitudinea colonelului rus îl făcu să renunțe și să le facă semn celorlalți să își continue drumul. Dispărură dincolo de trunchiurile scheletice ale unui pâlc de măslini bătrâni.

— Acolo, se strâmbă Prokoffief, arătând spre câteva ziduri, ridicate aproape de mal. Sunt ruinele unor fortificații turcești, de acum vreo trei sute de ani.

— Căutăm ceva?

— Un mormânt, răspunse celălalt și porni iar înainte. Zidurile avea înălțimea unui stat de om și erau groase cam de un metru. Erau făcute dintr-un amestec de pietre de calcar și de resturi de cărămidă, lipite între ele cu un fel de ciment alb. Se opriră în dreptul unei încăperi fără tavan, în interiorul căreia se vedea un pat, făcut din lespezi, acoperite de mușchi. Rusul intră și își puse bocancul plin de praf pe marginea lui.

— Patul lui Miskin Baba. Mai bine zis, lespedea mormântului său. Da, da, două lucruri într-unul singur. Pe vremea aceea, făceau lucruri trainice, care să servească și în timpul vieții, și după moarte. Apropie-te, nu te mușcă.

Alexandru Milovan își linse buzele uscate și mai întârzie o clipă. Pentru asta îl adusese aici? Să îi arate mormântul unui turc necunoscut, uitat de toată lumea? Ce ascundea Ivan Prokoffief dincolo de aerul său atotștiutor și de asprimea ironică pe care i-o polișaseră pe chip anii de război?

— Pune mâna pe piatră, te rog.

— Și dacă nu vreau?

— Acesta nu este un joc, domnule comisar Milovan. Este un test. Dacă nu-l treci, primul care va avea de suferit va fi băiatul tău.

Deasupra, cerul era albastru și roșcat. Soarele reușise să treacă dincolo de vârfurile copacilor, iar aerul era săgetat de zborul păsărilor.

— Cine a fost acest Miskin Baba și ce legătură va fi avut el cu mine?

— Pune mâna pe piatră și îți promit că îți dau o cafea, cum n-ai mai băut niciodată, și am să-ți lămuresc toate nedumeririle. Știu că sunt multe. Iar dacă este așa cum bănuiesc eu, trebuie că ți le-ai provocat de unul singur.

— Și dacă nu vreau să fac așa cum doriți?

Colonelul ridică din umeri și își bătu Nagant-ul cu degetele.

— Soarta unora stă în vârful unui plumb. Nu, nu e vorba despre tine, ci despre cei care depind de tine.

Își încleștă fălcile, dar întinse palma și o așeză pe piatra rece. Simțea pe piele asprimea rizurilor calcarului brăzdat de șănțulețe și se întrebă ce căuta el acolo, într-un loc ce părea a fi capătul lumii.

— E bine așa?

— Nu simți, nu vezi și nu miroși nimic deosebit?

În aer plutea un iz de praf uscat și de mucegai, dar pesemne că exact aceleași izuri ajungeau și la celălalt, așa că nu merita efortul de a-i răspunde.

— Uitare totală, spuse colonelul și îi făcu semn să-l urmeze. Vino, ți-am oferit o cafea și niște răspunsuri. A sosit vremea să mă țin de promisiune.

Ieșiră dintre zidurile vechi. De acolo, cerul părea încă și mai decolorat. Înspre fluviu, se zăreau roiuri de musculițe, care își începuseră dansul cotidian, iar lăstuni iuți se lăsau în zboruri săgetate spre pământ, dând iama printre ele. Viața părea atât de pașnică și de primitivă aici, la doar câteva ore de mers cu trenul de București, încât locul părea, cu adevărat, un *finis mundi*. Întreaga existență zăcea încremenită în cimentul alb al trecutului.

Își scutură capul și privi înapoi, spre Voban. În celălalt capăt, se zărea turnul înalt și subțire, de vârful căruia atârna un fir sclipitor, pierdut printre straturile ulcerate de căldură ale atmosferei. Dacă, în clipa aceea, „Berliner"-ul ar fi apărut, la limita vizibilității, oricine l-ar fi putut confunda cu un păianjen enorm, care își legase unul dintre firele pânzei de pământ. Sunetul ascuțit al unui semnal de avertizare izbucni pe brațul celălalt al Dunării, dând de știre că un vas se apropia de port. Prokoffief îl apucă de umăr.

— Acum, nu te mai grăbești? S-ar putea ca, până să ajungem acolo, mesele să fie deja ocupate. Și riști să bei bunătate de cafea în picioare.

Se îndreptară din nou spre poarta pe care ieșiseră, dar soldații nu le mai cerură actele, mulțumindu-se doar să deschidă și să închidă ușile masive, după ei. Strada Mare și cele câteva străduțe care se desprindeau din ea, ici și colo, și se pierdeau pe sub acoperișurile aplecate, era plină de forfota unui mare oraș. Locuitorii așezării, cei mai

mulți îmbrăcați ca în urmă cu un secol, cu șalvari, iminei, tunică de aba, brodată cu fir de mătase, turban sau fes negru, treceau agale de colo-colo, strigând unii la alții, oprindu-se să se salute și să-și facă temenele, așezându-se pe scaunele de lemn din fața teraselor, ca să bea o cafea, un ceai, să fumeze din narghilea sau să mănânce sarairli și baclavale, tăvălite prin miere. Femei se zăreau puține și pășeau furișat, ca și cum s-ar fi străduit să treacă neobservate, prin fața prăvăliilor. Firmele acestora, observă Milovan, erau scrise în turcește și în românește, iar câteva aveau adăugate, cu pensula, și cuvinte germane.

Norocul lor că nu erau evrei, își spuse, amintindu-și cu un fior de spaimă de vorbele șoptite care povesteau despre grozăviile de la Auschwitz, Birkenau, Sobibor și Dachau. Și că se găseau sub protectorat românesc, atunci când germanii ajunseseră cu ocupația în zona Cazanelor.

Mor Gül era o cârciumioară cochetă, cu o terasă mare, acoperită cu pânză albă, cu dungi albastre. Scaunele erau din lemn, nu din metal și existau mai multe balansoare, cu tălpici mari, pe care vântul le făcea să se legene. Mesele pătrate erau acoperite cu fețe de Damasc și pe cele din centru erau așezate patru narghilele cu apă, cu două și chiar trei brațe, la capetele cărora se vedeau muștiucurile albe de os sau de fildeș, scufundate într-un bol cu apă parfumată. Rusul îl împinse prin portița întredeschisă și se așezară la o masă mai ferită, pe care odihnea un bol de lemn sculptat, plin cu fistic.

— Turcii ăștia... plescăi el, admirativ-batjocoritor, din limbă, întotdeauna am spus că sunt negustori mai buni decât evreii și chiar decât germanii. Au un fel inimitabil de a-ți vinde marfa, chiar dacă tu nu ai nici cel mai mic gând să o cumperi. Uite, până să vină băiatul să ia comanda, nu ai ce face și bagi mâna în boabele alea prăjite. Iar la nota de plată, în loc de doi lei, prețul unei cafele, te trezești cu trei.

Întinse mâna și luă un pumn, pe care și-l puse pe fața de masă, înaintea sa, apoi se apucă să le decojească și să mestece miezurile.

— Servește, fără grijă, sunt bonus la invitație.

Luă câteva boabe, mai mult ca să-și amăgească foamea ce-i da târcoale, de aproape o oră, dar nu îndrăznea să se manifeste. Erau bine prăjite, sărate cât trebuia și aveau un gust neașteptat de bun și de... vechi? Îi amintea de copilărie, de prietenul să tătar Murat și de alunele pe care i le aducea de acasă, atunci când plecau pe baltă, la pescuit.

— Efendi?

Băiatul, cu surtuc de pânză veche și fes de culoare mov, avea ochii cenușii triști și obosiți. Își ținea mâinile ascunse în șorț și aștepta nemișcat, în spatele scaunului său.

— Boy, iki büyük kahveler, siyah ve kahverengi șeker.

— Tütün istiyor?

— Küçük bir nargile tütün Syrian getirin.

Băiatul se înclină și plecă, cu pas legănat, să ducă la îndeplinire comanda. Între timp, portița se deschisese de

mai multe ori și un grup de șase clienți ocupase mesele din centru. Câțiva pufăiau deja din narghilele și se întindeau apoi cu picioarele sub masă, cu ochii pierduți în pânza de deasupra capului.

— Știi ce fumează în chestiile alea de sticlă? Opiu. Acolo, ia loc numai clientela cunoscătoare. Și bună platnică, bineînțeles. Germanii știu asta, dar tolerează încălcarea embargoului pus pe substanțele narcotice, deoarece ei înșiși cumpără de aici pentru spitalele de campanie ale frontului.

Alexandru Milovan își puse mâinile pe masă și își încrucișă degetele. Cel mai bine era să aștepte, fără să-și manifeste curiozitatea. Observase, în mai multe rânduri, de când se urcase în tren, în Gara de Nord, că lucrurile evoluau, ca și cum o voință străină și invizibilă lui le conducea de la distanță și toate păreau să aibă, într-un fel sau altul, legătură cu el. Ca și cum el ar fi devenit, brusc, centrul universului, își spuse, în gând, și rânji cu amărăciune. Un centru orb, surd și mut, a cărui singură legătură cu exteriorul opresor era doar pojghița subțire a minții, pe care toți și toate se străduiau să i-o manipuleze.

Băiatul reveni cu două cești mari de cafea aburindă și mai multe țigări, groase cât degetul mic, cu filtru auriu, strânse cu un fir de ață roșie și așezate la marginea tăvii. Așeză, cu îndemnânare, ceștile, în fața fiecăruia și puse legătura de țigări în mijlocul mesei.

— Eșleșmeler istiyor?

— Yeterince ederiz.

Băiatul se înclină, tăcut, și plecă. Ochii îi rămăseseră la fel de triști, de parcă ar fi anunțat tragicul sfârșit al lumii zeilor. Milovan se cutremură. Vag de tot, își amintea că mai văzuse undeva privirea aceea, plină de neputință și de dor. Plină de dorința de a se sinucide, pentru că nu putea schimba nimic din rosturile imuabile ale lumii.

Sorbiră din cafea. Era exact cât trebuia de fierbinte și avea un gust, cum nu mai întâlnise, nici măcar înainte de izbucnirea războiului. Ivan Prokoffief îl urmărea, pe sub sprâncene, în vreme ce degetele desfăceau legătura țigaretelor. Îi întinse una, apoi i-o aprinse la flacăra albăstrie a brichetei Krupp. Comisarul pufăi de două ori și simți, brusc, cum toți mușchii i se destind și că, fără voia sa, începe să i se facă somn. Își întinse, fără să vrea, picioarele sub masă, așa cum îi văzuse făcând pe clienții opiomani.

— Tutunul e amestecat cu opiu, nu? întrebă leneș, abia stăpânindu-și un căscat.

— E tutun sirian, de cea mai bună calitate. Și, firește, e amestecat și cu puțin opiu, altfel nu ar mai fi sirian. Te simți bine?

Ridică din umeri. Sau își închipui că ridică. Nu mai știa exact dacă mușchii făceau ceea ce le dicta creierul. Dacă a te simți bine însemna să lenevești, întins într-un scaun, cu o cafea în față și o țigară în mână, lăsând grijile să treacă pe lângă tine, fără să le acorzi nicio atenție, atunci, da, se simțea bine. Așa cum nu se mai simțise de multă,

de foarte multă vreme. Toată încordarea și toate gândurile negative, toate întrebările fără răspuns dispăruseră din viața sa, ca luate cu mâna. Îi spuse toate acestea și continuă să fumeze, nepăsător, aruncând din când în când priviri curioase spre grupul de turci, care-și apropiaseră capetele de centrul mesei și discutau cu voce joasă.

— Atunci, înseamnă că ești pregătit să asculți cea mai uluitoare poveste din lume, spuse Prokoffief și, dacă nu ar fi fost atât de euforic, probabil că ar fi sesizat, în spatele cuvintelor, un accent de îngrijorare. Povestea celor doisprezece nemuritori. Și a ta, **învățătorul** lor.

Îl privi printre gene, fără să spună nimic. Era ca și când s-ar fi uitat la un film, la cinematograf: personajele de pe pânză erau alcătuite doar din lumini și umbre, reprezentări ale unor ființe care trăiseră și, poate, muriseră, dar pe care nu avea să le cunoască niciodată personal, deoarece ele existau, bidimensional, pe o pânză albă, iar el se afla, tridimensional, la câțiva metri distanță de acea pânză.

— Înainte de a începe, trebuie să aflu două lucruri. Primul se referă la cei doi noi prieteni ai dumitale, Jan Michail și Elena Magda Lupescu. Din ce cauză te-au lăsat singur și unde trebuia să vă întâlniți?

Se auzi vorbind, dar era ca și când, în realitate, el s-ar fi aflat undeva, foarte departe, și își percepea propriile cuvinte distorsionat. Îi povesti despre aprobările pe care aceștia urma să le ia, de la comandamentul german de pe insulă, pentru a vizita helioportul.

— Toată lumea vrea pe lună, mormăi celălalt și adăugă ceva în rusește, probabil o înjurătură.

Privirea îi devenea din ce în ce mai încețoșată, dar el se simțea ușor și se cufunda în fericire, ca într-o apă foarte limpede și adâncă. Îl întrebă, râzând, ce naiba să caute pe lună, lucrurile bune nu se găseau decât pe pământ. Colonelul îl privi îndelung, pufăind din țigară. Ochii săi albaștri păreau minuscule oglinzi răsucite spre interior.

— O Trecere, asta caută. O fantă prin care să iasă din închisoarea lumii acesteia, pentru a putea trece pe un alt ciob de lume. Tu însuți ne-ai spus asta, cândva, cum de-ai putut să uiți tot?

Apoi își petrecu vârful limbii peste buzele crăpate și adăugă:

— Mereu uit că ne-ai luat-o cu mult înainte și că ne-ai spus cu exactitate ce o să se întâmple, după ce... mă rog, n-are rost să anticipez povestea pe care o vei auzi, în minutele următoare. Al doilea lucru pe care trebuie să mi-l lămurești se referă la relația personală pe care o ai cu generalul Erwin Rommel. După cum s-a comportat în legătură cu persoana ta, pare să fie o problemă de viață și de moarte. Dacă este, cumva, vorba despre altceva, atunci lucrurile se complică atât de mult, încât chiar nu știu cum o vom scoate la capăt.

Îi povesti, râzând, despre felul cum îi salvase viața și despre ce pățise nebunul acela de Horia Sima.

— Un moment, poți să fii atent un moment?... cred că îți vine puțin mai greu să te concentrezi, după ce pufăi oleacă de opiu, dar tot vreau să aflu, mai exact, ceea ce s-a petrecut cu acel Horia Sima. Rommel a spus că i-a pierdut urma după ce a fost internat în lagărul de la Dachau?

Nu credea că generalul se exprimase chiar așa, dar ce mai conta la urma-urmei? Confirmă, cu o mișcare lentă din cap, și continuă să fumeze, visător, întrebându-se de ce unchiul Eliad nu-i vorbise niciodată despre puterea de a oferi beatitudine, pe care o avea substanța aceea extrasă din capsulele de mac, înainte de uscare.

Colonelul Ivan Prokoffief stătu o clipă pe gânduri, apoi îi luă țigara dintre degete și îi strivi vârful în scrumiera de ceramică, din mijlocul mesei.

— Cred că ai fumat de ajuns, domnule comisar. Dacă vrei să mă asculți, ai face bine să bei cafeaua care ți-a mai rămas în ceașcă.

Nu voia să-l lase să-i ia țigara, să-i interzică dreptul la clipa aceea oarbă și leneșă de fericire, dar descoperi, cu uimire, că nici nu i se putea împotrivi. Așa că duse, ascultător, mâna spre ceașcă, o ridică și îi înghiți conținutul dintr-o înghițitură. Se strâmbă, neînțelegând de când căpătase gustul acela atât de amar. Dar lichidul i se împrăștie în tot corpul, asemenea unui alcool extrem de puternic și îl făcu să-și recapete luciditate, în doar câteva clipe.

— Otrava dulce și antidotul amar, rânji Prokoffief, privindu-l cu intensitate. Bănuiesc că ți-ai revenit suficient,

încât să mă poți urmări. Trebuie să îți spun că tocmai ai băut o linguriță de cianură de potasiu, pe care ți-am turnat-o în ceașcă, atunci când opiul te-a răzbit și te-a făcut să închizi ochii. Cantitatea asta de otravă ar putea să dea gata un elefant, în mai puțin de două minute. Iar atunci când ai adormit pe bac, din cauza cafelei, ai băut stricnină, care este o altă otravă foarte puternică.

Se holbă la el, aproape neînțelegând ce spunea.

— Am fost... otrăvit de două ori?

— Exact asta am spus. Colonelul dădu din cap, bău restul de cafea din ceașcă, apoi învârti puțin zațul pe pereții acesteia și o răsturnă cu gura în jos. Pe vremuri, am învățat nobila artă a cititului în destin. Să vedem cât mai funcționează ea, după trei mii de ani.

— De ce... m-ai otrăvit?

Parcă avea glașpapir pe gât. Fiecare sunet pe care îl scotea îl râcâia adânc, făcându-l să scoată gemete stinse.

— Te-am verificat, ridică din umeri celălalt. Lupta se duce din ce în ce mai strâns și nu ar fi de mirare ca și ceilalți să încerce o stratagemă de intoxicare. Adică să încerce să îmi vâre pe gât un pseudo-Milovan, pentru ca să mă orienteze pe o pistă falsă, așa cum am făcut eu, în urmă cu peste un secol, cu Engemia, Raoul și Samuel. Și cum a făcut Abel, cu falsul Paracelsus, care a adus „sudoarea englezească" asupra Europei, omorând în doar câțiva ani aproape 50 de milioane de locuitori. Te-am verificat și m-am lămurit: ești nemuritor, asemenea nouă, și, în plus, ai ui-

tat totul, așa cum ai spus că o să se întâmple. Dar, acum, te-am găsit, în sfârșit, și mă vei duce la *linia-de-separație*.

— Habar nu am despre ce vorbești.

— Sunt convins de asta. Prokoffief dădu din cap și întinse mâinile peste masă, punându-le peste ale sale. Dar îți vei reaminti, Milovan, exact așa cum ne-ai spus, îți vei reaminti, atunci când vei ajunge în fața ei și o vei vedea. Și, acum, ascultă cea mai tulburătoare poveste, pe care un om a auzit-o vreodată pe planeta Pământ.

Deschiseseră ochii, în urmă cu 54000 de ani, undeva, pe malul fluviului Gange. Pe atunci, acesta nu avea un nume și curgea cu aproape 250 de kilometri mai la sud. Și nici nu era atât de lung, ca în prezentul în care ei doi stăteau de vorbă, la o cafea și la o țigară cu opiu. Erau 12 bărbați și o femeie, care nu știau unii de alții, așa cum nu știau nici ce misiune aveau de dus la îndeplinire. Și nici măcar dacă aveau vreuna.

— Cincizeci și două de mii de ani mai târziu urma să aflăm că s-ar putea să fim niște avataruri, iar ființele care ne creaseră pentru a le ține locul și a executa muncile grele în locul lor, fie plecaseră în alt univers, atunci când acesta de aici se spărsese în miriadele de lumi-ciob, fie muriseră și ne lăsaseră să ne descurcăm singuri. Pe atunci, însă, nu ne păsa, tot ce voiam era să supraviețuim cât mai mult, chiar dacă pentru asta era nevoie să-i ucidem pe cei pe care-i consideram semeni, dar care nu erau decât nativii primitivi ai lumii în care ne treziserăm, fără voia noastră.

Trăiseră și, încetul cu încetul, aflaseră că nu puteau să moară. Sau, cel puțin, niciunul dintre ei nu murise, până în clipa aceea. Participaseră la mari bătălii între triburi, fuseseră aruncați în vârtejul apelor, locuiseră în mijlocul unor uriașe păduri incendiate, se luptaseră cu tigrii cu colți-sabie, cu urmașii adaptați la tundră ai unor raptori din Mezozoic, se împotriviseră mamuților lânoși și trăiseră tragedia a două glaciațiuni teribile. Trupurile nu le îmbătrâneau, asemenea trupurilor semenilor lor, rănile pe care le căpătau se vindecau singure, în mai puțin de o zi lumină, iar când nu aveau ce să mănânce sau să bea, intrau într-un fel de stare de stază, mișcându-se foarte încet, pentru a reduce consumul energetic la maxim și a continua să trăiască, chiar și atunci când în jurul lor populații întregi se stingeau în perioade foarte scurte de timp. Nu se îmbolnăveau niciodată și nu aveau nevoie de medicație pentru a învinge molimele. Într-un cuvânt, erau asemenea zeilor, numai că nu știau asta, ci credeau, pur și simplu, că așa era firesc să se întâmple. Și, mai ales, neavând cunoștință despre existența celorlalți, se simțeau singuri și ajunseseră să-i urască pe cei în mijlocul cărora trăiau.

— Am urmărit evoluția umană aproape de la zero. Erau aici, atunci când am deschis ochii, dar nu erau cu mult diferiți de primate. Abia de știau să țină o creangă, în mână, pe post de bâtă, și să arunce cu pietre, ca să se apere de sălbăticiuni. I-am văzut cum se asociau, cum au

creat triburile, hoardele și, mai târziu, primele așezări permanente. Am văzut cum au crescut, din nimic, marile construcții antice, Babilonul, Ninive, Mohenjo-Daro... zigguratele, marile piramide egiptene, piramidele în trepte din America de Sud... ne-am plimbat prin grădinile suspendate ale Semiramidei, am pus umărul la construcția colosului din Rhodos. Am cărat cărămizi cu coșul de nuiele pentru Colosseum și am luptat în marile bătălii ale Imperiului Roman, ale celui aztec și ale celui mayas. Am văzut creșterea și decăderea civilizațiilor, am cunoscut minți luminate și genii militare bolnave. Am venit, călări, alături de Attila, să cucerim Europa, am luptat sub zidurile Constantinopolului, alături de selgiuicizi. Am asaltat Viena, împreună cu otomanii și am asistat la marile epidemii care au bântuit lumea – am văzut ciuma neagră, misterioasa sudoare englezească, variola, gripa spaniolă... în general, cred că nu am lipsit la niciunul dintre evenimentele care au zguduit acest microunivers și ne-am întrebat, adeseori, dacă nu cumva rolul nostru nu era doar unul de observatori neutri, care trebuia să raporteze stăpânilor care ne creaseră ce se întâmpla aici. Dacă nu cumva, asemenea nouă, nenumărate grupuri de 13 persoane bântuiau istoriile altor lumi-ciob, transmițând și comentând evenimentele.

— Nemuritori, se strâmbă Milovan, cu gândul la starea de euforie trăită doar cu puțin timp înainte și din care fusese smuls cu brutalitate. Poveștile copilăriei, asemenea

„Tinereții fără bătrânețe și vieții fără de moarte". Cine mai crede azi în povești?

— Nu există povești, deoarece nu există lucruri pur imaginare. Ivan Prokkofief se ciocăni cu arătătorul în tâmplă. Dragul meu comisar, nu ai priceput nici până acum că acel creier pe care-l transporți în craniu este construit doar pentru a interpreta, într-un fel sau altul, numai informațiile oferite de realitatea înconjurătoare? Că nu este capabil să inventeze ceva, pornind de la zero? Că are nevoie de realitate pentru a continua să existe? Poveștile sunt numai deformări intenționate ale unor fragmente din realitatea imediată. Intenționate, deoarece însăși forma lor, aparent fantastică, le-a făcut să reziste timpului și să ajungă până în prezent.

— De ce ar avea nevoie omenirea de povești despre o realitate străveche? De ce să aflu eu, cel de acum, despre lucruri, evenimente și ființe care au dispărut de zeci de mii de ani și care nu mai pot să interfereze cu mine?

— Și dacă mai pot? Rânjetul lui Prokoffief era atât de crud, încât Milovan duse, involuntar, mâna către tocul armei. Lasă pistolul, cum te-ar putea ajuta o jucărie cu capse? Sau credeai că ți-am făcut cadou o armă adevărată? Dacă o studiezi cu atenție, vei vedea că percutorul are o mică problemă mecanică și nu este în stare să furnizeze scânteia necesară aprinderii prafului de pușcă. Să revenim, însă, la întrebarea ta. Poveștile lumii, toate, dar absolut toate au fost concepute pentru a-i avertiza pe

urmașii cei mai îndepărtați ai celor care ne-au văzut și care au înțeles că **noi** nu suntem ca ei că istoria nu le aparține, în întregime, și că trebuie să o împartă cu noi. Cu nemuritorii de **noi**.

Îi povesti despre Ninive și despre Babilon, despre imperiul hittit și despre navigatorii fenicieni, despre faimoasele cetăți grecești, despre Antykhitera și despre Atlantida. Ei, da, Atlantida existase și, după scufundarea ei în valurile oceanului, administrația și armata risipită pe aproape o treime din teritoriul Europei și Africii ajutase la creșterea civilizațiilor locale.

— Am crezut că Atlantida este doar un mit. Chiar dacă un înțelept ca Solon a vorbit despre ea și a lăudat-o. Milovan își mușcă ușor buza de jos, nefiind sigur dacă rusul nu-și bătea cumva joc de el. Dacă spui că ai trăit acele vremuri îndepărtate, atunci sigur că ai să-mi poți spune unde este localizată. Nu că aș putea eu să cobor câteva mii de metri sub apă, ca să verific.

— A fost acolo unde nu v-ați fi gândit niciodată, tocmai pentru că locul a rămas tot timpul sub ochii voștri. Când ceva este mult prea vizibil, ajunge să devină ignorat, iar apoi chiar să dispară pentru cei mai mulți. Gândește-te la cei care trăiesc în apropierea munților. Nici nu se mai uită spre ei și majoritatea timpului merg cu ochii în jos. De la o vreme, când îmbătrânesc suficient, uită cu totul de prezența lor. Așa s-a întâmplat și cu Atlantida.

— Vrei să spui că o putem vedea și acum, fără s-o recunoaștem, din cauză că este mult prea aproape de noi?

— Exact asta vreau să spun. Colonelul arătă cu degetul în sus. Fără să te uiți acolo, poți să-mi spui ce culoare are copertina, care ne ferește de soare?

Se gândi câteva clipe: era neagră, cenușie sau albastră? Nu-și amintea, deși ar fi trebuit, își antrenase mintea pentru a observa și a reține fleacurile, detaliile neînsemnate ale vieții de zi cu zi. Chiar, ce culoare să fi avut? I se părea cu neputință să fie albă, deoarece zona era prăfoasă și albul s-ar fi pătat demult.

— Vezi? Copertina aceasta este Atlantida ta. A fiecărui om care trece pe lângă ea, convins că nu poate să fie tocmai Atlantida, pentru că... Și nu știe să-și explice acest *pentru că.*

— Pentru că este sub ape și nu mai poate fi văzută.

— Oare? Prokoffief mustăci. În ochi îi juca o lumină piezișă, vicleană. Oare? Cum ai reacționa, dacă ți-aș spune că sute de mii de oameni o văd tot timpul, iar mulți, milioane, chiar trăiesc acolo? Că marea bătălie a lui Adolf Hitler este pentru cucerirea unui mit?

Alexandru Milovan ridică din umeri.

— Suntem la ora poveștilor despre nemuritori, nu? Așa că nu văd de ce oamenii zilelor noastre nu ar trăi și pe Atlantida. Și cum se numesc resturile acestea insulare, pe care trăiesc contemporanii noștri, fără a ști că au devenit atlanți, fără voie? Și pe care acest nebun al zilelor noas-

tre, arianul perfect care scrie Mein Kampf, vrea să le cucerească, doar dintr-o nerozie mistică?

— Marea Britanie. Altădată, Insulele Casiterite. Pentru că, de aici, se extrăgea în neolitic, casiterita, minereul acesta atât prețios, din care se forja staniul. Multe mii de ani a fost considerat un metal cu puteri magice: dacă adăugai staniu în cupru topit, obțineai bronzul, metalul care a dominat umanitatea, până în zorii epocii moderne. Înainte de tragedia atlantă, purta un alt nume. I se spunea...

— Oricalc, șopti bărbatul, simțind cum ceva se năruiește încet în mintea sa, un fel de barieră nevăzută, eliberând mugurii proaspeți ai unei lumini blânde, ținută în neclintire, până atunci, lumina unui altfel de înțelegere.

— Oricalc, da, îl aprobă celălalt, privindu-l cu multă curiozitate. Cred că începi să înțelegi ceea ce-ți spun.

Nu numai că înțelegea, dar, vag de tot, părea că începea și să-și amintească. Lucruri despre care credea că nu le știuse niciodată îi revenau în minte, asemenea picăturilor formate pe suprafața netedă și rece a unui geam, scurgându-se încet la vale și lăsând în urma lor dâre sclipitoare.

— Nemuritori... cei care au străbătut istoria umană, luând pentru o vreme chipul unor semeni de-ai lor. Care au îngropat în cimitire cadavre străine și le-au trecut pe cruce numele pe care îl purtaseră, până atunci.

Ivan Prokoffief dădu din cap, cu ochii strălucind de o veselie stranie.

— Ți-am identificat patru dintre aceste chipuri, sub care te-ai ascuns, în trecut: ai fost Gautama Buddha, cel care a afirmat că „tot ceea ce se naște trebuie să și moară", dar și Euclid, cel ce a vorbit pentru prima despre infinit. Mai ții minte? – „Razele soarelui se propagă numai în linie dreaptă și se duc la infinit". De aici am înțeles că tu erai cel pitit sub chipul acela bărbos și înțelept și am putut, astfel, să te regăsesc. Ai fost Paracelsus, cel ce a căutat El Iksir-ul, piatra filozofală care trebuia să preschimbe metalele ordinare în aur, o informație prețioasă, care m-a pus iar pe urmele tale, după ce aproape că te pierdusem vreo două secole și jumătate. Și, în fine, mult mai devreme, pe când Inchiziția încă nu fusese înființată, ca să te vâneze, te-ai reinventat sub chipul lui...

— Nicolas Flamel, dădu el din cap și zâmbi. Habar nu aveam că am fost și Flamel, poți să mă crezi. Dar, acum, mi-am reamintit de toate acele măști, sub care m-am ascuns, ca să pot să rămân în lumea aceasta. De mine, cel care am fost și de tine, cel care m-ai căutat, cu atâta osârdie. La naiba, chiar trebuia să îmi dai să fumez opiu?

Prokoffief mârâi, aruncând priviri furișe în jur.

— O singură dată, te-ai întâlnit cu Samarkan, în urmă cu aproape opt sute de ani. A încercat tot ce i-a trecut prin minte, ca să te determine să-ți amintești. Nu ai reacționat decât la opiu. Dar nu a reușit să afle mare lucru, pentru că Batlogul a căzut chiar atunci sub asaltul călăreților lui

Genghis-Khan, iar el a fost nevoit să se ascundă și să te lase în mâinile lor. Nici asta nu-ți aduci aminte...

Stropii trecutului năvăleau peste el, ca spuma unei cascade nesfârșite, dar amintirea aceea refuza să se ridice la suprafață. Clătină din cap.

— Am fost în multe locuri din lumea asta, colonele. Chiar și aici, pe insula asta. Am murit și am fost îngropat cu toată cinstea cuvenită unui sfânt. Îmi aduc aminte de turcii care veneau plângând să pună flori pe cadavrul acela necunoscut, care îmi semăna destul de bine. Acum înțeleg de ce m-ai adus aici: sperai că numele lui Miskin Baba va însemna ceva pentru mine și va deschide ușa trecutului.

— Cândva, credeam că rolul nostru de avataruri, aici, este să devenim stăpânii acestei lumi-ciob și să construim o civilizație asemănătoare aceleia din lumea originală, de unde au plecat Stăpânii. N-am apucat să aprofundăm această idee; ne-am certat și ne-am războit, mânând populațiile de oameni unele împotriva altora, în numele unor zei, în pielea cărora ne-a plăcut să ne reinventăm. Unii dintre noi ne-am împăcat și ne-am întors împotriva celor care rămăseseră singuri. După care ne-am certat din nou și am scurmat în cenușa mereu fumegândă a războaielor. Ne-am despărțit și, conjunctural, ne-am regrupat. După care ne-am pierdut din nou urmele. Dintre toți, numai tu ai stat deoparte și te-ai ascuns bine, milenii la rând. Iar noi nu am aflat decât târziu de ce o făceai: erai

singurul care știai unde se găsea Trecerea, care ne-ar fi permis să părăsim închisoarea lumii acesteia și să fugim pe următoarea. Și apoi pe următoarea. Și tot așa, până ce am fi găsit, în cele din urmă lumea Stăpânilor. Pentru că aveam la dispoziție nemurirea. Și, sub tălpi, coaja întregului Univers.

Colonelul se aplecă peste masă, rezemându-și bărbia în palme. Avea chipul obosit și mirosea puternic a fum. Ochiul drept îi zvâcnea, când și când, incontrolabil. Un tic nervos, de care nu avea să scape, probabil, niciodată, își spuse el, prefăcându-se că nu-l observă. Prin spatele lor, trecu băiatul cu o tavă plină cu cafele și pahare cu suc de lămâie, în care pluteau cuburi de gheață.

— Și ce ați fi făcut dacă ați fi reușit s-o descoperiți, în cele din urmă?

Colonelul își frecă nasul cu un deget.

— Habar n-am. Niciodată nu mi-am făcut timp să-i întreb pe ceilalți treaba asta. Deși, ca să fiu sincer, uneori, m-am gândit și eu la asta. Dar nu am avut răbdare să insist asupra ei, ca să aflu răspunsul. Ai auzit, vreodată, domnule comisar, despre migrația somonilor?

Încerca să-l îndepărteze de subiect sau exista ceva misterios care lega întrebarea aceasta, cu aparență banală, de secretul în care se străduise să-l învăluiască până atunci? Apoi ceva îndepărtat sclipi și se stinse imediat pe copertina interioară a globilor săi oculari. Un diamant, își aminti, un diamant spune povești altor diamante, sclipind.

— Marea migrație, de peste 4000 de kilometri, din râurile Alaskăi, până departe, în Oceanul Atlantic, și apoi înapoi, exact către locurile din amonte, unde au ieșit din icre. Vrei să spui că există în noi această chemare? Că înnebunim, asemenea somonilor, care se lasă pescuiți de oameni, de păsări, de prădătorii marini și de marii urși ai continentului american, numai ca să ajungă în locurile acelea, care nu reprezintă nimic pentru alții, dar care emană o vrajă neînduratoare pentru ei? Ne cheamă ceva spre acolo, atât de puternic, încât suntem în stare să distrugem specii întregi, numai ca să putem asculta chemarea?

— Tu ne-ai spus asta și apoi ne-ai părăsit, în timp ce dormeam, și, de atunci, nu te-am mai găsit niciodată. Prokoffief părea, brusc, îmbătrânit, iar vocea aproape îi tremura. De ce ascunzi Trecerea? De ce nu ne dai voie să ascultăm **chemarea**?

Chiar, de ce le ascundea Trecerea? Răsuci întrebarea pe toate părțile, dar nu-i veni în minte niciun răspuns. De ce era atât de important ca toți ceilalți doisprezece să rămână pe această lume-ciob și să sufle permanent în jarul războiului care trimitea la moarte milioane și milioane de ființe umane? Ce s-ar fi întâmplat cu lumea aceasta, dacă le-ar fi dezvăluit locația, iar ei ar fi pornit, cu toții, către ale lumi?

Își linse buzele crăpate și continuă să tacă. În jur, rumoarea sporise, clienții obișnuiți ai terasei vorbeau tare,

râdeau și împărțeau cu generozitate fumul narghilelei între ei. Băiatul cu tava făcea curse din ce în ce mai des, alergând cu cafelele și cu tutunul de mestecat printre mese de la un client la altul. Pe mese, se schimbau bolurile cu alune prăjite și fistic, cu farfurioare cu rahat colorat și cu baclavale tăiate în porții mici, de pe care se scurgea mierea îngroșată.

O lume ce părea extrem de pașnică și de fixată în tradiționalismul oriental, își spuse Milovan, trăgând ceașca mai aproape de el. Dacă n-ar fi fost sirenele vaselor care treceau, de o parte și de alta a insulei, precum și uruitul surd al unui motor de mașină, s-ar fi crezut la capătul lumii. Așa cum se mai crezuse o dată, sperând că aici va fi de negăsit, își aminti, apoi tresări și se răsuci brusc: uruitul motorului crescu în intensitate, apoi se opri, iar talmeș-balmeș-ul discuțiilor purtate în jur se stinse. O liniște apăsătoare se lăsă peste terasă și toate privirile se răsuciră către portița rămasă întredeschisă. În sfârșit, se auzi zgomotul unei portiere trântite și sunetul unor cizme cu blacheuri, care călcau pe caldarâm. Dincolo de poartă, își făcu apariția un locotenent german, îmbrăcat în ținută de paradă, cu cizmele lustruite impecabil și cu o fotografie în mâna stângă. În spatele său, mergea, fără să se grăbească, un soldat, cu arma ținută, regulamentar, cu vârful în jos.

Șoferul, se gândi Alexandru Milovan, și se întrebă dacă sosirea germanilor aici avea legătură cu vreunul dintre ei. Parcă pentru a-i confirma presupunerile, locotenentul

privi fix către masa lor, aruncă o privire scurtă pe fotografie, apoi se apropie cu pași măsurați. Salută, cu mâna dusă neglijent la chipiu, și-l întrebă pe rus dacă el era colonelul Ivan Prokoffief, din Armata Roșie.

— Ei bine, domnule locotenent, n-am de gând să ascund acest lucru. De altfel, uniforma ar contrazice orice fel de altă afirmație aș face. Da, eu sunt persoana pe care o cauți.

— Îmi pare bine, mein Herr. Am fost trimis să vă invit să vă întâlniți cu comandantul Vobanului Ada-Kaleh, care a primit, prin telegraf, o înștiințare extrem de importantă pentru dumneavoastră. Mașina sa vă stă la dispoziție.

— Este chiar atât de urgent?

Locotenentul dădu din cap, făcând vulturul auriu să sclipească pe șapcă.

— Domnul colonel Wilhelm Meinster a subliniat că nu am voie să mă întorc fără dumneavoastră. Este în legătură cu un mesaj, trimis de pe bacul „Cormoranul Alb", în urmă cu aproape douăzeci de minute.

Ivan Prokoffief se lăsă pe spătarul scaunului, meditând. Consumatorii din jur păstrau o tăcere ostentativă, cumva aproape ostilă, își spuse comisarul, aruncând priviri furișe către celelalte mese. Prezența nemților pe insulă le adusese câștiguri nesperate, în vreme ce zvonurile care circulau despre Țara Sovietelor făcea să se ridice părul pe țeastă oricărui cetățean de bun simț al Regatului. Prezența unui ofițer sovietic, printre ei, era capabilă să mo-

difice ecuația de putere actuală și să facă din ei niște viitori perdanți?

— Am să vin, spuse, după câteva clipe Prokoffief. Aș dori să-l iau cu mine și pe domnul comisar Milovan, cetățean al Regatului, aflat pe insulă cu acordul generalului Erwin Rommel.

Locotenentul clătină din cap.

— Îmi pare rău, ordinele mele se referă strict la dumneavoastră, domnule colonel. Domnul comisar vă poate aștepta aici, până vă reîntoarceți.

— Protestez împotriva acestei lipse de diplomație, inacceptabilă din partea unui ofițer superior al Wermachtului!

— Puteți să protestați cât poftiți. Locotenentul ridică din umeri și zâmbi cu răceală. Deocamdată, nu aveți puterea să schimbați niciun ordin direct al comandantului militar al insulei Ada-Kaleh. Veniți sau va trebui să raportez superiorului meu lipsa dumneavoastră de interes față de un text telegrafic, semnat Wyacheslav Molotov?

Dacă în sufletul lui Prokoffief exista vreun vulcan, gata să izbucnească și să împroaște cu lava mâniei sale, Alexandru Milovan nu avea s-o afle niciodată. Colonelul se ridică brusc, aproape răsturnând scaunul, se apleca ușor către el și îi spuse, în românește:

— Nici să nu te gândești să te urnești din acest scaun, Milovan. Voi reveni, în mai puțin de o jumătate de oră. Și atunci vom reuși să finalizăm discuția asta interesantă.

Cel puțin, așa sper. Amintește-ți de Ștefan și de ce i s-ar putea întâmplă, dacă îți vin cumva gânduri neașteptate.

— De ce l-ai adus în vorbă tocmai pe Ștefan? întrebă, cu voce spartă.

— Tu de ce crezi? Prokoffief se aplecă de-a binelea spre el, făcându-l să simtă un miros puternic de tabac. Pentru că este pentru prima dată, în cursul prealungii tale vieți, când te-ai hotărât să ai un copil. Mult timp, m-am întrebat care trebuie să fi fost motivul pentru care ai făcut-o. Abia de vreun an am înțeles.

— Ce ai înțeles?

— Că te-ai săturat să fugi. Că te-ai hotărât să rămâi, în sfârșit, într-un loc, și să trăiești o viață de om obișnuit. Ți-l mai amintești pe Miskin Baba? Atunci, ai ratat. Pentru că nu ai reușit să oprești cursa fără sfârșit a timpului. Nu aveai ancora care să te rețină.

— Și acum? întrebă el, cu o sclipire de curiozitate în ochi.

— Acum, te-ai hotărât să te folosești de Trecere, ca să obții asta. Fără Ștefan nimic nu ar mai avea rost, nu-i așa?

Se ridică, își aranjă ținuta din câteva mișcări și îi comunică locotenentului că e gata să îl urmeze. Acesta îi făcu semn spre ieșire, cu mâna în care ținea fotografia. Soldatul se trase un pas înapoi, ca să le facă loc să treacă, apoi porni în urma lor, cumpănindu-și arma la spate. După câteva zeci de secunde, motorul porni să-și toarcă zumzetul liniștit, mașina ieși în mijlocul străzii și se îndepărtă, într-un nor de fum, urmărită de o mulțime de ochi.

Când dispăru după colț, glasurile se repeziră toate odată către prelata de deasupra, hotărâte să dezlege misterul vizitei inopinante. Deși nu înțelegea mai nimic din dialectul turcesc vorbit pe insulă, Milovan era sigur că vorbeau despre el și despre Prokoffief. Vru să se răsucească, ca să-l caute din priviri pe băiatul care servea la mese, dar nu apucă să-și ducă gestul până la capăt. O mână i se așeză pe umăr și o voce cunoscută îl întrebă:

— Chiar ai crezut că se va întoarce într-o jumătate de oră? Jan Michail se aplecase până aproape de urechea sa dreaptă, sprijinit cu o mână de tăblia mesei. Colonelul Ivan Prokoffief este reținut, din ordinul expres al generalului Rommel, pentru pătrunderea pe teritoriul cu statut politic special al insulei Ada-Kaleh, fără împuternicire din partea Ambasadei Germane din București sau a Consulatului German din Timișoara. Va fi izolat, urcat pe o șalupă militară și expediat la Bechet, unde va fi predat superiorului său, ministrul de externe Molotov, ca semn de bună-credință din partea viitorului aliat al Uniunii Sovietice.

Moșierul rânji, trimițând spre fața lui un damf de coniac și de parfum „Human", pe care britanicii reușeau încă să-l exporte în țările din centrul și estul continentului, pe filieră scandinavă.

— Chiar dacă nu poate să moară, cum probabil ți s-a lăudat deja, poate foarte bine să stea închis câteva zeci sau chiar sute de ani. Ultima oară a fost întemnițat, din

ordinul lui Charlemagne și a stat în închisoare până când Filip cel Frumos a dat ordin să fie eliberați toți deținuții, cu ocazia încoronării sale, în 1285. Acum, am avut grijă să-i spun generalului că Prokoffief este unul dintre cei care conspiră împotriva politicii lui Himmler de a reînvia vechea religie ariană. Nu cred că se va mai putea apropia de vreun teritoriu german sau anexat Germaniei Mari, în următorii 20-30 de ani. În această situație, domnule Milovan, singurele două posibilități pe care le ai sunt fie de a te întoarce la București, solicitând comandantului militar german al insulei să te transporte până la Orșova, de unde poți lua trenul către capitală, fie de a ne urma, pe doamna Lupescu și pe mine, la bordul dirijabilului „Berliner", în cea mai mare aventură pe care ai trăit-o până acum – o expediție pe lună.

Milovan își simțea inima bătând cu atâta putere, încât se întreba de ce moșierul nu o aude. Își puse palmele pe genunchi, pentru ca bărbatul din fața sa să nu le observe tremurul.

— Ești sigur că, dacă mă hotărăsc să plec la București, tu și Magda veți ști să rezolvați singuri problema pentru care vreți să ajungeți în Oceanul Procellarum?

Jan Michail îl privi scrutător, câteva clipe. Fața lui se afla atât de aproape, încât Milovan putea să perceapă mirosul ușor acrișor al transpirației. Freamătul vocilor din jur părea din ce în ce mai estompat, ca și când toți clienții și-ar fi întins capetele spre ei, ca să audă răspunsul.

— Am primit o copie a fotografiei pe care Rommel i-a înmânat-o lui Molotov. Tot ceea ce urmează ar trebui să nu depășească limitele unei simple deducții logice. Este de dorit să te afli, alături de noi, când vom ajunge la fața locului, dar prezența ta nu este absolut necesară pentru a rezolva problema. Vom identifica și singuri Trecerea. Pentru că asta ai vrut să însemnezi, acolo, prin sculptarea în stânca vulcanică a chipului Magdei, nu? Un semn al Trecerii...

Milovan închise ochii și respiră adânc. Va să zică, asta se găsea pe fotografia pe care Rommel o adusese ca mijloc de negociere. Chipul Magdei! Nu se gândise niciodată la așa ceva. Ce rol va fi avut, în viața lui, de care încă nu reușea să-și aducă aminte, această femeie, misterioasă și tulburătoare?

Tresări, deschise ochii și îi zâmbi liniștitor bărbatului din fața sa.

— Firește că am să vă însoțesc, Jan. Cum aș putea rata aventura secolului XX, chiar dacă ea se va desfășura pe lună? Sau, poate, tocmai de aceea nu îmi permit să fac asta. Băiete, vino cu nota de plată, te rog. Cineva va trebui, până la urmă să achite consumația. Și cred că aliații germani nu au în intenție așa ceva.

Capitolul IX
Rom cubanez pe pânza de păianjen

„Berliner" era cel mai mare obiect zburător, construit vreodată de rasa umană. Cu o lungime de 510 metri și o înălțime de 892 de metri, devenise, de la lansarea de probă, făcută în 1934, în zona Allgau, campion absolut al clasei dirijabilelor de ridicare-tractare, atingând încă de la prima ridicare altitudinea de 43235 de metri, fără utilizarea turbinelor de propulsie verticală. La coborâre, în timpul zilelor însorite, umbra sa gigantică începea să se lase deasupra pământului, de la limita celei de-a doua trepte de dirijare – 18440 de metri. Când realiza staționarea finală, la punct fix, la cota Zero – la 7750 de metri, umbra pe Terra acoperea complet firul fluviului, până dincolo de intrarea în Cazane.

— Încă 1211 metri, până la obiectiv, anunță o voce stridentă, în difuzorul fixat chiar deasupra capetelor lor, în cabina pentru pasageri a lui „Der Flieger". Tracțiunea verticală scade, progresiv, cu 21 de metri pe secundă. Pasagerii și personalul navigant sunt rugați să se așeze în fotolii, să-și pună centurile de siguranță și să stingă țigările.

Jan Michail tuși, răsuci vârful trabucului în scrumiera fixată pe peretele de aluminiu și aruncă o ultimă privire prin hubloul rotund, mare cât palma și bombat în exterior, asemenea lentilelor unor ochi bolnavi de toxoplasmoză. De sus, cursul Dunării părea un fir de argint, răsucit printre spinările abrupte ale mușuroaielor munților. Insula dispăruse cu desăvârșire din cadru, locul ei fiind luat de câte un nor, amplasat vremelnic sub picioarele lor. La doi pași spre stânga, rezemat cu coatele de pervazul îngust al celuilalt hublou, Alexandru Milovan se uita exact la aceleași lucruri, ca și el, dar se gândea la cu totul altceva. Și, deși nu reușea să-i vadă ochii, moșierul știa, cu certitudine, că, printre gândurile care i se învălmășeau sub frunte, cel puțin unul îl avea în centrul atenției pe el și pe Magda.

— Sunt multe lucruri pe care nu le înțelegi, îi spuse el, în timp ce îl bătea pe umăr și îi arăta rândul de fotolii, fixat lângă peretele din lemn, aflat în spate. Iar pe unele dintre ele le consideri atât de importante, încât, dacă ar fi nevoie, ca să poți avea acces la sensul lor, ai scoate pistolul și ai trage.

Comisarul se uită la el, dar Jan Michail fu sigur că nu îl vedea. În ochii de culoarea castanei coapte, licărea slab tăciunele curiozității absolute. Întâlnise acea privire de prea multe ori și tot de atâtea ori fusese nevoit să-l ucidă pe posesorul ei, ca să nu știe că niciun răspuns pe care i l-ar fi putut da vreodată nu avea să fie îndeajuns de bun, ca să potolească văpaia din spatele acelor pleoape.

Milovan oftă și se întoarse la realitate. Nu văzuse nimic dincolo de sticla groasă de 10 centimetri a hubloului din sticlă ranforsată, dar nici nu încercase. Stătuse cu ochii holbați, ca și când imaginea din ce în ce mai îndepărtată îl surprinsese suficient de mult, încât să nu-și mai poată desprinde privirile de pe ea, și încercase, tot timpul, să lege într-un tot coerent frânturile de amintiri, care reveneau, în rafale, asemenea grindinei, năucindu-l cu firul realităților pe care i le propuneau.

Ceea ce îi spusese Elena Magda Lupescu era adevărat. Ceea ce îi spusese Jan Michail era adevărat. La fel de adevărat, ca și ceea ce îi spusese colonelul Ivan Prokoffief. Numai că niciunul dintre ei nu-i prezentase ansamblul realității, ci numai adevărurile esențiale și particulare, care o compuneau. Imagini răsfrânte în cioburile de oglindă, care le alcătuiau personalitățile. Marea realitate era, însă, dincolo de ei, o imagine unică și indivizibilă, pe care mintea sa nu o înțelegea, dar despre care știa că există. Și îl include în pasta ei, asemenea lichidului vâscos al dulceții, care acoperă sâmburele de prună, făcându-l invizibil.

Plecă de lângă perete și se apropie de șirul de fotolii, fixate pe niște picioare ciudate, din metal, sub care se găseau pungi de cauciuc gros, pline cu apă, pentru amortizarea șocurilor. Se lăsă să alunece pe cel mai apropiat, trăgând cu coada ochiului spre rândul din spate, pe care dormea, încorsetată în centurile de siguranță, Magda Lupescu. De când urcaseră la bord, nu scosese niciun cu-

vânt, ba chiar aproape că nu-l băgase în seamă, lăsând tot greul susținerii discuțiilor pe seama tovarășului ei.

— Încă 662 de metri, până la obiectiv, anunță din nou vocea. Tracțiunea verticală scade progresiv cu 12 metri pe secundă, iar motoarele laterale pentru aliniere au atins turația de lucru. Pasagerii sunt obligați să verifice rigiditatea centurilor și să deblocheze maneta roșie, situată pe postamentul din dreapta al fotoliului, dacă va fi necesară ejectarea fotoliilor, în caz de accident. Trebuie, de asemenea, verificată existența măștilor de oxigen, a tuburilor, precum și soliditatea legăturilor care le țin fixate de fotoliu. În cazul în care observați ceva în neregulă, apăsați butonul verde, aflat deasupra capului, pentru a-l avertiza pe tehnicianul de serviciu. Comandantul dirijabilului-tractor „Der Flieger", căpitanul Otto Hansmayer, vă urează debarcare ușoară pe Platformă și un zbor fără incidente, spre Selena.

Milovan dădu din cap, ca și când ar fi îndeplinit deja tot ceea ce li se ceruse să facă, se lăsă pe spate și închise ochii.

Bătuseră drumul, până la turnul de îmbarcare, aproape în fugă, mânați de la spate de mugetul sirenei, care se făcea auzit o dată pe minut. Dirijabilul de legătură cobora, ca un păianjen pe firul ce-l lega de pânza sa, devenind din ce în ce mai mare, pe măsură ce se apropia de pământ.

Când intraseră în perimetrul turnului, după verificarea atentă a actelor, „Der Flieger" își coborâse deja toate anco-

rele, în cutiile speciale de legătură, și se lăsa legat de structura metalică specială a turnului, pentru a evita balansul provocat de curentul de aer, stârnit de înaintarea apelor fluviului. Erau singurii pasageri care se îmbarcaseră, alături de aproape două tone de materiale, atent ambalate în containere de lemn, placate cu foi de cauciuc, groase de zece centimetri. În ora care o petrecuse în cabina presurizată a nacelei, în așteptarea încheierii formalităților de decolare, așteptase cu sufletul la gură izbucnirea unei alarme, care să împiedice plecarea și să-i readucă în sala din turn. Nu-i venea să creadă că Prokoffief pierduse atât de ușor partida, după ce își demonstrase abilitățile de prădător de atâtea ori, în decursul ultimelor 24 de ore.

Alarma nu pornise însă, iar lor le fusese permis accesul în cabina de călătorie, unde un soldat, cu arma fixată la spate și cu un șorț alb legat de mijloc, le servise câte un sandviș, un pahar cu vin sau cu apă minerală și le lăsase la îndemână o cutie de lemn, cu trabucuri. Zborul durase mult mai mult decât se așteptase, la pragurile de 1100, de 2800 și de 5520 de metri întâlnind turbulențe puternice și o atmosferă încărcată de electricitate, care pusese la încercare sistemele de protecție ale navei. Nu-și imaginase niciodată, în decursul acestei vieți umane, că va trăi senzația neașteptat de abruptă a unui zbor. Firește, copil fiind, visase de nenumărate ori să fie asemenea păsărilor și să plutească în azurul perfect al cerului, pe aripi de vânt. Dar zborul dirijabilului-tractor se dovedise cu totul alt-

ceva și nu știa dacă trebuia să fie încântat sau dezamăgit. Mai mult decât atât, nici măcar nu reușise să fie prea atent la el, deoarece tocmai constatase că efectul halucinogen al opiului reușise să rupă zăvoarele amintirilor, care năvăleau în prezent din toate clipele de chihlimbar ale trecutului.

Când redeschise ochii, banda de lumină verde de pe partea superioară a peretelui din fața sa se aprindea și se stingea, cu intermitență, anunțându-i pe pasageri că dirijabilul acostase la cheiul aerian și că, în mai puțin de două minute, tubul de cauciuc ranforsat, care făcea legătura cu „Berliner", urma să fie încapsulat și să devină disponibil pentru acces. Deși un icon vizual interzicea scoaterea centurii de siguranță, o decuplă, se ridică din fotoliu, cu genunchii tremurând ușor, și se apropie de hublou. „Der Flieger" era înconjurat din toate părțile de nori pufoși, care parcă îl îndemnau să iasă în exterior și să pășească pe spinările lor moi. Se aplecă și privi spre cerurile de deasupra. Întregul orizont era ocupat de o umbră neagră, care întuneca chiar și soarele.

— "Berliner", preciză Magda, apărând brusc în dreapta lui și luându-l prin surprindere. În acest moment, nu există nicio navă aeriană care măcar să fie comparabilă cu monstrul acesta. Ca să poți să-ți faci, cât de cât, o idee, este suficient să-ți spun că în nacela sa intră, fără să se înghesuie, peste 1500 de oameni. Dacă nu are decât personalul navigant la bord, poate să transporte o încărcătură de

aproape 2000 de tone. Ceva atât de impresionant numai industria germană putea să producă.

— La ce le folosește?

Magda își sprijini coatele pe marginea îngustă a oberlichtului. În semiobscuritatea produsă de gigantul zburător de deasupra capetelor lor, era o femeie aproape frumoasă, constată Milovan. O femeie de care s-ar fi putut îndrăgosti, dacă nu ar fi cunoscut-o și iubit-o, cândva, pe Cornelia.

— Cu ajutorul lui, au reușit să urce pe cea de-a treia orbită de lansare materialele necesare pentru a construi Spinnennetz, „pânza de păianjen", cum le place friților s-o numească.

— Locul acela misterios de unde trimit către lună rachetele lor de tip „V"...

— Exact acel loc misterios, confirmă Magda, aruncând o privire către șirul de fotolii. Văd că Jan dormitează, înseamnă că preparativele vor mai dura, în ciuda anunțului de mai devreme. Cred că vom avea vreme pentru o mică poveste.

— Iar?! se plânse comisarul, ducându-și, demonstrativ, mâinile la urechi. Astăzi, toată lumea vrea să-mi spună povești. Nu cumva am dat în mintea copiilor?

— Cândva, ai să-ți dorești acest lucru, clătină din cap femeia.

— Cine și-ar putea dori să fie nebun?

— Cel care ar dori, cu orice chip, să scape de presiunea clipei prezente.

Alexandru Milovan se aplecă din nou și privi spre cerul negru de deasupra capetelor. Din cauza luminii solare prea puternice, nu reușea să distingă niciun detaliu tehnic, din construcția celui mai mare aparat de zbor din toate timpurile. Apoi, brusc, speriindu-l de moarte, zări corpul unui om, îmbrăcat într-un costum special, argintiu, care făcu o voltă prin fața hubloului, agățat la capătul unui cablu, și dispărând spre dreapta. La câteva secunde, același corp sau poate altul, veni din direcție opusă, desenând o altă voltă și dispărând către stânga.

— Tehnicienii de la asolizări, îi explică Magda. Verifică rigiditatea punctelor de ancorare, mai înainte să deschidă sasurile și să egalizeze presiunea.

— Văd că știi fiecare pas care trebuie făcut.

Femeia își lipi palma de hublou, aproape opacizându-l. Se uită la el cu ochii ei minunat de albaștri și îi zâmbi, așa cum nu o mai făcuse niciodată până atunci.

— Sper că nu ți-ai închipuit că este pentru prima oară când ajung aici. Nu ai cum să fii atât de... credul. O Trecere nu se găsește doar stând, ca la meci, pe gradenă și bătând din palme. La sfârșitul secolului al XV-lea, când ți-ai spus Cristofor Columb și ai pornit spre Lumea Nouă, ne-am îmbarcat de două ori pe navele tale, dar și așa tot ne-ai simțit și ai pus la cale povestea aceea cu revolta lui Bartolomeu, înlocuirea ta cu Francesco de Bobadilla, în postul de guvernator și revenirea în lanțuri, în Spania, făcându-ne să-ți pierdem urma. Germanii au urcat pe Se-

lena de 16 ori, iar noi i-am însoțit în ultimele trei expediții, până la baza Walpurgia, din Oceanul Procellarum. De data asta trebuia să fim siguri că nu ai să poți scăpa, doar bazându-te pe norocul și pe inspirația care nu te-au părăsit niciodată.

Stătea atât de aproape de el, încât îi mirosea respirația caldă, ca pe un abur parfumat, și simțea cum îl furnică buricele degetelor, dorind să-i cuprindă mijlocul și să o tragă spre pieptul său. Știa, însă, că acest lucru nu avea să se întâmple niciodată și că, într-un mod încă neînțeles, femeia din dreapta sa era implicată în fuga sa de-a lungul mileniilor și în uitarea care îi ștergea, de fiecare dată, trecutul din memorie, de parcă ar fi trecut un burete peste o tablă.

Elena Magda Lupescu își apropie buzele de urechea sa și îi șopti, aproape posesiv:

— Ți-e frică să-ți aduci aminte, nu? Ți-e frică de faptul că te-aș putea abate de la ceea ce ți-ai propus, că te-aș putea face să devii asemenea Zeilor. Asemenea Lor, cei care ne-au creat și ne-au abandonat în fundătura asta. Poate că eu sunt pionul otrăvit, care ar putea rezolva ecuația neștiinței tale, ce zici?

Milovan se trase într-o parte, ferindu-se de atingerea ei.

— Zic că ar trebui să ne pregătim de coborâre. S-a aprins lumina de avertizare și aud cum intră aerul prin tub. Înseamnă că vor deschide sasurile și cred că ar fi bine să-l trezești pe domnul Jan Michail. Nu de alta, dar s-a

ostenit prea mult și ar fi păcat să rateze finalul spectacolului.

Femeia îl privi lung și comisarului i se păru că zărește o sclipire de ură în ochii ei. Se mulțumi, însă, doar să ridice din umeri, apoi se apropie de moșier și îl scutură de umăr.

— Am ajuns, Jan, cred că prietenii tăi, germanii, abia așteaptă să ne întrebe cum a fost zborul, până aici.

Jan Michail deschise ochii și zâmbi.

— Minunat. A fost, pur și simplu... adormitor.

Se întinse, în fotoliu, apoi desfăcu centurile duble și se ridică, dintr-o mișcare.

Dinspre tavan, auzi un pocnet sec și un capac rotund se desprinse din manșonul de cauciuc, se izbi de peretele din spate și continuă să se legene câteva secunde. O scară metalică se deplie din interiorul tubului de cauciuc și se propti în podea. Doi bărbați, îmbrăcați în salopete negre, strânse pe corp, și cu o mască de oxigen pe față, coborâră, trăgâd după ei cutii de scule, din lemn. Le deschiseră și scoaseră măști de oxigen și tuburi înguste, metalice, pe care le puseră pe fotolii.

— Sunt pentru noi, spuse Magda, apropiindu-se de primul fotoliu. Jan, te rog să-l ajuți pe domnul comisar să-și pună echipamentul.

Își fixară unul altuia tubul de oxigen pe spate, cu ajutorul unor bretele elastice, își traseră măștile pe față și apoi începură să urce treptele metalice, dispărând, pe

rând, în interiorul tubului. La jumătatea drumului, Milovan simți cum i se zbate inima sub coaste și i se accelerează ritmul respirației. Trăgea aer în piept cu putere, dar acesta parcă nu mai ajungea în plămâni, pierzându-se pe undeva, pe drum. O stare puternică de amețeală îl făcu să-și lipească fruntea de materialul cauciucat, dar vertijul se făcu încă și mai puternic. Frisoane reci îi cuprinseră spatele și pieptul, apoi urmă un val de căldură, care-l umplu brusc de transpirație. Masca de pe figură îi creă senzația de sufocare și și-o smulse cu un gest nervos. Nici așa, însă, respirația nu i se îmbunătăți prea mult și o spaimă viscerală puse stăpânire pe el.

O să mor, își spuse, închizând ochii și dorind să-și poată desprinde degetele de pe treapta metalică. Se vedea căzând nu înapoi, în cabina dirijabilului, ci dincolo de ea, în oceanul de aer, care-l trimitea tot mai jos, către pământul îndepărtat și acoperit de zdrențe de nori. Spaima se transformă în teroare, făcându-l să geamă. Nu mai trăise niciodată așa ceva și își dorea ca totul să se întâmple doar într-un vis. Oricât de cumplit, dar numai un vis, trezirea urmând să-l aducă din nou în patul cu cearșafuri umede de transpirație și boțite de atâtea zvârcoliri.

— ...panică, auzi, ca prin vis, vocea femeii, înainte de a-și desface degetele și a se lăsa să plutească spre întunericul înspăimântător al neființei.

Când deschise din nou ochii, se găsea întins pe o podea metalică, peste care cineva aruncase, în grabă, o pătură

de campanie. Jan Michail stătea aplecat deasupra sa, cu o pungă de hârtie în mână, pe care o fixase cu vârfurile degetelor în jurul gurii sale. Cu degetele celeilalte mâini îl strângea de nas, silindu-l să respire aerul din pungă.

— Stai liniștit, îi spuse, și încearcă să respiri pe gură. În mod normal, ar trebui ca simptomele să-ți dispară, în mai puțin de un minut.

Îl ascultă, deși aerul viciat dinăuntru îi crea o senzație neplăcută, de început de vomă. Treptat, puterile prinseră să îi revină și spaima se retrase, confuză, într-un colț îndepărtat al minții. Era încă acolo, știa asta cu precizie, dar nu îi mai inducea niciunul din efectele stării de groază, pe care le trăise îniante de a leșina. Dumnezeule, a câta oară leșina, de când se afla în misiunea asta? Era el, Alexandru Milovan, comisar în cadrul serviciului de Siguranță al Statului sau doar o femeie sperioasă, care dădea ochii peste cap la orice zgomot mai puternic și mai deosebit, din jur?

Oxigenul se termină și simți că se pierde din nou. Scutură molatic din cap și celălalt îndepărtă punga. Aerul rece și proaspăt îi năvăli în plămâni cu o asemenea violență, încât simți că se îneacă. Tuși de câteva ori, apoi se săltă în coate. Abia atunci o zări pe Magda Lupescu, stând rezemată cu spatele de peretele din față și privindu-l îngândurată.

Moșierul se ridică în picioare și îi întinse punga tehnicianului cel mai apropiat.

— Ai suferit un atac de panică, domnule comisar. Nu trebuie să-ți fie jenă, i se poate întâmpla oricui. Este o boală comună, în întreaga lume, specialiștii consideră că există un bolnav de așa ceva cam la 60 de inși. Numai că majoritatea celor atinși de panică nu conștientizează că au așa ceva și nu consultă un medic. De fapt, ca să fiu sincer, nici nu știu cât de mult ar putea ajuta un doctor, într-un caz din acesta. Nu există cauze clare ale bolii, deci nu există tratament adecvat. Se merge mai mult pe intuiție. Așa cum au făcut piloții germani de dirijabile, inventând metoda pungii de hârtie, pe care tocmai ți-am aplicat-o.

— Metoda pungii de hârtie, repetă prostește, străduindu-se să se ridice în picioare.

Jan Michail îi întinse mâna.

— S-a observat că un atac de panică aduce plămânii într-un stadiu de hiperventilare. Adică transporți mai mult oxigen în corp decât ai nevoie. Și, în consecință, scade procentul de bioxid de carbon. Iar asta nu e bine. Așa că, dacă pui o pungă de hârtie pe gura celui bolnav, acesta va respira din ce în ce mai mult bioxid de carbon, până ce balanța dintre cele două gaze se reface, iar panica se diminuează rapid. Dacă un pilot suferă un astfel de atac, e posibil să facă tot felul de lucruri necugetate, așa că se cerea, neapărat, o cale de a-l scoate urgent din starea respectivă. Așa a apărut metoda pungii de hârtie.

Poziția verticală nu se dovedea a fi cea mai bună dintre toate, dar cel puțin starea de leșin se îndepărtase. Se spri-

jini cu mâinile de perete, în apropierea femeii. Aceasta continua să îl privească îngândurată.

— Unde ne aflăm?

— Pe Südlicher Stern, prima platformă aeriană, cea de pe care își începe ascensiunea „Berliner". Plecarea este peste o oră și zece minute, timpul necesar ca să încarce materialele pentru baza selenară. Moșierul se uită fix în ochii săi. Te simți bine, domnule comisar?

— Mă simt ca dracu', bombăni, dar se opri. Și ce vom face, până la plecare?

— În principiu, ce dorim. Există un spațiu de recreere, un fel de parc, cu câteva bănci și un microeleșteu, cu pești exotici. Un bar, unde se poate bea un rom bun, dar foarte scump. Câteva cabine de odihnă pentru călători. Un spațiu de conferințe, unde se pot audia tot felul de discursuri politice preînregistrate. Chiar și un teren de tenis de câmp, deși este impracticabil în cea mai mare parte a timpului, din cauza vânturilor puternice, care ondulează permanent podeaua și deviază traiectoriile mingilor.

— Un rom bun, spuse și simți pe gât gustul tare și parfumat al alcoolului. N-am mai băut rom, din vremea studenției.

— Un rom să fie, atunci, înclină din cap moșierul. Magda?

Femeia încă se uita straniu la el. Își supse buzele roșii și ridică ușor din umeri.

— Cred că aș prefera să mă odihnesc puțin, până ce se termină activitatea pe „Berliner".

— În regulă. Promit să revenim, cu un sfert de oră, mai înainte să fie anunțată decolarea.

Părăsiră încăperea, prin singura ușă, aflată pe peretele opus saltelei. Pătrunseră într-un coridor strâmt, iluminat la capete de becuri cu sodiu. O mulțime de uși, aflate pe amândoi pereții, îi dădeau senzația unui spațiu de depozitare enorm. Când ajunse la ultima ușă, moșierul se întoarse către el.

— Există două drumuri, care conduc spre crâșmă, îi spuse și bătu cu degetul în ușa aflată în stânga sa. Prin interior, urmând coridorul de dincolo de tăblie, apoi un alt coridor și încă unul, sau prin exterior, pe platforma de andocare a dirijabilelor. Bănuiesc că ți-ar plăcea mai mult o experiență inedită, dar pentru ea, trebuie să-ți pui din nou masca de oxigen și cagula de cauciuc.

Dădu din cap și le trase din spate, pe sub umăr, până pe piept, apoi și le fixă singur. Se simțea, deja, mai în largul său și voia să lase să se vadă, chiar și numai prin mărunțișurile astea. Jan Michail își puse, la rândul său, cagula si masca, apoi deschise ușa, ținând de ea, cu putere. Un vânt teribil aproape că i-o smulse din mână și Milovan se văzu nevoit să intervină și să-l ajute să o țină deschisă, până ce reușiră să iasă amândoi, apoi să o închidă, la loc.

În fața lor, se întindea un imens teren de fotbal, de pe care lipseau doar gradenele de piatră și marcajele cu var. Fiecare colț al dreptunghiului era marcat de un uriaș

stâlp de metal, subțire, pe care erau sudate nenumărate cârlige de ancorare, la intervale diferite. Scări, în spirală, protejate de scuturi de vânt, se răsuceau în jurul lor, pierzându-se printre scamele de nori. De un cârlig, aflat pe stâlpul dinspre răsărit, era prins un otgon metalic, gros ca pe picior, de care era ancorat un dirijabil în formă de trabuc. O scară atașată îl lega de platformă și pe ea urcau și coborau hamali, cărând materiale, în rucsaci speciali.

Furnici aeriene, se gândi Milovan, în timp ce își muta, cu greutate, corpul dintr-o parte în alta, gata în orice clipă să fie smuls de pe podeaua de lemn de curentul turbat, care bătea dinspre nord-vest. Aici, printre nori și vârtejuri de vânt, viața era cu totul altfel decât la sol, mugetul sinistru al războiului nu se mai auzea, iar oamenii, cu necazurile, grijile și nebuniile lor, pur și simplu nu se mai vedeau.

Celălalt îl bătu peste braț și arătă către o lumină, care se legăna, în capătul opus al diagonalei pe care se găseau. Porniră într-acolo, aplecați mult în față, ca să facă față vântului care se încăpățâna să-i smulgă de pe platformă și să-i azvârle în hăul de dedesubt. Din loc în loc, se loveau de stâlpi de metal, prinși de planșeu cu picioare de fier forjat, asemenea brazilor de Crăciun. Se agățau de ei, își trăgeau sufletul și porneau mai departe. O perdea de ploaie îi acoperi, pentru câteva clipe, apoi dispăru. Soarele le zâmbi prietenos, din spatele unui strat gros de cumulonimbus, după care se făcu și el nevăzut. Podeaua devenise alunecoasă și încălțările ridicau jerbe de stropi,

la fiecare pas. După un timp, reușiră să ajungă în dreptul luminii, care se dovedi a fi un felinar din aramă, agățat de un stâlp. Un bec electric strălucea înăuntrul sticlei mate, împrăștiind o lumină aurie, tremurătoare. În spatele său, se ridica un cub metalic, cu două nivele și fără nicio fereastră. Ușa încastrată nu se deosebea de restul peretelui decât prin izolația de cauciuc, care dădea ocol cadrului. Jan Michail apăsă pe un levier, care ținea loc de clanță, și o ținu deschisă, până ce reuși să se strecoare pe lângă el, după care o trânti, cu putere.

Înăuntru, coridorul era cald și aproape întunecat, cu excepția unui set de luminițe albe, în formă de potcoavă, care marca existența unor uși, altminteri invizibile. Jan Michail se opri în dreptul primeia, se uită după el, apoi o împinse cu vârful degetelor și intră. Îl urmă, îndeaproape și se trezi, brusc, într-o sală de cazino, aproape goală. Doi soldați, în uniformă, dar fără armă, și un tehnician cu fața acoperită de o mască medicală, stăteau în fața unor aparate de jocuri mecanice și trăgeau, absenți, de levierele metalice care puneau în mișcare resorturile interioare și făceau să se alerge minicărțile de joc, pe spațiul protejat de geamul-oglindă al carcasei. Unul dintre soldați le aruncă o privire fugară, apoi reveni la ecranul colorat din fața sa și trase din nou de levier.

Moșierul ocoli un aparat și se îndreptă spre peretele opus. Părea că știa foarte exact ceea ce căuta, remarcă Milovan, ținând aproape. Celălalt soldat pierdu încă o

tură și izbi supărat cu pumnul în carcasa metalică. După care înjură încet, scoase încă un jeton de metal, pe care-l introduse în fanta aparatului, și smuci de levier. Roțile interioare nevăzute începură din nou să clinchețească.

Se opriră în fața unei tejghele lucioase, care vălurea, uneori, asemenea punții unui vapor pe o mare furioasă. La unul din capete, paharele lucioase stăteau neclintite, fixate pe tejghea, într-un fel de plastilină mov, care acoperea aproape o cincime din blat. Bărbatul din spatele lui era îmbrăcat într-o salopetă civilă, de culoare verzuie, și avea o cicatrice care-i brăzda fața în diagonală.

Un fost militar, se gândi, în timp ce se cățăra pe taburetul înalt, fixat cu șuruburi în podea. Deasupra capetelor lor, aproape de tavan, era poziționat un difuzor, din care veneau valurile melodiei „Horst Wessel Lied", imnul național al Germaniei Mari. Milovan o ascultase de mai multe ori, de când intrase în rândurile Siguranței, deoarece atotputernicii politici ai zilei o făceau să se reverse pe toate străzile din centru, ori de câte ori se anunța vizita vreunui demnitar nazist, la București. Nu putea să spună că îl enerva, asemenea lui Pacu, de la Contabilitate, pentru că el însuși interpetase, la pian, în cadrul orei de muzică, pe vremea când era licean, cântecul popular german „Der Abenteurer", la a cărui linie melodică Partidul Nazist atașase versurile lui Horst Wessel. Lui îi plăcuse ritmul săltăreț și îl fredonase adesea, la petrecerile pe care le dădeau colegii săi cu dare de mână, ba chiar o dată îl interpretase și la muzicuță, stârnind aplauzele auditoriului.

— Was möchten Sie trinken, meine Herren?

Barmanul îi privea pe sub sprâncene, încercând să înțeleagă ce căutau doi civili necunoscuți în localul său. În cele din urmă, așeză paharul pe care-l freca pe stratul mov spongios și își sprijini palmele de tejghea, așteptând. Milovan observă că îi lipseau trei degete de la mâna dreaptă și degetul cel mare de la stânga.

— Zwei groBe Gerüchte mit Zitronen, comandă Jan Michail, rezemându-și coatele pe tejghea. Ți-am promis un rom bun, herr kommissar. Pot să garantez că este autentic cubanez și că nu a fost „botezat" cu nimic. Singurul lucru pentru care-i respect pe nemți este acela că se respectă și nu își permit înlocuitori.

În difuzor, răsună vocea puternică a unui tenor, interpretând versurile despre calitatea vinului și a cântecului german:

„Deutscher Wein und deutscher sang
Sollen in der Welt behalten
Ihren alten schönen Klang
Uns zu edler Tat begeistern..."

Moșierul își ridică privirile în sus și fluieră două măsuri din melodie. Milovan reluă ultima măsură și continuă să fluiere, până la încheierea strofei. Fostul soldat le zâmbi, din spatele tejghelei, și se grăbi să le pună în față două pahare înalte, verzui. Apoi luă o sticlă burtoasă, de pe raftul din spatele său, o deșurubă cu îndemânare și

turnă, dintr-o înclinare, în ambele recipiente, până la aceeași linie. Le împinse spre ei, cu o lumină veselă în ochi.

— Să ajungem cu bine pe lună! spuse moșierul, ciocnind paharele.

— Heil Hitler! strigă barmanul, ridicând mâna ciungă, în binecunoscutul salut nazist.

— Heil! dădu din cap Jan Michail și duse paharul la buze.

Era rom. Și era al naibii de bun. Exact cum îi spusese celălalt. Milovan oftă și bău încet, străduindu-se să prelungească gustul alcoolului negru pe papilele gustative ale limbii. Nu știa când avea să mai bea o asemenea minunăție și nu avea rost să se grăbească să termine. Oricum, reprezentația era abia la început și, până la antract, situația se putea schimba, într-un fel sau altul. Și nimeni nu putea să-i garanteze că avea să scape cu viață, în ciuda poveștilor despre nemuritori și fugăreli inutile pe firul istoriei cronologice.

Puse paharul pe tejghea și se uită la celălalt, peste buza lui translucidă. Jan Michail clătina propriul pahar, făcând lichidul să se rotească, asemenea unui Mäelstrom în miniatură. Cum ar fi fost, oare, să te afli la bordul submarinului miniatural al lui Verne, cu căpitanul Nemo, la cârmă, și să te scufunzi treptat către fundul acestui vârtej nebun? Universul însuși nu arăta cu mult diferit de un pahar gigant, pe care mâna vreunui ciclop, aflat în extravers, îl agita, nepăsătoare la suferințele celor închiși acolo. La suferințele lor.

— De fapt, tot nu mi-ai spus, până acum, ce naiba căutăm pe lună.

— Stânca peste care ai proiectat holo-ul Magdei. Și eu, și ea, bănuim că trebuie să fi ascuns ceva acolo. Eu bănuiesc că un indiciu, care ar trebui să conducă spre Trecere, dar Magda e de părere că ai disimulat însăși Trecerea. Și, dacă stai bine să te gândești, este destul de posibil să fie așa.

— Habar n-am despre ce fel de Trecere vorbiți voi, amândoi. Și nu înțeleg de ce aș fi ascuns-o tocmai acolo. Presupunând că am fost în stare să ajung acolo.

Jan Michail lăsă paharul pe masă și îl privi drept în ochi. Fostul soldat se îndepărtase spre celălalt capăt al tejghelei și cobora sticlele de pe un raft pentru a le șterge de praf. Dinspre automatele de jocuri veneau tot felul de zgomote seci, semn că manetele se trăgeau cu regularitate și că niciunul dintre jucători nu câștiga.

— Nici Magda și nici eu nu ne dăm seama de ce nu-ți reamintești nimic. Chiar nimic, după cum ai spus-o de mai multe ori. Evident că există protecții ale celulelor dedicate memoriei de lungă durată, unele autoinduse, altele implantate, în diferite moduri. Toate au rolul de a feri creierul să cedeze anumite informații altor creiere, care vor să le folosească. Niciuna dintre ele, însă, nu dispune de o arie de acoperire atât de completă, iar combinarea efectelor lor nu conduce la acest tip de acoperire.

Ridică paharul și îl atinse de cel din fața lui.

— Noroc! Asta e urarea poporului, în mijlocul căruia trăim, nu? Noroc să fie, deci!

— Heil Hitler! strigă din celălalt capăt fostul soldat, ridicând brațul valid, cu o sticlă de Cinzano, strânsă între degete.

Moșierul înclină paharul și înspre el, apoi îl duse la buze și sorbi cu grijă, parcă numărând picăturile de alcool. În difuzor, primele măsuri din „Horst Wessel Liedl" se făcură auzite din nou, acoperind urletul sălbatic al vântului, care se străduia din răsputeri să răstoarne platforma aeriană. Milovan se gândi ce eforturi uriașe și permanente depuneau motoarelor celor patru dirijabile, fixate la colțuri, pentru a păstra nemodificată altitudinea și punctul fix, deasupra insulei. Trebuie că era o adevărată minune a industriei germane de război, iar concernul Krupp-Zeppellin atinsese maturitatea cooperării tehnologice prin realizarea acestui proiect. Încă nu-i venea să creadă că situația în care fusese vârât aproape cu forța era una reală și că se afla pe un drum, la capătul cărui ar fi urmat să pășească pe suprafața unui alt corp ceresc. Cum naiba mai făcuseră treaba asta, mai înainte, Jan și cu Magda? Ce relații putuseră să aibă, de li se permisese să pătrundă într-un proiect de strategie militară ultrasecretă? Cine să fi fost, pentru ei, mâna care putea să deschidă calea interzisă?

Și, dintr-odată, își dădu seama, îngrozit, și cu toată transpirația înghețată de-a lungul șirei spinării, că știa. Într-un fel, care nu avea de-a face cu logica obișnuită, știa

cine le permisese celor doi și, implicit lui, accesul până aici. Știa și chiar putea să verifice asta.

Ridică paharul, către bărbatul mutilat, care stătea pe jumătate întors cu spatele la ei.

— Heil! strigă, străduindu-se să acopere toate celelalte zgomote, din fundal.

Fostul soldat se răsuci, din nou, rânji, ridică sticla pe care o lustruia cu cârpa și strigă, la rândul său:

— Heil Hitler, meine Herren! Heil Hitler!

Moșierul îl privi pe sub sprâncene, cu o sclipire curioasă în ochi.

— Hitler a fost, nu? Alexandru Milovan așeză paharul pe tejghea, fără să guste din el. El v-a dat permis de liberă trecere, oriunde, pe teritoriile Germaniei Mari, dar și pe cele ale protectoratelor sale.

Celălalt își linse buzele, apoi zâmbi.

— Mă întrebam, când aveai să ajungi, în sfârșit, la această idee. Era previzibil să se întâmple, ai fost atâta vreme comisar, încât nu reprezenta decât o chestiune de timp, ca ea să se petreacă, odată și-odată.

— Cum ați reușit să intrați în anturajul lui? Îmi închipuiesc că nu e tot așa de simplu, ca și când te-ai duce la o bibliotecă de cartier, să-ți faci fișă de cititor.

— La fel cum am intrat în atâtea anturaje, până acum. Cum am ajuns în preajma lui Ponțius Pillat, și a lui Attila, și a lui Carol Quintul, și a lui Filip cel Frumos... E suficient să afli cu ce-i poți cumpăra, apoi chestia funcționează im-

pecabil, iar tu capeți puterea umană de a face ceea ce dorești să faci.

— Cu ce l-ați momit pe Hitler?

— Cu visul său de putere. I-am sugerat, prin intermediul lui Himmler, că am putea să reînviem pentru Al Treilea Reich vechile religii ariene, care i-ar putea aduce o putere de-a dreptul zeiască. Nu am reușit să înțeleg niciodată cum funcționează acest afrodisiac al puterii asupra oamenilor, dar am știut mereu să îi exploatez rezultatele. În plus, le-am asigurat și accesul la câteva informații tehnologice, care i-au permis lui Von Braun să construiască motoarele „V"-urilor sale. Haide, bea, nu a mai rămas prea mult timp, până la plecare și e păcat să risipim asemenea ambrozie zeiască.

Milovan ridică din umeri, dar nu puse mâna pe pahar.

— Chiar dacă nu îmi pot aminti, logica îmi spune că eu nu am ajuns pe lună, niciodată. Nu am fost în anturajul lui Hitler și nici n-am avut cu ce să-l momesc pentru a avea acces la dirijabilele și la rachetele sale.

Jan Michail începu să râdă, cu poftă, plesnindu-și palmele una de alta. Unul dintre jucători își scoase capul din spatele aparatului său și se uită la ei, morocănos.

— Nu, nu aveai cum să ajungi la Hitler, deoarece îți puseserăm noi destul de multe oprelişti, dacă te-ar fi bătut gândul să încerci, măcar.

Se aplecă spre el și îi puse mâna pe umăr.

— Crezi că acel Prokoffief se găsea, întâmplător, în preajma dumitale? Este agentul care te păzește, asemenea unui câine, după ce l-ai vizitat pe Iosif Vissarionovici Djugavili, la Kremlin.

— Pe cine?! se holbă el, neînțelegând.

— Pe tătucul Stalin, se strâmbă moșierul și dădu romul peste cap, dintr-o singură înghițitură. I-ai propus, printr-un interpus, pe care nu l-am identificat, la timp, ca să-l putem neutraliza, tehnologia „omului-rază". Beleaev, îți aduci aminte? L-ai îmbătat crunt, într-o noapte, și i-ai modificat o serie de amintiri, din sectorul creativ al creierului. Când s-a trezit, a scris romanul acela straniu, care l-a făcut celebru și care a atras atenția NKVD și, implicit, pe cea a lui Stalin. Tot ceea ce a urmat a fost mai simplu de implementat pentru tine, decât a fost pentru noi, în Reich. Stalin a avut, dintotdeauna, mai multă putere concentrată în mâinile sale decât a visat vreodată să aibă nebunul de Hitler. Ai ajuns pe lună, odată cu prima echipă de oameni-rază. Și ai făcut ceea ce ți-ai propus să faci, după care te-ai întors și te-ai refugiat într-un stat neutru, cum era Regatul. Te-ai dizolvat în mulțime. Ai devenit invizibil. Ne-a luat o mulțime de timp, ca să ajungem iar pe urmele tale. Asta e povestea, herr Komissar Milovan, sau cum naiba te vei mai fi numind, în epoca asta afurisită. Acum, nu ne rămâne decât să ajungem pe Selena și să identifici pentru noi fanta Trecerii aceleia blestemate. Eu și Magda, tu însuți dacă vrei, vom putea părăsi lumea

asta nenorocită și vom putea migra spre un alt ciob, în căutarea lor, a Zeilor.

— Și ce doriți de la Zei? făcu el, curios, dintr-odată.

— Exact opusul a ceea ce-și doresc oamenii. Vrem să devenim muritori, am obosit, pur și simplu, de atâta nemurire, am obosit să ne tot reconstruim trupurile și să ducem mai departe fragmentul de eternitate cu care am fost înzestrați. Nu-mi dau seama cât mai poți să înțelegi din toate astea, Milovan. Suntem asemenea stelelor, dar nu suntem stele. Suntem înzestrați cu conștiență și conștiință. Iar asta, de-a lungul erelor, te face nefericit. Când știi că stropul de viață pe care ai apucat deja să-l trăiești se va repeta le nesfârșit, îți vine să te așezi în genunchi și să cerșești singularitatea ființei umane.

— Cu riscul de a te dezamăgi, domnule Jan Michail... habar nu am despre ce vorbești. Nu știu nimic, dar chiar nimic, despre acea Trecere, de care se pare că ești obsedat.

Se priviră câteva clipe, în tăcere. Apoi Jan Michail își mușcă buza de jos și zâmbi șters.

— Și aceasta a fost o posibilitate de luat în calcul. Magda m-a avertizat asupra ei.

— Ce posibilitate? întrebă derutat, răsucind paharul între degete.

— Să fi ascuns atât de adânc în memorie ce voiai să...

Se auzi pocnetul sec al ușii de la intrare și toate capetele se răsuciră într-acolo. Urletul neputincios al vântului răzbătea pe coridor, asemenea geamătului unei fiare

rănite. Tehnicianul își trase masca albă de pe față și strigă la încă nevăzutul client să închidă ușa mai repede, până ce nu iese toată căldura din încăpere. Ascultătoare, ușa reveni în canaturile îmbrăcate în cauciuc și Magda trecu aproape alergând printre automatele de joc. Soldații fluierară, la unison, admirându-i liniile zvelte ale corpului, vizibile prin șalopeta cu croială unisex. Se apropie de moșier și îi șopti ceva la ureche. Acesta așeză paharul pe masă și se uită, câteva clipe, spre sticla voluminoasă, rămasă pe tejghea, asemenea unei invitații. Femeia îi aruncă o privire scurtă, aproape veninoasă, apoi reveni către celălalt.

Sunt nervoși, ghici bărbatul, jucându-se mai departe cu paharul. Tocmai au aflat ceva ce nu pare să le convină deloc și nu știu cum să reacționeze. A sosit momentul să comită o eroare și să-mi permită să înțeleg ce se petrece, cu adevărat, în spatele acestei mascarade, cu nemuritori și lumi-ciob.

— Dacă e așa, în mod clar nu vom putea urca la bordul lui „Berliner". Jan Michail se încruntă. Câți ai spus că îl însoțesc?

— Peste douăzeci, răspunse femeia, supraveghindu-l printre gene pe ciungul care aranja sticlele, înapoi, pe raft. Uniforme negre, petlițe aurii, insigna cu capul de mort pe reverul stâng. Sunt înarmați cu săbii și pumnale.

— Săbii?! se miră, fără voie, Milovan.

— Pe niciuna din bazele intermediare, nu sunt permise armele de foc. Ar putea găuri învelișul dirijabilelor de

susținere și toată șandramaua s-ar prăbuși, explică Jan Michail. Asta înseamnă că există o persoană, care ne-a recunoscut. Cel puțin una. Pe Ada-Kaleh. Sau în Bechet. Ești sigură că este chiar el?

— Nu cred că este un tip pe care l-aș confunda cu ușurință. Deși poartă aceeași uniformă ca și SS-iștii care-l înconjoară, l-aș putea recunoaște și cu ochii închiși.

— Te-a văzut?

— Nu cred. Dacă ar fi făcut-o, veneam aici flancată de SS-iști.

— Mda. Moșierul bătu darabana cu degetele, în tăblia lucioasă. Poate să fie doar o coincidență. Dar, la fel de bine, poate să nu fie. Să nu uităm că nu l-am văzut la bordul mesagerului cu care am venit.

— Să nu uităm că armata germană dispune de mulți mesageri, răspunse femeia, sprijinindu-se cu mâinile de bar.

— Și că el a urcat pe platformă, însoțit de trupele speciale. Unde se află acum?

— Au intrat direct în nacela „Berlinerului". Ne caută în primul loc unde ne-am fi putut ascunde. Magda zâmbi. Și eu aș fi procedat la fel. Cred că mai avem cam un sfert de oră la dispoziție.

Jan Michail se uită, în mod semnificativ, către cei trei bărbați care continuau să utilizeze aparatele de jocuri mecanice.

— Voi rămâne aici, cu domnul comisar. Poți să mă crezi că indivizii ăștia nu vor constitui o problemă.

Oricine va intra, nimeni nu va ieși. Am katana asupra mea.

Alexandru Milovan o privi surprins, dar nu văzu nicio sabie.

— N-ai ce să vezi, îl bătu pe umăr celălalt, ridicându-se. Magda luptă cu katana de aproape două mii de ani. A învățat totul despre ea, inclusiv cum să o poarte, asemenea unui samurai veritabil. Are o teacă de lemn, legată de spate.

Scoase câteva mărci germane de hârtie și le așeză pe colțul mesei, punând paharul deasupra.

— Ți-am recomandat să bei romul, comisare. Pentru că nu se știe dacă te vei mai întâlni vreodată cu această situație unică.

Puse mâna pe brațul femeii și o trase lângă el.

— Am să cobor în punctul de supraveghere aeriană. Data trecută, am luat un mulaj al cheii speciale, care deschide și inițiază aprinderea propergolului lichid, ale bateriilor de „V 3"-uri, care deservesc platforma. Dacă ei ajung aici mai repede decât îmi închipui, încearcă să îmi acorzi un sfert de oră. Numai un sfert de oră, iubito, ne-am înțeles? Și, dacă nu ne-a fost dat să mergem împreună în ceruri, fie să ne revedem din nou, cât mai repede, pe pământ.

O trase spre el, o îmbrățișă, cu mâna stângă și îi strivi buzele roșii cu un sărut brutal. Femeia nu se zbătu, doar gemu încetișor, apoi îl îndepărtă ușor, nedezlipindu-și privirile de pe fața lui.

— Rămâne același loc de întâlnire?

— De ce nu? Jan Michail râse strâmb, în timp ce-și aranja ținuta. Până să ajungă ei la anumite concluzii, vor trece multe zile, poate chiar săptămâni. Între timp, noi vom fi departe și o vom lua de la început. Să ai grijă de tine.

— Să ai grijă de tine, repetă femeia, ca într-un vechi ritual, apoi se așeză, pe locul lui, în vreme ce bărbatul se îndepărta spre ieșire cu pași ușori, parcă neatingând podeaua.

Milovan ridică paharul în lumina becului și privi o clipă lichidul negru, translucid, care vălurea ușor. Chipul femeii apărea dedublat și alungit prin sticla vag verzuie. Când celălalt dispăru în spatele ușii de metal, închise ochii și înghiți alcoolul tare, amărui și parfumat. Tuși puțin, apoi deschise pleoapele și așeză paharul pe tejghea.

— "Deutschland, Deutschland über alles,

Über alles in der Welt".

Vocea de tenor făcu o pauză scurtă, deasupra capetelor lor, permițând instrumentelor să impună un ritm trepidant. Din celălalt capăt al tejghelei, ciungul ridică o sticlă, întrebându-i din ochi dacă mai voiau un rând. Bărbatul făcu un semn negativ din cap și se răsuci spre femeie, cu totul.

— Acesta este planul B, nu-i așa?

— S-ar putea spune și așa. Magda surâse. Ne-am făcut bine lecțiile. Cel puțin, așa sperăm. Asta ne va ajuta să ieșim cu bine din criză.

— Cine este personajul negativ care vă dă planurile peste cap?

— Rommel. Ne-am așteptat la Prokoffief. La Himmler. La Heydrich. La Canaris. La orice individ înregimentat politic. Dar Erwin Rommel este doar un soldat. Fără nicio înclinare în acest domeniu. Un geniu militar și atât.

Comisarul clătină din cap, jucându-se cu paharul.

— V-am ascultat toate poveștile. La început, chiar credeam că fac parte din țesătura lor și că nu eram decât un idiot incapabil să-și aducă aminte. Acum, cred că am nimerit în cel mai bulversant complot politic, din toate timpurile, căruia nu îi întrevăd scopurile și nici modurile de acțiune. Încotro intenționează să lanseze rachetele, iubitul tău Jan?

Femeia se uită la el, siderată, apoi izbucni în râs și făcu un pas mai aproape. Îi ridică bărbia cu un deget și îi mângâie obrazul.

— Asta ai crezut, tu, prostule? Că este iubitul meu?

— Și nu este așa?

— Doar pentru faptul că m-a sărutat? Un frate își sărută sora, fără să fie iubita lui.

— Fratele tău?! făcu el, neîncrezător.

Femeia se apleacă și își apropie fața de a sa. Îi simțea căldura, parfumul și... ceva care venea de dincolo de ea, un fel de iz de flori sălbatice, tăiate cu coasa și strivite sub talpă. Își aminti că simțise același miros, cândva, într-un îndepărtat timp al amintirilor, în verile în care alerga

peste câmpurile gălbui, după ce prima coasă trecuse peste pajiștile de sub buza pădurilor, dar iarba și florile nu apucaseră să se usuce de tot și așteptau, cu staminele spre cer, clipa în care aveau să intre în uitare. Își scutură fruntea, dar mirosul acela continua să persiste, aproape acoperindu-l pe cel de Lalique.

Înghiți în sec și închise ochii, încercând să scape de presiunea realității apropiate. Dar aceasta năvăli cu brutalitate peste el, surprinzându-l atât de puternic, încât uită chiar și să respire. Două buze moi se lipiră de buzele lui și vârful unei limbi calde i se strecură printre dinți, căutând-o pe a sa. Încercă să-și deschidă pleoapele, dar nu reuși. Ceva din acel sărut neașteptat și provocator părea să-l domine atât de puternic, încât îi paraliza voința. Își aminti de primul sărut al Corneliei și gemu. Își simți buzele strivite de o mușcătură puternică și gura i se umplu de un gust dulce și ușor sărat. Aproape că sări în picioare, răsturnând paharul pe masă. Alături de el, Magda Lupescu râdea ușor, scuturându-și coama de păr roșcat. *Roaiba,* îi trecu prin minte, în timp ce-și ștergea sângele cu dosul palmei.

În ciuda situației, nu se simțea furios, nici măcar supărat. I se părea doar că trăise o experiență nouă și atât. Scoase batista din buzunar și o lipi de buza de sus.

— Nu ești prea obișnuit să cucerești femeile, domnule comisar. Magda îl fixa amuzată, sprijinită cu spatele de tejghea. Sânii îi fremătau încă, sub valul adrenalinei și al

respirației șuierate. Parcă aș fi prima femeie pe care o săruți.

— Ești prima femeie care mă sărută, fără să-i acord permisiunea, răspunse el, din spatele batistei, după care mormăi ceva indescifrabil. Fratele tău, nu?

Elena Magda Lupescu zâmbi disprețuitor.

— Ei, da, ce este chiar atât de greu de priceput... fratele meu. Dacă ai știut vreodată povestea noastră, de la un capăt la altul, atunci aș putea să afirm cu mare precizie că ai uitat chiar tot. Dar, acum, mă îndoiesc din ce în ce mai mult că o știi. Mă îndoiesc că Jan a găsit persoana care trebuia să ne conducă la Trecere. În fine, mă îndoiesc că ai făcut parte vreodată din grupul nostru de 13 învățăcei. Totul a fost greșit, încă de când am lăsat să izbucnească acest război, închipuindu-ne că acesta ar fi calea cea mai bună de a-i scoate în evidență pe ceilalți șapte.

— Șapte? Cel pe care-l numești fratele tău spunea de treisprezece.

— Aici, suntem trei. Alți doi sunt prăvăliți în undele întunecate ale Lacului Sacrificiului, de la poalele piramidei Kukulkan, la Chichen Itza, în Mexic, așteptând fie să fie descoperiți de vreo echipă de arheologi și aduși la suprafață, fie să le putrezească legăturile și să poată face ei înșiși asta. Iar Milbrath... ei bine, cu el este o altă poveste. A avut ghinionul să se găsească pe coșul vulcanului Thirra, din insula Santorini, în urmă cu 13000 de ani, când acesta a erupt pentru ultima oară. Suflul exploziei l-a

aruncat pe orbită, spulberându-i corpul. Acesta s-a regenerat, pornind de la un fragment de falangă, rămas intact, apoi a intrat în stază de protecție și așteaptă un miracol, ca să revină pe pământ. Așa că am rămas fix șapte. Sau poate că nu. Realizez, din ce în ce mai mult, că nu poți să fii Ramon Dias. Așa te-ai prezentat ultima oară, când ne-am văzut, în portul Sanlúcar de Barrameda, iar tu coborai de pe caracea „Victoria", la braț cu portughezul acela descurcăreț, Fernando de Magallanes, și cu ciudatul său prieten, cartograful Rui Faleiro. Nu poți fi, pentru că acel Ramon Dias...

— Sunt eu, de-abia acum ai înțeles acest lucru, drăguța mea Magda?

Johannes Erwin Eugen Rommel apăruse brusc din spatele tejghelei barului, ca și cum ar fi stat ascuns acolo, pândind doar un moment proprice, ca să intervină în scenariu, cu un efect de dramatism maxim.

— Dacă m-ai fi mușcat pe mine, așa cum ai făcut-o cu domnul acesta, ai fi încasat cel puțin o pereche de palme, dacă nu chiar o cravașă, asta ca să ții minte că în curtea de găini cântă numai cocoșul. Nu spuneai asta chiar tu, când vremurile arătau altfel, iar sabia, arcul și sulița erau singurele arme cunoscute?

— René?!

Femeia se trase un pas în spate, cuprinzându-și bustul în brațe, ca și cum i s-ar fi făcut brusc frig. Sau ca și cum ar fi vrut să-l apere de o amenințare nevăzută.

— Din tot ceea ce putem modifica în înfățișarea noastră, vocea și privirea rămân întotdeauna la fel.

Generalul păși în față, își scoase șapca, cu o mișcare elegantă și o salută, cu ea, asemenea unui spadasin din vechime.

— Eram sigur că ai să mă recunoști, dacă voi accentua cuvintele, așa cum te obișnuisem. Ce cauți, aici, pe puntea acestei stații de tranzitare, dacă-mi este permis să întreb?

Își așeză șapca pe masă, alături de paharul gol, pe care îl ridică și îl mirosi.

— Hmmm, rom negru... cea mai bună băutură din lume, dacă nu luăm în calcul whisky-ul scoțian, îmbătrânit în butoaie de stejar. Băiete, umple paharul domnului comisar și adu încă unul și pentru mine, vreau să ciocnim, în cinstea revederii.

Elena Magda Lupescu mai făcu un pas înapoi, aruncând priviri furișe spre ușă, dar și spre cei trei jucători, care-și părăsiseră ocupațiile și se adunaseră la marginea celei mai apropiate mese, rezemându-se cu mâinile de ea.

— Nu ai unde să fugi, iubito, dacă te bate cumva acest gând. Generalul ridică paharul, pentru ca invalidul să-l poată umple mai ușor, apoi i-l întinse celuilalt, în timp ce lua din mâna barmanului propriul său pahar. Uiți că ești pe o platformă aeriană? Nu există decât două direcții: în sus, către platforma următoare, cu „Berliner"-ul, sau în jos, spre Ada-Kaleh, cu „Der Flieger". Ce alegi?

Întinse paharul către cel al comisarului și îl ciocni de el. Apoi îl duse la buze și îl goli, dintr-o înghițitură. Femeia

se uita la el, cu ochi scânteietori. Ca și când se pregătea să facă un lucru cu totul neobișnuit, își spuse Milovan, trăgându-se, precaut, înspre peretele cu etajerele pline cu sticle.

— Aleg să îți opresc jocul aici, René, râse ea, fără veselie.

Își urcă brațele la ceafă, dintr-o singură mișcare, vârî degetele mâinii drepte prin spatele șalopetei, în zona gâtului, și trase din spate o sabie, cu lama ușor curbată, lucioasă și ascuțită ca un brici.

— Nu voi putea să te omor, dar, dacă te voi ciopârți în bucățele, până ca trupul tău să se refacă din ele, voi fi liberă să fac ce poftesc. Voi fi liberă să-l caut pe Jan și să pornim în căutarea Trecerii.

— Asta dacă veți reuși să scăpați de aici, plescă din limbă generalul și așeză paharul pe masă. Și, evident, dacă vei reuși să mă ciopârțești, așa cum îți dorești.

Își îndreptă bustul și bătu din palme. Imediat, ușa ascunsă în spatele automatelor pentru jocuri sări într-o parte și se izbi de perete. În încăpere, năvăliră mai mulți bărbați, îmbrăcați în uniforme negre, cu cagule pe cap și cu săbii lungi în mână. Rommel arătă cu degetul spre ea.

— Prindeți-o! Dacă se poate, fără să o răniți prea rău. Legați-o și ve...

Platforma se smuci puternic spre dreapta, făcându-i pe câțiva să cadă în genunchi. Generalul se sprijini cu mâinile de tejghea, iar ciungul se lăsă pe spate, răsturnând

mai multe sticle și pahare, care se sparseră cu zgomot. Aerul se umplu de miros de alcool și de strigăte de surpriză. Apoi platforma se smuci în sens contrar, aruncând câteva scaune spre peretele din spatele femeii și făcând să se prăbușească majoritatea sticlelelor de pe rafturi. Generalul Erwin Rommel își regăsi echilibrul și își îndreptă din câteva mișcări uniforma boțită. Șapca zburase până în celălalt colț al barului, iar deasupra ei căzuse un scaun.

— Lüdwig și Gretcher, ieșiți să vedeți ce s-a întâmplat. Vreau un raport complet într-un sfert de oră. Și trimiteți-l la mine pe căpitanul Hlemm, să vedem ce...

— Nu ai ce să mai vezi, René. Magda ocoli cu agilitate automatul de jocuri răsturnat și se opri în dreptul ușii cu sabia în cumpănire. Nimeni nu va ieși de aici, cât timp voi putea să apăr ușa asta.

Soldații își ridicară săbiile, la rândul lor, dar nu se mișcară din loc, pândind ordinele generalului. Ciungul reuși să se ridice în fund, de sub grămada de sticle și cioburi, mormăind ceva neînțeles. Rommel își scutură două fire de praf de pe epolet și rânji, într-un dinte, uitându-se la el, cu coada ochiului.

— Crezi că ai să ne poți împiedica multă vreme să ieșim de aici, frumoaso? Păcat că or să te transforme într-un șvaițer și că vei suferi mult, până să te reabilitezi. Mai bine ne-ai lăsa să ne facem treaba și ne-ai spune ce s-a petrecut mai înainte și îți promit că nu o să-i las să se atingă de tine.

— Promisiunile tale, René, sunt asemenea ploilor iuți de primăvară: de-abia încep, că s-au și sfârșit. Femeia mișcă puțin vârful katanei în direcția lui. Mai bine ți-ai scoate sabia și ai veni să mă înfrunți, dacă ai curaj.

— De ce-ar fi nevoie de asta? întrebă el, ridicând un scaun și așezându-se pe el. Ultima oară, te-am lăsat fără antebrațul drept și cu două cicatrici pe bărbie. Văd că s-au vindecat destul de frumos.

— Toate se vindecă, odată cu trecerea timpului, René. Numai sufletul tău, nu.

— Niciunul dintre noi nu are suflet, ai uitat? Rommel o amenință cu degetul. Mai bine mi-ai spune ce s-a întâmplat. Oricum, voi afla.

Femeia ridică din umeri și făcu un pas către pădurea fremătătoare de săbii.

— Ce este dat să fie o să fie, spuse ea, de parcă ar fi recitat un text evanghelic.

— Prindeți-o! ordonă din nou generalul. Și apoi legați-o pe puntea exterioară, unde bate vântul mai puternic.

— Stați! strigă Milovan, parcă trezindu-se din somn. Nu e nevoie să fiți cruzi, e doar o femeie, la urma-urmei.

— Doar o femeie, la urma-urmei? Nu vrei să afli toate lucrurile neplăcute pe care le-a făcut femeia asta, domnule comisar.

— Domnule general... Milovan își linse buzele crăpate și căută în fundul sufletului puțin curaj. Nu e nevoie să o

chinuiți, totuși, vă pot furniza eu informația de care aveți nevoie.

— Să nu spui un cuvânt! șuieră Magda, încordându-se în direcția lui, cu sabia deasupra capului.

Bărbatul nu se îndoi că, dacă ar fi aruncat-o spre el, nu ar fi avut timp să se ferească. Simți o picătură de transpirație coborându-i de pe frunte, până pe vârful nasului și o culese de acolo cu buricul degetului arătător.

— Vorbește! îl îndemnă generalul.

— Jan Michail a plecat să lanseze două rachete, din bateriile punții de tranzitare.

Toată lumea încremeni, holbându-se la el. Mâna dreaptă a lui Rommel tremură puțin în aer, apoi coborî către tejghea și se așeză ușor pe ea, ca și când n-ar fi vrut decât să o atingă.

— Ești sigur de asta? întrebă el, atât de încet, încât urletul vântului, deși filtrat prin pereți, reuși să-l acopere.

— "V3"-uri. Nu asta are în dotare platforma?

— "V3"-uri, înclină din cap Rommel. Dintr-odată, păru brusc îmbătrânit și lipsit de orice putere. Platforma s-a înclinat mai întâi din partea dreaptă. Rachetele au fost orientate către Bechet.

— Către Bechet?! se miră Milovan. Ce naiba să distrugă acolo, Balta Șcheiarilor? Schela din port? Ori vreo șură mai prizărită a vreunui țăran de la marginea satului?

— "Cormoranul alb".

— Bine, dar... Dumneavoastră nu mai erați acolo, iar Molotov trebuie că a plecat imediat, noaptea trecută, deoarece tratatul nu a fost semnat. De ce să arunce în aer „Cormoranul"?

— Pentru că pe el se află, în acest moment, pentru stabilirea condițiilor finale de parafare, Adolf Hitler și Iosif Visarionovici Stalin. A condițiilor pe care noi nu fuseserăm acreditați să le semnăm. Și nu le-am semnat, deoarece trebuia doar să începem tratativele și să demonstrăm că erau viabile. Factorii de decizie au venit imediat în urma noastră, fiecare cu staff-ul său, pe vasul de croazieră „Donaris", care a andocat chiar ieri, în portul Bechetului. După primirea rapoartelor preliminare, au hotărât că sunt îndeplinite cele mai multe din condițiile de semnare ale tratatului, așa că au venit pe „Cormoran" și au reînceput discutarea anumitor părți ale acestuia, rămase în suspensie.

Un fior îl străbătu pe comisar, din cap până-n picioare.

— Bine, dar este posibil ca, după semnare, să fi părăsit bacul.

— Este posibil. Generalul clătină din cap. Dar nu cred. Führer-ul s-a mai întâlnit o dată cu Tătucul, la Moscova, în urmă cu un an și jumătate, și după semnarea protocolului de neagresiune, au băut până în zori și au aplaudat evoluția fetelor de la Teatrul Balșoi. Am înțeles, de la cei din Abwehr, care au fost desemnați să adune informații, în legătură cu acest viitor tratat dintre Mama Rusia și

Germania cea Mare, că Tătucul a adus cu el, pe „Donaris" și câteva fete din corpul de balet.

— Puteți da un telefon, insistă bărbatul, căruia grozăvia acelui act de război îi apărea în culori din ce în ce mai sumbre. Ar putea porni bacul, pe firul Dunării... chiar și o îndepărtare de câteva sute de metri ar fi mai bună decât nimic.

Erwin Rommel îl privi cu milă.

— Telefon, zici? Ei, da, există linie telefonică directă cu Ada-Kaleh. Dar nu și între insulă și mal. Mesajul va trebui expediat cu un curier, până la Orșova, și chiar și cu cea mai rapidă motocicletă R71 nu poate să ajungă în mai puțin de 40 de minute. După care ar urma legătura telefonică cu primăria Bechetului, apoi un alt curier care să alerge spre bac și, dacă va fi lăsat să urce, de către forțele de securitate, ar reuși să ducă mesajul la locul dorit în aproape două ore. „V3"-urile au nevoie numai de 12-15 minute, ca să ajungă la țintă. Chiar acum, în timp ce vorbim, se apropie inexorabil de țintă.

— Și atunci?

Nu mișca nimeni în încăpere. Toate urechile pândeau răspunsul generalului care, în acel loc și în acel moment, se transformase în comandantul întregului Wermacht, rămas, provizoriu, fără linie de comandă. Milovan aproape că putea să simtă mirosul acru, aspru, al fricii, care îi împietrea pe cei din jurul său. Care îl împietrea pe el însuși, își dădu seama. Îi aruncă o privire fugară femeii, care își

ținea încă sabia în cumpănire, așteptând atacul. Nu părea mai interesată de concluzia lui Rommel, decât ar fi fost de o rețetă de fructe de mare conservate.

— Atunci, nimic, domnule comisar. Cel mai probabil va urma un război, iar sovieticii vor fi primii la ripostă. Să nu uităm că lovitura criminală a pornit de pe o locație germană, cu soldați germani, aflați la posturi. Cel puțin, mai avem câteva minute, ca să ne organizăm, pe plan local, pentru asta.

Își puse șapca pe cap și își îndreptă spatele, transformându-se din nou în ofițerul superior, cunoscut de toată lumea.

— Executați ordinul pe care vi l-am dat, în privința femeii. Iar, dumneata, Milovan, vino cu mine.

Se apropie de el și-l apucă de braț, trăgându-l spre tejghea, cu putere. În jurul lor, bătălia începuse cu furie și, chiar înainte să ajungă în spatele barului, Magda reușise să culce trei dintre ei la pământ. Încăperea era dominată de zgomotul mobilierului trântit și de un mârâit surd, încărcat de furie, care făcea ca locul să semene mai mult cu o cușcă Zoo, din care reușiseră să scape câteva feline de pradă.

Rommel deschise ușa din spatele unui rastel, încărcat cu pumnale, de diferite dimensiuni, și îl împinse spre coridor. În urma lor, ciungul, cu câte un pumnal în fiecare mână, se apropia, cu aerul unui pirat din secolele trecute. Avea aproape tot ce îi trebuia pentru asta, mai apucă să

gândească Milovan, în timp ce era împins pe ușă, mai puțin un ochi de sticlă și un picior de lemn.

Străbătură coridorul întunecat aproape în fugă și se opriră în fața unei uși rotunde, asemănătoare unui oberlicht. Generalul răsuci mai multe rotițe, formând o linie de cod, apoi o deschise și pătrunse în noul spațiu, fără să-l mai aștepte. Săltă piciorul și păși peste prag, într-un nou coridor, mai larg și mai bine iluminat, de becuri cu wolfram, dispuse deasupra capetelor lor. Înaintau repede și, când ajunseră la capăt, aproape gâfâia. Rommel părea la fel de proaspăt și de calm, ca atunci când părăsiseră barul. Încă o ușă cu cifru îi scoase într-o încăpere mare, luminoasă, de unde aveau o viziune completă asupra punții, aflată la aproape 20 de metri sub ei.

— Turnul de comandă, spuse generalul, și se repezi printre tehnicienii care țipau unii la alții, încercând, probabil, să afle ceea ce se petrecuse.

Când îl văzură, vacarmul încetă și luară cu toții poziția de drepți, înțepenind care pe unde apucaseră. Milovan observă că încăperea era circulară și că toți pereții erau acoperiți de un bord, care îi dădea ocol, cu o mulțime de scaune, fixate în podea, dispuse în jurul lui. Generalul strigă un ordin și mai mulți bărbați se așezară pe scaune și începură să manevreze butoanele și manetele din jurul lor. Rapoartele prinseră să curgă aproape imediat și zeci de luminițe colorate se aprinseră deasupra ecranelor verzui, transformând locul într-o feerie de Crăciun. O hartă

tridimensională a zonei, văzută din aer, se întindea pe o masă dreptunghiulară, în dreapta ușii pe care intraseră. Doi bărbați, în salopete albastre, cu vergele metalice în mâini, stăteau aplecați deasupra ei și comentau în șoaptă, mișcând două cerculețe colorate din plastic pe deasupra firului Dunării.

— Direcție stabilizată prin giroscoape, la 11-001-22, gradient sudic, anunță o voce apropiată. Țintă fixată, focoasele explozive declanșate. Viteză de croazieră: 332 km pe oră. Timp de impact estimat: 11 minute și 42 de secunde.

— Interceptori? întrebă Rommel, rezemându-se de bord, cu ochii fixați pe ecranul cel mai apropiat.

— Două Fokker, pe o pistă de pământ, în apropiere de Hovița, și un Gotha, cu mitraliere Maxim pe ambele aripi. Ultimul e pilotat de căpitanul Max Immelmann.

— Immelmann e în Regat?

— De două zile, herr General. Tehnicianul își ridică fruntea, acoperită de casca de piele, și se uită la el. A traversat liniile inamice, ducând corespondența soldaților de pe frontul scandinav, și s-a oprit pentru reparații la elicele inferioare. A trimis un mesaj Comandamentului din Beograd despre poziția actuală și despre disponibilitatea de a ajuta zona aceasta, până la terminarea reparațiilor.

— Transmite parola „Armaggedon" și dă-i coordonatele zonei de impact. Spune-i despre ce model de rachete este vorba și ce viteză vor atinge la jumătatea cursei.

— Ich habe verstanden zu leben!

Rommel se aplecă deasupra hărții tridimensionale.

— Poziția actuală a rachetelor! ceru și își fixă mai bine monoclul în orbită.

Unul dintre bărbații în salopetă se uită pe un ecran și apoi mută, cu arătătorul metalic macheta minusculă a celor două rachete de-a lungul defileului Dunării. Milovan remarcă faptul că trecuseră deja de jumătatea drumului și se întrebă ce șanse reale avea acel necunoscut Immelmann de a primi mesajul în timp util. Și la ce naiba avea să-i folosească, dacă avionul era în reparație?

Nu apucă să-și mai răspundă la întrebare. Generalul se ridică, își așeză șapca mai bine pe cap și îi făcu semn către ieșire. În prag, se opri pentru o clipă, aruncând o privire cercetătoare prin camera de comandă. Un bărbat scund și puțin cocoșat îi arătă cu degetul către ieșirea de siguranță, dar el clătină din cap, deschise ușa blindată și ieși.

Îl urmă îndeaproape, nedorind să se rătăcească prin labirintul de coridoare. Celălalt se deplasa cu pași mari și hotărâți, părând că știa exact ce avea de făcut. Când ajunse sub ultimul bec, cu lumină cerată, podeaua le tresări sub tălpi și se înclină, aproape imperceptibil spre stânga. Se sprijini cu mâna de perete și așteptă.

— Încep operațiunile de desprindere ale ancorelor „Berliner”-ului, spuse el și îi arătă, cu bărbia, spre ușa cea mai apropiată. Să intrăm în biroul lui Wranghel, el se află pe puntea doi, supraveghează lansarea.

Încăperea era lungă și îngustă și avea o fereastră pătrată, prin care comisarul văzu un front compact, de nori negri și amenințători.

— Mda, avem anunțare meteo de furtună, cu grindină, pentru altitudinea asta, se strâmbă generalul, urmărindu-i privirile. Să sperăm că nu va ajunge până aici, în următoarele douăzeci de minute, și că dirijabilul se va ridica fără probleme. Dacă apucă să străbată o mie de metri, va ieși din frontul de imprevizibilitate atmosferică.

— Ar trebui să-mi fac griji, în legătură cu asta?

Erwin Rommel trase scaunul de sub birou și se așeză, cu aerul unui om obosit. Arătă spre celălalt scaun, dar comisarul clătină din cap.

— Ținând cont că vei urca, alături de mine, până la stația intermediară, consider că ar fi normal să îți pui întrebări.

— Ce să facem la stația intermediară? întrebă, deși bănuia răspunsul.

— Intenția inițială era să prindeți un loc în V 8-ul, care va porni în direcția lunii, înainte de ora 14, nu? O să urmăm această intenție până la capăt, chiar dacă pasagerii s-au schimbat între timp. Iar doi dintre ei vor fi nevoiți să coboare, fără dirijabil, parașută sau scară, deoarece nu au avut biletul potrivit pentru această călătorie.

— Adică îi veți arunca peste platformă. Își simți buzele uscate, iar limba abia i se mișca în gură, străduindu-se să articuleze. Este o execuție demnă de Evul Mediu. Protestez împo...

— Poți să protestezi cât poftești. Generalul râse fals. Bănuiesc că, dacă i-ar fi prins, cei din Evul Mediu i-ar fi ars pe rug. Ceea ce au și încercat, cu unii dintre noi. Poți să stai, însă liniștit: nu e vorba decât de puțină durere, la impact. Ceea ce ți-au spus este perfect adevărat, suntem nemuritori. Ne regenerăm chiar și dintr-o bucățică aproape nevăzută de piele. Din zgârciul unui os... dintr-un fragment de unghie. Nu știm cum se întâmplă. Decât deschidem ochii și suntem, din nou, noi înșine. Nu rămâne decât amintirea durerii atroce, care ne-a readus pe lume, într-un alt trup. Dacă stai să te gândești bine, există și avantaje nebănuite: când vrei să scapi de niște urmăritori prea încăpățânați, iei o linguriță de otravă și gata. Te trezești într-un corp nou, peste un timp nedeterminat... Singura problemă este că trebuie să scapi de cel vechi. Iar, uneori, nu e suficient doar să-l îngropi. Așa că nu are rost să-i plângi pe cei doi. Doar să te rogi, dacă ți-a priit amiciția lor, să-i recunoști, atunci când o să vă reîntâlniți.

Alexandru Milovan respiră adânc. De undeva, din adâncurile unei memorii străvechi, urcau spre suprafața creierului său activ miresmele unei veri, pe care nu reușea să o identifice. Știa doar că, atunci, într-un loc numit Valenzano, un castel coborât parcă din poveștile cu zâne, se oprise într-o piață de pește, fulgerat de ochii albaștri ai unei femei necunoscute, îmbrăcată în straie de servitoare. Nu-i cunoștea trăsăturile chipului și nici felul în care-și mișca trupul, dar ochii aceia... era sigur că îi mai

văzuse. Vârsta și necazurile vieții pot schimba felul de a arăta și de a fi al unui om, privirea, însă, niciodată. Privirea albastră. O revăzuse, altcândva, la Babelberg, în Potsdam. Aparținea unei femei în vârstă, cu mâinile legate la spate și urcată pe un scaun, pe eșafod. Privirea aceea îl căutase pe el, prin mulțime, îl găsise și nu îl mai părăsise, până ce mâna călăului nu smulsese scaunul de sub ea, iar trupul începuse să i se bălăbănească în vântul rece al serii.

— A început, nu? Generalul își dădu șapca pe spate, cu dosul palmei, dezvăluind o frunte înaltă și ridată. La început, e asemenea unui șipot firav, care aproape că nu se vede din iarbă. Apoi devine un râu repede și, în final, un fluviu furios. Dacă s-a deschis zăgazul, vei sfârși prin a fi copleșit. În fine... Voi răspunde la întrebarea dumitale: mergem în Vales Ambero, așa cum ți-a spus Jan Michail, pentru a identifica Trecerea.

Își trecu palma peste frunte, încercând să oprească amintirile. Pentru o clipă, se simți sufocat: doi soldați varegi, în costume de zale, țineau în genunchi un bărbat uriaș, cu barba și pletele în dezordine, iar un al treilea, blond ca un zeu nordic, ridicase o bardă strălucitoare spre ceruri, pe care o lăsă să cadă, cu un vâjâit asurzitor. Capul se rostogoli, într-o parte, cu un zgomot sec, iar nisipul potecii se umplu de sânge. Urletul de luptă al bersekerilor umplu aerul, până la saturare, atât de puternic, încât începură să-i zvâcnească tâmplele. Gâfâi și se smulse din vârtej, cu un efort de voință.

— Și dacă nu există nicio Trecere? V-ați gândit la asta, domnule General?

Rommel își plesni ușor palmele una de alta, pufnind în râs.

— M-am gândit mult, după ce am identificat-o și am marcat-o, herr komissar. M-am gândit, în fel și chip, cum să fac să nu se afle despre ea, indiferent cine ar fi fost interesat. Dacă ar fi rămas la mine, informația ar fi fost descoperită, în cele din urmă. E adevărat că suntem nemuritori, dar nu avem mai multe arme împotriva durerii decât au muritorii obișnuiți.

Milovan ridică încet privirile, fixându-l ca hipnotizat. Podeaua se clătină, din nou, de astădată înclinându-se spre dreapta.

— Cinci minute.

Rommel își readuse cozorocul lucios al șepcii pe linia ochilor. Avea ochii unui uliu, care se concentra asupra unei vietăți mărunte și neștiutoare, care se furișa prin iarbă, la zeci de metri sub umbra lui amenințătoare.

— Au desprins și ancorele de pe rama a doua. Acum, vor începe să tureze motoarele. Peste câteva clipe, trebuie să părăsim stația și să urcăm în tubul de legătură. Ei, da, domnule Milovan, răspunsul complet este următorul: te-am întrupat pe dumneata, ca **umbră** a mea, pentru a închide informația în mintea ta. Un fel de seif umblător, dacă vrei să spui așa. Nu ai acces la ea, decât atunci când se deschide *calea amintirilor* și secvențe din toți timpii în

care ai trăit vor începe să revină la suprafață, copleșindu-te, treptat, pentru ca, la sfârșit, când te vei zbate să reziști epuizării, să lași să pătrundă și în ciobul acesta de lume singura informație care contează: cea despre Trecere.

Dacă i-ar fi dat cu o măciucă în moalele capului, nu ar fi resimțit mai puternic șocul. Lăsă frisonul să îi electrocuteze și să îi înțepenească toți mușchii membrelor, mai înainte de a deschide gura.

— Ce-i aceea o **umbră**?

Auzi un zgomot ușor, în spate, dar nu se întoarse. Urmări, cu uimire, cum se dilatau pupilele generalului, de parcă s-ar fi uitat fix într-un bliț cu magneziu.

— Un duplicat al energiei care te animă, vărsat într-un recipient cât mai primitiv, de regulă lăsat nefinisat și, de multe ori, chiar neterminat. Simți că asta ești, nu-i așa, comisare Milovan? Chert voz'mi, ty, dolzhno byt', davno ponyal eto, durak!

Vocea colonelului Prokoffief părea ironică, dar nu batjocoritoare. În cele din urmă, întoarse încet capul spre el. Rusul îl amenință, în glumă cu Nagant-ul, a cărui țeavă nu părăsise nicio clipă direcția capului generalului.

— Să nu îndrăznești nici să clipești, domnule Rommel! Acesta este un ordin direct, așa că ar trebui să ții seamă de el. Stai liniștit, Milovan, domnul general e un tip inteligent. Știe că nu glumesc și că glontele i-ar spulbera o parte din creier. Până se va trezi într-un corp nou, realitatea acestei istorii se va fi modificat atât de mult, încât s-ar

putea ca, pur și simplu, să nu mai recunoască nimic din ea. Dar partea cea mai rea va fi că te voi ucide pe tine și, odată cu asta, amintirea aceea unică și irepetabilă se va pierde pentru totdeauna.

— Parcă spuneați că sunteți nemuritori.

— Suntem. Noi, cei treisprezece. Chiar acum, Jan și Magda plutesc spre pământ, gândindu-se din ce punct al istoriei cronologice își vor reîncepe viața. Dacă, atunci când vor redeschide ochii, vor găsi aici același război sau doar un alt calup de istorie necunoscută. Dar tu nu faci parte din acest grup, ești doar o **umbră**. Un purtător de amintiri.

— Ce dorești, Prokoffief? Dă-i pace comisarului, noi doi putem negocia, am mai făcut-o deja, în urmă cu 24 de ore și, dacă-mi aduc bine aminte, chiar cu oarecare succes.

— Am fi putut negocia, herr General. Rusul făcu un pas în interiorul biroului, necoborând nicio clipă brațul cu arma. Dar tocmai am aflat că ești capabil să creezi **umbre**. Nimeni nu poate negocia cu un Creator. Pentru că asta ești, nu? Un nenorocit de Stăpân, care a rămas sau a venit să ne supravegheze mișcările și care, acum, și-a încetat misiunea și dorește să se întoarcă de unde a plecat. Pentru asta ai nevoie de o anumită informație. Pentru asta ai creat **umbra**, care s-o stocheze și să o poarte, în locul tău, fără să riști să o deconspiri, fără voie.

O avalanșă de amintiri albe. Un haos de viscol și de troiene, până la cer. Un urs alb, cel mai mare pe care-l vă-

zuse vreodată, năvălind spre el, cu sprinteneala unui armăsar de curse. Urletul bărbatului din spatele său, ridicat din spatele unei dune albe. Și securea inuită vâjâind prin aerul de gheață și înfigându-se între umărul și gâtul ursului, până la jumătatea cozii. Dâra de sânge purpuriu, alergând pe blana de var și lățindu-se în zăpadă. Valul de greață urcând repede din stomac și umplându-i gura. Se aplecă într-o parte, împrăștiind voma pe podeaua lucioasă. Ursul se oprise din salt și se holba la el, cu ochii săi de un albastru ca safirul, în care se întrevedeau flăcările unei explozii colosale. Apoi, unda de șoc îi atinse și ridică podeaua de sub ei într-un unghi de 45 de grade, răsturnându-i. În cădere, se lovi cu nasul și cu fruntea de marginea biroului, iar șocul îl duse la limita leșinului. Când își reveni, își privi, fără să înțeleagă, mâinile pline de sânge. Ciudat, își spuse, fără să simtă nicio durere, ciudat că nu vedea decât cu un singur ochi. Parcă lumea se micșorase puțin, iar rama de întuneric din jurul ei devenise mai lată și mai profundă. Se simți apucat de guler și mâna care-l săltă trebuie că avea cel puțin forța ursului alb, din reveria sa neașteptată.

Prokoffief îl așeză în picioare, apoi își șterse mâinile de sânge pe blatul puternic înclinat al biroului. Alături, corpul generalului părea că doarme, cu fața în jos și șapca prinsă sub umărul stâng, cu o parte din cozoroc acoperind o baltă de lichid întunecat, care se scurgea repede la vale, îi spunea lui Milovan că generalul nu avea să mai

comande niciodată, în lumea aceasta. În lumea aceasta, încercă să repete, cu voce tare, dar își simți gura încleiată și limba atât de groasă, încât părea că umplea tot spațiul dintre maxilar și mandibulă.

— Mă auzi, comisare? Poți să înțelegi ce-ți spun?

I se păru că dă din cap, dar nu fu prea sigur nici de asta.

— Ai o tăietură de-a lungul frunții, o vânătaie mare pe maxilar, iar ochiul drept este complet închis în orbită. Este posibil să-l pierzi și să nu mai vezi niciodată lumea asta cu amândoi. Poți să mergi?

Dădu din cap, în semn că da. Măcar putea încerca.

— Ce-a fost... asta?

— "V"-urile lansate de amicii tăi. Și-au atins ținta și, acum, probabil în locul comunei ăleia nenorocite se găsește o groapă adâncă și plină cu apa mocirloasă a fluviului. Nebunii ăia doi, care visau să împartă lumea și Cosmosul, au devenit simple amintiri. Lanțuri de molecule, risipite în valuri și pe malurile inundate. În fine, nu despre asta e vorba, acum. Ci despre noi. Hai să ieșim naiba de aici și să vedem care este situația „Berliner"-ului. Poate că vom reuși, totuși, să ajungem pe lună, până când, sub noi, nu izbucnește furia războiului.

— Și generalul Rommel?

Colonelul ridică din umeri. Sau așa i se păru lui, a cărui viziune asupra lumii se restrânsese și se deformase dramatic. De afară, pătrundeau până la ei, alături de șuieratul gros al vântului, care părea că își dublase puterea rafa-

lelor, scrâșnetul unor grinzi metalice, torsionate până la punctul de frângere.

— Nenorocitul a scăpat din nou. Așa cum a făcut-o mereu, de-a lungul acestei istorii comune. După ce vom rezolva problema pentru care te vânez de atâta timp, va trebui să mă întorc și să-l caut. Un Erwin Rommel, care să renască din propria-i cenușă, ca pasărea Phoenix, în balamucul care va urma, după întâmplarea cu Bechetul, ar fi tocmai picătura ce va revărsa paharul, înecând lumea asta. Să mergem, tovarishch komissar.

Se ridicară, cu greu, printre hârtiile și dosarele ieșite din sertare, și se îndreptară spre ieșire, agățându-se de muchiile obiectelor. Ușa se deschise neașteptat de ușor, dar coridorul era înecat în întuneric.

— S-a întâmplat ceva cu dinamurile eoliene, observă Prokoffief, străduindu-se să aprindă bricheta.

Reuși, la a treia încercare, îi recomandă să țină aproape și porni spre locul din care tocmai venise, împreună cu generalul. Îi spuse că se afla îndrepta în direcția greșită, dar celălalt își continuă drumul, ca și când nu l-ar fi auzit.

Drumul dură câteva minute, pentru că alunecară de câteva ori și se rostogoliră spre locul de unde plecaseră.

— E calea spre exterior, îi spuse, la un moment dat, când reuși să se apropie de el îndeajuns de mult, ca să poată fi auzit. Pe acolo, am venit, cu Rommel.

— Balansul punții a rupt tubul de legătură cu „Berliner"-ul. Va trebui să urcăm pe scara exterioară de acces.

Nu e departe de locul acesta. Ia acest fir de siguranță și leagă-ți-l de mijloc. Eu o să-i fixez capătul celălalt de bara de protecție care înconjoară puntea. Dacă te smulge vântul, o să poți fi recuperat.

În cele din urmă, Prokoffief reuși să se agațe de mânerul ușii care dădea în exterior și smuci de ea cu putere. Urletul vântului aproape că le sparse timpanele. Ușa se izbi de perete, strivindu-i brațul rusului. Șapca îi zbură imediat de pe cap, pierzându-se printre vălătucii de nori. Bărbatul îi arătă cu degetul puntea măturată de rafalele năucitoare, apoi se împinse în cadru cu amândouă brațele și se lăsă supt în nebunia de afară, dispărând în aburul dens.

Era, într-adevăr, o nebunie, constată Milovan, cățărându-se cu greu către ușa deschisă. Valuri de ploaie veneau succesiv, îl îmbibau cu apă și fugeau pe coridor, la vale. Părul, haina și cămașa îi erau leoarcă și dârdâia atât de tare, încât își auzea maxilarele clănțănind. Ajunse pe platformă și constată, atât cât putea să vadă, cu un singur ochi, că era înclinată, udă și că părea extrem de alunecoasă. Se împinse în brațe și sări în răsuflarea turbată a vântului.

Ateriză în picioare, dar căzu imediat în genunchi. Când reuși să se ridice, pumnul vântului îl izbi în piept și îl trimise din nou la podea. Realiză că se găsea foarte aproape de una dintre limitele terenului de fotbal, pe care-l admirase când îl străbătuse, în compania lui Erwin Rommel. Sau a lui René. Sau cum naiba l-o mai chema.

Se înclină puternic, ca să poată străpunge mantia groasă și apăsătoare a vântului și străbătu distanța, din câțiva pași. Platforma de lemn era îngrădită, de jur-împrejur, cu un gard de sârmă de statura unui om, care zbârnâia, din cauza presiunii curenților de aer. Picăturile de apă înghețau aproape instantaneu, atunci când rămâneau agățate de ochiurile lui, topindu-se la următoarea rafală de vânt. Se lipi de pătratele mici, petrecându-și degetele prin țesătura lor. Undeva, la peste o mie de metri sub ei, pătura norilor se spărgea, din loc în loc, lăsând vederii fragmente din trupul șerpuitor al Dunării, precum și pete de un verde închis, care acopereau spinările munților.

Cum ar fi să zbori, asemenea unei egrete, către locurile alea ireale? se întrebă el, uitând aproape complet unde se afla. De când se știa, își dorise să poată zbura. Să plutească neclintit, în limpezimea de cristal a safirului cerului. Să uite de gravitație, de probleme și de durerile vechi, ascunse prost sub masca nepăsării. Doar să plutească...

Își întinse brațele, vârî degetele prin plasa metalică și se trase pe ea, în sus. Reuși să încalece bara fixată orizontal, care o rigidiza în fața atacurilor rafalelor de vânt. Numai firul subțire, de siguranță îl mai ținea, acum, agățat de platformă. De propria sa viață. Își desprinse palmele de pe bară, strângând picioarele încă și mai puternic, ca să-și susțină greutatea. Auzi un pârâit puternic, în spatele său, și, în ciuda vântului haotic, simți miros de ozon. Întoarse capul. La câțiva metri de el, colonelul Ivan Prokoffief

aștepta, încremenit, în mijlocul unei aure galbene, strălucitoare, care zigzaga de jur-împrejur, tremurând, asemenea unei flăcări spectaculoase. Maxilarul i se mișca, buzele conturau cuvinte, dar acestea nu părăseau bula de foc, rămânând închise acolo, parcă pentru totdeauna.

Focul sfântului Elm, își aduse aminte Milovan de poveștile care circulau printre marinari și printre pescari, atunci când era mic. Cine cădea în vraja puterii sale nu murea, dar se transforma în neom. Trase puternic de firul metalic legat peste mijloc, ca să se echilibreze, apoi se uită din nou, cu atenție, la chipul cu trăsături de ceară, aflat în interiorul mingii de foc. Buzele rosteau cuvinte inaudibile, descoperi el, dar cuvinte, care spuneau, totuși, ceva. Îl fixă cu și mai multă atenție și realiză că îi erau adresate.

Nu sări, se rugau ele, jos te vei zdrobi de pământ și vei muri. Și nimeni nu va mai ști, vreodată, secretul Trecerii. Rămâi și ajută-ne să o găsim, iar în schimbul ei promitem că toate războaiele lumii vor înceta. Pentru că ele, războaiele, ard esența umanității într-un singur scop, acela de a descoperi calea către celelalte lumi, desprinse din unica și irepetabila Realitate.

Aceasta este singura lume pe care o știu, se mișcară buzele lui, vinete din cauza frigului. Singura în care am crescut și în care am avut un copil. Acum, Ștefan e mort și asta e tot ce contează pentru mine. Nu vreau să o părăsesc, dar nici să mă lupt pentru ea. Vreau numai să mă cufund în ea și să mă confund cu ea. Poate că veți fi în

stare să pricepeți una ca asta, domnule colonel. Iar dacă nu, aflați că mă bucur că am apucat să trăiesc în cea mai bună dintre lumile posibile. Rămâneți cu bine.

Degetele reușiră să desfacă nodul și firul metalic se smuci, șuieră prin aer, asemenea unui bici, și dispăru în ceață. Simți cum trupul îi alunecă spre exterior și picioarele se forțară, involuntar, să îl mai țină o clipă pe muchea gardului de separație. Apoi o învolburare a furtunii îl smulse și îl aruncă departe, către soarele ce clipea, ca un ochi galben, misterios, înspre dreapta. Zbura, așa cum visase de atâtea ori, în somnul copilăriei. Se transformase în pasăre, asemenea șoimului Horus, și plutea fără aripi, răsucit de vijelie. Cădea prin norii de vată cu o viteză atât de mare, încât i se părea că stă nemișcat, și numai faptul că aceștia rămâneau în urma lui îi dădea de înțeles că nu rămăsese prins între apele nesfârșite ale cerului.

O să mor, își spuse și se simți atât de liniștit, încât se întrebă cum de putuse să se lase, până atunci, mânat de colo colo, de pasiunile năvalnice ale vieții. O să mă întâlnesc din nou cu Ștefan și am să pot să îi cer iertare pentru tot răul pe care i l-am făcut. Cu voie sau fără de voie. Pentru toate clipele pe care nu am reușit să le petrecem împreună. Pentru toată viața pământeană, de care nu am mai avut parte și care i s-ar fi cuvenit, prin naștere. Încă puțin și...

Izbitura veni mult mai repede decât se aștepta și parcă nu atât de puternică. Durerea surdă din spate nu avea

violența celei pe care o aștepta, dar de unde să știe el cum ar fi trebuit să fie, cu adevărat? De câte ori mai căzuse, de la aproape opt mii de metri altitudine, pentru a se lovi de pământ? Pumnul vântului turbat îi zdruncină trupul, răsucindu-l, și durerea îi explodă în minte. Clipi, lăsând lacrimile să curgă, și văzu textura din tuburi subțiri, metalice, care se întindea în stânga și în dreapta lui, pe sub pânza gudronată, sfâșiată în punctul de impact.

Aripa biplanului se strâmbase în partea de sus, dar rezistase, susținându-i greutatea. Își lăsă capul în jos prin gaura care se lărgea mereu și văzu casca din piele, combinezonul negru și ochelarii uriași de protecție, strânși cu fir elastic, în jurul capului. Parcă simțind că era privit, pilotul ridică fruntea și se uită la el câteva clipe. Apoi reveni la poziția inițială și se concentră asupra manșelor, străduindu-se să mențină aparatul în zbor. În scaunul din spate, al copilotului, văzu aceeași cască, același combinezon și aceiași ochelari. Dar coama de păr roșcat îi dădu de înțeles cine stătea acolo și știu imediat că acela trebuia să fie Max Immelman și bătrânul său aparat de zbor Gotha care, într-un fel sau altul, reușise să se ridice de la sol și să aștepte în aer să-l prindă pe el. Pentru că, îi era din ce în ce mai limpede că nimic din ceea ce făcuse, făcea și urma să facă el, bărbatul cunoscut în acest punct al istoriei sub numele de Alexandru Milovan, nu ținea de voința sa proprie și nici de liberul-arbitru, despre care, cândva,

într-o altă viață și într-o altă istorie, bătrânul dascăl Buciuc Eliade îi spusese că este caracteristic vieții sociale.

Magda Lupescu se uită fix la el și îi zâmbi larg, amenințându-l cu degetul arătător, aflat în adăpostul cald al mănușii din piele. Respirația i se acceleră. Nu dorea decât să fie lăsat să moară, dar știa că așa ceva nu avea să se întâmple. Așa că se împinse cu picioarele în aripă, încercând să ajungă la marginea ei, după care să se rostogolească și să-și continue zborul de șoim. Durerea care-l cuprinse se dovedi atât de puternică, încât capul i se ridică involuntar de pe pânză și noaptea fără stele a leșinului se prăbuși peste el, asemenea apelor întunecate ale Stix-ului.

Capitolul X
Un glonț pentru Erwin Rommel

Preotul Calistrat Irimia se apropie de el dintr-un salt, îl prinse de cot și îl ajută să revină la verticală. Geanta din vinilin negru, pe care o ținea rezemată de el, alunecă într-o parte. Bărbatul deschise ușa, cu mișcări precipitate, se asigură că totul era în ordine pe coridor, după care o închise la loc și se așeză alături, cu o figură îndatoritoare. Comisarul icni, gata să vomite, dar reuși să se stăpânească la timp.

— Dacă știam că vom călători cu același tren, domnule comisar, nu l-aș mai fi trimis pe Ștefan ieri la București.

Deși amețeala încă îl ținea strâns în brațele ei subțiri și nervoase, Milovan tresări, simțind cum inima îi pornește în galop pe nobilele plaiuri ale speranței. Ștefan trăia! Nu vedea de ce preotul l-ar fi mințit, așa că îndoiala care ar fi trebuit să urmeze imediat acelei afirmații, nu-și mai făcu apariția. Dumnezeule mare, Ștefan al său trăia! Trăia și se găsea în București, iar ei nu mai aveau de făcut decât cinci ore până acolo. Cinci ore, după care putea să-l revadă și să-l strângă în brațe. Putea să-și ceară, în sfârșit, iertare

și, mai mult decât atât, putea să spere că vor avea de petrecut mult timp împreună. I se oferea o nouă viață. Una la care să mediteze asupra greșelilor pe care le făcuse în cea veche și în care să se străduiască să nu le repete. O singură dată în viață ți se dă posibilitatea să corectezi, își aminti sentința pe care maestrul D. D. Roșca le-o subliniase la curs. Dar cei mai mulți dintre oameni trec pe lângă ea, fără s-o recunoască. Ei bine, el n-avea să facă aceeași greșală. Avea să...

Vocea preotului îl întrerupse. Capul îi zvâcnea sub bandajul făcut de mântuială, iar ochiul închis îl durea de parcă l-ar fi ars cu fierul roșu.

— Când am urcat, mi s-a părut că am zărit, la una dintre ferestre, capul colonelului acela, Prokoffief. Apoi mi-am dat seama că am greșit, era altcineva, îmbrăcat în civil, care poate doar semăna puțin cu omul acela demonic.

Preotul Calistrat Irimia afirmase că intrase, întâmplător, în compartimentul în care dormita el, imediat ce trenul oprise în stația de la Videle. Dacă era să-l creadă, căuta un prieten, notarul Popescu Ionel Săndel, care îi scrisese că va urca la Roșiorii de Vede, să meargă la Sindicatul Notarilor. Și nu urcase, după cum îl asigurase părintele. Sau plecase cu alt tren. Oricum, n-avea importanță, câtă vreme cât își găsise o cunoștință cu care putea să discute.

— Unde v-ați rănit în felul acesta?

În mod surprinzător, preotul nu-l întrebase nimic despre soarta lui Jan Michail și a Magdei, ca și cum nici mă-

car nu ar fi știut că plecaseră împreună din casa lui. Nici el nu se grăbise să facă vreo aluzie, pentru că, de fapt, nici nu ar fi știut ce să-i spună foarte exact. Totul nu era decât o amintire confuză.

Immelman reușise, în cele din urmă, să aducă biplanul la sol, undeva între Măceșu de Jos și Gighera, chiar pe malul unui lac mare, plin de stufăriș, pe un câmp lăsat în paragină. De acolo, după câteva tentative, activase radioul avionului, își anunțase poziția și, în mai puțin de două ore, un camion cu prelată apăruse dinspre est, descărcase două plutoane de soldați, care luaseră poziție în jurul aparatului, îi încărcase pe ei și pornise înainte, urmând firul fluviului, pentru a ajunge, într-un final, la Caracal.

După aproape o oră de hurducăit pe bărăganurile pustii, ocoliseră un zăvoi și trecuseră pe la marginea unei localități, pe care Magda o identificase pentru pilotul german printr-un singur cuvânt – Ostroveni. Un singur lucru știa despre geografia acestei părți din Regat, cum că dincolo de satul singuratic ar fi trebuit să se afle Bechetul. Dar, dincolo, nu se mai găsea nimic.

Camionul fusese nevoit să se oprească pe malul înalt, de curând prăbușit, în partea dinspre apă. În locul unde, în urmă cu numai o zi, se întindea o fâșie lungă și îngustă din pădurea Zăval, acum era doar o baltă murdară. Împreună cu apa sticloasă a fluviului, aceasta forma un fel de mare interioară, la suprafața căreia doar lăstunii îndrăzneau să se aventureze. Durase o mulțime de timp,

până ce reușiseră să descopere o trecere prin hățișul tufișurilor de soc și de arin. De două ori, camionul rămăsese înțepenit în albii uscate de pâraie și fusese nevoie să împingă cu toți, ca să-l repună în drum. În cele din urmă, ieșiseră pe vechiul drum de care, ce lega Ostroveniul de Dobrești, apoi reușiseră să ajungă în drumul comunal care-i scosese în marginea Danețiului, iar de acolo o apucaseră spre Amărăștii de Sus, trecură prin Valea Soarelui, Redea și se treziseră în marginea Caracalului, când soarele dădea în scapăt.

Șoferul îi dusese direct la unitatea militară, unde căpitanul Immelman fusese primit ca un erou de război: comandantul unității, format la școala militară germană din regiunea Ruhr, înștiințat de sosirea marelui pilot, organizase o recepție cu fanfară, apoi îi condusese la popotă, unde stătuseră până la miezul nopții, printre bucăți de slănină prăjită, cârnați afumați, mămăligă fierbinte, felii gălbui de brânză sărată, ceapă spartă în pumn și ciuști de ardei iute, murate. Vinul negru, de buturugă fusese adus în ulcele de lut, iar țuica de culoarea paiului de orz în două sticle verzi, care trecuseră din mână în mână și descleștaseră fălcile militarilor. Colonelul Vasiliu le povestise cum se auzise, la Caracal, explozia formidabilă a „V"-urilor, în zona Bechetului, și cum, la numai o jumătate de oră, primiseră ordin de pregătire de luptă. Urma să pornească a doua zi, înainte de prânz, să întărească puterea de foc a unității de grăniceri din Calafat, până la repozi-

ționarea noilor frontiere, după atentatul nereușit din ziua precedentă.

— Cum nereușit?! întrebase el, uluit. Am văzut urmele exploziei. Bechetul s-a transformat într-un lac uriaș.

Colonelul se aplecase peste masă și le spusese, cu voce scăzută, că niciunul dintre cei doi lideri nu se aflase, în acel moment, la bordul bacului. Măsura fusese luată de serviciile secrete germane, informate din timp despre posibilitatea unui atac, în zonă, din partea cetnicilor de pe malul sârbesc. Întâlnirea avusese, totuși, loc la Corabia, într-o fostă cabană de vânătoare a Casei Regale, pusă la dispoziție de principele Nicolae, iar tratatul semnat și parafat. Ceea ce reușise să audă comandantul era faptul că Regatul fusese păstrat ca o zonă tampon, între cele două mari puteri.

— Nu știm cât de bine o să ne fie, de acum înainte, le spusese el, umplând paharele cu țuică. Măcar nu vom avea grija că vom fi nevoiți să schimbăm țuica noastră bătrână cu vodca aia incoloră și cu gust de spirt.

Și râsese, prea puțin diplomatic, de propria-i glumă. Ceilalți zâmbiseră condescendent și se grăbiseră să schimbe vorba. Când clopotul de la intrarea în cazarmă bătuse schimbarea gărzii, pe comandant îl cărase ordonanța aproape pe sus către dormitorul său, în vreme ce ei fusese conduși într-un dormitor mai mic, din care soldații fuseseră scoși în grabă și conduși într-un alt dormitor. Dormiseră îmbrăcați, până când cocoșii din țarcul cu animale

al unității cântaseră pentru a treia oară. Fuseseră treziți de un căpitan tânăr, însoțit de un caporal cu o mustață impresionantă, care-i luase cu același camion și îi condusese, pe un drum desfundat, până la gară. El și Magda fuseseră urcați în trenul venit de la Piatra-Olt și reținut în gară, timp de aproape trei ore, iar căpitanul Immelman pornise spre Craiova, unde urma să întâlnească un furier venit special de la Berlin, cu ordine pentru el.

Despărțirea, la urcarea în vagon, fusese simplă și aproape cazonă. Immelman salutase pocnindu-și cizmele, cu mâna întinsă în salutul nazist, iar Magda zâmbise, se aplecase de pe scara metalică și îl sărutase pe obraz. Abia după ce trenul se pusese, în sfârșit, în mișcare, Milovan reușise să își vină cu totul în fire și să constate că vagonul era complet gol și trecerile către vagoanele de la ambele capete blocate cu lanț și lacăt.

— Ești o persoană foarte importantă, domnule comisar, zâmbise Magda, văzându-i licărul de neîncredere din priviri, în timp ce examina unul dintre lanțuri mai îndeaproape. Ți se asigură protecție de demnitar al statului. Ai reușit, doar, să împiedici dezmembrarea Regatului și împărțirea lui între puterile Axei și cele ale Alianței.

— Nu mi-am dorit niciodată așa ceva, îi răspunsese, fără să se uite la ea. Am văzut ce a însemnat asta, pentru Armand Călinescu. Și chiar că nu știu cum am reușit eu chestia cu împiedicatul dezmembrării. Nu am făcut nimic, în această direcție.

Intraseră în primul compartiment și lăsaseră ușa deschisă, ca să iasă mirosul de transpirație acră și de trupuri nespălate. Magda se așezase în fața lui, lăsase pe banchetă pălăria cu boruri mari, plină de panglici albe și albastre și pusese picior peste picior, privindu-l provocator. Părul roșcat, tăiat scurt, în jurul capului, o făcea să pară aproape bucălată, dându-i un ușor aer ingenu. Roaiba încerca să-l cucerească, își spuse Alexandru Milovan, clătinându-și ușor fruntea, în vreme ce arunca priviri furișe prin fereastra murdară, străduindu-se să-și dea seama pe unde ajunseseră.

— Întotdeauna ai făcut, zâmbise femeia și pusese mâna dreaptă pe genunchiul cel mai apropiat. Întotdeauna ai fost cel care a dorit să se sacrifice pentru oamenii acestei planete, iar noi nu am înțeles niciodată de ce.

— Nu mi-am dorit decât să îmi revăd băiatul și să fac tot ce ține de mine, ca să îl protejez.

Magda zâmbise din nou, fără să-și retragă mâna.

— Știi că acesta este singurul secol în care ai avut o progenitură? Și eu, și Jan, ne-am tot întrebat de ce, dar, evident, nu am găsit niciun răspuns.

Rămăseseră tăcuți, o vreme, apoi femeia își ridicase mâna și se lăsase pe spătarul de lemn al banchetei, închizând ochii. Făcuse același lucru, refuzând să se gândească la mulțimea de întrebări, pe care le răsucise în fel și chip, în minte, până să ajungă aici.

Trenul înainta molcom, probabil că nu depășea 30 de kilometri la oră, dar cumva era de înțeles, circulația fero-

viară era adeseori încetinită și chiar întreruptă, pentru ore bune, din cauza trenurilor de front, platformele acelea scunde, care transportau tancuri, camioane, lăzi cu muniție și, uneori, chiar batalioane întregi de soldați, îngrămădiți unii în alții, ca să facă față curentului. Acestea aveau prioritate absolută, chiar și în fața trenului regal. Milovan își amintea bine cazul, îndelung comentat în presă, în care Carol al II-lea stătuse pe podul de la intrarea în Slatina mai mult de două ore, pentru a permite unui tren cu răniți să se îndrepte spre capitală.

Adormise, legănat de mișcarea vagonului, și se trezise, brusc, cu senzația că nu era totul în ordine. Înainte de a deschide ochii, simțise că parfumul fin, degajat de pielea femeii, dispăruse. Odată cu posesoarea lui. Era singur în compartiment. Era posibil ca Magda să fi ieșit pe coridor, ca să fumeze. Sau să fi mers la toaletă. Atunci de ce se găsea el pe bancheta pe care, până atunci, stătuse ea? Nu-și amintea deloc ca să se fi trezit și să se fi mutat.

Coridorul era pustiu. Stâlpii de telegraf și copacii crescuți pe marginea rambleului treceau nepăsători prin fața geamurilor murdare și păreau să se holbeze la el. Își scuturase capul, străduindu-se să-și alunge moleșeala rămasă după somn. O strigase, dar, așa cum se așteptase, nu-i răspunsese nimeni. Vagonul mirosea a praf încins și, i se năzărea sau nu, în compartimentul situat în capătul celălalt se auzeau glasuri înăbușite, discutând în contradictoriu. Poate că Magda se afla acolo, își spusese și discuta cu

vreo persoană care urcase în vagon, încălcând interdicția oficială. Mersese până acolo și se uitase prin geamul ușii. În compartiment se aflau trei bărbați și o femeie, îmbrăcați în haine de lucru și cu genți de vinilin, așezate în plasele de deasupra capului. Discutau atât de aprins, încât nici măcar nu-i remarcaseră prezența. Comentau cu aprindere despre faptul că primul-ministru semnase o hotărâre de guvern prin care locuitorii din localitățile aflate pe o rază de 30 de kilometri de jur-împrejurul capitalei erau obligați să-i primească în casele lor, să-i hrănească și să-i îngrijească pe soldații răniți pe fronturile asiatice, din răsărit. Unul dintre bărbați, cu o mustață stufoasă, ale cărei vârfuri erau pomădate și răsucite în sus, îl înjura mai ales pe Majestatea Sa, pentru că legiferase nemernicia aceea și le cerea comuniștilor și Frontului Plugarilor să intervină și să determine căderea guvernului Sima.

Milovan simțise că-i sare inima din piept. Dumnezeule mare, Guvernul Sima? Guvernul Horia Sima? De când era Regatul condus de Legiune? Și cum ajunseseră nenorociții aceia maniaci să preia puterea politică? Mai ales, după ce Sima fusese închis, într-un lagăr, pentru tentativa nereușită de asasinat?

Revenise la capătul celălalt, mai amețit decât plecase. Hotărâse să o caute pe Magda, dar roaiba nu era pe nicăieri, de parcă s-ar fi evaporat în văzduh. Sau, de parcă, ar fi ar fi coborât într-o gară, de pe traseu. Se uitase, din nou, cu atenție pe geam, dar nu recunoștea niciunul dintre sa-

tele mărunte pe la marginea cărora trecea calea ferată. Iar lanțurile și lacătul de la capătul vagonului dispăruseră și ele. Se întorsese în compartiment, neștiind ce să facă. În mod clar, trenul mergea spre capitală. Ar fi putut să aștepte să ajungă în Gara de Nord și abia acolo să se hotărască asupra unei linii de acțiune sau a alteia. Acolo avea de unde să dea un telefon și să se pună la curent cu noutățile de la Siguranță. Sau...

Ațipise din nou, extenuat după noaptea de nesomn și după agitația din ultimele zile. Visul în care intrase fără voie îl azvârlise în inima unei câmpii pietroase, pe care se întindea un șir nesfârșit de cruci, urmărind linia sinuoasă a unui drum roșcat. Pe fiecare cruce, legat cu frânghii subțiri, trupul despuiat al unui bărbat atârna descompus, sub soarele nerutător. Propriul său trup se legăna de colo-colo, sub răsuflarea fierbinte a vântului deșertului. Era un condamnat la moarte prin crucificare, alături de alți răzvrătiți, hoți și nelegiuiți capturați de romani. Își aplecase capul și zărise bucata de scândură atârnată de gât, pe care scria, cu negru de fum: Rex. Avea să moară acolo, fără să înțeleagă motivul. De fapt, când avusese moartea nevoie de un motiv ca să vină și să-și întindă coasa necruțătoare?

Îl smulsese din atmosfera încinsă și necruțătoare oprirea trenului, într-un scrâșnet prelung de fierărie ciocnită. Se ridicase și scosese capul pe geam. În față, pe peretele coșcovit al clădirii stației, se vedea tabla ruginită, pe care scria, cu litere mari, Videle. Apoi ușa compartimentului

se deschisese, brusc, în spatele său, și o voce cunoscută îl întrebase:

— E vreun loc liber?

Acum, preotul Irimia stătea pe bancheta din față și îl examina cu îngrijorare. Uitase de amicul său, notarul, de faptul că nu îl găsise în tren, așa cum lui deja începea să i se șteargă din minte imaginea Elenei Magda Lupescu.

— Rană de front, îi răspunse, într-un târziu. Uiți că suntem la marginea unui front, părinte? Ei bine, a fost...

Tăcu, un moment, căutând o explicație plauzibilă.

— ...explozia unui obuz, căzut la marginea drumului. Știa că nu avea să-l creadă, dar nu era interesat de asta. Dumneata încotro te îndrepți? încercă să îi abată atenția, în altă direcție.

— Merg în capitală, răspunse celălalt și Milovan distinse o notă de mândrie, în voce. M-am hotărât, în sfârșit, să las totul baltă și să-mi văd visul cu ochii.

Scoase o batistă mare, cadrilată, cu monogram cusut manual pe unul din colțuri. Își suflă nasul, o împături cu grijă și o vârî la loc, în buzunarul hainei.

— Visul de a-i vedea pe Stroe și Vasilache, pe scena teatrului. Ți-am spus despre asta, domnule comisar, mai ții minte? „Alo, alo, aici e radio...". Toată viața mi-am petrecut-o într-un sat de câmpie, singurul drum pe care l-am bătut fiind de acasă la biserică și de la biserică acasă. Stăteam pe prispă, în înserare, beam cafea din serviciul de ceai chinezesc și îmi închipuiam cum trebuie să fie viața

într-un mare oraș. Trăgeam cu urechea la clopotul de cart al lui „Donaris" și mă visam în drum spre Viena aceea de poveste. Așa că nu e de mirare că, atunci când a venit clipa să-l duc la gară, la Caracal, pe Ștefan, m-a cuprins amocul. Nici nu m-am mai întors la Bechet, am rămas, peste noapte, la hotelul „Imperial", am luat micul dejun la crâșma lui nea Fane, apoi m-am dus la gară, pe jos, meditând la ce aveam să fac după ce voi fi coborât în Gara de Nord. Iar, acum, în tren, dau peste comisarul Milovan, pe care soarta mi-l scosese în cale, atât de neașteptat, în urmă numai cu o zi și o noapte. Ce-ar trebui să cred despre asta?

Milovan își mușcă buza de sus, să nu zâmbească. Îl durea obrazul, pe care ochiul rănit devenise o plagă de coșmar, așa că nu voia să-i forțeze mușchii striviți.

— Știu și eu, părinte? Poate că ar trebui să iei mai în serios vorba aia a noastră, cu „Necunoscute sunt căile Domnului". Nu așa se spune?

Preotul Calistrat Irimia se uită îndelung la el, apoi dădu din cap.

— Cred că așa se spune, într-adevăr. Dar nu știu cât de mult e amestecat Domnul în treaba asta.

— Crezi, cumva că această întâlnire a noastră a fost aranjată de sanctitatea-sa întunecată, diavolul?

— Cred numai că mi se pare că nu mai simt că lumea în care mă mișc este lumea mea, domnule comisar.

Milovan se uită la el, cu ochiul sănătos și i se păru că îl vede învăluit într-un văl de neîncredere și uluire.

— Mă tem că nu înțeleg.

— Cât timp l-am căutat prin tren pe amicul Săndel, am găsit într-un compartiment ziarul acesta, uitat pe o banchetă. L-am luat de acolo, dornic să mă mai informez și eu, cu privire la ceea ce se mai întâmplă prin țară, dacă tot urma să călătoresc singur, până la București. L-am desfăcut și am dat peste asta.

Scoase un ziar din geanta neagră, de piele, îl despături și bătu cu degetul într-un titlu, scris cu litere uriașe, pe prima pagină: „Lichidați-l pe Erwin Rommel!". Comisarul întinse mâna și luă foile foșnitoare, cu miros încă proaspăt de cerneală tipografică. Era „Frontul românesc", o „foaie de opinie și angajament legionar", scoasă de Ion Joldea Rădulescu, un apropiat al cuziștilor.

Pe aproape două pagini, editorialul semnat de patron vorbea despre însemnatele realizări, în domeniul moralei creștine și mai ales în acela al demnității neamului, făcute în cele cinci luni și jumătate de când regele Carol al II-lea fusese obligat de puternicele manifestări populare, declanșate de legionari pe tot cuprinsul țării, să demită guvernul Armand Călinescu și să accepte numirea lui Horia Sima ca președinte al Consiliului de Miniștri. Dar țara era departe de locul și de rolul ei în istoria lumii, după cum considera semnatarul rândurilor. Ani de zile, țărăniștii și liberalii îi terfeliseră numele și renumele în toate felurile, făcând sluj în fața acelora care le garantau rămânerea la putere. Sosise vremea ca toate apele tulburi

să se limpezească și țara să-și reia locul deținut cândva, în rândul marilor popoare ale continentului, bătând palma cu cei care aveau să-i redea respectul de sine cuvenit – poporul german și nu cel sovietic, așa cum încă își doreau pe ascuns unii și alții. Pentru aceasta era nevoie să fie descurajați aceia care visau la o schimbare a drumului politic, în Marea Germanie, și voiau a-l înlocui pe actualul cancelar Adolf Hitler cu generalul Rommel. Un general cu oarecșice merite pe fronturile de luptă de pe bătrânul continent, dar fără viziune politică și fără idei, în ceea ce privea viitorul Reich-ului și al continentului. Însuși contractul pus la cale, pe ascuns, și semnat la Corabia, între Germania și URSS, nu reprezenta decât o încercare fără viitor de a scinda conducerea Germaniei. Poziția cancelarului trebuia apărată, cu orice preț, de către națiunea germană, dar și de către aliații ei, așa cum declarase conducătorul Legiunii, Horia Sima, în fața celor 10.000 de simpatizanți, adunați în fața Palatului Regal, pentru a-l determina pe Rege să semneze o solicitare de retragere a încrederii în Pactul Sovieto-German, pentru a demonstra loialitatea Regatului față de protocoalele semnate cu Adolf Hitler. Iar dacă avea să fie nevoie, așa cum subliniase președintele Consiliului de Miniștri, Regatul era gata să-l declare „persona non grata", în spațiul românesc, pe general și să solicite Germaniei garanții în privința menținerii alianței. Mai mult, își încheiase Horia Sima alocuțiunea, deoarece exprimându-și poziția față de Legiune, genera-

lul declarase deschis că avea îndoieli în privința clarviziunii politice a liderilor ei, mânjind cu noroi însăși puritatea neamului, dacă acesta urma să revină vreodată în Regat, Legiunea avea să-l declare dușman al creștinătății românești și să ordone fiecărui membru al său să-l vâneze, ca pe un șarpe otrăvitor și să-i zdrobească țeasta.

Milovan înghiți în sec și îi înapoie ziarul. Calistrat Irimia se uita la el, cu neliniște. În compartiment domnea tăcerea, sfâșiată numai de țăcănitul cvasicontinuu al roților trenului.

— Trebuie să-ți mărturisesc, părinte, că nici eu nu înțeleg mai multe decât dumneata.

Ceva tragic și imposibil de reparat se întâmplase, fără îndoială. Sperase, din toată inima că amintirea aceea care i se conturase treptat, în minte, fusese cea atât de mult căutată de către toți. Încă de când se suise în patul tare, de cazarmă, obosit de abia își mai ținea ochiul sănătos întredeschis, și cu simțurile amorțite de alcool, începuse să-i dea târcoale un gând, la început aproape lipsit de contur, apoi din ce în ce mai clar, asemenea unei lumini care se apropie din depărtarea nopții. Totul începuse să i se pară altfel, din momentul în care fusese lovit în cap, pe culoarul trenului, și leșinase. Trebuie că acolo se întâmplase ceva. Poate că fusese vorba chiar despre acea Trecere, pe care o căutau cu toții și pe care o credeau a fi undeva pe lună. Asta pentru că acolo descoperiseră, sculptat în stâncă, chipul Magdei. Îl consideraseră un semn și încercau să-l

ducă acolo, ca să-i identifice limitele. Și să o folosească pentru a scăpa de lumea asta, pe care o cufundaseră într-un război perpetuu. Dar ea, Trecerea, se găsea pe pământ, undeva între Roșiori și Caracal, exact pe calea ferată. Trenurile treceau mereu pe lângă ea și numai o bucățică de culoar, cea în care-l găsiseră pe el căzut, o străbătea, trecându-i *dincolo* pe aceia care, întâmplător, se găseau în acel loc. Era convins că, dacă mergea la Biblioteca Națională și cerea arhiva ziarelor care publicau articole despre dispariții pe calea ferată, urma să descopere o mulțime de indicii, în acest sens. În vremuri normale, cazurile ar fi făcut vâlvă. Cine își bătea însă capul cu dispariția câtorva civili, când fronturile înghițeau milioane de oameni?

Apoi îl îngheță un al doilea gând. Dacă presupunerea sa era reală și numai un fragment din tren parcurgea Trecerea, asta însemna că... deja o străbătuseră, pentru că Magda... Ei, bine, Magda nu mai era în tren și nu existase nicio stație intermediară, între Roșiori și Videle.

— Părinte, întebă cu vocea răgușită de încordare, eu am dormit puțin și nu știu... trenul a oprit cumva, în câmp sau în vreo haltă, de la Roșiori încoace? A avut loc vreun atac aerian sau a tras cineva semnalul de alarmă?

Calistrat Irimia clătină din cap. Avea ochi frumoși, constată comisarul, un verde măsliniu, care se transforma în opal, atunci când lumina zilei îi cădea într-un anumit unghi pe față. Dar fața i se părea îmbătrânită brusc, iar ridurile de pe frunte păreau făcute cu fard.

— Nu a oprit nicăieri.

Elena Lupescu dispăruse, iar el se afla, în continuare, într-un tren care mergea spre un București, în care fața lumii se modificase din nou. Nu în mod fundamental, cumva, oamenii păreau aceeași, locurile și lucrurile aceleași, doar felul în care se raportau unele la altele avea o semnificație ușor diferită. El și părintele Irimia pătrunseseră într-o lume, în care puterea politică căpătase o nouă dimensiune. În care Garda de Fier ajunsese la guvernare și se hotărâse să conducă Regatul în război, alături de Adolf Hitler și de facțiunea nazistă pe care o reprezenta. Dar care va fi fost rolul lui Erwin Rommel, în această realitate? De ce în toate trei lumile-ciob prin care trecuse, cineva căutase să-l înlăture, iar el fusese, de fiecare dată, alături de el? Să fi fost, cu adevărat, **umbra** acestei ființe, puternice și nemuritoare, iar soarta sa să depindă de aceea a lui? Și până unde va fi trebuind să meargă cu întrebările?

Își scutură capul, revenind la realitate. De pe bancheta din față, preotul îl fixa, cu o privire întrebătoare.

— Îmi pare rău, dar rana de la față mă face să raționez mai lent, își ceru scuze. Am avut o comp... o însoțitoare, până după Gara de la Roșiori, iar acum constat că nu mai este în tren. De aceea am întrebat.

— O infirmieră, dădu din cap celălalt, continuând să îl fixeze cu insistență.

— Hmm, cred că se poate spune și așa.

— Dacă era vorba despre o doamnă, cu o pălărie cu voal, îmbrăcată într-o pelerină vișinie, cu fireturi argintii, atunci a coborât la Videle, din primul vagon. Am văzut-o, pentru că am scos capul pe geam, să îl caut pe amicul Săndel. Pe peron, aștepta un Daimler german, cu șofer în livrea, care i-a deschis ușa și a poftit-o înăuntru, înclinându-se până la pavaj.

Dădu din cap, fără să spună nimic. Într-un fel, se simțea eliberat de toate tensiunile, acumulate în ultimele ore. Femeia care coborâse la Videle nu putea să fie Magda. Costumația nu semăna deloc cu aceea a femeii care stătuse în fața lui, exact pe locul unde stătea acum preotul, și îi pusese mâna pe genunchi, strecurându-i în corp o tulburare nemaiîncercată. Asta însemna că, într-adevăr, Magda dispăruse în dimensiunea unei alte lumi, în vreme ce el pătrunsese în alta.

— Doamna aceea... preotul își atinse smocul de păr din frunte. Avea cumva părul roșcat?

Înghiți în sec, simțind că rămâne fără glas. În disperare de cauză, privi pe fereastră, căutându-și cuvintele. Tocmai treceau pe lângă o schelă de metal, de forma unui stadion, înaltă de peste douăzeci de metri, la capetele căreia erau așezate, în poziție înclinată, cunoscutele lansatoare germane de „V"-uri.

— Ce Dumnezeu or mai fi fiind și astea? întrebă preotul ridicându-se în picioare și prinzându-se cu mâinile de rama geamului.

Comisarul se feri să-i răspundă. Propriile sale nedumeriri i se păreau mai mari și mai importante decât acelea ale preotului. Poate că femeia aceea fusese, totuși, Magda. Poate că însuși Carol venise s-o ia de acolo, ca să fugă cu ea în cine știe ce colț uitat de lume. Sau, poate că fiecare lume-ciob își trimitea locuitorii proprii în lumile din care aceștia reușeau să evadeze, pentru a restabili echilibrul, în interiorul unui sistem ale cărui limite nu le cunoștea. Dar dacă el se afla acum într-o lume similară, atunci Ștefan cel de aici mai putea fi considerat copilul său? Și ce se întâmplase cu acesta, în clipa în care preotul îl urcase în tren pe cel crescut de el, trimițându-l în capitală? Liniile antagonice nu se vor ciocni niciodată, subliniase la un curs profesorul Roșca. Pentru că mecanica subtilă a Universului va găsi întotdeauna o cale de a le face să treacă unele pe lângă altele, fără să producă evenimente nefaste. Ca și ciocnirea a două galaxii, adăugase. Întotdeauna dădea acest exemplu, pe care îl găsea fascinant. Știa cineva ce se petrecea, atunci când avea loc evenimentul presupus catastrofic? Nimic. Pentru că spațiile libere dintre aștri erau fabulos de mari, pentru ca o ciocnire reală să aibă loc cu adevărat. Mecanica subtilă a Universului...

Cel mai bine era să aștepte să ajungă în Gara de Nord, iar apoi să vadă cât de departe vor trece cei mai apropiați aștri. Îi spuse asta și părintelui Irimia, care continua să se holbeze la construcția care urma să aducă moarte și distrugere la sute de kilometri depărtare de granițele Regatului.

Tocmai se pregătea să iasă pe coridor, ca să încerce să fumeze o țigară, când ușa compartimentului se deschise larg și un bărbat, îmbrăcat într-un costum mototolit, maroniu, cu dungulițe negre, și cu o pălărie mare, cu calota trasă peste frunte, intră înăuntru, strângând la piept o geantă de piele.

— Domnu' comisar! Credeam că nu o să vă mai găsesc niciodată! Unde naiba v-ați pitit, dom'ne, că era să fac infarct căutându-vă? Dacă nu erați nici în vagonul ăsta, jur că opream trenul și îi puneam pe toți să coboare și să se legitimeze.

— Am fost la toaletă, Procopie, răspunse, încrețindu-și buzele a zâmbet. Ce naiba, nici acolo nu mai pot să mă duc de unul singur? Mi-ai adus geanta?

Procopie dădu din cap, privindu-l nesigur pe părintele Irimia.

— E-n regulă, dumnealui este o cunoștință, din...

Se opri la timp. Dacă preotul nu luase la cunoștință că Bechetul fusese transformat într-un lac mare, de ce să-l pună pe jar? Iar dacă intraseră într-o lume similară, poate că aici Bechetul continua să existe și atunci mai bine să nu aducă în discuție denumirea localității.

— ...dintr-o localitate de dincolo de Caracal.

Procopie îi întinse geanta și rămase răbdător în picioare.

— Nu iei loc?

— Mai bine ies pe hol să trag o mahoarcă. Și, apoi, e mai bine să am tot vagonul sub ochi.

Deschise ușa și ieși. Aproape imediat, mirosul de fum pătrunse în compartiment, făcându-l pe Calistrat Irimia să tușească.

— Îmi cer scuze, părinte, dar e fumător înrăit și nu se poate abține.

— Iarba-dracului, se mulțumi să răspundă celălalt și se așeză pe banchetă cu privirile fixate asupra peisajului care se derula dincolo de geam.

Comisarul dădu din cap și deschise geanta. Se aștepta să găsească acolo dosarul operațiunii, pe care se apucase să-l studieze, pe când plecase din București, spre Caracal. Nu era decât un caiet gros, cu file veline și cu coperte cartonate. În colțul din dreapta jos, era imprimată vigneta FHM – Fabrica de Hârtie Malaxa. O carte de vizită, lucioasă, arăta ca un semn, pus să marcheze o anumită pagină. Aruncă o privire pe coridor: Procopie își împinsese pălăria pe ceafă și dădea pe gât o dușcă, dintr-un recipient metalic, pe care-l scosese din buzunarul de la piept.

Reveni la caiet și îl deschise la semn. Prinse cartea de vizită între două degete și o ridică în lumină. Chiar pe mijloc, era scris cu litere negre, simple, un nume – Mihail Moruzov, precum și un număr de telefon. Se uită îndelung la dreptunghiul de carton, străduindu-se să priceapă cum de ajunsese acolo. În cele din urmă, oftă și își aplecă privirile asupra foii de caiet. Era un jurnal. Iar scrisul îi aparținea. Habar nu avea că ținuse vreodată un jurnal. Înghiți în sec și răsfoi câteva pagini înapoi, ținând dege-

tul, ca semn. Un jurnal, scris așa cum îl învățase pe vremuri unchiul Eliad. Cu paragrafe începute mult din interior și cu litere înflorate, la fiecare pagină nouă de însemnări. Cu o caligrafie alungită spre dreapta și cu toate semnele de punctuație la locul lor. Un jurnal care îi vorbea despre copilăria atât de îndepărtată, încât i se părea că aparține altuia. Despre viața de licean. Despre studenție. Despre înscrierea în poliție. Despre Cornelia. Despre Ștefan. Despre Bucureștiul sub presiunea războiului tot mai apropiat. Despre potentații zilei și despre erorile politice ale epocii.

Doamne, când avusese timp să scrie toate astea? Și, mai ales, de ce nu-și amintea nimic? Pentru că nu-i aparținea, descoperi, cu uimire. Pentru că era scris de către celălalt Alexandru Milovan, cel care trăise în limitele acestei lumi-ciob, până acum, când... când el trecuse peste prag și îi luase locul. Stătea pe bancheta lucioasă de atâta folosire și strângea între degete caietul cu scoarțe tari, întrebându-se câte alte legi fizice necunoscute mai încălcase, fără să vrea și fără să știe.

În cele din urmă, renunță să se mai mire și reveni la pagina la care fusese pus semnul. Apropie caietul de ochi și începu să citească:

„Umblă vorba că ar sufla vânt de schimbare la Guvern. Horia Sima și acoliții săi, Radu Mironovici, Ion Moța și Gheorghe Clime, vor să reteze și ultimele voci care se străduiesc să atragă atenția celor ce încă mai gândesc în țara asta că asocierea cu Hitler va fi una catastrofală pen-

tru români. Deocamdată, singurii care scriu despre asta sunt numai cei de la „Dimineața", dar în situația politică de azi nu te mai poate surprinde nimic. Carol ar semna orice i s-ar pune sub nas, numai să aibă cine să facă sluj în fața lui și să-i sufle în ceașcă, pentru ca să-i răcească bunătate de cafea cu caimac.

Á propos de Majestatea Sa... L-am văzut pe *Neamțul Trăznit*, în urmă cu două săptămâni, prin Cișmigiu. Se plimba, la braț, cu Istrătescu, domnul acela cu alură de *Deutscher blonder dichter*, și părea cufundat într-o discuție foarte personală și foarte importantă. La vreo cincizeci de pași în urmă, mergeau, înșirați în lanț de trăgători, zece soldați ai Wermacht-ului, cu ochii în patru. În realitate, toți apropiații săi știu că plimbarea de dimineață prin parc se termină, inevitabil, la Casa Pogoneanu, unde locuiește doamna Sophia Anastopulos, ultima cucerire a regelui, în această vară caniculară. Măcar despre existența ei încă nu a aflat Lupeasca, iar scandalul, așteptat cu sufletul la gură de toată presa antidinastică, nu are șanse să izbucnească, prea curând. Doar câteva săptămânale de provincie anunță, cu fonturi groase, un cutremur de proporții, în interiorul Casei Regale, dar nici măcar ele nu îndrăznesc să scrie mai mult, dat fiind caracterul exploziv al monarhului, rachiuna de care dă dovadă și legăturile mai mult decât strânse cu cancelaria Führer-ului.

Și poate că ar mai fi nevoie să adaug că, ieri, am primit invitația la botezul băiețelului lui Nuni Barzer. Pe care

mi-ar fi plăcut să o pot onora, dacă nu ar fi apărut problema cu misiunea asta, de ultim moment, care o să mă trimită din nou în vreun colț uitat de lume și de Dumnezeu."

Termină de citit pagina, până jos, dar nu întoarse fila. Ridică ochii și îl privi pe colegul de compartiment. Părintele Irimia își lăsase capul pe speteaza capitonată și închisese ochii. Părea că doarme, dar Milovan știa că nu era așa, respirația era încă sacadată, iar globii oculari se mișcau prea repede sub pleoape. Pesemne că se gândea la ceea ce i se întâmplase, încercând să găsească o explicație.

Întoarse foarte puțin capul și se uită, ferit, la Procopie. Bărbatul fuma de zor, transformând atmosfera de pe coridor într-un fel de saună cu fum. Prin perdeluța geamului, îi zărea patul pistolului, mișcându-se în ritmul în care ducea țigara la gură. Își aminti de propria armă, desfăcu haina și o scoase din toc fără zgomot. Extrase magazia, scoase singurul cartuș dinăuntru și îl răsuci cu unghia. În partea dreaptă apăru o literă minusculă, scrisă cu vopsea albă. Îl răsuci încă și mai mult și mai văzu una. Deși nu avea ochelarii, era sigur că era vorba despre un „E" și un „R". Erwin Rommel! Aceasta să fi fost misiunea? În această lume, Moruzov îl trimisese să-l împuște pe Rommel? După ce, în cealaltă, îl salvase de la glonțul lui Sima? Poate că se înșela, iar ochii săi nu mai vedeau atât de bine fără ochelari.

Vârî pistolul în toc și închise clapeta hamului. Și dacă pistolul era defect, așa cum îi spusese rânjind Prokoffief? Atunci îndeplinirea misiunii ar fi semănat cu o sinucidere.

Își coborî mâinile înapoi pe foile caietului jurnal. Trenul șuieră prelung, din sirenă, și începu să încetinească. Aruncă o privire scurtă pe fereastră: ajunseseră în periferiile capitalei. Casele scunde, majoritatea din chirpici, tencuite cu lut și date cu var, păreau aruncate anapoda în stânga și în dreapta căii ferate, cu fântâni fără burlane, săpate direct în pământul galben, și cu gardurile de ostrețe lăsate într-o parte. Niciun architect n-ar fi putut pune ordine în devălmășala aceea, se gândi el, fără voie. Numai un bombardament ar fi făcut ca totul să poată fi luat de la zero și pus în rândul lumii, iar Bucureștiul să arate și el ca Praga, Viena sau Berlin.

În sfârșit, își adună curajul și întoarse pagina. Doar două cuvinte erau scrise acolo, dar toată energia îi căzu în stomac, asemenea unei teribile lovituri de pumn: *Erwin Rommel*. Atât și nimic mai mult.

Își înghiți saliva amară ca fierea, aproape uitând să mai respire. Chiar în clipa aceea, Calistrat Irimia deschise ochii și îi zâmbi.

— Necunoscute sunt căile Domnului, nu, fiule? Câteodată, ne aduc aproape de tot de ceea ce visam noi, pentru ca, în clipa următoare, să ne scoată în cea mai adâncă prăpastie din coșmarurile noastre. Când omul acela cu monoclu, Constantin Maimuca, s-a prezentat la mine acasă, ca să-l ia pe Ștefan, mi-a citat vorbele pe care domnul Moruzov le-a spus, înainte de a porni în această misiune: „Lăsați copiii să vină la mine". I-am atras atenția că acestea erau,

de fapt, cuvintele Mântuitorului și nimeni altcineva, în afară de el, nu are voie să le folosească, pentru a-și atinge scopurile mărunte. Iar domnul Maimuca a răspuns: „Poate că și Mântuitorul acela, părinte, îl căuta tot pe Ștefan, numai că nu a avut norocul să-l găsească."

Trenul frână din nou și geanta căzu de pe banchetă pe covorașul murdar și mototolit, de pe podea. Alexandru Milovan icni, dar bandajul de pe ochi nu lăsă să i se vadă schima. Preotul se ridică și apucă servieta de un colț.

— Cred că tocmai am intrat în capitală, domnule comisar. O să iau o cabrioletă și o să merg la Piața Romană. Cineva mi-a recomandat mai demult un hotel bun și destul de ieftin pentru vremurile astea încurcate, „Micul Paris" îi zice. Vrei să te las undeva, în drum?

Ar fi vrut să-l lase direct în locul unde se găsea Ștefan, dar era nevoie să și știe unde îl adăpostise Moruzov. Iar pentru asta nu existau decât două soluții – să dea un telefon la numărul de pe cartea de vizită sau să înceapă să sape. Dacă dădea telefon, vulpoiul cel bătrân afla că a ajuns în București și avea să-și joace cartea cea mare, ca să-l aducă la ordine. Dacă se apuca să cerceteze, de unul singur, se dovedea o treabă de durată și destul de periculoasă, mai ales pentru băiat, dacă vreunul din nenumărații spioni ai șefului Serviciului de Informații Secrete îl zărea și se grăbea să dea raportul. Trebuia să se gândească. Să stea o noapte, undeva, neștiut de nimeni, și să mediteze. Dar unde va fi fost acest „undeva" nu reușea să-și imagineze, în acele clipe tulburate.

Clătină din cap, mulțumindu-i pentru bunăvoință. Îi ură să aibă parte de un spectacol extraordinar, în care Stroe și Vasilache să fie cu adevărat grozavi.

— Ei, atunci, să sperăm că acele căi ale Domnului ne vor mai aduce, cândva, unul în preajma celuilalt, domnule comisar. Mi-a făcut plăcere să te cunosc și să te găzduiesc, pe dumneata și pe Ștefan. Să ai parte de însănătoșire grabnică și să te ferești să te oferi voluntar pentru front, am citit că guvernul ăsta a lansat mai multe apeluri naționale, în acest sens. Dacă vor război, să meargă ei, gardiștii, să îl poarte, nu să-l ia pe om din liniștea gospodăriei sale și să-l arunce în calea gloanțelor. Hai, noroc, și Doamne-ajută!

Îi strânse mâna, deschise ușa și ieși pe coridorul plin de fum albăstrui. Procopie se ridică încet de pe peretele de lemn, de care stătea rezemat și îi făcu loc să treacă. Se uită lung în urma lui, apoi își coborî, cu un deget, borul pălăriei pe frunte.

— Să vă ajut, domnu◎ comisar?

Milovan clătină din cap. Se ridică, la rândul său, de pe bancă, vârî caietul înapoi, în geantă, o luă de mânere și ieși pe coridor. La capătul celălalt, din ultimul compartiment ieșea un domn înalt, cu o gambetă demodată pe cap și cu baston de trestie japoneză, în mâna dreaptă. Vagonul se înclină ușor, luând o curbă și bărbatul se sprijini cu măciulia de aramă a bastonului de geam. Comisarul clătină din cap și se îndreptă spre ieșire, făcându-i semn lui Procopie să-l urmeze.

Prima grijă era să scape de el, trimițându-l undeva să-i facă un serviciu. Apoi, să preschimbe o bacnotă în fise și să ajungă la un telefon public. Avea să găsească, în cele din urmă, pe cineva, dispus să-l ajute să-și recupereze băiatul. Chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să facă o crimă. Chiar, de ce își dorea Moruzov să-l scoată din circulație pe general? Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai nebulos i se părea totul.

Deschise ușa, coborî o treaptă și lăsă curentul de aer să-i biciuie obrazul sănătos. Din față, peroanele lungi ale Gării de Nord păreau că se apropie de tren, cu o mișcare aproape imperceptibilă. Un balon captiv, ridicat deasupra turnului de apă, trimitea fascicule luminoase intermitente, care pipăiau zidurile de cărămidă și tencuiala coșcovită de pe clădirile administrației Căilor Ferate.

Am mai văzut undeva imaginea asta? se întrebă bărbatul ridicând geanta și pregătindu-se să coboare de pe scara metalică. O gară, în care intră un tren și un impiegat făcând semn dintr-un fanion. Poate într-o altă viață, își spuse, înfiorat până la lacrimi. Într-un alt ciob de realitate. Oare așa se întâmplă mereu? Trăim existențele altora, iar ale noastre rămân nefolosite, asemeni hainelor de schimb care așteaptă cu anii pe raftul vreunui șifonier? Trăia existența unui bărbat numit Alexandru Milovan, care în această lume refuzase să facă o crimă și atunci puterea unor zei necunoscuți îl smulsese pe el din realitatea în care trăise o existență oarecare și îl adusese în locul său, pentru a duce misiunea până la capăt? Care capăt? Care început?

Undeva, departe, o voce anunța sosirea unui tren dinspre Cernavodă. Apoi conductorul trase prelung de maneta semnalului acustic și trenul se opri, cu un scârțâit puternic de fier care freacă pe fier. Aerul din jur se umplu de abur alb și dens, iar pavajul peronului începu să vălurească, asemenea unei ape. Asemenea unui fluviu de catran, care aștepta cu răbdare să pună piciorul pe el, să-l tragă în adâncuri și să-l înghită.

Își scutură fruntea. Nu, nu era nemuritor. Asta îi spuseseră toți. Dar avea o viață foarte lungă, atât de lungă, încât nici măcar nu-și putea închipui unde se găsea prima limită. De aceea, își putea permite să o riște. Și să încerce să să schimbe realitatea în care ajunsese, după dorința sa. Pentru că putea să propună un târg: un glonte, pentru un fiu. Când puse piciorul pe peron știa deja cui trebuia să dea primul telefon.

Îl strigă pe Procopie și, fără să se întoarcă pentru a vedea dacă îl urmează, se îndreptă grăbit către Biroul de Bagaje de Mână al gării. Pe zidul din față, un ceas mare, rotund, cu numele lui Paul Garnier ștanțat deasupra cifrei șase, arăta ora cinci și douăsprezece minute. Se uită, involuntar, la cel de pe mâna sa, apoi ciocăni în geamul biroului.

SFÂRȘIT

CUPRINS

Rommel trase scaunul de sub birou și se așeză, cu aerul unui om obosit.

— Vei urca alături de mine până la stația intermediară.

— Ce să facem la stația intermediară?

— Intenția era să prindeți un loc în V 8-ul care va porni în direcția Lunii, înainte de ora 14. Vom urma această intenție, chiar dacă pasagerii s-au schimbat între timp. Iar doi dintre ei vor fi nevoiți să coboare, fără dirijabil, parașută sau scară.

— Adică îi veți arunca peste platformă? E o execuție demnă de Evul Mediu!

Generalul râse fals.

— Bănuiesc că, dacă i-ar fi prins, cei din Evul Mediu i-ar fi ars pe rug. Au şi încercat, cu unii dintre noi. Poți să stai liniștit: e vorba doar de puțină durere, la impact. Suntem nemuritori. Ne regenerăm chiar și dintr-o bucățică nevăzută de piele. Din zgârciul unui os... dintr-un fragment de unghie. Nu știm cum se întâmplă. Decât deschidem ochii și suntem, din nou, noi înșine. Nu rămâne decât amintirea durerii atroce care ne-a readus pe lume, într-un alt trup. Dacă stai să te gândești bine, există și avantaje nebănuite: când vrei să scapi de niște urmăritori prea încăpățânați, iei o linguriță de otravă și gata. Te trezești într-un corp nou, peste un timp nedeterminat...

ISBN 978-606-9057-54-4
9 786069 057544

www.pavcon.ro